

A KRIMI IRODALOM FÉLEJTHETETLEN KLASSZIKUSA

THOMAS HARRIS

A BÁRÁNYOK HALLGATNAK Szerzőjének regénye

A VÖRÖS SÁRKÁNY

„A Vörös Sárkány egy olyan gépezet, amelyet egyetlen céllal alkottak meg: hogy szaporábban lükteszen az ér, hogy hevesebben verjen a szív, és hogy a félelem utat törjön magának.”

THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

GENERAL PRESS

X 310265

Thomas Harris

A Vörös Sárkány

Hannibal 1.

EGYÉNI
KÖNYV

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Red Dragon

Copyright © 1981 by Yazoo Fabrications, Inc.
All rights reserved.

Hungarian translation © Félix Pál jogutódja
© Weöres Sándor jogutódja

© General Press Könyvkiadó, 2021

Első utánnyomás

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÉLIX PÁL

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

310265

ISBN 978 963 452 203 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYÓ ILDIKÓ

Csak azt láthatjuk, amit megfigyelünk, és csak olyan dolgokat figyelünk meg, amelyek már eleve az elménkben élnek.

Alphonse Bertillon

*Emberszívű az Irgalom,
A Jóság – földi test,
A Szeretet menny-föld-arcot ölt,
S a Béke – földi mezt.*

Részlet William Blake *Az isteni ábrázat* című verséből,
Az ártatlanság dalai című verseskötetből
(Kardos László fordítása)

Kegyetlenség: emberi szív,
Féltékenység: emberi kép,
Terror: istenember-alak,
Titok: emberi öltözék.

Ember-öltözék: vert acél,
Ember-alak: kohó, s lobog,
Ember-kép: zárt kemenceszáj,
Emberi szív: éhes torok.

William Blake *Isteni képmás* című verse
A tapasztalás dalai című verseskötetből*
(Weöres Sándor fordítása)

* A költő halálát követően ezt a verset *A tapasztalás dalainak* a táblái között találták meg.
Csak a posztumusz kiadásokban jelentetik meg.

1. fejezet

Will Graham a ház és a tenger között egy összecsukható kerti asztalhoz ültette le Crawfordot, és egy pohár jegesteát tett elé.

Jack Crawford szemügyre vette a takaros külsejű, régi házat, amelynek a faszerkezete ezüstösen csillámlott az éles fényben, akár a sókristályok.

– Marathonban kellett volna elkapnom téged, amikor ott hagyta a munkát – szólalt meg. – Itt biztosan nem akarsz majd beszélni róla.

– Sehol sem akarok beszélni róla, Jack. De te úgy gondolod, beszélnünk kell róla, hát essünk túl rajta. Csak ne vegyél elő fényképeket. Ha hoztál is, hagyd őket az aktatáskádban; Molly és Willy mindenjárt itt lesznek.

– Mennyit tudsz a dologról?

– Amennyit a *Miami Herald* és a *Times* írt róla – felelte Graham. – Az otthonukban meggyilkoltak két családot. A két eset között egy hónap telt el. Birmingham és Atlanta. A körülmények hasonlóak voltak.

– Nem hasonlóak. Azonosak.

– Mennyi vallomás van eddig?

– Nyolcvanhat volt, amikor ma délután odatelefonáltam – mondta Crawford. – Nyavalýások! Egyikük sem tudott semmit a részletekről. Összetöri a tükröket, és annak a darabjait használja fel. Ezt egyikük sem tudta.

– Van még más is, amit nem engedtél megjelentetni a lapokban?

– Szőke, jobbkezes és nagyon erős, negyvennégyes cipőt hord.

Tudja, hogyan kell bulin csomót kötni. Az ujjlenyomatok minden gumi késztyűről tanúskodnak.

- Ezt nyilvánosan is elmondta.
- Nemigen boldogul a zárákkal – folytatta Crawford. – Az utolsó alkalommal üvegvágó és tapadókorong segítségével jutott be a házba. Na és a vércsoportja AB pozitív.
- Valaki megsebesítette?
- Erről nincs tudomásunk. Az ondója és a nyála alapján soroltuk be. Nyáladzó. – Crawford kipillantott a sima víztükörre.
- Will, szeretnél kérdezni valamit. Te mindezt olvastad a lapokban. A másodikat a tévé is adta. Sohasem jutott eszedbe, hogy főlhívjál?
- Soha.
- Miért nem?
- Eleinte kevés részletet közöltek a birminghami gyilkosságról. Bármi lehetett volna: bosszú, egy rokon.
- De a második után már tudtad, miről van szó.
- Igen. Egy pszichopatáról. Nem hívtalak fel, mert nem akartak felhívni. Tudom, kit állítottál rá erre az ügyre. A legjobb labor áll a rendelkezésedre. Neked dolgozik Heimlich a Harvardon, Bloom a Chicagói Egyetemen...
- És te is nekem dolgozol, most meg itt matatsz azokon a ki-baszott csónakmotorokon.
- Azt hiszem, nem sok hasznomat veheted, Jack. Már nem is gondolok ilyesmikre.
- Valóban? Kettőt kaptál el. Az utolsó két pasasunkat te kaptad el.
- És hogyan? Úgy, hogy ugyanazt csináltam, amit te meg a többiek is.
- Ez nem egészen igaz, Will. Az észjárásodról van szó.
- Azt hiszem, rengeteget haladtak az észjárásomról.
- Volt néhány gondolati ugrásod, amit sohasem magyaráz-tál meg.
- A bizonyítékok rendelkezésre álltak – jelentette ki Graham.
- Persze. Hát persze hogy rendelkezésre álltak. Rengeteg. Utólag. A nyakörv előtt átkozottul kevés volt a kezünkben, amin elindulhattunk volna.
- Megvannak az embereid, akikre szükséged van, Jack. Nem hiszem, hogy bármit hozzátehetnék. Azért jöttem ide, erre az isten háta mögötti helyre, hogy elmeneküljek az ilyesmik elől.
- Tudom. Legutóbb megsebesültél. De úgy látom, már kilábaltál belőle.
- Semmi bajom. Nem arról van szó, hogy megszűrtak. Téged is megszűrtak...
- Igen, de nem ennyire.
- Nem arról van szó, hogy megszűrtak. Egyszerűen elhatároz-tam, hogy befejezem. Nem hiszem, hogy meg tudom magyarázni.
- Ha képtelen lennél újra végignézni ilyesmit, isten láta a lelkemet, azt megérteném.
- Nem. Tudod... hogy végig kell nézni. Mindig szörnyű, de az ember akkor is végzi a dolgát, ha mások már halottak. A kórház, az interjúk, az már rosszabb. Az embernek mindezt le kell ráz-nia magáról, tovább kell gondolkodnia. Nem hiszem, hogy most még meg tudnám tenni. Rá tudnám venni magam, hogy végig-nézzem, de leblokkolnék, ha gondolkodnom kellene.
- Ők már mind halottak, Will – mondta Crawford, tőle tel-hetően barátságosan.

Jack Crawford a saját gondolatainak ritmusát és szórendjét hallotta viszont Graham szavaiban. Máskor is tapasztalta már ezt Grahamnél, amikor másokkal beszélt. Ha nagyon elmélyül-tén beszélgetett, a férfi átvette a partnere beszédfordulatait. Crawford eleinte úgy vélte, szántszándékkal teszi, hogy ez nála csak trükk, hogy ne akadjon el a kérdés-felelet ritmus.

Később azonban fölismerte, hogy Graham nem szándékosan csinálja ezt, sőt néha még meg is próbál leállni vele, de egysze-rűen képtelen rá.

Crawford két ujjjal belenyúlt a zakója zsebébe. Két fényképet tett arccal felfelé az asztalra.

– Mind halottak – mondta.

Graham egy pillanatig rámeredt, csak azután vette a kezébe a képeket.

Amatőr felvételek voltak: egy asszony, nyomában három gyermekkel és egy kacsával, piknikhez való holmikat cipeltek egy tóparton. A másikon egy család látszott egy torta mögött.

Vagy fél percig nézte a felvételeket, azután visszatette őket az asztalra. Ujjával egymásra tolta a két képet, majd elrévedt a tengerpart felé, ahol a kisfiú kuporogva nézegetett valamit a homokban. Az asszony csípőre tett kézzel figyelte a gyereket, elfáradt hullámok játszottak tajtékosan a bokája körül. Lehajolt, és egy gyors mozdulattal a válláról hátravetette nedves haját.

Graham ügyet sem vetett a vendégére; Mollyt és a kisfiút figyelte, körülbelül ugyanannyi ideig, ameddig a képeket szemlélte.

Crawford elégedetten dölt hátra. Vigyázott arra, nehogy meglátszódjon az arcán az elégedettség; ugyanolyan gondosan járt el, mint ahogyan megválásztotta a beszélgetésük helyszínét. Arra gondolt, hogy most megfogta Grahamet. Csak puhulnia kell.

Három meghökkentően csúf kutya oldalgott oda hozzájuk, és hasra vetette magát az asztal mellett.

– Úristen! – sóhajtott fel Crawford.

– Inkább csak kutyák – magyarázta Graham. – Az emberek gyakran hagynak itt kiskutyákat. A formásakat el tudom ajándékozni. A többi itt marad, és megnőve nagy kutya lesz.

– Elég jó húsban vannak.

– Mollynak minden megesik a szíve a kóbor kutyákon.

– Jól élsz te itt, Will. Molly és a fiú. Hány éves?

– Tizenegy.

– Jóképű kölyök. Magasabb lesz, mint te.

Graham bólintott.

– Az apja is magas volt. Szerencsés vagyok itt. Magam is tudom.

– Szerettem volna elhozni Phyllist is. Florida. Szereznem kelene valami helyet, hogy ellehessek valahol, ha majd nyugdíjba

megyek, és többé nem úgy élek, mint egy vak barlangi hal. Phyllis azt mondja, minden barátnője Arlingtonban él.

– Eszemben volt, hogy megköszönjem neki a könyveket, amiket behozott nekem a kórházba, de azután megfeledkeztem róla. Add át neki a köszönetemet.

– Meglesz.

Két parányi madár röppent az asztalra, valami finomságot kerestek. Crawford figyelte őket, amint ide-oda ugrándoziak, végül elropultak.

– Ide figyelj, Will. Úgy látszik, ez a szörnyeteg valamiképpen összhangban van a holdfázisokkal. Birminghamben Jacobiék június 28-án, szombat este ölte meg; telihold volt. Atlantában a Leeds családot tegnapelőtt, július 26-án gyilkolta meg. Egy nap pal kevesebb telt el, mint egy holdhónap. Így, ha szerencsénk van, még valamivel több mint három hetünk lehet, mielőtt újra elkövet egy gyilkosságot.

– Nem hinném, hogy itt, a szigeteken akarod megvární, hogy a legközelebbiről majd a kedvenc lapodban, a *Miami Herald*ban olvass egy tudósítást. A fenébe is, nem vagyok a pápa, nem írhatom elő neked, mit tegyél, Will, de árulj el nekem valamit: egyetértesz-e az értékelésemmel?

– Igen.

– Azt hiszem, több esélyünk van rá, hogy gyorsan elkapjuk, ha segítesz nekünk. A fenébe, Will, pattanj nyeregbe, és segíts nekünk! Eredj Atlantába és Birminghambe, nézz körül, azután gyere Washingtonba. Csak ideiglenes szolgálatra.

Graham nem felelt.

Crawford várt, amíg egymás után öt hullám tört meg a parton. Aztán föllállt, és a zakóját a vállára vetette.

– Vacsora után beszélünk róla.

– Maradj nálunk, vacsorázzunk együtt!

Crawford tagadólag rázta a fejét.

– Majd később visszajövök. A hotelben biztosan üzenetek

várnak rám, aztán meg egy csomó telefonálivalom is van. De azért köszönd meg a nevemben Mollynak.

Crawford békocsija porfelhőt zúdított a kagylókkal borított út melletti bokrokra.

Graham visszatért az asztalhoz. Attól tartott, így emlékezik majd a Sugarloaf Key szigetre – olvadózó jég két teásphárban, papírszalvétát sodor a szellő a vörösfenyő asztalról, odalenn, messze a parton pedig Molly és Willy.

Naplemente a Sugarloaf Key-en, elnémulnak a gémek, hatalmasra duzzad a vérvörös nap.

Will Graham és Molly Foster Graham egy kifakult, partra vettet fatönkön ültek, arcukat narancsszínűre festette a lenyugvó nap sugara, hátukra mélylila árnyak vetültek. Molly megfogta Will kezét.

– Crawford beugrott hozzám a boltba, mielőtt kijött ide – szólalt meg. – Érdeklődött, hogy jut el a házhoz. Megpróbáltak fölhívni. Néha azért fölvehetnéd a telefont. Hazafelé menet látuk a kocsit, és kerültünk egyet a part felé.

– Még mit kérdezett tőled?
– Azt, hogy hogy vagy.
– Te meg mit feleltél?
– Azt mondtam, hogy remekül, meg hogy hagyjon neked békét. Mire akar rávenni?

– Hogy vizsgáljam meg a bizonyítékokat. Törvényszéki szakértő vagyok, Molly. Láttad a diplomámat?

– Az elszakadt mennyezeti tapétát foltoztad a diplomáddal, azt láttam. – Átvette a lábat a farönkön, hogy szembekerüljön vele. – Ha hiányzott volna neked a másik életed, mindaz, amivel foglalkoztál, azt hiszem, beszénél róla. De sohasem beszélsz róla. Mostanában kinyiltál, nyugodt vagy, és könnyed. És ez nem nagyon jó.

– Jól élünk, igaz?

Molly egyetlen pillantása elárulta, hogy ennél azért okosabban kellett volna mondania. De mielőtt helyrehozhatta volna a hibáját, az asszony már folytatta is:

– Nem tett jót neked, hogy Crawfordnak dolgoztál. Annyi embere van, azt hiszem, az egész istenverte kormány neki dolgozik, akkor hát miért nem hagy békét nekünk?

– Nem beszél erről neked? Ő volt a főnököm mindenkit alkalmmal, amikor otthagytam az FBI Akadémiát, hogy visszatérjek a gyakorlati munkához. Csupán az a két eset volt a mostanhoz hasonló, márpédig Jack jó ideje ott dolgozik. Az efféle pszichopata nagyon ritka. Ő meg tudja, hogy nekem... van tapasztalatom ezen a téren.

– Hát igen, az van – mondta Molly. Will kigombolt ingben ült, és az asszony láttá a hasán végighúzódó, hurok alakú heget. Ujjnyi vastag volt, kitüremkedett, soha nem barnult le a napon. Végigfutott a bal oldali csípőcsontján, azután felfelé haladva mélyen bevágódott a túloldalon a bordáiba.

Dr. Hannibal Lecter tette ezt vele egy linóleumvágó kessel. Ez egy évvel azt megelőzően történt, hogy Molly megismerkedett Grahammel; a döfés majdnem halálos volt. A bulvárlapokban „Kannibál Hannibal” néven emlegetett dr. Lecter volt a második pszichopata, akit Graham elkapott.

Amikor Graham nagy sokára kikerült a kórházból, lemondott az FBI-os állásáról, búcsút intett Washingtonnak, és dízelmotor-szerelőként helyezkedett el a Florida Keys szigetcsoport egyik szigetén, a Marathonon lévő csónaképítő telepen. Lassanként beletanult ebbe a szakmába. Egy lakókocsiban aludt a telep mellett, amíg meg nem ismerkedett Mollyval, és be nem költözött hozzá a Sugarloaf Key-en lévő viharvert házába.

Most Graham helyezkedett lovagló ülésbe a partra vetődött rönkön, és megfogta Molly mindenkit kezét. Az asszony a lábával befeszkelte magát a férfi lába alá.

– Figyel rám, Molly! Crawford úgy gondolja, értek ezekhez a szörnyetegekhez. Ez valamiféle babonás hit nála.

– Te is hiszel benne?

Graham három pelikánt figyelt, amint nyílegyenesen szálltak a tükörsima víztükör fölött.

– Nézd, Molly, egy értelmes pszichopatát, kiváltképpen egy szadistát, több okból is nehezen lehet elkapni. Először is: semmiféle kímutatható indítéka nincsen. Ezen a nyomon tehát nem lehet elindulni. Ráadásul az ember többnyire semmiféle segítséget sem kap besúgóktól. Ő pedig talán még azt sem tudja, hogy egyáltalán elkövette a tettét. Így azután, ha bármiféle nyomot találunk, azokból tovább kell következtenünk. Megkíséreljük rekonstruálni a gondolkodásmódját. Megpróbálunk valamiféle sémat találni.

– Aztán nyomon követni és megtalálni – folytatta Molly.
– Attól félek, ha ennek a mániákus őrültnek, vagy bármi legyen is, a nyomába eredsz... szóval attól félek, ugyanazt teszi majd veled, mint a legutóbbi. Erről van szó. Ettől rettegek.

– Soha még csak meg sem pillant majd, a nevemet sem fogja tudni, Molly. Ha megtalálják, a rendőröknek kell elkapniuk, nem nekem. Crawford egyszerűen csak még egy véleményt szeregne hallani.

Molly figyelte, ahogy a vörös nap a tenger fölött terpeszkedik. Fent a magasban felizzottak a pehelyfelhők.

Graham még azt is szerette, amikor Molly a kevésbé vonzó arcélét fordította felé. Látta a lüktető eret a nyakán, és egyszerre az ajkán érezte bőrének sós ízét. Nyelt egyet, azután megszólalt:

– Mi a fenét tehetnék?
– Amit már úgyis elhatározta. Ha itt maradsz, és újabb gyilkosságot követnek el, talán örökre megkeserítik ezt a helyet számodra. Tudod, a *Délidő* meg más efféle szemét. Ha így áll a dolog, tulajdonképpen csak egy költői kérdés volt.
– De ha valóban megkérdezném, mit válaszolnál?
– Maradj itt velem. Velem. Velem. És Willy, őt is belerángatnám, ha ezzel használhatnék. Azt várod tőlem, hogy szárítsam fel a könnyeimet, és integesek utánad a zsebkendőmmel. Ha pe-

dig a dolgok rosszra fordulnak, meglesz az elégtétem, hogy mégis helyesen döntöttél. De ez csak pillanatokra vigasztalna. Utána hazamehetnél, és belefekhetnél az üres ágyba.

– Meglátod, a háttérben maradok.

– Az kizárt. Önző vagyok, ugye?

– Nem bánom.

– Én sem. Olyan nagyon jó itt. Mindáz, ami régebben megesset veled, ezt sugallja neked. Úgy értem, becsüld meg!

Graham bólintott.

– Ne akard elveszíteni – mondta Molly.

– Nem, dehogys! Nem is fogjuk elveszíteni.

Gyorsan leszállt az est, az égbolton, a délnyugati látóhatáron, megjelent a Jupiter.

Az egyre magasabbra hágó telihold fényénél indultak vissza a ház felé. Messze kint, a dagály mögött magasra szökkenve menekültek a csalának használt apró halak.

Vacsora után ismét megjelent Crawford. Levetette a kabátját és a nyakkendőjét, föltűrte az ingujját, hogy fesztelenebbnek látszszon. Molly visszataszítónak találta a vaskos alkarját. Egy istentelenül bölcs majomnak látta. Kávét vitt ki neki a tornác ventilátora alá, azután leült mellé, amíg Graham és Willy odakint a kutyákat etette. Egy szót sem szolt. Éjjeli lepkék halkan csapódtak a lámpabúrának.

– Will jól néz ki, Molly – szólalt meg Crawford. – Mindketten jól néznek ki, soványak, napbarnítottak.

– Mondhatok bármit, úgyis elviszi magával, igaz?

– Igen. Nem tehetek másként. Meg kell tennem. De esküszöm, Molly, mindenöt megteszek, hogy megkönnyítsem a dolgát. Megváltozott. Remek dolog, hogy összeházasodtak.

– Egyre javul az állapota. Most már ritkábban álmodik. Egy ideig valósággal a mániájává váltak a kutyák. De most már csak

a gondjukat viseli: nem beszél szüntelenül róluk. Maga a barátja, Jack. Miért nem hagyja békén?

– Mert balszerencséjére ő a legjobb a szakmában. Mert nem úgy gondolkodik, mint a többi ember. Valahogyan sohasem vált rutinszerűvé a munkája.

– Azt hiszi, hogy maga azt kívánja tőle, Jack, hogy vizsgálja meg a bizonyítékokat.

– Azt is akarom: vizsgálja meg a bizonyítékokat. Ezen a téren nincs nála jobb szakember. De van benne még más is: képzőerő, elgondolási készség vagy nevezzem bárhogyan is. Nemigen kedveli a dolognak ezt a részét.

– Maga sem kedvelné, ha meglennének magában ezek a tulajdonságok. Igérjen meg nekem valamit, Jack. Igérje meg, gondoskodik róla, hogy ne kerüljön túl közel az eseményekhez. Azt hiszem, végzetes lenne számára, ha verekednie kellene.

– Nem kell verekednie. Ezt megígyerhetem.

Amikor Graham végzett a kutyákkal, Molly segített neki összecsomagolni.

2. fejezet

Will Graham lassan elhajtott a ház előtt, amelyben valaha Charles Leeds meg a családja élt – és ahol meggyilkolták őket. Sehol egy fény, csak az udvaron égett egy lámpa. Két sarokkal arrébb állította le a kocsiját, és elindult visszafelé a meleg éjszakában, hóna alatt egy kartondobozban az atlantai rendőrség nyomozónak a jelentését szorongatva.

Graham ragaszkodott hozzá, hogy egyedül mehessen el a helyszínre. Ha bárki más is a házban tartózkodna, az elvonná a figyelmét, legalábbis ezt mondta ürügyként Crawfordnak. De volt még egy másik, nagyon is személyes oka: maga sem volt bizonyos afelől, mit fog tenni. Nem akarta, hogy állandóan figyelő szempárok meredjenek rá.

A hullaházból nem is volt semmi baj.

A kétszintes, vörös téglás épületet fás telek választotta el az utcától. Graham hosszú ideig állt a fák alatt, nézte a házat. Megpróbálta legyűrni az idegesességét. Agyában ezüstinga lengett a sötétből. Megvárta, amíg az megállt.

Időnként egy-egy szomszéd hajtott el a ház mellett, rápillantottak az épületre, azután elkapta a tekintetüket. Az olyan ház, amelyben gyilkosság történt, csúf doleg a szomszédok szemében, akár olyasvalakinek az arca, aki elárulta őket. Csak a kívül-állók és a gyerekek mereszítik a szemüköt.

A roletták föl voltak húzva. Graham megörült ennek. Ez azt jelentette, hogy még rokonok sem jártak odabenn. A rokonok minden leengedik a rolettákat.

Körbejárta a házat a fal mentén, óvatosan mozgott, a zseblámpáját sem használta. Két ízben is megállt, hogy hallgatózzon. Az atlantai rendőrség tudta, hogy ott jár, de a szomszédoknak fogalmuk sem volt a jelenlétéiről. Ha meglátnák, idegeskednének. Még az is megeshetne, hogy rálőnek.

Bekukucskált egy hátsó ablakon; át tudott nézni az egész házon, égészen az előkertben égő lámpáig, láta a bútorok vetette árnyakat is. A gardénia nehéz illata töltötte be a levegőt. A ház hátsó oldalát szinte végig léckerítések tornác szegélyezte. A tornác kapuján ott virított az atlantai rendőrség pecsétje. Graham eltávolította azt, és belépett a házba.

A tornácról a konyhába vezető ajtót furnérlemezzel foltozták be ott, ahol a rendőrök eltávolították az üveget. Graham főlkattintotta a zseblámpáját, és a rendőrségtől kapott kulccsal kinyitotta a zárat. Villanyt akart gyújtani. Aztán meg ki akarta tűzni fényes jelvényét, hivatalos zajokat csapni, hogy igazolja a jelenlétét a néma házban, ahol öt ember lelte halálát. Mindebből azonban semmit sem tett meg. Belépett a sötét konyhába, és odaült a reggelizőasztalhoz.

A konyhai gáztűzhelyen két örláng világított kéken a sötétből. Graham orrát bútorpaszta és alma szaga csapta meg.

A termosztát kattant egyet, bekapcsolt a légkondicionálás. Graham összerezzen a zajra, enyhe félelemérzés futott át rajta. Régóta ismerte ezt az érzést. Ennyit még le tudott győzni. Egy-szerűen félte, de ettől még folytathatta a szemlélödést.

Ha félte, élesebbé vált a látása és a hallása; beszélni nem tudott ilyenkor szabatosan, és a félelem néha gorombává tette. De itt már senki sem maradt, akihez szólhatott volna, senki, akit meg-bánthatott volna.

Az örület azon az ajtón át lépett be ebbe a konyhába, és negy-vennyeges lábon járt. A sötéten ülve úgy érzékelte az örületet, ahogy egy véreb szaglászik egy inget.

Graham szinte egész nap, de még az esti órákban is tanulmányozta az atlantai rendőrség gyilkossági csoportja nyomozónak a jelentését. Emlékezett arra, hogy a jelentés szerint amikor a rendőrök kiérkeztek a tetthelyre, a szagelszívő fölött égett a vil-lany. Most ismét meggyújtotta.

A tűzhely mellett két bekeretezett falvédő lögött. Az egyiken a felirat így szólt: „A csók nem tartós, az étek az.” A másik: „Barátaink minden a konyhába jönnek a legszívesebben, hogy hallják e ház szívverését, és nyugodalmat leljenek csendes morájában.”

Graham az órájára pillantott. Fél tizenkettő volt. A körbonc-nok szerint valamennyiük halála éjszaka tizenegy és hajnali egy óra között következett be.

Először be kellett hatolnia a házba. Graham most ezt próbálta gondolatban rekonstruálni...

Az őrült beakasztotta a kampót a külső zsalus ajtóba. Megállt a sötét tornácon, előhúzott valamit a zsebéről. Tapadókorongot, talán egy ceruzahegyező alját, amellyel odatapasztották az író-asztalhoz.

Lekuporodott a konyhaajtó fatáblás alsó részéhez, azután föl-emelte a fejét, hogy bekéreljen az üvegen át a konyhába. Nyelvével megnyalta a korongot, az üvegre nyomta, és megfricskázta a fogantyúját, hogy odatapadjon az üveghez. A korongra huzallal piciny üvegvágó volt szerelve, hogy kört metszhessen a táblába.

Az üvegvágó vékony, csikorgó hangot adott; erőteljesen ráütött, hogy eltörjön az üvegtábla. Az egyik kezével ütött, a másikkal fogta a tapadókorongot. Az üvegnék nem szabad a földre hullania. A kilazult üvegarab enyhén tojásdad alakú, mert vágás közben a huzal rátekeredett a tapadókorong fogantyújára. Halk csikordu-lás, amint maga felé kihúzza a kivágott üvegarabot. Nem törödik vele, hogy AB-nyálat hagy az üvegen.

A szorosan simuló kesztyűbe bújthatott kezével kígyózó mozdulat-tal benyül a lyukon, megtalálja a zárat. Az ajtó nesztenél kinyílik. Már bent is van. A szagelszívó fényses felületén megpillantja saját alakját az idegen konyhában. A házban kellemesen hűvös van.

Will Graham bekapott két savlekötöt. Miközben a zsebébe gyömöszölte a celofánt, idegesítette a hangja. Átment a nappa-lin, és a szokás hatalmánál fogva távol tartotta magától a zseb-lámpáját. Jóllehet előzetesen áttanulmányozta a földszinti alaprajzot, egy ízben rossz helyen fordult be, amíg a lépcsőt kereste. A lépcsőfokok nem recsegtek.

Ott állt a szülői hálószoba ajtájában. Zseblámpa nélkül is homályosan ki tudta venni a körvonalakat. Egy éjjeliszekrényen álló digitális óra fölvetítette a pontos időt a mennyezetre, a für-dőszobába nyíló ajtó szegélyléce fölött narancsszinű éjszakai körte világított. A rézes vérszag átható volt.

Graham szeme hozzászokott a sötéthez, és elég jól látott. Az őrült bizonyára meg tudta különböztetni Leedset meg a feleségét. Eléggé világos volt ahhoz, hogy áthaladhasson a szobán, a hajánál fogva megragadja Leedset, és elvágja a torkát. De mit tehetett ezután? Visszalépett a falikapcsolóhoz, üdvözölte Mrs. Leedset, majd leadta rá a lövést, ami megbénította az asszonyt?

Graham fólkattintotta a villanyt; a falakról, a matracokról és a padlóról rávícsorogtak a vérnyomok. Úgy tűnt, még a levegő is sikolyoktól ragacsos. Hátrahökölt a rászáradt vérnyomokkal teli szoba némaságától.

Graham leült a padlóra, amíg ki nem tisztult a feje. Csönd, csönd, csönd legyen végre.

A bűntény rekonstruálásán fáradó atlantai nyomozókat el-képesztette, mennyi és milyen különböző vérfoltot láttak. Valamennyi áldozatot az ágyukban találták meggyilkolva. Márpedig ez nem vágott egybe a vérnyomok héjával.

Először azt feltételezték, hogy Charles Leedset a lánya szobájában támadták meg, a testét onnan vonzolták át a szülői hálóba. Ám a vértócsák alakjának közelebbi vizsgálata után kényelenek voltak felülbírálni az elgondolásukat.

Még mindig nem sikerült pontosan rekonstruálni, hogyan mozgott a gyilkos egyik szobából a másikba.

Most azonban, mivel már rendelkezésre álltak a boncolási és laboratóriumi jegyzőkönyvek, Will Graham kezdte megérteni, hogyan történt a gyilkosság.

A behatoló átmetszette az ágyban a felesége mellett alvó Leeds torkát, majd visszalépett a falikapcsolóhoz, fölkattintotta – Leeds néhány hajszála és hajolaja ráragadt a gumikesztyűről a kapcsoló aljzatára. Lelőtte a fölriadt Mrs. Leedset, azután elindult a gyerekek szobái felé.

Leeds átvágott torokkal is föltápkodott, megkísérelt a gyermekei védelmére kelni, és miközben azon volt, hogy fölverge a harcot a támadóval, rengeteg vér veszített, amint azt a félreérthetetlen ütőéri vérzés nyomai is bizonyították. A gyilkos félretaszította, Leeds összerogyott, és a lávával együtt halt meg, annak a szobájában.

A két fiú közül az egyiket a behatoló ágyában lötte agyon. A másik fiúra szintén az ágyban akadtak, de a hajában porcikákat találtak. A rendőrök azt feltételezik, hogy a gyilkos az ágya alól rángatta elő, és úgy lötte le.

Amikor már valamennyi halottak voltak, talán az egyetlen Mrs. Leeds kivételével, a gyilkos elkezdte összezújni a tükröket, összeszedni az üvegszilánkokat, majd figyelmét ismét Mrs. Leedsre fordította.

Graham dobozában ott voltak a boncolási jegyzőkönyvek másolatai. Mrs. Leeds boncolásáé is. A golja a köldökétől jobbra

hatolt be, befürödött az egyik ágyékcsigolyába, de az asszony halálát fojtogatás okozta.

A megnövékedett szerotonin- és a felszabaduló hisztaminszint a lőtt sebben arra utalt, hogy az asszony még legalább öt percet élt, miután a golyó érte. A hisztaminszint jóval magasabb volt a szerotoninénál, ezek szerint nem elhietett tovább tizenöt percnél. Az egyéb sérülései feltehetően, bár nem cáfolhatatlanul a halála után keletkeztek.

De ha a többi sérülése *post mortem* következett be, mit tett a gyilkos, miközben Mrs. Leeds haladék? Graham töprengett. Igen, dulakodott Leedssel, és megölte a többieket, de ezzel nem egészen egy perc alatt végezhetett. Összezúta a tükröket. De mit tett még?

Az atlantai nyomozók alapos munkát végeztek. Rendkívül részletesen lemrétek és lefényképezték minden, porszívóztak, centiméterről centiméterre néztek át az egész helyet, kiemelték a lefolyók szifonjait is. De azért Graham is újra végigvizsgált minden.

A rendőrségi fényképfelvételekről, valamint az ágyakon krajzolódó körvonalakról Graham megállapította, hol találták meg a holttesteket. A bizonyítékok – a lőtt sebek esetében nitrátnyomok a lepedőkön – arra engedtek következtetni, hogy nagyból ugyanazokban a testhelyzetekben akadtak rájuk, ahogyan a halál érte őket.

Megmagyarázhatatlannak tűnt azonban a rengeteg vérfolt és a sok elmosódott csúszásnyom az előszobaszönyegen. Az egyik nyomozó azt az élményt állította fel, hogy egyik-másik áldozat megkísérelt elkészni a gyilkos elől. Graham nem hitt ebben – a gyilkos minden bizonnyal a halál beállta után vonzolta el őket, majd visszavitte és ugyanabban a testhelyzetben hagyta őket, ahogyan végzett velük.

Amit Mrs. Leedssel művelt, az nyilvánvaló volt. De mi a helyzet a többiekkel? Nem csonkította meg őket a továbbiakban, aholgyan. Mrs. Leedssel tette. Mindegyik gyermek csupán egyetlen

golyót kapott a fejébe. Charles Leeds elvérzett, a halálát gyorsította a tüdejébe toluló vér is. Az egyetlen további nyom a mellkasa körüli felületes lekötéstől eredt, amelyről úgy feltételezték, szintén halál utáni sérülés lehet. Mit művelt velük a haláluk beállta után a gyilkos?

Graham elővette a dobozból a rendőrségi fényképfelvételeket, a laborjelentéseket az egyes vér- és szervesanyag-nyomokról, amelyeket a szobában találtak, valamint a vércsöppék röppályáinak szabvány összehasonlító tábláit.

Aprólékosan végignézte az emeleti szobákat, megkísérelte egyeztetni a sérüléseket a vérfoltokkal, és megpróbált visszafelé haladva következtetni. minden egyes vérfoltot a nagy hálószoba méretarányos vázlatára vitt fel, a szabvány összehasonlító táblákat pedig arra használta, hogy megbecsülje a vérfröccsenés irányát és az erőhatás sebességét. Remélte, így is sikerül megállapítania, hogy a különböző időpontokban hogyan helyezkedtek el a holttestek.

Itt három vérfolt egymás mögött sorban, rézsútosan haladt felfelé, majd a hálószobafal egyik szegleténél folytatódott. Alattuk három halvány vérnyom a szőnyegen. Az ágy fejtámlája fölött, Charles Leeds oldalán a fal vérfoltos, a lambéria mentén szintén látszott egy-egy szétfröccsent vérfolt. Graham hevenyszett vázlata kezdett hasonlítani egy számosztlan kösd-össze-a-pontokat rejtvényhez. Rámeredt, azután végighordozta pillantását a szobán, majd ismét a vázlatot tanulmányozta, és ezt annyiszor ismételte meg, amíg bele nem sajdult a feje.

Bement a fürdőszobába, bevette az utolsó két fájdalomcsillítőjét, hozzá a vizet a tenyerével fogta fel a mosdókagyló csapjából. Benedvesítette az arcát, azután az inge aljával megszárítkozott. A víz lecsorgott a földre. Megfeledkezett róla, hogy a lefolyóból eltávolították a szifont. Máskülönben a fürdőszobában nem volt rendetlenség, eltekintve a törött tükörtől meg a sárkányérnek nevezett vörös ujjlenyomat-előhívó por nyomaitól. Fogefék, arckrém, borotva – minden a helyén állt.

A fürdőszoba olyan képet nyújtott, mintha még mindig használná egy család. Mrs. Leeds harisnyaadrágai ott lógtak a törrülközötartón, ahová fölakasztotta őket száradni. Észrevette, hogy az asszony az egyiknek, amelyiken lefutott a szem, levágta a szárát, hogy két egyszáras párat tudjon hordani, ekképpen takarítva meg némi pénzt. Mrs. Leeds apró, megható takarékossága szíven ütötte – Molly is ezt csinálta.

Az egyik ablakon át kimászott a tornáctetőre, és leült a durva tapintású zsindelyre. Átfogta a térdét, nedves inge hűvösen tapadt a hátára; igyekezett kifújni a mészárlás szagát az orrából.

Atlanta fényei rozsdásra festették az éjszakai eget, alig látszottak a csillagok. A szigetcsoporton bizonyára derült lesz az éjszaka. Ha otthon lenne, most Mollyval és Willyvel figyelhetné a hullócsillagokat, fülelnének a zizzenő hangra – halál komolyan megegyeztek abban, hogy a hullócsillagnak bizonyára ilyen a kísérő hangja. A Delta Aquarid meteorzápor most tetőzött, és Willy ébren maradt, hogy láthassa.

Graham megborzongott, és ismét hangosan fújtatott. Nem akart most Mollyra gondolni. Ez nemcsak ízléstelen lenne, de el is terelné a figyelmét.

Sokat nyúglődött az ízlésességgel. A gondolatai sokszor ízléstelenek voltak. Gyakorlatilag nem léteztek az agyában válaszfalak. Amit látott és megtudott, minden más ismeretét befolyásolta. És akadtak kombinációk, amelyekkel nehéz volt együtt élnie. De nem láthatta előre, nem reteszelhette el, nem fofjhatta el ezeket. A tiszteség és a becsület tanult értékeit ott vonzolta maga után, megdermedtek a gondolattársításain, megdöbbentek az álmain; sajnálta, hogy koponyája csontos részeiben nem alakultak ki kis erődök, hogy oda tömöríthessen minden, amit szereztett. A gondolattársításai fénysebességgel támadtak. Az értékítéletei csak olyan gyorsak voltak, mint amikor olvasás közben reagált valamire. Sohasem tudtak lépést tartani a gondolataival, nem tudták irányítani azokat.

A saját gondolkodásmódját groteszknek, de hasznosnak ítélt

te, akár egy agancsokból faragott széket. Semmit sem tehetett ellene.

Leoltott minden villanyt a Leeds-házban, majd a konyhán át távozott. A hátsó tornác túlsó végében, a zseblámpája fényében egy kerékpárt és egy fonott kutyakosarat pillantott meg. Az udvarban kutyaház is állt, a lépcsőknél kutyaedényt talált.

Minden jel arra mutatott, hogy Leedséket álmukban lepték meg.

Állával a mellére nyomta a zseblámpáját, így firkantotta fel egy cédlárára: „Jack – hol volt a kutya?”

Graham beszállt a kocsijába, és visszatért a szállodájába. Erősen összpontosítania kellett vezetés közben, jóllehet hajnali fél ötkor alig volt forgalom. A feje még mindig hasogatott, egy egész éjszaka nyitva tartó patikát keresett.

Peachtree-nél talált is egyet. Toprongyos éjjeliőr szundikált a bejárat mellett. A patikus – köpenye mocskos, a gallérját belepte a korpa – fájdalomcsillapítót adott Grahamnek. A helyiség vakító fénye bántotta a szemét. Nem szívelte a fiatal patikusokat. Olyan kutyakölyök-külsejük van. Gyakran önelégültek voltak, és Graham azt gyanította, hogy odahaza kellemetlen a modoruk.

– Mit adhatok még? – kérdezte a patikus, ujjait a kássza bilentyűi fölött tartva. – Ezenkívül?

Az atlantai FBI-kirendeltség egy lehetetlen szállodában foglalt neki szobát a Peachtree Center nevű megálló közelében. A szállodában kutyatejgubó alakú, üvegfalú felvonók suhantak föl-le, hadd tudja a vendég, itt valóban a városban van.

Graham két kongresszusi delegátussal együtt szállt be a felvonóba; zakójukon névkártyát viseltek, amire még azt is rányomtatták: „Szia!” A felvonó korláti jába kapaszkodva nézték az előcsarnokot, amint felfelé szállt velük a lift.

– Nézd csak, ott a pultnál, az ott Wilma meg a többiek, épp most gyűnnék be – szólalt meg a magasabbik. – Az istenit, de beleharapnék!

– Megdugnám, orrvérzésig – mondta a másik.

Félelem és rutin, azután düh a félelem miatt.

– Tudod, hogy a nőknek miért van lábuk?

– Miért?

– Hogy amikor nedvesek, ne hagyjanak maguk után olyan nyomot, mint a csigák.

A felvonó ajtajai kinyíltak.

– Ez lenne az? Igen, ez az – jelentette ki a magasabbik. Megtántorodott, nekidőlt az ajtó peremének, amint kikászálódott.

– Vak vezet világtalant – mondta a másik.

Graham a szobájába érve a komódra tette a kartondobozát. Aztán fogta, és belökte egy fiókba, hogy ne is lássa. Torkig volt a meredt szemű hullákkal. Föl akarta hívni Mollyt, de még túl körán volt.

Reggel nyolcra értekezetre kellett mennie az atlantai rendőrkapitányságra. Sokat nem tud majd mondani nekik.

Elhatározta, hogy megpróbál aludni. Az agya vadul zakatolt, érvek-ellenérvek kergették egymást, és közben odalenn a szálloda előcsarnokában többen összeverekedtek. Tompának, üresnek érezte magát, és mielőtt lefeküdt volna, a fürdőszobai poharából kétujjnyi whiskyt hajtott fel. A sötétség nyomasztóan ölelte körül. Fölkelt, meggyűjtötte a fürdőszobai villányt, azután visszafküdt. Elképzelte, hogy Molly a fürdőszobában fésülködik.

A saját hangját hallotta, amint a boncolási jegyzőkönyvet olvassa fel hangosan, pedig ezt valójában sohasem tette: „...a bél-sár már megdermedt... a jobb alsó lábszáron hintőpor nyoma. A szemüregfal törése egy tükörszilánk behatolása következében...”

Graham megpróbálta fölidézni a Sugarloaf Key partjának a látványát, a hullámok moraját. Maga elé képzelte a munkapadját, azután annak az árapályórának a gátlóművét, amit Willyvel együtt kezdték építeni. Halkan eldúdolta a Whiskey Rivert, azután megpróbálta az elejétől a végéig felidézni a Black Mountain Rag szövegét. Molly kedvence. Doc Watson gitárszólójával nem is volt baj, de mindenki eltévesztette, amikor szünetet tartott a he-

gedű. A kiskertben Molly megpróbálta megtanítani a kopogós tángra, vidáman ugrált... végül Grahameit elnyomta az álom.

Egy óra múlva fölébredt, egész testét merevnek érezte, verejtékezett; a másik párná körvonalaí élesen kirajzolódtak a fürdőszobából kiszűrődő fényben, Mrs. Leeds feküdt mellette, összeharapdálva, szétmarcangolva, üveges szemmel, a halántékán és a fülén alvadt vér, akár a szemüveg szárai. Képtelen volt megmozdítani a fejét, hogy odanézzen. Az agyában valami felvijjögött, mint egy füstriadó szirénája, nagy sokára átnyúlt a másik ágyra, és megtapogatta a száraz takarót.

Ezen túljutva nyomban megkönnyebbült. Szívdobogva fölkelt, száraz trikót húzott. Az átizzadtat a kádba dobta. De még most sem tudott átfeküdni az ágy száraz felére. Ehelyett saját átizzadt ágyrészére törülközőt borított, arra feküdt, féllel ülve hevert, nekitámaszkodva az ágytámlának, kezében jókora adag hígítatlan whiskyt szorongatott. Egy hajtásra a harmadát be-nyakalta.

Kétségeesetten próbált valamire gondolni, bármire. Hát legyen a patika, ahol a fájdalomcsillapítót vásárolta; mert ez volt az egyetlen élmény aznap, amely nem állt valamiféle kapcsolatban a halállal.

Visszaemlékezett a régi drogériára, a nagy szódavizes automatáakra. Kisfiuként úgy találta, a régi drogériák valami titokzatos hangulatot árasztanak. Ha az ember belépett, minden az jutott eszébe, hogy radírt kellene vásárolnia, akár szüksége volt rá, akár nem. Olyan holmik is sorakoztak a polcokon, hogy jobb volt, ha az ember nem nézte őket túl soká.

A patikában, ahol a fájdalomcsillapítót vásárolta, a színes képes csomagolású óvszereket a kassza mögötti átlátszó, megvilágított műanyag szekrényben helyezték el, és ez keretet adott nekik, akár a műremeknek.

Grahamnek jobban tetszettek gyermekkora drogériái és veyeskereskedelei. Negyven felé járt, most kezdett csak nosztal-

giával visszagondolni a hajdani világra, emlékei horgonyként úsztak utána a viharos vizeken.

Eszébe jutott Smoot. A jó öreg Smoot volt a gyermek Graham drogériájának szódavízgép-kezelője és boltvezetője. Munka közben is ivott, és minden megfeledkezett arról, hogy kihúzza a ponyvatetőt, így aztán a gumitalpú tornacipők olvadoztak a ki-rakatban. Elfeljítette kihúzni a villanyzsínör dugóját is, ha kávét főzött, egy ízben kénytelenek voltak kihívni a tűzoltókat. És Smoot hitelre adott fagylaltot a gyerekeknek.

A legnagyobb botrányt azzal okozta, hogy a tulajdonos szabadsága alatt ötven Kewpie játék babát rendelt egy kiskereskedőtől. Amikor a tulajdonos visszajött, egy hétre kitiltotta Smootot a boltból. Aztán játékbaba-vásárt rendeztek. Ötven játék babát ültettek félkörben a ki-rakatba, és ha bárki odanézett, találkozott meredt pillantásukkal.

A babáknak tágra nyílt, búzakék szemük volt. Meghökkentő látványt nyújtottak, Graham sokáig bámulta őket. Jól tudta, hogy csak játék babák, mégis úgy érezte, feszülten figyelik, ötven baba egyszerre. Sokan megálltak, hogy megnézzék a fura látványt. Egyformán kinyált, loknis, bamba gipszbabák voltak csak, Graham mégis úgy érezte, hogy meredt pillantásuktól végigfut a hátán a hideg.

Az ágyán hanyatt fekvő Graham kezdett kissé megnyugodni. Meredt szemű játék babák. Kortyolt egyet a poharából, összeurrezzen, a mellére ömlött az ital. Tétován az éjjeliszekrényen álló lámpa kapcsolóját kereste, azután fólkelt, és a komódfiókból elővette a dobozát. Kiemelte a három Leeds gyerek boncolási jegyzőkönyvét és a szülői hálószoba méretarányos vázlatrajzait, azután mindezt kiteregette az ágyra.

Itt volt a sarkon túl folytatódó három vérfolt, meg a három megfelelő nyom a szönyegen. Ezek meg a három gyerek körvonalaiból. Kisfiú, a húga, a nagyfiú. Egyeztessük csak a méreteket, egyeztessünk, egyeztessünk.

Egy sorban akadt rájuk, ott ültek háttal a falnak, szemben

az ággal. Közönség. Halott közönség. És Leeds mellén a zsineg, azzal kötözték az ágytámlához. Mintha ülne az ágyban. Innen a kötélnyom, a vérnyom a fejtámla fölött.

Mit figyeltek? Semmit, hiszen valamennyien halottak voltak. De a szemük tágra nyitva. Az előadást néztek, amelynek a főszereplője az őrült volt, meg a Leeds mellett heverő Mrs. Leeds holtteste. Közönség. Ha az őrült hátrafordult, egyenesen az arckba nézhetett.

Graham azon tűnődött, vajon az őrült gyűjtött-e gyertyát. A libegő láng életet varázsol volna a halottak arcára. De nem találtak gyertyát. Talán majd legközelebb eszébe jut...

A gyilkoshoz vezető első parányi személyes nyom viszketett, csíppett, mint a tetű. Graham a lepedőt harapdálta, olyan megfeszítetten gondolkodott.

Miért mozdítottad el őket ismét? Miért nem hagytad őket úgy, ahogy voltak? – kérdezte. – Van itt valami, amit el akarsz titkolni előlem, valami, amit nem akarsz, hogy megtudjak rólad. Szóval van valami, amit szégyellsz. Vagy olyasmi, amit nem engedhetsz meg, hogy a tudomásomra jusson?

Te nyitottad ki a szemüket?

Ugye bájos volt Mrs. Leeds? Miután elvágta Leeds torkát, meggyűjtött a villanyt, hogy Mrs. Leeds láthassa, amint Leeds elesik. Ugye így történt? Örítő volt, hogy kesztyűt kell viselned, amikor megérínted őt, igaz?

Hintópor volt az asszony lábán.

A fürdőszobában nem találtak hintőport.

Mindez mintha egy idegen mondta volna fakó hangon.

Ugye levette a kesztyűt? A hintópor a gumikesztyűből hullott ki, amikor lehúztad a kezedről, hogy megérínted. UGYE ÍGY TÖRTÉNT, TE ROHADÉK? Puszta kézzel értél hozzá, azután visszahúztad a kesztyűt, és letörölled az asszony holttestét. De miközben nem volt kesztyű a kezedben, VAJON KINYITOTTAD A SZEMÜKET?

Jack Crawford az ötödik cselegetésre vette föl a telefont. Aznap éjjel már sokadszor vette fel a kagylót, meg sem lepődött.

- Jack, Will vagyok.
- Hallgatnak, Will.
- Price még a látens ujjlenyomatok részlegénél dolgozik?
- Igen. Már nemigen jár ki. Az ujjlenyomat-nyilvántartáson dolgozik.
- Azt hiszem, ide kellene utaznia Atlantába.
- Miért? Magad is azt mondadt, a mi pasasunk érti a dolgát.
- Valóban érti a dolgát, de nem annyira, mint Price.
- Mit akarsz tőle? Mit kellene megnéznie?
- Mrs. Leeds körmeit és lábjait. Lakozottak, sima felület. Azután valamennyiük szemének a szaruhártyáját. Jack, szerintem levette a kesztyűjét.
- Úristen, Price-nak csipkednie kell majd magát! – mondta Crawford. – Ma délután van a temetés.

3. fejezet

- Azt hiszem, meg kellett érintenie Mrs. Leedset – mondta Graham köszönés helyett. Az atlantai rendőrkapitányságon voltak; Crawford az automatából egy kólával kínálta. Reggel hét óra ötven volt.
- Hát persze, ide-oda hurcolta – mondta Crawford. – Az aszszony csuklóján meg a térdhajlatában is szorításnyomokat találtak. Ne félj, Price is megjött. Zsémbes vén medve. Már úton van a ravatalozó felé. A hullaház tegnap éjjel adta ki a holttesteket, de a temetkezési vállalkozó még nem nyúlt hozzájuk. Zavartnak látszol. Aludtál egyáltalán?
- Talán egy órát. Azt hiszem, meg kellett érintenie az aszszonyt pusztá kézzel.
- Remélem, igazad van, de az atlantai labor égre-földre esküszik, hogy valamiféle sebészeti kesztyű volt rajta egész idő alatt – mondta Crawford. – A tükörszilánkokban is csak azokat a sima ujjnyomokat találták. A szeméremajkak közé nyomott tükröda-

rab hátáról egy mutatóujj, az elülső felületéről meg egy elmosódott hüvelykujjnyomot vettek le.

– Letisztogatta, miután elhelyezte, talán azért, hogy láthassa azt a rohadt pofaját – vélte Graham.

– A szájában talált szilánkot elhomályosította a vér. Ugyanez igaz a szemekre is. Egy pillanatra sem húzta le a kesztyűjét.

– Mrs. Leeds csinos asszony volt – mondta Graham. – Te is láttad a családi képeket, igaz? Szívesen megérinteném a bőrét bizalmas helyzetben. Gondolom, te is.

– Bizalmas? – Akarata ellenére underodva csúszott ki Crawford száján a szó. Aztán izgatottan kotorászni kezdett a zsebében, aprópénzt keresett.

– Bizalmas helyzetben... egyedül voltak. mindenki más már halott volt. Tetszése szerint kinyithatta vagy lezárhatta a szemüket.

– Hát igen, tetszése szerint – ismerte be Crawford. – Természetesen ujjlenyomatok után kutatva végignézték az asszony bőrét is. Semmi. Találtak egy kéznyomatot a nyaka alatt.

– A jelentés egy szóval sem említi, hogy beporozták volna a körmeit.

– Gondolom, a körmeit összefogdosták, amikor kaparéket vettek onnan. A kaparékok pontosan onnan származnak, ahol összevagdalta a tenyerét. Nem karmolta meg a gyilkosát.

– Szép lába volt – jegyezte meg Graham.

– Ühüm. Gyerünk, menjünk fel! – mondta Crawford. – A csapatok mindenjárt fölsorakoznak.

Jimmy Price-nak rengeteg felszerelése volt – két súlyos bőröndöt megtölötték, ezenkívül még a fényképezőgép táskáját és egy fotóállványt is magával cipelte. Nagy csörömpölve lépett be az atlantai Lombard Temetkezési Vállalat kapuján. A törékeny termétfű, idős férfi kedélyét nem derítette fel az sem, hogy a repülőtérről hosszú utat kellett végigözögnie taxin a csúcsforgalomban.

Egy divatos frizurájú, fontoskodó fiatalembert egy barack- és

vajszínűre tapétázott hivatali helyiségebe vezette. Az íróasztal teljesen üresen állt; csupán egy *Imádkozó kezek* nevet viselő kis szobor állt rajta.

Price éppen a két kéz ujjhegyeit vette szemügyre, amikor maga Lombard lépett be a szobába. Végtelen alapossággal vizsgálgett Price megbízólevelét:

– Természetesen az ön atlantai hivatala vagy hatósága, vagy tudom is én, minek hívják, telefonon már értesített engem, Mr. Price. Ámde tegnap éjszaka ki kellett hívnunk a rendőrséget, hogy távolítsanak el egy underító frátert, aki megpróbált fényképfelvételeket készíteni a *The National Tattler* számára, érthető tehát, hogy nagyon gondosan járok el. Biztos vagyok benne, hogy megértéssel viseltetik irántam, Mr. Price. A holttesteket csupán ma hajnali egy órakor adták ki nekünk, a temetés pedig délután öt órakor lesz. Egyszerűen nem halogathattuk tovább.

– Az egész nem vesz igénybe sok időt – közölte Price. – Szükségem lenne egy valamelyest értelmes segédre, ha esetleg rendelkezik ilyesvalakivel. Hozzányúlt a holttestekhez, Mr. Lombard?

– Nem.

– Derítse ki, ki nyúlt hozzájuk. Valamennyiük ujjlenyomatára szükségem lesz.

A rendőrségi nyomozók reggeli eligazításán, amelyen a Leeds-ügyet tárgyalálták, főként a fogakkal foglalkoztak.

R. J. (Buddy) Springfield, az atlantai nyomozók tagbaszakadt főnöke ingújjban állt az ajtóban dr. Dominic Princivel, miközben huszonhárom nyomozó sorjázott el mellettük.

– Gyerünk, fiúk, mindenki szélesen vigyorogjon, amint elmegy mellettünk! – kiáltotta Springfield. – Mutassátok meg a fogaitokat dr. Princinek. Remek, lássuk valamennyit! Úristen, Sparks, ez a nyelved, vagy éppen egy mókus akadt a torkodon? Mozgás, gyerünk!

A nyomozók tanácstermének végében a hirdetménytáblára

nagy rajzot erősítettek fel: egy felső és alsó fogsort ábrázolt előnézetből. Grahamet a filléres boltokban látható, emberfejet utánzó töklámpásokra emlékeztette, amelyekben celluloidszalagra nyomtatták a fogsort. Crawforddal a terem végében ülteket le, a nyomozók pedig az iskolai padokban helyezkedtek el.

Gilbert Lewis, az atlantai rendőrfőnök és a sajtófőnöke tölük elkülönülve, összehajtható székeken ülteket. Lewisnak egy óra múlva sajtótájékoztatót kellett tartania.

Az értekezletet Springfield, a nyomozók főnöke nyitotta meg.

– Nos, elég volt a hadovából. Ha megnéztétek a ma reggeli jelentéseket, megállapíthatottok, hogy az előrehaladás nulla.

– A helyszín körül négy háztömbnyi sugárban folytatjuk a ki-hallgatásokat házról házra. A kommunikációs és nyilvántartási osztály két tisztet kölcsönözött nekünk, hogy segítsenek egyeztetni a repülőjegy-foglalásokat és a birminghami meg atlantai autóbérleseket.

– A repülőtéri és szállodai csoportok ma ismét körbejárják az objektumaiat. Igen, úgy van, ma ismét. Kapjatok el minden takarítónőt és pincért, de még a recepción dolgozókat is. Valahol meg kellett tisztálkodnia, és talán hagyott valamit maga után. Ha találtok valakit, aki eltakarított bármi mocskos holmit, hajrá, nekiveselkedtek, bárki legyen is a szobában, pecsételjétek le, azután a nyakatok közé szeditek a lábatokat, és futólépéshben a mosodába. Ezúttal van valamink, ami útba igazithat titeket. Dr. Princi?

Dr. Dominic Princi, Fulton megye vezető igazságügyi orvos-szakértője előrement, és megállt a fogosra előtt. Egy fogor gipszmintáját mutatta fel.

– Uraim, így festenek az illető fogai. A washingtoni Smithsonian Intézetben rekonstruálták a fogsort a Mrs. Leedsen, valamint a Leedsék hűtőszekrényében egy sajtdarabon talált tiszta harapásnyomról vett minták alapján – jelentette ki Princi.

– Mint láthatják, az illetőnek csap alakú kismetszőfogai vannak, ezek meg ezek a fogak itt. – Princi a kezében tartott öntvé-

nyen megmutatta a fogakat, azután a feje fölött lógó rajzon is megismételte ezt. – A vonaluk nem egyenes, ennek a középső metszőfognak pedig hiányzik az egyik sarka. A másik metszőfog éle hasadt itt. A szabóknál igen gyakori, és abból ered, hogy az ember gyakran harapja el a cérnát.

– Csorba fogú rohadék – mormogta valaki.

– Hogyan állíthatja, hogy a tettes harapott bele a sajtba, doki? – kérdezte egy hórihorgas nyomozó az első padsorból.

Princi nem szívelte, ha dokinak szólítják, de ezúttal lenyelte.

– A sajtról és a harapott sebekből nyert nyálnyomok vércsoportelemzése megegyezett – felelte. – Az áldozatok fogai és a vércsoportok között nem állt fenn egyezés.

– Helyes, doktor – szólalt meg Springfield. – mindenki kap egy fényképet a fogakról, hogy ellenőrizhesse.

– Mi lenne, ha kiadnánk a sajtónak is? – kérdezte Simpkins, a sajtófőnök. – Olyasmit, hogy „látott-e ilyesféle fogakat”?

– Nem látok benne semmi kivetnivalót – mondta Springfield. – Mi a véleménye, főnök?

Lewis bólintonált:

De Simpkins még nem fejezte be.

– Dr. Princi, a sajtó majd felteszi a kérdést, miért tartott négy napig, hogy az ön által mutatott fogmakettet megkapjuk. És egyáltalán, miért kellett ezt Washingtonban elkészíteni?

Crawford különleges ügynök a golyóstolla hegyének vizsgálata merült.

Princi elvörösödött, de nyugodt hangon válaszolt.

– A húsban hagyott harapásnyomok eltorzulnak, amikor megmozdítják a tetemet, Mr. Simpson...

– Simpkins.

– Hát akkor legyen Simpkins. Nem készíthettük el ezt pusztán csak az áldozatokon talált harapásnyomok alapján. Ezért van jelentősége a sajtnak. A sajt viszonylag szilárd, de nehéz öntvényt csinálni róla. Először be kell olajozni, hogy kirekessük a nedvességet az öntvény anyagából. Rendszerint csak egyszer le-

het kísérletezni vele. A Smithsonian már többször elvégezte ezt az FBI bűnügyi laborja részére. Jobban fől vannak szerelve, hogy elvégezzék az arcives regisztrációt, és van egyéni értékű artikulátoruk. Rendelkezésükre áll törvényszéki fogorvosi szakértő is. Nekünk ilyen nincs. Van még valami?

– Megfelelne a tényeknek, ha azt állítanánk, hogy a késedelmet nem itt, hanem az FBI-laborban okozták?

Princi nekitámadt.

– Mr. Simpkins, a tényeknek az felelne meg, ha kijelentenénk, hogy Crawford különleges ügynök két napja találta meg a sajtot a hűtőszekrényben, azt követően, hogy maguk átvizsgálták az egész lakást. A laborvizsgálatot az én kérésemre szorgalmazta. A tényeknek az felelne meg, ha kijelenteném: nagy megkönyebbülésemre szolgált, hogy nem maguk közül harapott bele valaki abba az istenverte vacakba.

Lewis, a rendőrfőnök közbeszolt, mély hangja erősen visszhangzott a tanácsteremben.

– Senki sem kételkedik a döntésében, dr. Princi. Ide figyeljen, Simpkins, a legkevésbé arra van szükségünk, hogy huzakodni kezdjünk az FBI-jal. Most pedig folytassuk!

– Valamennyien ugyanazon ügy megoldásán fáradozunk – mondta Springfield. – Jack, van valami hozzáfúznivalótok?

Crawford vette át a szót. Amikor föllállt, nem éppen barátságos arcokkal nézett szembe. Tudta, hogy át kell hangolnia a hallgatóságát.

– Egyszerűen csak tisztázni szeretném a dolgokat, főnök. Évekkel ezelőtt rengeteg vetélkedés folyt akörül, hogy ki kapjon el egy gonosznevőt. Mindkét fél, a szövetségek és a helyiek, titkolóztak a másik előtt. Ezáltal olyan rés támadt, amelyen át a bűnözök egérutat nyerhettek. Most nem az FBI politikájáról van szó, és nem is az én személyes nézeteimről. Törődik a fene azzal, végül ki kapja el. Graham nyomozót sem érdekli ez. Ő az, aki ott hárul ül, ha valaki nem tudná. Ha ennek a büntettnek az elkövetőjét egy szemeteskoci gázolná el, nekem az is megfelelne, en-

gem csak az érdekel, hogy vonjuk ki a pasast a forgalomból. Gondolom, valamennyien ugyanígy vélekednek.

Crawford végighordozta a tekintetét a nyomozókon, és remélte, hogy sikerült kiengeszeltetnie őket. Abban reménykedett, hogy nem tartanak majd vissza tippeket. Lewis rendőrfőnök most egyenesen öhözött intézte a szavait.

– Graham nyomozó már korábban is dolgozott illesfajta ügyekben?

– Igen, uram.

– Mr. Graham, van valami hozzáfúznivalója, javaslata?

Crawford felvont szemöldökkel fordult Graham felé.

– Lenne szíves kifáradni, ide előre? – mondta Springfield.

Graham arra gondolt, báraknak alkalma nyílt volna arra, hogy négyszemközt beszélhessen Springfielddel. Semmi kedve sem volt kiállni a gyűlékezet előtt. De nem volt mit tennie, előrement.

A gyűrött ruhás, napégette bőrű Graham nemigen keltette szövetségi nyomozó benyomását. Springfield arra gondolt, leginkább egy mázolóra emlékeztet, aki öltönybe bújt, mert meg kellett jelennie a bíróság előtt.

A nyomozók fészkkelődték.

Amikor Graham feléjük fordult, meglepődtek, mennyire jégekék a szemei.

– Csak egy-két dolgot mondanék – kezdte Graham. – Nem feltételezhetjük, hogy a tettes hajdani elmebeteg vagy olyasvalaki, akinek már szexuális bűncselekményéért van priusza. Igen nagy a valószínűsége annak, hogy semmiféle priusza sincsen. De még ha van is neki, valószínűleg betöréses lopásért kapta, nem pedig nem erőszakért.

– Meglehet, hogy kisebb erőszakos cselekmények során, kocsmai verekedésekben vagy gyermekkel szembeni nem erőszak során többször harapásra vetemedett. A legtöbb segítséget e tekintetben a baleseti sebészet személyzetétől vagy a gyermekjóléti szolgálat munkatársaitól várhatjuk.

– Bármilyen súlyos harapási esetnek, amire emlékeznek, ér-

deimes utánajárni, függetlenül attól, kit haraptak meg, vagy hogy az elbeszélésük szerint hogyan történt az eset. Ez minden, amit mondhatok.

A hórihorgas nyomozó az első sorban felemelte a kezét, és engedélyre sem várva beszélni kezdett.

- De eddig csak nőket harapott meg, igaz?
- Csak ilyen esetekről tudunk. De sokat harap. Hat súlyos seb Mrs. Leedsen, nyolc Mrs. Jacobin. Ez jóval több az átlagosnál.
- Mi az átlagos?
- Kégyilkosságoknál három. A tettes élvezí, hogy haraphat.
- Nőket.
- Nemi erőszak során a harapásnyom közepén többnyire el-kékült foltot találunk, szívás nyomát. A szóban forgó sérülések esetében nem volt ilyen. Dr. Princi ki is tért erre a boncolási jegyzőkönyvben, és magam is meggyőződtem róla a hullaházban. Semmiféle szívó nyom sincsen. A tlettes számára a harapás nemcsak szexuális, hanem agressziós jellemző is.

- Elég gyér nyom – jegyezte meg a nyomozó.
- De érdemes utánajárni – mondta Graham. – minden harapásnak érdemes utánajárni. Az emberek általában hazudnak, amikor elmondják, hogyan történt. A megharapott gyermek szülei azt mondják, egy állat tette, még veszettség ellen is beoltatják a gyermeküket, hogy fedezzék a családon belüli harapot. Valamennyien tapasztalhattak már ilyesmit. Érdemes érdeklődni a kórházkban, kit hoztak be veszettség elleni oltásra. Ennyit mondhatok.

- Graham combizmai remegtek a kimerültségtől, amikor leült.
- Érdemes érdeklődni, meg is fogjuk tenni – jelentette ki Springfield, a nyomozók főnöke. – A biztosítási és a betörési osztály a rablásiakkal karoltve végigírája a szomszédságot. A kutyás nyomon induljatok el. A legfrissebb fejleményeket és a fényképet megtaláljátok a dossziéban. Derítsétek ki, láttak-e idegent ezzel a kutyával. Erkölcstörök és kábitószercsoport: ti a munkanap végén utánanéztek a buzknak és a bőrkabátoknak. Marcus és Whitman: menjetek a temetésre. Ismeritek a család

rokonait, barátait, akiket meg kell figyelnetek? Rendben. És mi van a fényképéssel? Akkor ez is rendben van. A temetési vendégkönyvet adjátok le a kommunikációs és nyilvántartási osztálynak. Már van náluk egy Birminghamból. A többi feladatot megkaptálok a munkalapon. Gyerünk!

- És még valami – szólalt meg Lewis rendőrfőnök. A nyomozók visszahuppantak a székükre. – Hallottam, hogy a csoportban egyesek „Csorbafogú”-ként emlegették a gyilkost. Nem érdekel, hogy nevezik egymás között, tudom, hogy valahogy muszáj híjniuk. De azt ajánlom, hogy egyetlen nyomozó se emlegesse nyilvánosan Csorbafogúként. Pimaszul hangzik. Egyetlen belső feljegyzésen sem akarom látni ezt a nevet. Végeztem.

Crawford és Graham Springfielddel együtt a nyomozócsoporthoz közelének az irodájába ment. Springfield kávéval kínálta őket, miközben Crawford bejelentkezett a telefonközpontba, és lejegyezte az üzeneteit.

- Nem volt alkalmam beszélni veled, amikor tegnap megérkeztél – fordult Springfield Grahamhez. – Kibaszott diliház volt ez a hely. Williek hívnak, ugye? Megkaptál a fiuktól minden, amire szükséged van?

- Igen, nagyon rendesek voltak.
- Nincsen közöttük szemét alak, annyi bizonyos – mondta Springfield. – Hogy el ne felejtse: a virággyásban talált lábnyomok alapján rekonstruáltuk, merre járt. A bokrok és a kerti növények között járkált, így aztán sokkal többet nem tudunk, mint a cipőméretét, esetleg a testmagasságát. A bal lábnyom valamivel mélyebb, lehet, hogy cipel valamit. Aprólékos munka, találhatás. De azért pár éve elkapottunk egy betörőt a járásrekonstrukció alapján. Parkinson-kór tüneteit mutatta. Princi jött rá. De ezúttal nem volt szerencsénk.

- Jó kis csapatod van – jegyezte meg Graham.
- Jó. De ez az eset túlnő rajtunk. Őszinte leszek: mondájátok meg nekem ti, srákok, mármint te, Jack és dr. Bloom, minden együtt dolgoztok, vagy csak az ilyen eseteknél fogtok össze?

- Csak az ilyen esetknél – felelte Graham.
- Hát akkor most régi ismerősök találkoznak. A főnök azt mondta, te kaptad el három éve Lectert.
- Akkor valamennyien a marylandi rendőrséggel dolgoztunk együtt – mondta Graham. – A marylandi állami rendőrök tartóztatták le.

Springfield őszinte ember volt, de távolról sem ostoba. Látta, hogy Graham kínosan érzi magát. Elfordította a székét, fölvett az asztalról néhány jegyzetpapírt.

– A kutyáról kérdeztél. Itt van a feljegyzés róla. Tegnap este egy itteni állatorvos félhívta Leeds fivérét. Nála volt a kutya. Leeds és az idősebbik fia vitte be hozzá a gyilkosság délutánján. Hastáji sebe volt. Az orvos megműtötte, a kutya már jól van. Először azt hitte, lőtt seb, de nem találta a golyót. Úgy véli, valamivel megdöfték, jégcsákánnal vagy árral. Végegkérdezzük a szomszédokat, láttak-e valakit a kutyával bolondozni, azonkívül ráülünk ma a telefonra is, végighívjuk a helyi állatorvosokat, nem tapasztaltak-e egyéb állatcsontkításokat.

- Leedsék neve rajta volt a nyakörvön?
- Nem.
- Jacobiéknak Birminghamben volt kutyájuk? – kérdezte Graham.

– Feltétlenül utánanézünk – fogadkozott Springfield. – De várj csak, hadd nézzem! – Egy házi számot tárcsázott. – Flatt hadnagy az összekötőnk Birminghammel... úgy van, Flatt. Mi van Jacobiék kutyájával? Hm... hm... Várj egy percet. – A tenyérrevel befogta a kagylót. – Semmi kutya. De a földszinti fürdőszobában találtak egy szemetest, abban macskapiszok volt. Macskát nem találtak. A szomszédek keresik.

– Megkérhetnéd Birminghamet, hogy az udvaron és a meléképületek mögött is keressék – mondta Graham. – Ha a macska megsérült, a gyerekek talán nem akadtak már rá idejében, és talán el is temették. Tudod, milyenek a macskák. Elrejtőznek meg halni. A kutyák hazamennek. Kérdezz meg, volt-e nyakörve.

– Mondd meg neki, ha metánszondára van szükségük, küldünk nekik – vetette közbe Crawford. – Ezzel sok ásást megspórolhatnak.

Springfield közvetítette a kérést. Alig tette le a kagylót, újra megsörrent a telefon. Jack Crawfordot keresték. Jimmy Price jelentkezett a Lombard Temetkezési Vállalattól. Crawford átkapcsolt a másik készülékre.

– Figyelj, Jack! Van egy részleges nyom, feltehetően egy hüvelykujj és a tenyér egy részének lenyomatata.

– Jimmy, óriási vagy.

– Tudom. A részlet egy sátras ív, de elmosódott. Majd ha visszamentem, meglátom, mire megyek vele. A legnagyobb gyerek bal szemén találtam. Ilyet még sohasem csináltam. Meg sem láttam volna, de élesen elvált egy, a lőtt seb okozta, golyó nagyságú vérömlenyől.

– Elképzelhető egy azonosítás ennek a segítségével?

– Ettől még nagyon messze vagyunk, Jack. Ha benne van az ujjlenyomat-nyilvántartásban, akkor talán, de te is tudod, annyi az esély rá, mint a lovin a főnyereményre. A tenyérnyomat egy részét viszont Mrs. Leeds bal nagylábujjának a körméről vettük le. Csak összehasonlítsa használható. Szerencsés esetben hat pontot kaphatunk róla. Jelen volt tanúként a helyettes kórboncerek meg Lombard. Ő egyébként közhagyomány. Felvételeim vannak *in situ*. Ennyi elég lesz?

– Sikerült elkülöníteni a temetkezési vállalat alkalmazottainak az ujjlenyomatatait?

– Lenyomatokat vettettem Lombardról és valamennyi gyászhuszárról, nagyobbakat is, függetlenül attól, hogy azt mondta, megérintették-e Mrs. Leeds holttestét, vagy sem. Most sírólják a kezüket, és káromkodnak. Hadd menjek haza, Jack! A saját sötétkamrámban akarom kidolgozni ezeket. Ki tudja, mi van itt a vízben... Talán teknőcök? Elérhetem az egy óra múlva Washingtonba induló gépet, és már kora délután lemásolva eljuttathatom hozzád a lenyomatokat.

Crawford egy pillanatig gondolkodott.

- Oké, Jimmy, de startolj rá. Küldj másolatokat az atlantai és birminghami rendőrségnek és FBI-irodának!
- Meglesz. De van még valami, amit neked kell tisztáznod. Crawford az égre emelte a tekintetét.
- Már megint a napidíjért téped a belemet?
- Úgy van.
- Jimmy fiam, ma nem kérhetsz olyat, amit meg ne tennék neked.

Miközben Crawford beszámolt nekik az ujjlenyomatokról, Graham kibámult az ablakon.

- Istenemre mondomb, ez már valami. – Ez volt Springfield egyetlen megjegyzése.

Graham arca kifejezetten maradt; zárkózott, akár egy életfogytos, gondolta Springfield.

A tekintetével végigkísérte Grahament, amint az kifelé indult a szobából.

A rendőrfönök sajtótájékoztatója az előcsarnokban éppen akkor ért véget, amikor Graham és Crawford kilépett Springfield dolgozószobájából. A sajtótudósítók a telefonokhoz rohantak. A tévériporterek képsorokat állítottak össze, egyedül álltak a felvezőgépeik előtt, újra feltették a tájékoztatón elhangzott legjobb kérdéseiket, a mikrofonjaikat az üres levegőbe nyújtották előre, a válaszokat majd később vágják be a rendőrfönök beszámolójából.

Crawford és Graham elindultak lefelé a kijárathoz vezető lépcsőn, amikor egy apró ember sietett el mellettük, hirtelen sarkon fordult, és elkattintotta a fényképezőgépét. A gépe mögül aztán előbukkant az arca.

- Will Graham! – kiáltott fel. – Emlékszik rám... Freddy Lounds. Én tudósítottam a Lecter-ügyről a *Tattler* számára. Én írtam meg aztán könyvben.

- Emlékszem – szólalt meg Graham. Crawforddal együtt

folytatta útját lefelé a lépcsőn, Lounds meg oldalazva haladt előttük.

- Mikor kapcsolódott be az ügybe, Will? Mit talált?
- Nem beszélek magával, Lounds.
- Lecterhez képest milyen ez a pasas? Ő is azt csinálta veleük...?

- Lounds! – Graham fólemelte a hangját, mire Crawford gyorsan elője lépett. – Ide figyeljen, Lounds, maga szar hazugságokat ír, a *The National Tattler* pedig klozetpapír. Kopjon le rólam!

Crawford elkapta Graham karját.

- Kotródjön innen, Lounds! Mozgás! Will, gyerünk, harapunk valamit reggelire. Gyerünk, Will! – Gyors léptekkel befordultak a sarkon.

- Sajnálom, Jack. Ki nem állhatom ezt a rohadékot. Amikor a kórházban feküdtem, bejött, és...

- Tudom – mondta Crawford. – Megdolgoztam, de hiába. – Crawford jól emlékezett a képre, amelyet a *The National Tattler* közölt a Lecter-ügy lezárásakor. Lounds beosont a kórházi szobába, amikor Graham aludt. Lerántotta róla a takarót, és villámgyorsan felvételt készített Graham ideiglenes vastagbélispolyáról. Az újságban a képen Graham ágyékát fekete négyzettel takarták ki, az aláírás pedig így hangzott: „Az őrült kibelezte a zsarut.”

A bisztró világos, tiszta volt. Graham keze remegett, kilötytyintette a kávét a csészealjra.

Eszrevette, hogy Crawford cigarettája idegesít a szomszédos bokszban ülő párt. Némán ettek, a nehezelésük azonban így is érződött.

Az egyik ajtó melletti asztalnál két nő, szemmel láthatóan anya és lánya vitatkozott. Halkan beszéltek, de a düh eltorzította a vonásaiat. Graham az arcán és a tarkóján érezte izzó harragjukat.

Crawford siránkozott, mert reggel már Washingtonban kell tanúként megjelennie a bíróságon. Attól tartott, a per napokra

igénybe veszi majd minden idejét. Amint rágyújtott az újabb cigarettára, a felvillanó lángon át Graham kezére pillantott, aztán az arcszínét vizsgálta.

– Atlanta és Birmingham összeveti a hüvelykujjlenyomatot a nyilvántartott erőszaktevékével – szólalt meg. – Megtehetjük mi is. Price pedig már korábban kiásott egy ujjlenyomatot a nyilvántartásából. Beprogramozza vele a FINDER-t. Nagy utat tettünk már meg ezzel azóta, hogy faképnél hagyál minket.

A FINDER, az FBI automatizált ujjlenyomat-olvasója és -földolgozója föl tud ismerni egy teljesen más ügy kapcsán beérkező hüvelykujjlenyomatot.

– Amikor elkapjuk, ez a lenyomat és a fogai leleplezik – jelentette ki Crawford. – Az a feladatunk, hogy kiokoskodjuk, valjon milyen lehet. Nagy hurkot kell vennünk. Most pedig mond meg nekem valamit! Tételezzük fel, hogy egy alaposan gyanúsítatott pasast tartóztattunk le. Te belépsz, és megpillantod. Mi az, ami nem lep meg rajta?

– Fogalmam sincs, Jack. Az isten verje meg, egyszerűen nem tudom magam elé képzeli az arcát. Időpazarlás saját magunk által kitalált emberek után szaglásznunk. Beszéltél már Bloommal?

– Tegnap este telefonon. Bloom kétélkedik benne, hogy öngyilkosságra hajlamos lenne, és Heimlich egyetért vele. Bloom csak néhány órára volt itt az első nap, de az egész dosszié ott van nála meg Heimlichnél. A héten doktorjelölteket vizsgáztat. Megkért, hogy adjam át neked az üdvözletét. Megvan a chicagói telefonszáma?

– Megvan.

Graham kedvelte az alacsony, kissé pufók és bánatos szemű dr. Alan Bloomot; nagyon jó, talán a legjobb törvényszéki pszichiáternek tartotta. Hálás volt neki, amiért sohasem mutatott szakmai érdeklődést iránta. Az ilyesmi ugyanis gyakran megesik a pszichiátereknél.

– Bloom azt mondja, csöppet sem lepné meg, ha jelentkezne

nálunk a Csorba fogú. Meglehet, hogy ír majd nekünk – mondta Crawford.

– Egy hálószoba falára.

– Bloom szerint talán nyomorék, vagy azt hiszi magáról, hogy az. De azt tanácsolta, ne sokat töprengjünk ezen. „A helyedben nem alkotnék egy szalmababut, nehogy aztán azt keressem, Jack.” Szóról szóra ezt mondta nekem. „Ez csak félrevezetne, és szétforgácsolná az erőfeszítéseket.” Azt mondja, a doktori képzésen tanították meg az efféle szöveget.

– Igaza van – állapította meg Graham.

– Te nyilván tudnál valamit mondani róla, máskülönben nem találtad volna meg azt az ujjlenyomatot – mondta Crawford.

– A nyom ott volt azon az átkozott falon, Jack. Nem az én érdemem. Ide figyelj, ne várj tőlem túl sokat, rendben?

– Majdcsak elkapjuk. Ugye te is tudod, hogy el fogjuk kapni?

– Tudom. Így vagy úgy, de elkapjuk.

– Mi az „így”?

– Olyan nyomokat, bizonyítékokat találunk, amelyek elkerültek a figyelmünket.

– És az „úgy”?

– Újra meg újra cselekszik, mígnem egy éjszaka túl nagy zajt csap a behatoláskor, és a férj időben előkapja a revolverét.

– Más eshetőség nincs?

– Úgy képzeled, hogy majd egy zsúfolt szobában egyszer csak megpillantom? Hát nem. Talán Ezio Pinzára* gondolsz, ő csinálja így. A Csorba fogú addig folytatja majd, amíg túl nem járunk az eszén, vagy a szerencse mellénk nem szegődik. Nem hagyja abba.

– Miért nem?

– Mert élvezí.

– Látod, mégiscsak tudsz róla valamit – jelentette ki Crawford.

* Olasz operaénekes (1982-1957). – A szerk.

Graham egy szót sem szólta, amíg ismét az utcán nem voltak.

- Várjuk meg a legközelebbi holdtöltést! - szólalt meg. - Akkor majd újra megkérdezheted, mennyit tudok róla.

Graham visszament a szállodájába, és két és fél órát aludt. Délben ébredt fel, lezuhanyozott, azután kávét és egy szendvicset rendelt. Itt az ideje, hogy alaposan áttanulmányozza a Birminghamból átküldött Jacobi-aktát. A szállodai szappannal megdörgölte, letisztította az olvasószemüveget, és a dossziéval az ölében elhelyezkedett az ablak mellett. Az első néhány percen minden zajra, az előcsarnokból felhallatszó minden lépésre, még a felvonó távolból odaszűrődő zúgására is fölpillantott. Hamarosan azonban már semmi másra nem figyelt, csak az aktára.

A szobapincér tálcahoz a rendelt ebédet; kopogtatott, várt, újra kopogtatott és tovább várt. Végül ott hagyta a tálcat az ajtó előtt, a földön, és maga írta alá a számlát.

4. fejezet

Hoyt Lewis, a Georgiai Elektromos Művek óraleolvasója a szűk utcában egy nagy fa alá állt be a kocsijával, azután hátradőlt, és kinyitotta az uzsonnásdobozát. Most, hogy saját magának kellett az ebédjét elkészítenie, semmi örömet sem talált a kibontásában. Többé már nem talál benne apró cédrulákra írt üzeneteket vagy más meglepetést.

Már végzett a szendvics felével, amikor közvetlenül a füle mellett megszólalt egy hang. Összerezzen:

- Ha nem tévedek, vagy ezer dollár értékű áramot használtam el ebben a hónapban, így van?

Lewis hátrafordult, és a teherkocsi ablakában megpillantotta H. G. Parsons vörös arcát. Parsons bermudadrágot viselt, a kezében partvist szorongatott.

- Nem értem, mit mondott.

- Azt hittem, hogy azt fogja mondani, ebben a hónapban

ezer dollár értékű áramot használtam el. Ezúttal hallotta, mit mondtam?

- Nem tudom, mennyit fogyasztott, mert még nem olvastam le a mérőjét, Mr. Parsons. Amint megettettem, félírom erre a párosra, erre itt, ni.

Parsons el volt keseredve, mert az utóbbi időben nagyon megnőtt a számlája. Panaszt tett az elektromos műveknél, hogy átalányt számítanak neki.

- Ugyanannyit fogyasztok, mint máskor – jelentette ki Parsons. – És vegye tudomásul, hogy a közüzemi bizottsághoz fordulok a panaszommal.

- Ha akarja, leolvashatja velem együtt a mérőjét. Gyerünk át most mindjárt, és...

- Tudom, hogyan kell leolvasni egy mérőt. Gondolom, még maga is le tudná olvasni, ha venné rá a fáradságot.

- Most már hallgasson el egy percre, Parsons! – Lewis kiszállt a kocsijából. – Hallgasson már el egy percre, a fene essen magába! Tavaly mágnest szerelt a mérőjére. A felesége azt mondta, hogy maga kórházban van, ezért csak leszereltem, és nem szóltam róla senkinek. Amikor tavaly télen melaszt öntött bele, azt már jelentettem. Látom, leszurkolta azt, amit ezért fölszámoltunk magának. A számlája akkor ugrott meg, amikor az egész huzalozást saját maga végezte. Újra és újra elmondtam magának: a házban valami zabálja az áramot. Kihívott egy vilályiszerekötőt, hogy megtalálja a baj forrását? Nem, hanem bent a központba, és engem szidalmazott. Torkig vagyok a zaklatásaival. – Lewis valósággal elsápadt a dühtől.

- Majd utánajárok ennék a dolognak – jelentette ki Parsons, miközben az úton át visszafelé indult az udvarába. – Ellenőrizik ám magát, Mr. Lewis. Láttam, hogy valaki maga előtt járva leolvassa a mérőket! – kiáltott vissza a kerítés mögül. – Nemsokára magának is dolgoznia kell majd, mint bárki másnak.

Lewis beindította a teherkocsi motorját, és elindult lefelé a sikátoron. Most kereshet más helyet, ahol befejezheti az ebé-

jét. Sajnálta a lombos nagy fát, évek óta annak az árnyékában ebédelt.

A fa közvetlenül Charles Leeds háza mögött állt.

Délután fél hatkor Hoyt Lewis a kocsiján a Hetedik Mennyország bárhoz hajtott, és ott több adag bűvárt is benyakalt, hogy könnyítsen magán.

Amikor telefonon fölhívta a feleségét, aki külön élt tőle, semmi más nem jutott eszébe, mint hogy azt mondja neki:

– Bárcsak még most is te készítenéd össze az ebédemet!

– Ezt előbb kellett volna meggondolnod, okostojás – felelte a felesége, és letette a kagylót.

Komor hangulatban lejátszott egy tologatós társasjátékkal néhány vonalvizsgálóval és a Georgiai Elektromos Művek egyik diszpécserével, azután végigtekintett a tömegben. Újabban már a légitársaságok istenverte hivatalnokai is kezdtek a Hetedik Mennyországba járni. Valamennyüknek egyforma bajuszkája volt, és egyforma gyűrűt hordtak a kisujjukon. Nem telik bele sok idő, gondolta, és a Hetedik Mennyország angoltermében föllállítják majd az átkozott darttáblát. Az ember már semmiben sem bízhat.

– Szia, Hoyt! Gyere, tologassunk egyet! Egy üveg sör a téte. – A főnöke, Billy Meeks volt az.

– Ide figyelj, Billy, beszélnem kell veled!

– Mi a helyzet?

– Ismered azt a vén rohadékot, Parsonst, aki állandóan betelefonálhat?

– Hát persze, a múlt héten is fölhívott – mondta Meeks. – Mi van vele?

– Azt mondta, egy pasas előttem leolvassa a körzetem óráit, mintha arra gyanakodna valaki, hogy nem járom le a házakat. Ugye te nem hiszed, hogy otthon olvasom le az órákat?

– Marhaság!

– Ugye nem hiszed? Úgy értem, ha valakinek a bögyében vagyok, akkor azt akarom, hogy álljon elém, és mondja a szemembe.

– Ha a bögyömben lennél, azt hiszed, félnék a szemedbe mondani?

– Nem.

– Akkor rendben van. Ha bárki ellenőrizné a körzetedet, tudnék róla. A főnökség minden tud az illesmiről. Senki sem el- lenőriz téged, Hoyt. Ne is törődj Parsonssal, egyszerűen csak öreg és kötekedő. A múlt héten fölhívott, és azt mondta: „Gratulálok, hogy kiismerte azt a Hoyt Lewist.” Nem is törődtem vele.

– Jó lenne beperelni a miatt a mérőóra miatt – mondta Lewis. – Éppen nekifogtam ma abban az utcában egy fa alatt az ebédemnek, amikor nekem támadt. Jól seggbe kellene rúgni, az használna neki.

– Annak idején, amikor még a körzetet jártam, én is ott üldögéltem – jegyezte meg Meeks. – Öregem, egyszer megláttam Mrs. Leedset... Talán nem épp illendő, hogy elmondjam most, hogy már halott, de előfordult néhányszor, hogy fürdőruhában napozott a kiskertjükben. A szentségit! Micsoda formás kis mamapocakja volt. Szégyen és gyalázat, ami ott történt. Rendes nő volt.

– Elkaptak már valakit?

– Nem.

– Kár, hogy Leedséket nyírta ki, pedig az öreg Parsons is abban az utcában lakik – jegyezte meg Lewis.

– Én mondom neked, nem engedném, hogy az öreglány nálunk csak úgy fürdőruhában heverésszen a kertben. Ő aszongya: „Ostoba vagy, Billy, ki láthatna meg engem?” Én meg azt mondattam neki, úgy bizony, az ember sose tudhatja, egy őrült rohadék nem ugrik-e át a kerítésen, és már nyitva is a slicce. Beszéltek veled a zsaruk? Kérdezték, nem láttál-e valakit?

– Igen, azt hiszem, mindenkit kikérdeztek, aki a közelben dolgozik. Postásokat meg mindenkit. De én egész héten, a mai

napig Laurelwoodot jártam, a Betty Jane Drive túloldalán. – Lewis a sörösüveg címkéjét kapargatta a körmével. – Azt mondod, Parsons a múlt héten hívott fel?

– Ja.

– Akkor meg tényleg látnia kellett, hogy valaki leolvassa az óráját. Nem telefonált volna, ha csak ma találja ki az egészet, hogy engem piszkáljon. Ha azt mondod, nem küldtél senkit, akkor biztos, hogy nem engem látott.

– Talán a Bell Telefontársaság délkeleti kirendeltsége ellenőrzött valamit.

– Az lehet.

– De abban a körzetben nincsenek közös póznáink.

– Nem gondolod, hogy fől kéne hívnom a zsarukat?

– Ártani nem árthat – vélekedett Meeks.

– Nem, de Parsonsnak talán jót tenne, ha kicsit elbeszélgetne vele a közeg. Legalább összeszarná magát, amikor odahajtanak a háza elé.

5. fejezet

Graham késő délután ment vissza a Leeds-házba. A bejárati ajtón lépett be, mégpróbált oda sem nézni a gyilkos által hátrahagyott felfordulásra. Eddig már látta a dossziékat, a tetthelyet és a hullákat – mindenit csak utólag. Elég sokat tudott arról, hogyan haltak meg. Ma az foglalkoztatta, egykor hogyan éltek Leedsék.

Hát akkor nézzünk körül, gondolta. A garázsban egy sokat használt, jól karbantartott csónakot és egy furgont talált. Azonkívül golfütőket még egy túrabiciklit. Az elektromos szerszámok jó részt használatlanok voltak. Felnőttjátékok.

Graham kihúzott egy ütöt a golfzsákból, majd a száránál fogva nehézkesen meglendítette. Amikor a zsákokat újra a falnak támasztotta, bőrszag csapta meg az orrát. Charles Leeds holmija.

Graham az egész házban a családfő nyomát követte. A vadász-

jeleneteket ábrázoló metszetei ott lógtak a dolgozószobájában. „Nagy könyvek” sorozatának kötetei ott sorakoztak a polcon. A Sewanee főiskola évkönyvei. H. Allen Smith-, Perelman- és Max Shulman-kötetek a könyvesszékben. Vonnegut és Evelyn Waugh. C. S. Forester *Riadó* című könyve kinyitva feküdt az asztalon.

A dolgozószoba szekrényében egy jó agyaggalambloató puskát, egy Nikon fényképezőgépet, egy Bolex Super 8-as filmfelvevőt és -vetítőt talált.

Graham, akinek minden vagyonra egy kezdetleges horgászfölszerelés, egy harmadkézből származó Volkswagen és két rekesz Montrachet bor volt, enyhe ellenszenvet érzett e felnőttjátékok láttán, és eltűnődött, vajon mi lehet ennek az oka.

Ki volt ez a Leeds? Sikeres adóügyi jogász? Valaha talán rögbizt a Sewanee csapatában? Egy karcsú férfi, aki szeretett nagyokat nevetni, és aki még átvágott torokkal is föltápászkodott, hogy megküzdjön a gyilkosával.

Valamiféle érthetetlen kötelességtudattól vezérelve Graham mindenüvé követte a nyomait a házban. Úgy érezte, először ő kell megismernie – már-már ez a belépő, hogy a feleségével foglalkozhasson.

Úgy gondolta, az asszony vonzotta ide a szörnyeteget; ezt olyan biztosra vette, mint ahogyan egy ciripelő tücsök magára irányítja a húslégy halálos figyelmét.

Hát akkor nézzük Mrs. Leedset! – határozta el.

Az asszonynak az emeleten volt egy kis öltözöszobája. Grahamnek sikerült eljutnia oda úgy, hogy nem nézett körül a hálószobában. A sárgára tapétázott helyiséget nem dulta fel a gyilkos, csak az öltözöaszta fölötti tükröt zúzta szét. A szekrény előtt egy pár L.L.Bean mokaszin állt, mintha az asszony csak egy percre lépett volna ki a cipőjéből. A pongyoláját láthatóan sebtében akasztotta fel a helyére, a szekrény pedig egy olyan nő rendetlenségről árulkodott, ainek több szekrényben is rendet kell tartania.

Mrs. Leeds naplójára az öltözöaszta lévő, szilvaszinű bár-

sonydobozban akadt rá. A kulcsot ragasztószalaggal erősítették a fedelére, mellette ott virított a rendőrségi bizonyítektraktár el- lenőrző szalagja.

Graham leült egy törékeny, hosszú lábú, fehér székre, és talá- lomra felütötte a naplót:

December 23., kedd, a mama háza. A gyerekek még alszanak. Amikor mama beüvegezett a napozóterasz; utáltam, annyi- ra megváltoztatta a ház külsejét, viszont nagyon kellemes, ki- ülhetek, jó meleg van, és onnan nézhetem a havat. Vajon ő maga még hány karácsonyon át bír el egy gyerekektől nyüzsgő házat? Remélem, sok.

Nehéz utunk volt tegnap Atlantából, Raleigh után havazni kezdett. Csak lassan haladtunk előre. Én meg úgyis fáradt vol- tam, mert mindenkinél én pakoltam össze. Chapel Hill előtt Charlie leállította a kocsit, és kiszállt. Egy ágról letört néhány jégcsapot, hogy Martinit készítsen. Hosszú lábat magasra emel- ve lépkedett vissza a kocsi felé, a hajára és a szempillájára hó tapadt, én pedig arra gondoltam, hogy szeretem. Úgy éreztem, mintha kis fájdalmat okozva valami eltörne bennem, és meleg- séggel árasztana el.

Remélem, a dzsiki mérete jó lesz neki. Ha azt a csiricsáré gyűrűt vette meg nekem, szörnyethalok. A legszívesebben bele- rúgtam volna Madelyn vastag fenekebe, amiért megmutatta az övét, és fölvágott vele. Négy, nevetségesen nagy gyémánt, olyan piszkoszsürke színűek. A jégcsap jege áttetsző. A nap besütött a kocsi ablakán, és ahol a jégcsap letört, kimeredt a pohár ból, és kis prizmát alkotott. Vörös-zöld foltot vetett a kezemre, amely- lyel a poharat fogtam. Éreztem a színeket a kezemen.

Megkérdezte, mit szeretnék karácsonyra, én meg a tenye- rembe fogtam a fülét, úgy súgtam: a nagy farkadat, te buta, olyan mélyen, ahogy csak lehet.

A tarkóján a kopasz folt elvörösödött. Mindig attól fél, hogy meghallják a gyerekek. A férfiak nem bíznak a suttogásban.

A napló lapját bekoszolta egy nyomozó szivarjának a hamuja. Graham tovább olvasott a leszálló szürkületben. Értesült a kislány mandulaműtéjtéről, meg arról, mennyire megrémült Mrs. Leeds júniusban, amikor kis göböt talált a mellében. „Uramisten, még olyan kicsik a gyerekek!”

Három oldallal később kiderült, hogy a göb kicsiny, jóindula- tú ciszta volt, amelyet könnyűszerrel eltávolítottak.

Dr. Janovich ma délután szabadlábra helyezett. Amikor el- hagytuk a kórházat, a téhoz hajtottunk. Már nagyon régen jártunk ott. Valahogyan sosincs elég időnk. Charlie két üveg pezsgőt jegelt be, megittek mind a kettőt, és a naplemente suga- rainál etettük a kacsákat. Kis ideig háttal állt nekem, a víz szé- lén, és azt hiszem, sírt egy kicsit.

Susan azt mondta, attól félít, hogy a kórházból újabb öcsikét hozunk majd hazára neki. Haza!

Graham arra riadt fel, hogy a hálószobában cseng a telefon. Egy kattanás, majd az üzenetfelvező búgása. „Halló, itt Valerie Leeds beszél. Sajnálom, hogy most nem tudok a telefonhoz jön- ni, de ha a búgás után meghagyja a nevét és a telefonszámát, visszahívjuk. Köszönöm.”

Graham félíg-meddig azt várta, hogy a szaggatott búgás után Crawford hangját hallja majd, de csak a szabályszerű zúgás hal- latszott. A telefonáló letette a kagylót.

Most, hogy már hallotta az asszony hangját, látni is akarta. Lement a dolgozószobába.

A zsebében egy Super 8-as film lapult, Charles Leeds tulaj- dona. A halála előtt három héttel Leeds beadta a filmet ki- dolgozatni. Már nem ment érte. A rendőrök megtalálták az el- ismervényt a tárcájában, és elhozták a filmet a drogériából. A nyomozók az amatőr filmet az ugyanakkor kidolgozott fény-

képfelvétellekkel együtt tekintették meg, de semmi figyelemre méltót nem találtak rajta.

Graham szerette volna elevenen látni a Leeds családot. A kapitányságon a nyomozók följáróljották neki e célra a vettőjüket, ő azonban a családi otthonban kívánta megnézni a filmet. A nyomozók vonakodva bár, de beleegyeztek, hogy elvigye az anyagot.

Megalálta a vettővásznat, majd a projektort a dolgozószoba szekrényében, fölszerelte a vásznat, és elhelyezkedett Charles Leeds öblös bőr karosszékében, hogy megtekintse a filmet.

Valami ragacsosat érzett, amikor a tenyerével a karosszék támlájára támaszkodott – egy gyerek ujjnyomai voltak, amelyeket sebkötő gézzel törölgettek le. Graham kezéről édeskés cukorka szaga áradt.

Kellemes hangulatú, rövid amatőr film volt, de az átlagosnál több fantáziával készült. Azzal kezdődött, hogy egy kutya, egy szürke skót terrier bóbiskol a dolgozószoba szőnyegén. A kutyát egy pillanatra megzavarja a filmfelvétel, fölemeli a fejét, és belebámul a felvezőgéphe. Aztán visszafekszik aludni. A film megugrik, egy vágás után ismét az alvó kutyát látjuk. Aztán a skót terrier a fülét hegyezi. Talpra ugrik, ugat, a kamera követi a konyhába, amint az ajtóhoz rohan, várakozva megáll, megremeg, és csóválni kezdi csonkolt farkát.

Graham az alsó ajkába harapott, és ő is várt. A vászon kinyílik az ajtó, és a fűszeresnél vásárolt csomagokkal megrakodva Mrs. Leeds lép be. Meglepetten pislog, azután fölnevet, szabad kezével a zilált haját igazgatja. A szája mozog, amint elhagyja a kép négysszögét, mögötte viszont megjelennek a kisebb szatyrókat cipelő gyerekek. A kislány hatéves, a fiúk nyolc- és tízévesek.

A kisebbik fiú, láthatóan a házi forgatású filmek szakértője, a fülére mutat, és mozgatja. A kamera meglehetősen magasról csinálta a felvételt. A halottkém jelentése szerint Leeds százkilencven centi magas volt.

Graham úgy yelte, a filmnek ezt a részét valamikor kora ta-

vassal vehették fel. A gyerekek viharkabát volt, Mrs. Leeds pedig sápadtnak látszott. A hullaházban viszont barnára volt sülve, és világosan látszottak rajta a fürdőruha nyomai.

Rövid jelenetek következtek: a fiúk asztaliteniszsznek az alagsorban, Susan, a kislány pedig a szobájában ajándékot csomagol, a nyelvét is kidugja nagy igyekezetében, egy hajtincs a homlokába hullik. Kővérkés kezével hátrafésüli a haját, pontosan úgy, ahogyan az anyja tette a konyhában.

Az egyik következő jelenetben Susant habfürdőben látjuk; úgy kuporog a kádban, mint egy kis béka. Hatalmas fürdősapka van a fején. A kamera szöge ekkor alacsonyabb, a kép életlenebb volt, nyilvánvalóan az egyik fivére filmezte. A jelenet azzal végződik, hogy a kislány némán a kamera felé kiált, és amint a fürdősapka a szemére csúszik, eltakarja hatéves kis mellkasát.

Majd, hogy le ne maradjon, Leeds a zuhany alatt lepte meg Mrs. Leedset. A zuhanyozó függönye lengedezik, kidudorodik, akár egy középiskolai színielőadás előtt a függöny. Mrs. Leeds karja jelenik meg mögötte. A kezében egy nagy fürdőszivacsot szorongat. A jelenet azzal végződik, hogy a felvezőgép lencséjét szappanhab homályosítja el.

A film végén Norman Vincent Peale beszél a képernyón, majd egy rövid bejátszás következik: Charles Leeds horkol abban a karosszékben, amelyben most Graham ül.

A nyomozó a vettővászon üresen megvilágított fényfoltjára meredt. Megkedvelte a Leeds családot. Sajnálta, hogy elment a hullaházba. Arra gondolt, hogy az őrült, aki rájuk tört, talán szintén kedvelte őket. De az őrült jobban szereti őket úgy, ahogyan most vannak.

Graham ködösnek, tompának érezte az agyát. A szállodája uszodájában úszkált, amíg csak el nem zsibbadt a lába, és amikor kilépett a medencéből, egyidejűleg két dolog jutott az eszébe – egy Tanqueray Martini és Molly szájának az íze.

A Martinit megkeverte magának egy műanyag pohárban, azután fölhívta Mollyt.

- Helló, nagymenő!
- Szia, drágám! Hol vagy?
- Ebben az istenverte atlantai szállodában.
- Valami jón munkálkodsz?
- Semmi különös. Magányosnak érzem magam.
- Én is.
- Vágym rád.
- Én is rád.
- Mondj valamit magadról!
- Hát, ma egy kicsit összerúgtam a port Mrs. Holperrel. Visz-sza akart hozni egy ruhát, a fenekén egy hatalmas whiskyfolttal. Biztos azon a Jaycee-féle bulin viselte.
- És te mit mondta?
- Azt, hogy én nem így adtam el neki.
- És erre mit felelt ő?
- Azt, hogy még sohasem akadékoskodtam, ha visszahozott egy ruhát, és többek között ezért is vásárol inkább nálam, mint máshol.
- Erre te?
- Ó, csak annyit mondta, hogy fél vagyok dúlva, mert Will úgy beszél telefonon, mintha nem lenne normális.
- Értem.
- Willy jól van. Éppen a kutyák által kikötört teknőctojásokat ássa el. És te mit művelsz?
- Jelentéseket olvasok. Meg ócska kajákat eszem.
- És gondolom, jó sokat töröd a fejed.
- Hát igen.
- Segíthetek valamiben?
- Egyszerűen semmi kézzelfoghatót nem találtam, Molly. Nincs elég információ. Illetve rengeteg van, de még nem dolgoz-tam eleget rajtuk.

- Atlantában leszel még egy ideig? Nem nyúzlak, hogy gyere már haza, csak kíváncsiskodom.

- Fogalmam sincs. De néhány napot még feltétlenül itt le-szek. Hiányzol.
- Akarsz a szexről beszélni?
- Nem hiszem, hogy bírnám idegekkel. Jobban járunk, ha ezt inkább hagyjuk.
- Mit hagyjunk?
- Ne beszéljünk a szexről.
- Rendben. De azt ugye nem bánod, ha gondolok rá?
- Egyáltalán nem.
- Van egy új kutyánk.
- Nofene!
- Úgy fest, mint egy basset hound és egy pekingi pincsi ke-veréke.
- Gyönyörű.
- Hatalmas töke van.
- Ne törődj a tökével.
- Szinte a földet súrolja. Ha fut, be kell húznia.
- Ilyen nincs.
- De, meg tudja csinálni. Neked fogalmad sincs, mi minden létezik.
- De igenis van fogalmam.
- Te be tudod húzni a tiédet?
- Mindjárt gondoltam, hogy ez következik.
- Nos?
- Hát, ha éppen tudni akarod, egyszer behúztam.
- Mikor?
- Fiaital koromban. Nagy sietve át kellett másznom egy szö-gesdrót kerítésen.
- Miért?
- Egy olyan görögdinnyét cipeltem, amit nem én termesz-tettem.
- Menekültél? Ki elől?

– Egy ismerős csősz elől. A kutyái ugatására gatyában rohant ki a kuckójából, és egy vadászpuskával hadonászott. Szerencsére hasra esett egy karóban, így egérutat nyertem.

– Utánad lőtt?

– Akkor úgy gondoltam, hogy igen. De az is lehet, hogy dörrenéseknek véltem az eregetéseimet. Sohasem tudtam ezt megnyugtatóan tisztázni.

– Sikerült átmásznod a kerítésen?

– Könnyedén.

– Már ilyen fiatal korodban megmutatkoztak a bűnös hajlamaid.

– Nincsenek bűnös hajlamaim.

– Hát persze hogy nincsenek. Arra gondoltam, hogy ki kellene festeni a konyhát. Milyen színt szeretnél? Will? Milyen színt szeretnél? Ott vagy még?

– Igen... hát szóval, a sárgát. Fessük sárgára.

– A sárga nem áll jól nekem. Zöldnek látszom majd a reggelinél.

– Legyen akkor kék.

– A kék hideg szín.

– Akkor fesd babafosszínüre, bánom is én... Figyelj, valószínűleg nemisokára otthon leszek, akkor elmegyünk a festékboltba, veszünk faforgácsot és minden, ami kell, rendben? Talán egypár új nyelet is, meg más ilyesmit.

– Úgy van, remek, vásároljunk egypár nyelet. Nem is tudom, miért beszélek ilyesmikról. Nézd, szeretlek, hiányzol, és jól tesszed, amit teszel. Tudom, hogy neked sem könnyű. Én itt vagyok, minden itt leszek, bármikor jössz haza vagy bárhová, bármikor elmegyek, hogy találkozzam veled. Ennyi.

– Drága Mollym! Drága Mollym! Most pedig eredj aludni.

– Hát jó.

– Jó éjszakát!

Graham a tarkója alatt összekulcsolta a kezét, és gondolatban

Mollyval eltöltött vacsorákat idézett fel. Kőrákot ettek, sancerre-t ittak, a sós szellő remek elegyet alkotott a borral.

Rossz szokásához híven azonban rendre a beszélgetéseken rágódott. Most is ezt tette. Amikor Molly ártatlan megjegyzést tett az ő „bűnös hajlamaira”, ráfordított. Ostobaság.

Graham nem értette, Molly miért tartja őt vonzónak.

Fölhívta a rendőrkapitányságot, és megüzenete Springfield-nek, hogy reggel szeretne segédkezni az adatgyűjtésben. Mást nem tehetett.

A gin álomba ringatta.

6. fejezet

Buddy Springfield íróasztalán magasan tornyosultak a Leeds-ügyben befutott telefonhívásokról készült feljegyzések. Amikor kedd reggel hét órakor belépett az irodájába, hatvanhárom ilyen anyag várta. A legfelsőt piros, figyelemfelhívó jelzéssel látták el.

A feljegyzés szerint a rendőrök egy cipősdobozban eltemették macskát találtak Jacobiék garáza mögött. Az állat mancsai közé virágot helyeztek, a tetemet pedig egy törlőrongyba tekerték. A macska nevét valaki gyerekes kézírással a doboz fedelére írta. Nyakörve nem volt. A doboztető laza csomóra kötött zsineggel erősítették rá.

A birminghami kóroncnok szerint a macskát megfojtották. Leborotválta a szörét, de nem talált rajta szúrt sebet.

Springfield a szemüvege szárával kocogtatta a fogait.

A rendőrök laza földet találtak, és ásóval nekiláttak a kihantolásnak. Semmihele átkozott metánszondára nem volt szükségük. Úgy látszik, Grahamnek igaza volt.

A nyomozófónök megnyalta a hüvelykujját, és elkezdte átlapozni a többi feljegyzést. Többnyire az elmúlt héten, a szomszédságban látott gyanús járművekről szóltak, bizonytalan leírások, amelyek csak a gépkocsik típusát vagy színét jelölték meg.

Négy névtelen telefonáló azt üzenete a különféle atlantai lakosoknak: „Elintézlek titeket, akárcsak Leedséket.”

Hoyt Lewis jelentése a papírhalom közepén rejtőzött.

Springfield hívatta az ügyeletes éjszakai parancsnokot.

– Mit csináltatok az óraleolvasó jelentésével Parsonsról? Negyvennyolcas szám.

– Megkíséreltük ellenőrizni a közműveknél tegnap éjszaka, főnök, hogy megállapítsuk, küldtek-e valakit abba az utcába – jelentette az ügyeletes parancsnok. – Ma reggel kell visszahívniuk minket.

– Hívasd fel őket valakivel, most azonnal – mondta Springfield. – Kérdezzétek meg a köztisztaságiakat, a város főmérnökét, ellenőrizzétek az utcában kiadott építési engedélyeket, azután jelentsétek az eredményt, a kocsimban leszek.

Will Graham számát tárcsázta.

– Will? Találkozzunk tíz perc múlva a szállodád előtt, autózzunk egyet!

7.45-kor Springfield leállította kocsiját az utcácska végén. Grahammel egymás mellett lépkedtek a murvába mélyen benyomódott teherkocsi nyomaiban. A nap már kora reggel perszelően sütött.

– Szerezned kellene egy kalapot – szólalt meg Springfield. Divatos szalmakalapját a szemébe húzta.

A Leeds-telek végében a drótháló kerítést benőtte a vadszőlő. Megálltak a póznára szerelt villanyóra előtt.

– Ha erre jött, tisztán láthatta a ház teljes hátulsó részét – jegyezte meg Springfield.

Alig öt nap múlva a Leeds-porta már elhanyagoltnak tűnt. A gyep egyenetlenül nőtt, a fűben elburjánzott a tarack. A fákról gallyak hullottak a földre. Graham lehajolt, hogy fölemelje őket. Úgy tűnt, mintha a ház aludna, a léckerítéses tornácot a fák hosszú árnyai csíkozták és pöttyöztek. Springfield kint maradt az utcán, Graham pedig, ahogy kinyitotta a tornácajtót, meglátta magát a hátsó ablak üvegében. Sajátos módon most, a nap-

fényben nem tudta folidézni, hogyan rekonstruálta a gyilkos behatolását. Egy gyerekhintát figyelt, könnyedén lengett az enyhe szellőben.

– Mintha Parsons mocorogna ott – mondta Springfield.

H. G. Parsons már e korai órában kint tevékenykedett, két házzal arrébb, a kiskertjében egy virágágyásban matatott. Springfield és Graham lesétáltak Parsons hátsó kapujához, és megálltak a szemeteskukái mellett. A fedőket a gazdájuk láncjal erősítette a kerítéshez.

Springfield szalaggal megmérte, milyen magasra van fölszerelve az óra.

Feljegyzései voltak Leedsék valamennyi szomszédjáról. Ezek szerint Parsons korán nyugdíjba vonult a postától, méghozzá a főnöke fölszólítására. A főnök jelentése szerint ugyanis Parsons „fokozódó mértékben szórakozotta” vált.

Springfield féljegyzései plétykákat is tartalmaztak. A szomszédek állítása szerint Parsons felesége amilyen gyakran csak tehette, elutasított Maconbe a nővérehez, a fia pedig soha még csak fől sem keresi.

– Mr. Parsons! Mr. Parsons! – kiáltotta Springfield.

Parsons a házfalnak támasztotta a vasvilláját, és a kerítéshez jött. Szandál és fehér zokni volt a lábán. A zoknija orrát sár és fű borította. Arca rózsaszínűen fényelt.

Érelmeszesedés, gondolta Graham. Bevette a pirulját.

– Igen?

– Beszélhetnénk önnel néhány percre, Mr. Parsons? Azt reméljük, talán segíthet nekünk – szólította meg Springfield.

– Az elektromos művektől jöttek?

– Nem, Buddy Springfield vagyok, a rendőrségtől.

– Akkor a gyilkosságról van szó. A feleségimmel együtt Maconben voltunk, amint azt már elmondtam a rendőrtisztnek...

– Tudom, Mr. Parsons. A villanyórájáról akartunk érdeklődni. Mondja...

– Ha... az az óraleolvasó azt állította, hogy valami szabálytalanúságot követtem el, akkor egyszerűen...

– Nem, dehogys! Mondja csak, Mr. Parsons, látta-e, hogy a múlt héten egy idegen olvassa le az óráját?

– Nem.

– Biztos ebben? Ha jól tudom, azt mondta Hoyt Lewisnak, hogy előtte egy idegen olvasta le az óráját.

– Azt mondtam. És itt is lenne az ideje. Nem szállok le erről, részletes jelentést is írok a közüzemi bizottságnak.

– Helyes, uram. Biztos vagyok benne, hogy utánanéznek majd a dolgoknak. Mit látott, ki olvasta le az óráját?

– Nem idegen volt, hanem valaki a Georgiai Elektromos Művektől.

– Honnan tudja?

– Hát, úgy nézett ki, mint egy óraleolvasó.

– Milyen ruhában volt?

– Gondolom, olyasmiben, amiben az ilyenek járnak. Mi is volt? Barna munkaruha meg sapka.

– Látta az arcát?

– Nem emlékszem. Éppen a konyhaablakon néztem ki, amikor megláttam. Akartam is beszálni vele, de fel kellett venném a köntösömet, és mire kiértem, már eltűnt.

– Teherautóval jött?

– Nem emlékszem, hogy láttam volna kocsit. Miről van szó? Miért kíváncsiak erre?

– Beszélünk mindenivel, aki a múlt héten itt volt a környéken. Nézze, Mr. Parsons, ez valóban fontos dolog. Próbáljon meg visszaemlékezni!

– Szóval a gyilkosságról van szó. Még senkit nem tartóztattak le, ugye?

– Nem.

– Tegnap este figyeltem az utcát, de tizenöt perc is eltelt anélkül, hogy egyetlen járókocsi erre jött volna. Iszonyú, amit Leedékkel műveltek. A feleségem magánkívül volt. Kíváncsi vagyok,

ezek után ki veszi majd meg a házukat. Pár napja láttam, hogy egypár néger nézegette. Tudják, néhányszor beszélnem kellett Leedsszel a gyerekei miatt, de azért nem volt velük baj. Persze nem akarta mégfogadni a tanácsomat, hogyan kezelje a gyepét. A földművelésügyi minisztérium kiadott pár kitűnő brosúrát a gyomirtásról. Végül fogtam magam, és bedobtam őket a postaládájába. Az igazság az, hogy amikor nyírta a füvet, a varjúhagy-mától valósággal fullasztó illat terjengett.

– Mr. Parsons, pontosan mikor látta azt a pasast az utcában? – kérdezte Springfield.

– Nem is tudom, pédig megpróbáltam visszaemlékezni.

– Azt sem tudja, milyen napszak volt? Reggel? Dél? Délután?

– Ismerem a napszakokat, félösszeges felsorolnia őket. Talán délután lehetett. Nem emlékszem.

Springfield a tarkóját dörzsölgette.

– Ne haragudjon, Mr. Parsons, de pontosan meg kell állapítanom a körülményeket. Bemehetnénk a konyhájába, és megmutatná nekünk, honnan pillantotta meg?

– Hadd lássam az igazolványukat! Mindkettőjükét.

A házban csönd, fényes felületek, áporodott levegő fogadta őket. Tiszta, ápolt, takaros. Egy olyan házaspár kétségebe esett rendszeretete, amelynek a tagjai már látják, hogy az életük megfakult.

Graham arra gondolt, bárcsak kint maradt volna. Bizonyosra vette, hogy a fiókokban fényesre pucolt ezüst evőeszköz lapul, de a villák ágai között tojásmaradvány szárad.

Elég ebből, faggassuk csak ki a vén szarházit!

A konyhai mosogató fölötti ablakból jó kilátás nyílt a kis-kertre.

– Onnan. Meg vannak elégedve? – kérdezte Parsons. – Innen igenis ki lehet látni oda. Nem beszéltem vele egy szót sem, nem emlékszem, hogy nézett ki. Ha más kérdésük nincs, nekem most sok dolgom van.

Graham most először szólalt meg.

– Az mondta, bement, hogy felvegye a köntösét, és mire viszszajött, az alak már eltűnt. Ezek szerint ön nem volt felöltözve?

– Nem.

– Késő délután? Rosszul érezte magát, Mr. Parsons?

– A saját házamban azt teszek, amit akarok, senkinek semmi köze hozzá. Ha kedvem tartja, ideben akár anyaszült meztele-nél is járhatok. Miért nem odakint keresik a gyilkost? Gondolom, mert ideben hűvös van.

– Úgy tudom, ön nyugdíjas, Mr. Parsons, így azután édes mindegy, felöltözik-e egyáltalán napközben, vagy sem. Ha jól sejtem, gyakran megesik, hogy egész nap nem is öltözik fel.

Parsons halántékán kidagadtak az erek.

– Csak azért, mert már nyugdíjas vagyok, még nem jelenti azt, hogy nem öltözöm fel minden nap, és nem találok elfoglalt-ságot. Egyszerűen csak melegem volt, bejöttem, és lezuhanyoztam. Dolgoztam. Talajtakarást végeztem, délutánra már egy egész napra valót megcsináltam, és azt hiszem, ez több, mint amit magukról el lehet mondani a mai napon.

– Mit csinált?

– Tálaítakarást.

– Melyik nap végezte a talajtakarást?

– Pénteken. Múlt héten pénteken. Reggel szállították le, jó nagy rakományt, én pedig... délutánra már az egészet szétterítettem. Megkérdezhetik a kertészetet, mennyi volt.

– Azután melege lett, így hát bejött, és lezuhanyozott. Mit csinált a konyhában?

– Készítettem magamnak egy pohár jegesteát.

– És vett ki hozzá jégkockákat? Csak mert a hűtőszekrény odaát van, távol az ablaktól.

Parsons előbb az ablakra nézett, azután a hűtőszekrényre; el-képedt, zavarnak látszott. Tompán meredt maga elé, a szeme olyan volt, mint a piacon a halaké zárás előtt. Egyszerre diadalmasan megcsillant a tekintete. Odalépett a mosogató melletti szekrényhez.

– Pontosan itt álltam, édesítőt vettem ki, amikor megláttam. Úgy van. Ez minden. Most pedig, ha befejezték a kíváncsisko-dást...

– Azt hiszem, Hoyt Lewist láta – jegyezte meg Graham.

– Én is azt hiszem – mondta Springfield...

– Nem Hoyt Lewis volt az. Nem ő volt az. – Parsons szeme könnybe lábadt.

– Honnan tudja? – kérdezte Springfield. – Lehets, hogy Hoyt Lewis volt az, maga pedig csak azt gondolta...

– Lewis mindig a napon jár, le van barnulva. Zsíros, ősz haja van, meg olyan favágós pajesza. – Parsons hangja fölerősödött, olyan gyorsan beszélt, hogy alig lehetett érteni. – Hát onnan tudtam. Persze hogy nem Lewis volt az. Ez a pasas sápadtabb volt. A haja meg szőke. Megfordult, hogy fölírjon valamit a jeg-zettömbjére, akkor be tudtam nézni a sapkája alá, a tarkójára. Szőke. A tarkóján egyenesre vágvá.

Springfield mozdulatlanul állt, de amikor megszólalt, a hangja továbbra is kétkedően csengett.

– Hát az arca?

– Nem tudom. Talán bajuszos lehetett.

– Akárcsak Lewis?

– Lewisnak nincs bajusza.

– Ó! – mondta Springfield. – A szeme egy magasságban volt a villanyórával? Vagy föl kellett néznie rá?

– Úgy hiszem, egy szintben volt vele a szeme.

– Föliismerné, ha újra látná?

– Nem.

– Hány éves lehetett?

– Nem volt idős. Nem tudom.

– Láttá körülötte ugrálni Leedsék kutyáját?

– Nem.

– Ide figyeljen, Mr. Parsons, most már látom, hogy tévedtem – jelentette ki Springfield. – Ön valóban nagyon értékes se-gítséget nyújtott nekünk. Ha megengedi, ideküldök egy rajzolót,

és nagyon kérem, engedje meg neki, hogy a konyhaasztalához üljön, és talán elmondhatná neki, hogyan néz ki ez a pasas. Anynyi bizonyos, hogy nem Lewis volt az.

- Nem akarom, hogy megjelenjen a nevem az újságokban.
- Nem lesz benne.

Parsons kikísérte őket.

- Remekül rendben tartja ezt a kertet, Mr. Parsons – jegyezte meg Springfield. – Megérdemelné, hogy valami díjat nyerjen vele.

Parsons nem válaszolt. Az arca kipirult, az arcizma rángatózott, a szeme könnyibe lábadt. Csak állt a lötyögős sortjában, a szandáljában, és rájuk meredt. Amint kiléptek a kertből, fölkapta a vasvilláját, és dühödten döfködni kezdte a földet, keresztlübotorkált a virágágyáson, és szétterítette a mulcsot.

Springfield bejelentkezett az autórádióján. Egyetlen közmű vagy városi hatóság sem tudott az utcában megjelent férfiról, aki a gyilkosságokat megelőző napon járt ott. Springfield jelentette Parsons személyleírását, és utasítást adott, hogy küldjenek ki egy rajzolót.

- Mondjátok meg neki, hogy először a póznát meg a mérőt rajzolja még, onnan induljon tovább. Közben állandóan nyugtatgatnia kell a tanút.

- A rajzolónk nem szívesen megy házhoz – közölte a nyomo-zók főnöke Grahammel, amint a Fordjával átsuhant az elválasztósávon, hogy kikerülje a dugót. – Szereti, ha a titkárnők látják, hogyan dolgozik, meg ha a tanú egyik lábáról a másikra áll, és topogva kémlél át a válla fölött. Egy rendőrőrs viszont pocsék hely ahhoz, hogy egy olyan tanút faggassanak, akit nem szabad megijeszteni. Amint a kezünkben lesz a kép, házról házra járjuk vele a környéket. Azt hiszem, most igazán szagot fogtunk, Will. Halvány a nyom, de mégiscsak nyom, nem igaz? Az igazság az, hogy jól befűtöttünk a szerencsétlen flótásnak, erre mindenki tálalt. De most már kezdjünk is vele valamit.

- Ha ez a pasas tényleg az, akit keresünk, akkor ez az eddig legjobb hír – mondta Graham. Elege volt magából.

- Úgy van. Vagyis nem csak egyszerűen leszáll egy buszról, hogy elinduljon, amerre a farka viszi. Terve van. Itt éjszakázott a városban. Egy-két nappal korábban már tudta, hová megy. Hatalozott elképzélése van. Föltérképezi a helyet, megöli a kutyát vagy a macskát, azután a családot. Miféle pokoli terv ez? – Springfield elhallgatott. – Ez már a te területed, nem igaz? – kérdezte rövid szünet után.

- Igen, az enyém. Ha valakié, hát, gondolom, az enyém.

- Tudom, hogy láttál már ilyesmit. Nem volt ínyedre, amikor tegnap Lecterről kérdeztelek, de most beszélnünk kell róla.

- Rendben van.
- Összesen kilenc embert ölt meg, ugye?
- Kilencről tudunk. Két áldozata túlélte.
- Mi történt velük?
- Az egyik lélegeztetőgépen van az egyik baltimore-i kórházban. A másik Denverben, egy privát elmegyógyintézetben.
- Mi készítette a gyilkosságokra, miféle őrület?

Graham a kocsi ablakából a járdán siető gyalogosokat nézte.

A hangja közömbösen csengett, mintha egy levelet diktálna.

- Azért tette, mert kedvét lelte benne. Még most is élvezzi. Dr. Lecter nem őrült, legalábbis nem a hétköznapi értelemben az. Azért követett el ocsmány szörnyűségeket, mert élvezte. De teljesen épeszűen képes viselkedni, ha úgy tartja a kedve.

- Mit mondtak a pszichológusok, mi a baja?
- Azt mondták, szociopata, mert nem tudják, hogyan nevezhetnék másként. Megvan benne az úgynevezett szociopaták néhány jellegzetes vonása. Semmihele megbánást, bűntudatot nem érez. És megvan benne a legfontosabb és legsúlyosabb tünet: gyermekkorában szadista módon kínolta az állatokat.

Springfield fújt egyet.

- De hiányzik belőle az összes többi jellegzetesség – folytatta Graham. – Nem volt kallódó ember, korábban sohasem került

összeütközésbe a törvénnyel. Kis dolgokban nem volt sekélyes és másokat kiszípolyozó, mint általában a szociopaták. Nem érzéketlen. A pszichológusok nem tudják, minek nevezzék. Elektroenkefalogramjai néhány furcsa torzulást mutatnak, de ezekből nem sokat lehet kiolvasni.

– Te minek neveznéd? – kérdezte Springfield.

Graham habozott.

– Magadban minek hívna?

– Lecter egy szörnyeteg. Ha rá gondolok, azok a szánalmas teremtmények jutnak az eszembe, akiknek a születéséről a kórházak időről időre beszámolnak. Táplálják, melengetik őket, de nem kapcsolják őket a gépekre, így aztán meghalnak. Lecter agyilag ugyanolyan, mint ezek, de normálisnak látszik, és senki meg nem mondaná, mi lakozik benne.

– A nyomozók vezetőinek a szövetségében van néhány barátom, baltimore-iak. Megkérdeztem őket, hogyan jutottál Lecter nyomára. Azt mondták, nem tudják. Hogyan csináltad? Mi volt a legelső nyom, az első megérzés?

– Véletlen egybeesés az egész – felelte Graham. – A hatodik áldozatot a műhelyében ölték meg. Famegmunkáló szerszámai voltak, és a műhelyében tartotta a vadászholmjait is. Oda volt kötözve ahhoz a fogasfalhoz, ahol a szerszámai lógtak; valóságban széttépték, össze volt vagdalva, döködve, még nyilakat is lőttek bele. A sebek emlékeztettek valamire. De nem jutott eszembe, mire.

– Aztán sorra meg kellett nézned a többieket is.

– Igen. Lecter nagyon belejött: a következő hármat kilenc napon belül intézte el. De ennek a hatodiknak két régi sebhely volt a combján. A kóroncokok érdeklödtek a helyi kórházban, és kiderült, hogy kerekötöt évekkel azelőtt íjvadászat közben lezuhant egy fáról, és egy nyíllal átlötte a saját lábat. A kórlapot egy kórházi orvos írta, de elsőként Lecter kezelte, mert ő volt az ügyeletes a baleseti sebészeten. Az ő neve szerepelt a betegfelvételi kártonon. Hosszú idő telt már el a baleset óta, de úgy gondoltam,

Lecter talán emlékezhet, ha valami gyanúsat észlelt annak idején a nyíl okozta sebbel kapcsolatban, így hát fölkerestem a rendelőjében. Még a szalmaszálba is belekapaszkodtunk. Akkoriban pszichiáterként dolgozott. Szép rendelője volt. Régiségek. Azt mondta, nemigen emlékezik már a nyíl okozta sebre, az áldozatot az egyik haverja hozta be, ez minden. De valami nem hagyott nyugodni. Talán volt valami, amit Lecter mondott, vagy valami a rendelőjében. Crawforddal újra végigrágtuk magunkat az egészen. Ellenőriztük a kartotékokat, de Lecterről semmit sem találtunk. Szerettem volna egy kis időt egyedül eltölteni a rendelőjében, de nem tudtunk házkutatási parancsot szerezni. Nem tudtuk megindokolni. Ezért aztán újra fölkerestem.

– Vasárnap volt, ilyenkor is fogadott betegeket. Az épület üres volt, csak a várójában ült egy ember. Nyomban fogadott. Beszélgettünk, udvarias erőfeszítést színlelt, mintha segíteni akarna nekem, közben fölpillantottam, és a feje fölötti polcon megláttam néhány nagyon régi orvosi könyvet. Akkor tudtam, hogy ő volt az. Amikor ismét rápillantottam, talán megváltozott az arckifejezésem, magam sem tudom. Tudtam, és ő is tudta, hogy tudom. De továbbra sem jöttem rá, mi lehetett az oka. Nem bíztam a megérzésemben. Arra gondoltam, hogy ki kell valahogy okoskodnom. Így aztán motyogtam valamit, és kisitettem az előcsarnokba. Ott volt egy nyilvános telefon. Nem akartam felkelteni a gyanúját, amíg segítséget nem hívtam. A rendőrségi diszpécserrel beszéltem, amikor az egyik hátam mögötti személyzeti bejárón cipő nélkül kilépett. Nem hallottam, hogy felém közeledik. Egyszerre csak megéreztem a lélegzetét, és azután... a többöt már úgyis tudod.

– Mégis honnan tudtad, hogy ő volt az?

– Azt hiszem, talán egy héttel később, már a kórházban állt össze a kép. A „Sebember” volt az; egy illusztráció, amely sok régi könyvben megtalálható, olyanokban, amilyeneket Lecternél láttam. Különféle háborús sérüléseket ábrázol, valamennyit egyetlen alakon. A kóroncok tartott nekünk továbbképző

tanfolyamot a George Washington Egyetemen, ott láttam. A hatodik áldozat testhelyzete és sebei szinte tökéletesen azonosak voltak a Sebemberéivel.

- Azt mondod, a Sebember? Ez volt minden bizonyítékd?
- Hát igen. A véletlenek egybeesése folytán láttam azt az ábrát. Szerencse dolga.
- Szép kis szerencse.
- Ha nem hiszel nekem, akkor mi a fasznak kérdezősködtél?
- Ezt meg sem hallottam.
- Jól van. Nem is úgy értem. Mégis így történt.
- Rendben van – mondta Springfield. – Rendben van. Köszönöm, hogy elmondadtad nekem. Tudnom kellett.

Parsons személyleírása az utcabeli férfiról, továbbá a macskára és a kutyára vonatkozó értesülések esetleges utalások voltak a gyilkos módszereire: valószínűnek tűnt, hogy óraleolvasóként deríti fel a terepet, és kényszeresen először a kiszemelt áldozatai kedvenç állatait támadja meg, mielőtt lemészárolja az egész családot.

A rendőröknek most azt kellett sürgősen eldöntenüük, vajon közzétegyék-e a feltételezésüket, vagy sem.

Ha a közvélemény ismeri a vészjeleket, és az emberek figyelnak, a rendőrséget esetleg előzetesen figyelmezhetik a gyilkos soron következő támadására – de feltehetően ő maga is olvas újságot.

Megvaltoztathatja a szokásait.

A rendőrségen sokan azt a nézetet vallották, hogy a nagyon is gyér nyomokat tartásában titokban, de különleges körlevelet intézzenek az egész délkeleti országrész állatorvosaihoz és állatmenhelyeihez, ahonnan azonnali jelentést kérnek minden nemű kutyá-macska csonkításról.

Ez viszont annyit jelentene, hogy a közvélemény nem kapja meg a kellő figyelmeztetést. Erkölcsei kérdés volt ez, a rendőrök nagyon kínosan érezték magukat.

Kikérték a chicagói dr. Alan Bloom tanácsát. Ő azt mondta, hogy ha a gyilkos ilyen figyelmeztetést olvas az újságokban, feltehetően megváltoztatja az egy-egy ház felderítésekor használt módszerét. Dr. Bloom kétéltedett benne, hogy a gyilkos fől tudna hagyni a háziak kedvenc állatainak a megtámadásával, bár milyen nagy is a kockázat. A pszichiáter közölte a rendőrséggel: semmiképp se ringassák magukat abba az illúzióba, hogy teljes huszonöt napjuk van még – vagyis hogy egészen a következő holdtöltéig, augusztus 25-ig van idejük.

Július 31. reggelén, három órával azt követően, hogy Parsons megadta a személyleírást, a birminghami és atlantai rendőrség, valamint Crawford washingtoni irodája között tartott telefontárgyalások eredményeként megszületett a döntés: szétküldik a bizalmas körlevelet az állatorvosoknak, a rajzoló vázlatával három napon át járják Leeds környékét, majd ezt követően kiadják az információt a hírközlő szerveknek.

E három nap alatt Graham és az atlantai nyomozók naphosszat járták az utcákat, és a Leeds-ház környékén sorra bemutatták a rajzvázlatot a háztulajdonosoknak. Csak egész durván körülözötték az arcot, de reméltek, hogy talán akad valaki, aki ki tudja egészíteni.

Graham példánya a széleken egészen szétmállott, annyit szorongatta izzadó tenyerében. Sokszor csak üggyel-bajjal tudta rávenni a lakókat, hogy nyissák ki az ajtót. Éjszakánként lefekvéskor be kellett hintőporoznia hőségtől kiütéses bőrét, az agya pedig úgy járta körül a problémát, mintha hologram lenne. Erőnek erejével megpróbálta fölidézni az ötletet megelőző érzést. De csak nem sikerült.

Időközben négy véletlen sebesülés és egy halálos baleset történt Atlantában, amikor háztulajdonosok rálöttek a késői éjszaka óráiban hazatérő hozzátartozóikra. Megsokszorozódtak a csavargókat feljelentő bejelentések, a rendőrök bejövő postáját földuzzasztotta a hasznavezetetlen tanácsok tömege. A rémület úgy terjedt, mint az influenza.

Crawford a harmadik nap estéjén érkezett vissza Washingtonból. Éppen akkor lépett Graham szobájába, amikor a férfi az átizzadt zokniját rágatta le a lábáról.

- Beleizzadtál a munkába?
- Fogj reggel egy rajzot, és győződj meg róla! - felelte Graham.
- Fölösleges, ma este már benne lesz a hírekben. Egész nap talpon voltál?
- Nem hajthatok át kocsival a kertjeiken.
- Egy percig sem hittem, hogy bármilyen eredményt érünk el azazal, ha végigjárunk a házakat - jelentette ki Crawford.
- Hát mi a fenét vártál tőlem?
- Azt, hogy megteszél minden töled telhetőt. - Crawford föllállt, és indulni készült. - A buzgómócsingoskodást néha én is kábítószerként alkalmaztam, főleg, miután fölhagytam a piával. Gondolom, te is így vagy vele.

Graham dühös volt. Crawfordnak természetesen igaza van, gondolta.

Graham a természeténél fogva szerette elodázni a dolgokat, és nagyon is tisztában volt ezzel a tulajdonságával. Valamikor régen, még iskolás korában, a gyorsaságával egyenlítette ki a késlekedéseit. De most már nem volt iskolás.

Volt még valami, amit megtehetett, ez már napokkal ezelőtt is eszébe jutott. Persze várhatott volna vele, amíg a holdtölte előtti utolsó napokban kétségesképpen erre kényszerül. De megtehette most is, és akkor még haszon is származhat belőle.

Volt valaki, akinek kíváncsi volt a véleményére. Igaz, nagyon sajátos véleményt kellene megtudakolnia, abba a megszállott gondolkodásmódba kellene belehelyezkednie, amelytől teljesen megszabadult zavartalan évei során a Florida Keysen.

Az indokok úgy kattogtak a fejében, mint a hullámvásút fogaskerelei az első hosszú mélybe siklás előtt, azután, hogy fölért a csúcsra. Graham észre sem vette, hogy a hasát markolássza, aztán hangosan ki is mondta:

- Föl kell keresnem Lectert.

7. fejezet

Dr. Frederick Chilton, az Elmebeteg Bűnözök Chesapeake-i Állami Kórházának igazgató főorvosa fölkelt az íróasztala mögül, Will Grahamhöz lépett, és kezet rázott vele.

- Dr. Bloom tegnap telefonált nekem, Mr. Graham, vagy szóíthatom dr. Grahamnek?

- Nem vagyok orvos.

- Roppant megörültem, hogy ismét beszélhettem dr. Bloommal, hosszú évek óta ismerjük egymást. Foglaljon helyet!

- Nagyra értékeljük a segítségét, dr. Chilton.

- Őszintén szólva, néha nem is annyira Lecter ápolójának, hanem a titkárának érzem magam - mondta Chilton. - Pusztán az a rengeteg postája is óriási teher. Azt hiszem, bizonyos kutatói körökben egyenesen divatosnak tartják, hogy vele levelezzenek; jártam olyan pszichológiai tánszéken, ahol a levelei bekerezve lógnak a falon, és egy ideig úgy tűnt, hogy e szakterület minden, doktori címre pályázó jelöltje vele kíván interjút készíteni. De természetesen boldogan együttműködöm önnel és dr. Bloommal.

- A lehető legnyugodtabb körülmények között kellene találkoznom dr. Lecterrel - mondta Graham. - Megeshet, hogy még egy találkozásra lesz szükségem, vagy a mai beszélgetés után főkell hívnom valamikor telefonon.

Chilton bólintott.

- Először is, dr. Lecter a cellájában marad. Ez az egyetlen hely, ahol nincs kényszerzubbynnyban. Az egyik fala az előterbe nyíló dupla rács. Beállítatok oda egy széket, és ha úgy kívánja, rekeszfalakat is. Meg kell kérnem, hogy semmiféle tárgyat ne adjon neki, kivéve tiszta papírt, de azt is tűz- vagy gemkapocs nélkül. Semmiféle gyűrűs iratrendezőt, ceruzát vagy tollat, vannak filctollai.

- Meglehet, hogy meg kell mutatnom neki olyan anyagokat, amelyek felkelthetik az érdeklődését - jegyezte meg Graham.

– Mutathat neki bármit, tetszése szerint, feltéve, hogy puha papíron van. Iratokat a becsúsztatott ételtálcán juttasson be neki, a rács alatt. De semmit se adjon át a rácson keresztül, és ne is fogadjon el semmit, amitől ő esetleg azon át kínál. Lecter a papírokat az ételtálcán juttathatja vissza. Ehhez ragaszkodom. Dr. Bloom és Mr. Crawford biztosított engem, hogy ön be fogja tartani az eljárási szabályokat.

– Természetesen – felelte Graham. Induláshoz készülődött.

– Tudom, már alig várja, hogy nekifogjon, Mr. Graham, de előbb még szeretnék valamit közölni önnel. Bizonyára érdekelni fogja. Talán félősleges és nem helyénvaló, hogy éppen önt figyelmezessem Lecterrel kapcsolatban, de nagyon lefegyverző tud lenni. A beszállítása után egy évig tökéletesen viselkedett, és úgy tett, mintha együttműködne velünk a terápiás erőfeszítéseinkben. Ennek következtében, ez még az elődöm idején történt, kissé enyhítettek a vele kapcsolatos szigorú biztonsági előírásokon.

– Azután 1976. július 8-án délután mellkasi fájdalmakra panaszkodott. A vizsgálóban levettük róla a kényszerzubbonyt, hogy könnyebben végezhessük el az elektrokardiogram-vizsgálatot. Az egyik ápolója kiment a cellából, hogy elszívjon egy cigarettagyat, a másik egy pillanatra elfordult. Az ápolónő igen erős és gyors reflexű volt. Sikerült megóvnia az egyik szeme világát. Talán furcsállja, amit most elmondok. – Chilton a fiókból elővette egy EKG-szalagot, és szétnyitotta az íróasztalán. A mutatóujjával nyomon követte az ugráló grafikont. – Itt kinyújtózik a vizsgálóasztalon. A pulzusa hetvenkettő. Itt megragadja az ápolónő fejét, és lerántja magához. Itt legyűri az ápoló. Egyébként nem is állt ellen, noha az ápoló kificamította a vállát. Észrevette a sajátos tünetet? A pulzusa eközben egyszer sem szökött nyolcvanöt fölé. Még akkor sem, amikor kitépte a nő nyelvét.

Chilton semmit sem tudott leolvasni Graham arcáról. Hátradőlt a székében, az állva alatt összefonta az ujjait. A keze száraz, fénylő volt.

– Tudja, amikor Lectert először elfogták, azt hittük, egyedül-

álló lehetőséget kaptunk, hogy egy százszázalékos szociopatát tanulmányozzunk – folytatta Chilton. – Nagy ritkaság, hogy sikérül élve elkapni egyet. Lecter roppant tiszta agyú, jó felfogóképességű, képzett pszichiáter... és amellett sorozatgyilkos. Úgy tűnt, hajlandó az együttműködésre, és arra gondoltunk, talán ablakként szolgálhat, amelyen keresztül megfigyelhetjük ezt a fajta aberrációt. Azt hittük, olyanok leszünk, mint Beaumont, aki a St. Martin gyomrán vágott nyíláson keresztül tanulmányozta az emésztés folyamatát. Kiderült azonban, hogy mindmáig nem jutottunk közelebb a megértéséhez, mint amikor beszállították ide. Beszélt valaha is hosszabb ideig Lecterrel?

– Nem. Csak akkor láttam, amikor... Leginkább a bíróság előtt láttam. Dr. Bloom megmutatta nekem a szakfolyóiratokban publikált cikkeit – válaszolta Graham.

– Ó alaposan ismeri önt. Rengeteget töprengett magán.

– Több ülése is volt önnel?

– Igen. Tizenkettő. Áthatolhatatlan fal veszi körül. Túlságosan ismeri a teszteket, semhogy azok révén bármit is megállapíthassunk róla. Edwards, Fabré, de maga dr. Bloom is megpróbálkozott vele. Megvannak nálam a feljegyzései. Számukra is rejtély maradt. Természetesen lehetetlen megmondani, mi az, amit eltitkol, vagy hogy többet ért-e meg, mint amennyit mondani hajlandó. Na és az előítétele óta írt néhány ragyogó tanulmányt a *The American Journal of Psychiatry* és a *The General Archives* számára. Az írásai azonban minden problémákkal foglalkoznak, amelyek őbenne nem találhatók meg. Azt hiszem, attól tart, ha „megoldjuk”, többé senkit sem fog érdekelni, és élete hátralévő részére bezárják valami sötét odúba.

Chilton félbeszakította az előadását. Gyakorlott volt abban, hogy interjúk közben figyelje a páciensét. Úgy vélte, ekképpen megfigyelheti Grahameit is, anélkül hogy az észrevenné.

– Itt nálunk mindenki egyetért abban, hogy ön, Mr. Graham az egyetlen, aki tanúbizonyságot tett arról, hogy gyakorlatilag megérti Hannibal Lectert. Tudna mondani nekem valamit róla?

– Nem.

– A munkatársaim közül többen kíváncsiak lennének a következőre: amikor látta dr. Lecter gyilkosságait, hogy úgy mondjam, a „stílusukat”, talán rekonstruálni tudta a fantáziálásait? És segített ez önnek abban, hogy azonosítsa őt?

Graham nem válaszolt.

– Számalmasan kevés az anyagunk az effajta dolgokról. Egyetlen cikk jelent meg e tárgyban a *The Journal of Abnormal Psychology*ban. Hajlandó lenne beszélgetni néhány munkatársammal? No nem, nem a mai látogatása során, dr. Bloom ezt igen szigorúan meghagyta nekem. Azt mondta, hagyjuk békén önt. Talán legközelebb.

Dr. Chilton a pályafutása során gyakran ütközött ellenséges magatartásba. Most is félismerte, hogy erről van szó.

Graham föllállt.

– Köszönöm, doktor úr. Most pedig szeretném meglátogatni Lectert.

A szigorúan zárt osztály acélajtaja bezárult Graham mögött. Hallotta, amint kattan a retesz.

Tudta, hogy Lecter átalussza a délelőtt nagy részét. Végigpilantott a folyosón. A fordulóban nem tudott benézni Lecter zárkájába, de annyit megállapított, hogy ezen a helyen tompított fényt használnak. Alva kívánta látni dr. Lectert. Időt akart nyerni, hogy fölverezze magát. Ha a saját agyában érzi Lecter őrültét, gyorsan le kell küzdenie, akár egy megtántorodást.

Egy ágyneműs kocsit toló betegszállító mögött lépkedett, hogy leplezze a léptei zaját. Tudta, észrevétlénél nagyon nehézen lehet dr. Lecter közelébe férközni.

Az előtér közepe táján megállt. A zárka elülső falát acélrács takárta. Az acélrudak mögött, kartávolságon túl, erős nejlonháló feszült mennyezettől a padlóig, faltól falig. E válaszfalon túl Graham egy, a padlóba csavarozott asztalt és széket pillantott meg.

Az asztalon puha fedelek könyvek, valamint levelek tornyosultak. Graham az acélrácshoz lépett, megérintette, de nyomban el is kapta a kezét.

Dr. Hannibal Lecter a priccsen aludt, fejét a falnak támasztott párnájára hajtotta. Mellén nyitva feküdt Alexandre Dumas *Konyhaszótár* című műve.

Graham már vagy öt másodperce meredt rá a rácson át, amikor Lecter kinyitotta a szemét, és azt mondta:

– Ugyanaz a bűdös arcszesz, amit a bírósági tárgyaláson is használt.

– minden karácsonykor megajándékoznak vele.

Dr. Lecter vörösesbarna szeme apró piros pontokban tükrözte a fényt. Graham érezte, hogy a tarkóján fölláll a ször. Rátette a kezét.

– Hát igen, karácsony – szólalt meg Lecter. – Megkappa a levelezőlapomat?

– Megkaptam. Köszönöm.

Dr. Lecter karácsonyi lapját az FBI washingtoni bűnügyi laboratóriumá küldte meg Grahamnek. Ő kivitte a kiskertbe, elégetté, és mielőtt Mollyhoz ért volna, megmosta a kezét.

Lecter föllállt, és az asztalhoz lépett. Alacsony, törékeny alkattú, de nagyon arányos testfelépítésű férfi.

– Miért nem foglal helyet, Will? Azt hiszem, abban a fali-szekrényben talál néhány kempingszéket. Legalábbis, amikor előveszik őket, mintha onnan jönne a zaj.

– A betegszállító majd hoz egyet.

Lecter állva maradt, amíg Graham le nem ült az előtérben.

– És hogy van Stewart felügyelő? – érdeklődött.

– Stewart jól van. – A felügyelő kivált a rendőrség kötelékéből, miután meglátta dr. Lecter alagsorát. Most egy motel igazgatója. Graham ezt nem említette. Úgy vélte, Stewart nem lenne elragadtatva, ha levelet kapna Lectertől.

– Sajnálatos, hogy az érzelmi problémái felülkerekedtek ben-

ne. Úgy vélem, ígéretes karrier állt előtte. Magának szoktak lenni problémái, Will?

- Nem, nincsenek.
- Hát persze hogy nincsenek.

Graham úgy érezte, hogy Lecter tekintete áthatol a koponyáján. Figyelmes pillantása úgy járt körbe az agyában, akár egy légy.

- Örülök, hogy eljött. Már vagy három éve volt, igaz? A látogatóim mind szakmabeliek. Fantáziatlan klinikai pszichiáterek és tapogatózó, másodvonalmbeli pszichológus doktorok mindenféle isten háta mögötti főiskoláról. Ceruzaszopogatók, akik folyóiratokban publikált cikkekkel próbálják meghosszabbítani a szerződésekét.

- Dr. Bloom megmutatta a maga cikkét a plasztikaiműtétfüggőség veszélyeiről a *The Journal of Clinical Psychiatry*ban.

- Nos?
- Roppant érdekes, még egy laikus számára is.
- Laikus... laikus... laikus... Érdekes kifejezés – jelentette ki Lecter. - Mennyi tanult pasas jár-kel mindenfelé. Olyan rengeteg a szakértő, aki állami segélyből él. Maga meg azt mondja, hogy laikus. De nem csak maga kapott el engem, igaz, Will? Tudja egyáltalán, hogyan csinálta?
- Biztos vagyok benne, hogy olvasta a jegyzőkönyveket. Minden megtalálható bennük.
- Nem, nem minden található meg bennük. Tudja, hogyan csinálta, Will?
- Benne van a jegyzőkönyvekben. Különben is, mit számít ez már?

- Nekem nem számít, Will.
- A segítségét kérem, dr. Lecter.
- Hát igen, sejtettem.
- Atlantáról és Birminghamről van szó.
- Igen.
- Biztos vagyok benne, hogy olvasott róla.
- Olvastam az újságokban. Nem vághatom ki a cikket. Ter-

mészletesen nem adnak ollót a kezembe. Tudja, néha megfenyegetnek, hogy elveszik a könyveimet. Nem szeretném, ha azt hinnék, hogy valami beteges dolgon töprengék. – Elnevette magát. A fogai fehérek, picik voltak. – Ugye azt szeretné tudni, hogyan választja ki őket?

- Arra gondoltam, hátha van valami elképzelése. Arra kérem, mondja el nekem.

- Miért tenném?

Graham már várta ezt a kérdést. Az, hogy véget kell venni a sorozatgyilkosságoknak, nemigen juthat dr. Lecter eszébe.

- Vannak dolgok, amik hiányoznak magának – folytatta Graham. – Kutatási anyagok, sőt esetleg még mikrofilmek is. Beszélhetnék az igazgató főorvossal.

- Chiltonnal. Bizonyára találkozott vele, amikor idejött. Hátborzongató, nem? Vallja meg őszintén! Olyan ügyetlenül matat az ember fejében, mint egy elsőéves egyetemista, amikor egy övet próbál kioldani egy nő ruháján, nem igaz? A szeme sarkából figyelte magát. Ezt biztos észrevette. Akár hiszi, akár nem, de megpróbálkozott nálam egy tématikus appercepció teszttel. Úgy ült ott, mint egy leselkedő kandúr, várta, mikor bukkan fel a 13-as számú, férfi-nő párost ábrázoló kép. Haha. Bocsásson meg, megfeledkeztem róla, hogy maga nem tartozik a felkentek közé. Ez a kártya egy ágyban fekvő nőt ábrázol, az előtérben egy férfival. Azt várta tőlem, hogy kerülöm majd a szexuális értelmetlenséget. Csak nevettem. Felfújta magát, és mindenkinet azt mesélte, hogy Ganser-szindróma révén kerülttem el a börtönt... Mindegy, unalmas.

- Hozzáférhetne az Amerikai Orvosszövetség mikrofilmtárához.

- Nem hiszem, hogy megszerezné nekem azokat a dolgokat, amikre szükségem lenne.

- Tegyen próbára!

- Az igazság az, hogy bőven van olvasnivalóm.

- Megnézhetné ennek az esetnek a dosszióját. De van más ok is.

- Könörgöm, árulja el!
- Gondoltam, talán kíváncsi, vajon okosabb-e annál a személynél, akit keresek.
- Ezek szerint úgy véli, maga okosabb nálam, hiszen maga kapott el engem.
- Nem. Tudom, hogy nem vagyok okosabb magánál.
- Akkor meg hogyan kapott el engem, Will?
- Hátrányban volt.
- Miféle hátrányban?
- A szennedély volt a hátránya. Azonkívül nem épelméjű.
- Nagyon szépen lebarnult, Will.

Graham nem válaszolt.

- A keze kérges. Már nem olyan, mint egy zsaru keze. Az az arccsesz meg olyan, amilyet egy gyerek választana. Egy hajó van a címkéjén, igaz? - Dr. Lecter minden kissé oldalra dönti a fejét. Ha kérdez, még inkább így tesz, mintha a kíváncsiságát az arcra akarná dörgölni. Hosszabb hallgatás után ismét megszólált: - Ne higgye, hogy meg tud győzni azzal, hogy az intellektuális hiúságomnak hízeleg!

- Nem hiszem, hogy meg fogom győzni. Vagy megteszi, vagy nem. Dr. Bloom egyébként is dolgozik az ügyön, márpedig ő a leg...

- Elhozta a dossziét?
- Igen.
- Képeket is?
- Igen.
- Adja ide, akkor talán mérlegelem a kérését.
- Nem.
- Sokat álmodik, Will?
- Viszontlátásra, dr. Lecter!

- Még nem fenyegetőzött azzal, hogy elveszi a könyveimet! Graham már indult kifelé:

- Rendben van, adja hát ide a dossziéját! Elmondonak magának, mit gondolok.

Grahamnek alaposan meg kellett pakolnia a tálcát a dosszié rövidített változatával. Lecter behúzta magához.

- A tetején megtalálja az összegzést. Azt most is elolvashatja - jegyezte meg Graham.
- Szíves engedelmével egyedül szeretném elolvasni. Adjon egy órát!

Graham egy komor büfé megviselt műanyag díványán váratkozott. Kórházi dolgozók térték be ide egy kávéra. Nem elegendet szóba velük. A szoba apró tárgyait bámulta, és örölt, hogy nem mozdultak el a látómezéjéből. Kétszer is ki kellett mennie a mosdóba. Teljesen eltompult.

Az őr ismét bebocsátotta a szigorú zárt osztályra.

Lecter az asztalnál ült, töprengett. Graham tudta, hogy az egyórányi időt túlnyomórészt a képek szemlélésével töltötte.

- Ez nagyon félénk fiúcska, Will. De szívesen találkoznék vele... Félmerült önbőn annak a lehetősége, hogy nyomorék lehet? Vagy legalábbis azt hiszi, hogy nyomorék?

- A tükrök.
- Úgy van! Figyelje meg, hogy a házak valamennyi tükrét összezúzza, nem csak annyit, hogy elegendő szilánkja legyen. Nem egyszerűen azért helyezi el a sebekbe a szilánkokat, hogy sérüléseket okozzon. Úgy állítja be a tükördarabokat, hogy láthassa magát bennük. A szemükben... Mrs. Jacobiéban és... hogy is hívják a másikat?

- Mrs. Leeds.
- Igen.
- Ez érdekes - mondta Graham.
- Ez nem „érdekes”. Maga is gondolt már rá.
- Eszembe jutott.

- Csak azért jött ide, hogy szemügyre vegyen engem. Hogy újra szimatot fogjon, a jó öreg szimatot, igaz? Nem lenne egyszerűbb, ha saját magát szimatolgná?

- A maga véleményére vagyok kíváncsi.
- Jelenleg semmiféle véleményem sincsen.

- Azért ha eszébe jut valami, szeretném meghallgatni.
- Megtarthatom a dossziét?
- Még nem döntöttem el - felelte Graham.
- Miért nincsen benne a telkek leírása? Itt vannak a házak homlokzati rajzai, az alaprajzok, de alig említik a telkeket. Mi-lyenek voltak a kertek?
- Nagy hátsó kertek, kerítéssel körülvéve, itt-ott elősövény. Miért érdekli?

- Azért, kedves jó Will, mert ha ez a vándor valamiféle sajátos viszonyban van a holddal, akkor talán kimegy, és bámulja a holdat. Mielőtt megtisztálkodik, érti, ugye? Látott már vért holdfénnyben, Will? Egészen feketének látszik. Persze azért meg-tartja megkülönböztető fényét. Ha mondjuk valaki meztelel lenne, jobb lenne a szabadban élvezni az ilyesmit. De hát tekin-tettel kell lenni a szomszédokra, hmm?

- Úgy gondolja, a kertnek is szerepe lehet az áldozatok kivá-lasztásakor?

- Nagyon is. És természetesen lesz még több áldozat. Hadd tartsam meg a dossziét, Will! Tanulmányozni fogom. És ha újabb dossziéi lesznek, azokat is szeretném látni. Fölhívhat. Amikor nagy ritkán fölhív az ügyvédem, behoznak nekem egy telefonkészüléket. Azelőtt a házivonalon kapcsolták be, de per-sze mindenki belehallgatott. Nem adná meg nekem az otthoni telefonját?

- Nem.
- Tudja, hogyan kapott el engem, Will?
- Viszontlátásra, dr. Lecter! Üzeneteket hagyhat számomra a dosszién található számon. - Azzal Graham elsétált.
- Tudja, hogyan kapott el engem?

Graham már kiért Lecter látómezejéből, és a léptéit gyorsabba fogva sietett a távoli acélajtó felé.

- Azért kapott el, mert pontosan egyformák vagyunk. - Gra-ham ezt hallotta utoljára, mielőtt bezárult mögötte az acélajtó.

Kábult volt, csak annyi jutott el a tudatáig, hogy retteg attól,

amikor már nem lesz kábult. Leszegett fejjel ment, senkihez sem szolt, a fülében úgy dobolt a szíve, mint a szárnyak tompa surro-gása. Úgy tünt, alig néhány lépés, és már kint is van. Ez csupán egyetlen épület volt, Lectert alig öt ajtó választotta el a külvilág-tól. Grahamen az a képtelen érzés lett úrrá, hogy vele együtt Lecter is kijött. A kapun kiérve megállt, körülnézett, meg akart bizonyosodni róla, hogy egyedül van.

Az utca túloldaláról, egy kocsiból, hosszú teleobjektívjét a kocsiablak keretének támasztva Freddy Lounds pompás profil-képet készített Grahamról, fölötte a kőbe véssett: „Elmebeteg Bű-nözök Chesapeake-i Állami Kórháza.”

A *The National Tattler* végül úgy vágtá meg a képet, hogy azon csak Graham arca és a kőbe véssett felirat első két szava látszott.

8. fejezet

Dr. Hannibal Lecter a pricsén hevert; Graham távozása után leoltotta a villanyt. Hosszú órák múltak el.

Egy ideig a szövetek anyagát észlelte: a tarkóján összekulcsolt kezébe nyomódó pánahuzat szövését, az arcához tapadó sima anyagot.

Azután szagokat érzett, és hagyta, hogy az agya eljátszadoz-zon velük. Egyesek valóságosak voltak, mások nem. Cloroxot töltöttek a lefolyóba; ondó. Odaát, a folyosó túlsó végén chili con carnét kaptak ebédre; verejtéktől megmerevedett keki egyenruha. Graham nem volt hajlandó megadni neki a telephon-számát: levágott bojtorján és teafű kesernyés illata.

Föllült. A pasas lehetett volna udvariasabb is. Gondolatainak olyan rezes szaguk volt, mint egy elektromos órának.

Lecter többször pislogott, majd felvonta a szemöldökét. Fel-kapcsolta a villanyt, és egy cédrulát írt Chiltonnak: telefont kért, hogy fölhívhassa az ügyvédjét.

A törvény értelmében Lecternek joga volt, hogy ellenőrzés

nélkül beszélhessen az ügyvédjével, és eddig még nem élt vissza ezzel a jogával. Mivel Chilton sohasem engedte volna meg neki, hogy ő menjen a telefonhoz, a készüléket behozták neki.

Két ór jelent meg vele, az asztaluk melletti telefonáljattól hosszú zsinór húztak maguk után. Az egyik őrnél voltak a kulcsok. A másik könnnygázsprét tartott a kezében.

– Menjen a zárka végébe, dr. Lecter! Forduljon a fal felé! Ha megfordul, vagy a rácshoz közelebb jön, mielőtt meghallja a zárkattanását, kap egy adag sprét az arcába. Világos?

– Nagyon is – felelte Lecter. – Nagyon köszönöm, hogy behozták a telefon!

Át kellett duggnia kezét a nejlonhálón, hogy tárcsázhasson. A chicagói tudakozó megadta neki a Chicagói Egyetem pszichiátriai tanszékének a számait, valamint dr. Alan Bloom hivatali telefonszámát. A pszichiátriai tanszék központját tárcsázta.

– Dr. Alannal szeretném beszélni.
– Nem vagyok biztos benne, ma bejött-e, de kapcsolom.
– Várjon csak egy pillanatig! Tudnom kellene a titkárője nevét, és kinos lenne megmondanom, hogy elfelejtettem.
– Linda King. Egy pillanat türelmet!
– Köszönöm.

Nyolcat csöngött ki a telefon, mielőtt fölvették a kagylót.

– Linda King irodája.
– Üdvözölöm! Linda?
– Linda nem jár be szombatonként.

Dr. Lecter éppen erre számított.

– Megkérhetném arra, hogy segítsen nekem? Bob Greer vagyok, a Blaine & Edwards Kiadótól. Dr. Bloom megkért, hogy küldjem meg Overholser könyvének, *A pszichiáter és a törvény*nek egy példányát Will Grahamnek, és azt mondta, Linda majd megküldi nekem a címet meg a telefonszámot, csak, úgy látszik, megfeledkezett róla.

– Én csak kisegítő vagyok, Linda hétfőn jön be...
– Még vagy öt percem van, hogy elcsípjem a Federal Express,

és nem akarom odahaza zavarni ezzel dr. Bloomot, mert azt mondta Lindának, küldje meg nekem a címet, és nem szeretném eláztatni előtte. Ott van a cím és a szám a dossziéjában, vagy mi a fenében, örökké hálás leszek magának, ha felolvassa nekem.

- Lindának nincs ilyen notesze.
- Hát olyan címregisztere van-e, amelynek az oldalán csúsztatható mutató mozog?
- Igen, ilyen van.
- Legyen már olyan drága, csúsztassa a mutatót annak a gázembernek a nevéhez, és akkor nem rabolom tovább az idejét.
- Hogy is hívták?
- Graham. Will Graham.
- Megvan, az otthoni telefonszáma. 305 JL5-7002.
- Föl kell adnom neki a könyvet a címére.
- Az nincsen fölírva.
- Milyen cím van ott?
- Washington D. C., Tizedik utca és Pennsylvania Avenue sarka, FBI. Ó, van itt még valami: Florida, Marathon, postafiók 3680.
- Pompás, maga egy angyal.
- Örülök, hogy segíthettem.

Lecter jókedvre derült. Arra gondolt, egyszer majd meglepi Grahamet azzal, hogy fölhívja, vagy ha a pasas képtelen az udvariasságra, esetleg megbíz egy kórházellátó áruházat, hogy küldjön Grahamnek egy kolosztómias zacskót – a régi szép idők emlékére.

9. fejezet

Ezeregyszáz kilométernyire délnyugatra, a St. Louis-i Gateway Filmlabor büféjében Francis Dolarhyde a hamburgerére várt. A melegen tartó pultban kiállított fogások fölötti üveget ellepte a pára. Dolarhyde a pénztárnál állt, és egy papírpohárkból kávét körtyolgatott.

Egy fehér köpenyes, vörös hajú, fiatal nő lépett a kantinba, és szemügyre vette a cukorkaautomatát. Több ízben az ajkát bigy-
gyesztve Francis Dolarhyde hátára pillantott. Végül ellépett mel-
lette, és megszólította:

– Mr. D.?

A férfi hátrafordult. A sötétkamrán kívül minden vörös védő-
szemüveget viselt. A nő mereven a szemüveg nyergére szegezte
a tekintetét.

– Nem ülne le velem egy percre? Szeretnék valamit elmonda-
ni magának.

– Mit mondhatna maga nekem, Eileen?

– Azt, hogy valóban nagyon sajnálom. Bob iszonyúan be volt
rúgva, és tudja, csak bolondozott. Nem gondolta komolyan. Na-
gyon kérem, üljön le. Csak egy percre. Megtenné ezt nekem?

– Mmm-hmmm. – Dolarhyde sohasem mondta azt, hogy „természetesen”, mert a sziszegő hangokat nem tudta kiejteni.

Leülték. A fiatal nő a zsebkendőjét szorongatta.

– mindenki remekül érezte magát a partin, és nagyon örül-
tünk, hogy maga is beugrott – mondta. – Tényleg örültünk, és meg is lepődtünk. Tudja, milyen Bob, állandóan hangokat utánoz; a rádióban kellene föllépnie. Két-három kiejtést utánzott, vicceket mesélt, meg illesmi; nagyon élethűen tudja utánozni a négereket. Amikor azt a másik hangot utánozta, nem akarta megbántani magát. Olyan részeg volt, hogy azt sem tudta, ki van ott.

– Mind nevettek, aztán meg... elhalt a nevetés. – Dolarhyde sohasem használta a *megszűnt* szót az *sz hang* miatt.

– Bob akkor fogta fel, hogy mit tett.

– De mégiscsak folytatta:

– Tudom – mondta a vörös hajú nő; sikerült a zsebkendőjé-
ből Dolarhyde védőszemüvegére pillantania anélkül, hogy köz-
ben elbizonytalannodott volna. – Én is alaposan rámásztam. Azt
mondta, nem gondolt semmi rosszra, de amikor észrevette,
hogy már benne van, megpróbálta folytatni a vicct. Maga is lát-
hatta, hogy elvörösödött.

– Meghívott... hogy adjak elő egy duettet vele.

– Átkarolta magát, és megpróbálta megölgni. Azt akarta,
hogy lássa, ez csak egy tréfa, Mr. D.

– mindenki rajtam röhögött, Eileen.

– Bob szörnyen bánja a dolgot.

– Nos, én nem akarom, hogy rágja magát. Ezt nem akarom.

Meg is mondhatja neki. És itt, az üzemenből nem változik semmi. A keservit, ha olyan tehetséges lennék, mint Bob, hát én... én állandóan csak viccelnék. – Dolarhyde-nak sikerült le-
nyelnie a *hülyéskednék* szót. – Hamarosan valamennyien újra összejövünk valahol, akkor majd tölem is megtudja, hogy nem bánom az egészet.

– Jól van, Mr. D., tudja, hogy ő a sok tréfálkozás ellenére na-
gyon érzékeny fickó.

– Meghiszem azt! Gondolom, gyöngéd is. – Dolarhyde hang-
ja fofottan hangzott az ujjai alól; ha ült, minden az orra alá
nyomta a mutatóujja felső ujjpercét.

– Nem értem. Mit mondott?

– Úgy értem, maga nagyon jót tesz neki, Eileen.

– Azt hiszem, valóban így van. Már nem is iszik, csak hétvé-
geken. Amikor éppen kezd egy kicsit lazítani, telefonál a felesége.
Bob pofákat vág, miközben beszélnek, de én tudom, mennyire
föl van dúlva utána. Egy nő megérzi az illesmit. – Megérintette
Dolarhyde csuklóját, és a védőszemüvege ellenére észrevette,
hogy a férfi szeme megvillan az érintésére. – Ne is törődjön vele,
Mr. D., örülök, hogy kibeszélük magunkat.

– Én is örülök, Eileen.

Dolarhyde a szemével kísérte a távozó nőt. A térdhajlatában
szívástól eredő, száj alakú folt volt. Arra gondolt – jogosan –,
hogy Eileen nem ítéli meg helyesen őt. Sőt, valójában senki sem.

A tágas sötétkamrában hűvös volt, és vegyszerek szaga érző-
dött. Francis Dolarhyde ellenőrizte az A tartályban lévő előhi-
vót. Óránként az ország megannyi pontjáról beküldött, sok száz
métérnyi amatőr film ment át ezen a tartályon. A vegyszerek hő-

fokán és frissességén múlott minden. Mindezért ő volt a felelős, sőt, a többi műveletért is, amíg a filmek át nem haladtak a száritón. Naponta számtalanszor, szúrópróbaszerűen kiemelt egy-egy filmet a tartályból, és kockánként ellenőrizte. A sötétkamrában csönd volt. Dolarhyde nem türte, hogy a segédei fecsegjenek, és többnyire csak kézmozdulatokkal kommunikált velük.

Amikor véget ért az esti műszak, egymaga maradt a sötétkamrában, egyedül hívott elő, szárított és ragasztott össze néhány saját maga által készített filmet.

Dolarhyde este tíz óra körül ért haza. Egyedül élt a nagyszüleitől örökölt, tágas házban, amely egy kavicsos út végén állt; az út St. Louisból indul ki, a Missouri állambeli St. Charlestól északra lévő almáskerten, majd a Missouri folyón haladt át. Az almás-kert távol élő gazdája elhanyagolta a kertet. A zöldellő fák között kiszáradt, girbegurba fák meredeztek. Most, július végén az egész gyümölcsöst betölötté a rotható almák szaga. Nappal rengeteg méh dongott a fák körül. A legközelebbi ház közel egy kilométernyire volt innen.

Dolarhyde naponta, miután hazaérte, végigjárta és ellenőrizte a házat; néhány éve sikertelenül betöréssel próbálkoztak. minden szobában fölkattintotta a villant, és alaposan körülnézett. Egy tájékozatlan látogató nem is gondolta volna, hogy egyedül él. A nagyszülei ruhái ott lógtak a szekrényekben, a nagyanya fésülködőasztalán a hajkefékben csomókban állt a haj. Az asszony fog-sora egy pohárban pihent az éjjeliszekrényen. A poháról réges-régen elpárolgott a víz. A nagyanya már tíz éve meghalt.

(A temetkezési vállalkozó megkérdezte tőle: „Mr. Dolarhyde, nem hozná el a nagyanya fogosorát?” „Tegye csak rá a koporsó-fedelet” – válaszolta neki.)

Mihelyt meggyőződött róla, hogy egyedül van a házban, Dolarhyde fölment az emeletre, hosszasan zuhanyozott, és megmosta a haját.

Selymes tapintású, műszálas kimonóba bújt, azután lefeküdt a keskeny ágyára abbán a szobában, amelyben a gyermekkora óta lakott. A nagyanya gégecsöves hajszárítójának műanyag sapkája volt. Föltette a sapkát, és miközben a haját szárította, egy divatmagazint lapozzatott. Egyes fényképek elképesztően durvák voltak, gyűlöletet és embertelenséget sugároztak.

Dolarhyde-on izgalom lett úrrá. Az olvasólámpája fém fényernyőjét úgy forgatta el, hogy megvilágítsa az ágy lábánál a falra szögezett reprodukciót. William Blake alkotása volt: *A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő*.

A kép már akkor lenyűgözte, amikor első ízben megpillantotta. Sohasem látott még semmit, ami ennyire egybevágott volna a grafikus elképzéléseivel. Úgy érezte, mintha Blake bekukkantott volna a fülébe, és ott láttá volna meg a Vörös Sárkányt. Dolarhyde hetekig szorongott, attól tartva, hogy a gondolatai talán kiizzanak a fülén, láthatóvá válnak a sötétkamrában, és elhomályosítják a filmeket. Vattacsomókat tett a fülébe. Azután, attól tartva, hogy a vatta gyűlékony, acélgyapottal kísérletezett. Csakhogy ez véresre karcolta a fülét. Végül egy vasalóasztal borításáról kis azbesztsíkokat vagdosott le, és apró golyókká gyűrta őket, hogy pontosan illeszkedjenek a fülébe.

Sokáig a Vörös Sárkány volt a minden. Most azonban volt már más is, amit a magáénak tudhatott. Merevedése volt.

Eredetileg lassan akarta végigcsinálni az egészet, de nem bírt tovább várni.

Lement a földszinti társalgóba, behúzta a nehéz függönyöket. Fölakasztotta a vetítővásznát, föllállította a vetítőjét. A nagyapja – a nagyanya tiltakozása ellenére – egy dönthető támlájú fotelt állított be a társalgóba. (A felesége csipketerítőt tett a fejtámlára.) Dolarhyde most boldog volt. Nagyon kényelmesnek találta a széket, a karfájára törülközöt tekert.

Leoltotta a villant. Amint hátradőlt a széken, a sötét szobában, úgy érezte, bárhol lehetne. A mennyezeti csillár fölé jó kis világítóberendezést szerelt, amely forogva lassan kúszó, színes

pontokat vetített a falakra, a padlóra és a bőrére. Mintha csak egy ūrhajó ülésére dölt volna le, és üvegbuborékban lebegne odakinn, a csillagok között. Ha behunyta a szemét, úgy érezte, mintha a fénypontok átsiklanának fölötté, majd amikor ismét kinyitotta a szemét, azt képzelte, hogy azok a fölötté vagy alatta lévő nagyvárosok fényei. Megszünt a fent és lent. A fényberendezés aztán egyre gyorsabban forgott, a fénypontok egészen el-lepték Dolarhyde-ot, szögletes nyalábokban áramlottak végig a bútorokon, hullócsillagokként zúdultak le a falakon. Akár üstökös is lehetett volna, amely a Rák-ködön száguld keresztül.

Egyetlenegy helyet szigetelt el a fénytől: a vetítőgép közelében egy kartondarabot helyezett el, amely árnyékot vetett a vetítővászonra.

Úgy döntött, hogy majd egyszer, más alkalommal először rágyújt, hogy fokozza a hatást, de ezúttal nem volt rá szüksége.

A hüvelykujjával megnyomta a maga mellé helyezett távkapcsolót, és elindította a vetítőt. Fehér téglalap jelent meg a vetítővászon, elszürkült és sávossá vált, amint a képvezető elvonult a lencse előtt, és akkor egyszerre csak a szürke skót terrier a fülét hegyezi, a konyhaajtóhoz rohan, és remegve csóválja csonkolt farkát. A kép aztán átváltott: egy kutya egy járdaszegély mellett rohan, hirtelen megfordul, futás közben az oldalához kap.

Ekkor Mrs. Leeds jelenik meg, élelmiszert cipelve a konyhaban. Nevet, és a haját igazgatja. Mögötte a gyerekek tódulnak be.

Váltás: rosszul megvilágított képsor. Dolarhyde saját emeleti hálószobája. Meztelenül áll *A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő* előtt. „Harcí szemüveg” van rajta, amolyan szorosan tapadó, műanyag szemüveg, amilyet a hokizók viselnek. Merevedése van, amit a kezével is fokoz.

A kép elhomályosodik, amint stilizált mozdulatokkal közeledik a felvétőgéphez, a kezét kinyújtja, hogy megváltoztassa az élességet, és az arca betölti a keretet. A kép megremeg, majd hirtelen élessé válik, premier plánban megjelenik a szája, a torz felső ajka visszahúzva, a nyelve kimered a fogai közül, az egyik ki-

dülledő szeme továbbra is a képen látszik. A száj betölti az egész vetítővásznat, a két vonagló ajak visszahúzódik a csorba fogakról – azután sötétség, amint a szája körülöleli a lencsét.

A következő rész szemlátomást roppant bonyolult körülmények között készült.

Az éles reflektorfényben először egy ugráló, homályos folt jelenik meg, lassan egy ágy körvonalát ölti, amelyben Charles Leeds csapkoz a karjával, Mrs. Leeds felül, a tenyerével takarja el a szemét, Leeds felé fordul, a kezével megéríti, az ágy széle felé vetődik, a lába beakad a lepedőbe, megpróbál fölkelni. A kamerát fölrántják a mennyezet felé, a fagerendák úgy száguldanak át a vetítővászon, akár a kottavonalak, azután megáll a kép; Mrs. Leeds ismét a matracon fekszik, hálóingén sötét folt terjed, azután Leeds jelenik meg, a kezét a nyakára szorítja, a szeme ijesztően forog, ötkockányi sötétség, azután kattan a ragasztás helye.

A felvétőgépet ekkor állványra rögzítették. Most már valamennyien halottak. El is rendezték őket. Két gyerek arccal az ágynak, a falnak támasztva, egy meg hozzájuk képest derékszögen ül, a felvétőgéppel szemben. Leeds és Mrs. Leeds az ágyban, lepedővel letakarva. Leeds a fejtámlának van támasztva, a lepedő előfedi a mellkasán megkötött kötelet, a feje oldalra csuklik.

Dolarhyde balról, stilizált mozdulatokkal lép be a képhez, akár egy Bali szigetéről való táncos. Véresen és meztelenül – csak szemüveg és a kesztyű van rajta – beszökell a halottak közé. Az ágy túlsó oldala, Mrs. Leeds oldala felé közelít, fölemeli a lepedő sarkait, lerántja az ágyról, és olyan pózban tartja, mint amikor a bikaviador elrántja a kendőt a bika elől.

Most, ahogy Dolarhyde a nagyszülei házának társalgójában nézi a filmet, fényes verejték lepi el. Vastag nyelve újra meg újra kibukkan a száján, felső ajkán a heg nedvesen fénylik, nyögde-cselve gerjeszti magát.

De még miközben elélvez, akkor is azon sajnálkozik, hogy a film következő jelenetében a mozdulatai elveszítették a kecsességüket és az eleganciájukat; túrt, akár egy disznó, a fenekét magá-

ról megfeledkezve a felvétőgép felé fordította. Nem volt itt semmiféle drámai szünet, semmi sem érzékeltette az ütemet vagy a csúcspontot, semmi egyéb, csak állati őrjöngés.

De azért mégis csodálatosnak találta. Csodálatos volt nézni a filmet. De mégsem annyira csodálatos, mint megtenni.

Dolarhyde úgy vélte, a film két nagy hibája, hogy nem mutatja be a Leeds család tagjainak a halálát, és hogy a vége felé a saját szereplése nemigen sikerült. Mintha elvesztette volna az öntudatát. A Vörös Sárkány bizonyára nem így csinálná.

Nos, még sok filmet kell készítenie, és úgy remélte, hogy amikor több tapasztalatra tesz szert, még a legbensőségesebb pillanatokban is sikerül majd némi esztétikai távolságot tartania.

Győzedelmeskednie kell. Ez az ő életműve – csodálatra méltó dolog, örökkön örökkel élni fog.

Hamarosan rá kell hajtania. Ki kell választania a társait, akik vele együtt szerepelnek majd a filmeken. Már több július 4-i családi kirándulásról készült filmről csinált magának kópiát. Nyár végén minden megsokszorozódik a fotovállalat munkája, beözönlenek a nyári szabadságon forgatott filmek. A következő filmáradat hálaadás után várható.

Naponta kapott a postán előjegyzéket a különféle családoktól.

10. fejezet

A Washingtonból Birmingham felé tartó repülőgép félig üres volt. Graham egy ablak melletti ülést választott, és senki sem ült mellette.

Nem vette el a légitársasszony által kínált fonnyadt szendvicset, hanem a Jacobi-dossziét tette maga elé a lecsapható asztal-kárá. A belső fedőlapjára főlegyezte a Jacobiék és Leedsék közötti hasonlóságokat.

Mindkét házaspár a harmincas évei vége felé járt, mindkettő-

nek gyermekei voltak – két fiú és egy lány. Edward Jacobinak az előző házasságából volt még egy fia, aki főiskolán tanult, amikor meggyilkolták a családot.

Mindkét házaspár tagjai egyetemet végzettek, mindenkor család a szép elővárosi részen, kétszintes családi házban lakott. Mrs. Jacobi és Mrs. Leeds is csinos volt. A két családnak nagyjából azonos hitelkártyái voltak, ugyanazokra a népszerű magazinokra fizettek elő.

Ezzel vége is szakadt a hasonlóságoknak. Charles Leeds adó-ügyi jogtanácsos, Edward Jacobi viszont mérnök és fémpipari szakember volt. Az atlantai család presbiteriánus, a birminghami katolikus volt. Leedsék egész életükben Atlantában éltek, míg Jacobiék alig három hónapja költöztek Birminghambe, amikor is Detroitból oda helyezték át a családfőt.

A véletlen szó úgy koppant Graham agyába, mint vízcseppek egy csöpögő csapból. „Az áldozatok véletlenszerű kiválasztása”, „semmiféle nyilvánvaló indíték” – az efféle kifejezések az újságok használják, a gyilkossági csoportok nyomozói viszont dühösen és elkeseredetten köpnek az illyesmire.

A „véletlen” azonban nem is volt pontos meghatározás. Graham jól tudta, hogy a sorozatgyilkosok és a többszörös gyilkosok nem véletlenszerűen szemelik ki az áldozataikat.

Aki megölte Jacobiékat és Leedséket, olyasmit látott mindenkor családban, ami vonzotta, és arra kényszerítette, hogy megölje őket. Esetleg jól ismerte őket – Graham remélte, hogy így volt –, de az is lehet, hogy teljességgel idegenek voltak számára. Azt azonban biztosra vette, hogy a gyilkos a tette elkövetése előtt már látta őket. Azért választotta ki ezeket az embereket, mert volt bennük valami, ami vonzotta őt, és az egész középpontjában a nők álltak. Vajon mi lehetett az?

A bűntényekben mutatkozott némi eltérés.

Edward Jacobit akkor lőttek le, amikor zseblámpájával világítva lefelé jött a lépcsőn – feltehetőleg felébredt valami zajra.

Mrs. Jacobit és a gyermekeit fejbe lőttek, Mrs. Leeds az al-

testébe kapta a golyót. Mindkét esetben kilenc milliméteres automata pisztoly volt a fegyver. A sebekben házilag készített hangtompítóból származó acélgyapot nyomait találták. A töltenyhüvelyeken nem akadtak ujjlenyomatra.

Kést csak Charles Leeds esetében használt a gyilkos. Dr. Princi szerint vékony pengéjű, igen éles kés lehetett, feltehetőleg filézőkés. Eltérorék voltak a házba való behatolás módszerei is: Jacobéknál egy földszinti zárt terasz ajtaját feszítette ki a tettés, Leedséknél üvegvágót használt.

A birminghami bűntényről készült felvételeken Graham nem látott annyi vért, mint Leedséknél, de a hálószoba falain, a padlótól vagy ötven-hatvan centiméteres magasságban is vérnyomok látszottak. Ezek szerint Birminghamben is közönsége lehetett a gyilkosnak. A birminghami rendőrség megvizsgálta a temetkeket, van-e rajtuk ujjlenyomat, megnéztek a körmüket is, de semmit sem találtak. Mivel a birminghami temetés nyáron történt, az efféle nyomok, mint amilyeneket az egyik Leeds gyerken találtak, bizonyára megsemmisültek már.

Mindkét helyen ugyanazt a szőke hajat, ugyanazt a nyálnyomatot, ugyanazt az ondót találták.

Graham a két családról készült mosolygó fényképeket az előtte álló szék támlájának támasztottá, és a repülőgép lebegő csöndjében hosszú perceken át meredt rájuk.

Vajon mi lehetett az, ami a gyilkost éppen hozzájuk vonzotta? Graham erőnek erejével hinni akart abban, hogy igenis létezik valamilyen közös vonás, és hogy hamarosan meg is fogja azt találni.

Máskülönben kényetlen lesz újabb házakba belépve szemügyre venni azt, amit a Csorba fogú ott hagyott neki.

Graham útmutatást kapott a birminghami kirendeltségtől, és már a repülőtérről bejelentkezett telefonon a rendőrségre. A maszszív bérkocsi légkondicionáló berendezésének a nyílásai vizet fröcskölték a kezére és a karjára.

Elsőként a Denison Avenue-n, a Geehan Ingatlanügynökség előtt állt meg.

A magas, kopasz Geehan türkizkék szőnyegén sietve indult Graham üdvözlésére. Mosolya léhervadt, amikor Graham elővillantotta az igazolványát, és elkeréte tőle a Jacobi-ház kulcsát.

– Lesznek ott ma egyenruhás zsaruk is? – érdeklődött, a ténylerét a feje búbjára téve.

– Nem tudom.

– Istenemre, remélem, hogy nem lesznek. Merthogy ma délután, úgy néz ki, két érdeklődőnek is megmutathatom. Szép kis ház. Az emberek meglátják, és elfelejtik azt a másik dolgot. A múlt csütörtökön Duluthból járt itt egy házaspár, jómódú nyugdíjasok, meg voltak veszve a „napöv” államaiért. Éppen befelakalauzoltam őket, és a jelzálogkölcsönről beszélgettünk, úgy értem, az a pasas akár egyharmadot is leszurkolhatott volna előlegként, amikor megjelent a járókocsi, és már bent is voltak a zsaruk. A házaspár még kérdezősködött, és atyaúristen, micsoda válaszokat kaptak. Azok a derék rendőrök tövöről hegyire elmondta nekik az egészet, még azt is, hogy ki hol feküdt. Azok meg... isten önnel, Geehan, nagyon köszönjük a fáradozását. Megpróbáltam megmutatni nekik, mennyire biztonságossá tettük a házat, de meg sem hallgattak. Remége lábbal már át is vágtak a murván, uzsgyi be a Sedan de Ville-jükbe.

– Érdeklődött iránta egyedülálló is?

– Nálam nem. Ez a ház ugyanis több eladási listán is szerepel. De nem hiszem. A rendőrség nem engedte, hogy kifestessünk, nem is tudom, miért, belül is csak múlt héten kedden végeztünk. Kétszer, néhol háromszor is leradároztuk a belső falakat. Kívülről még most is dolgozunk rajta. Valóságos látványosság lesz.

– Hogyan adhatja el a házat, mielőtt a hagyatéki eljárás befejeződött volna?

– Nem köthetek szerződést a hagyatéki eljárásig, de ez nem azt jelenti, hogy nem állhatok készenlétben. Az új tulajdonosok közös megegyezéssel beköltözhetnek. Valamit tennem kell.

Az egyik alkalmazottam foglalkozik a házzal, érdekelt a dologban, és az a kamat éjjel-nappal dolgozik, még alvás közben is.

- Ki Mr. Jacobi hagyatéki végrehajtója?
- Byron Metcalf, a Metcalf-Barnestól. Mit gondol, mennyi időt tölt majd odakint?
- Nem tudom. Amíg nem végeztem.
- A kulcsot csak dobja be a postaládába! Fölösleges ide viszszajönne.

Amint Graham Jacobiék háza felé hajtott, határozottan az az érzése támadt, hogy kihült nyomot követ. A város legszélén állt a ház, egy olyan kerületben, amelyet csak nemrégiben csatoltak Birminghamhez. Egy ízben megállt az országúton, a térképen kellett keresgálnie, hogy megtalálja a leágazást a másodrangú aszfaltozott útra.

Több mint egy hónap telt el a család megölése óta. Mit is csinált ő éppen akkor? Kettős dízelmotort emelt be egy majd húszméteres Rybovich testébe, jelzett a darun odafenn ülő Ariagának, hogy eressze lejebb még egy-két centiméterrel. Késő délután Molly is kijött hozzá; Ariagával hármasban üldögéltek a félkész hajó kormányfülkéjében egy védőponyva alatt, és nagy garnélarákokat ettek, amelyeket Molly hozott nekik, meg hideg Dos Equis sört ittak hozzá. Ariaga elmagyarázta, hogyan lehet a leggyorsabban megpucolni a homárt, a fedélzeten lévő fűrészporba főlrajzolta a homár legyező alakú farkát, miközben a víztükörön megtörő napsugarak a kerengő sirályok hasán játszadoztak.

A léhkondicionálóból kifröccsenő víz átnedvesítette Graham ingét – Birminghamben volt, eltűntek a homárok meg a sirályok. Továbbhajtott, jobboldalt legelők és fás telkek, kecskék meg lovak maradtak el mellette, bal kéz felől meg Stonebridge terült el, egy régi lakónegyed, néhány előkelő házzal és sok gazdag ember otthonával.

Már vagy száz méterről kiszúrta az ingatlanügynök hirdető-

tábláját. A Jacobi-ház magányosan állt az út jobb oldalán. A kocsifelhajtó mellett sorakozó hikorifák nedve ragacsossá tette a murvát, amely koppanva pattogott a sárvédőkön. Egy ács létra tetejéről szerelte be az ablakok védőrácsait. A munkás felemelt kézzel üdvözölte a házat megkerülő Grahamet.

A ház oldalában a kövezett belső udvarra hatalmas tölgyfa vetett árnyékot. Éjszaka az oldalsó kert díszkivilágítását is fel fogja. Itt hatolt be a Csorba fogú az üveg tolóajtón. Az ajtótáblák helyére azóta már újak kerültek, az alumíniumkeretek még fényesen ragyogtak, ott ragadtak rajtuk a gyártó céglécímek. A tolóajtó elé új, kovácsoltvas biztonsági ajtót szereltek. Az alagsori ajtó szintén új volt – tömör acélból készült, reteszek biztosították. A kockaköveken látásban egy jakuzzi alkatrészei álltak.

Graham belépett a házba. Csupasz padló, áporodott levegő. A léptei hangosan visszhangoztak az üres házban.

A fürdőszoba új tükrei sohasem adták vissza sem Jacobiék, sem a gyilkos arcvonásait. Mindegyiken elmosódott fehér folt jelezte, honnan tépték le az árcédulát. A nagy hálószoba egyik sarkában összehajtогatott védőponyva hevert. Graham hosszan elüldögélt rajta, közben a beüvegezetlen ablakon beszüremő nap sugár néhány centiméternyit arrébb vándorolt.

Semmi sem volt már itt. Semmi az égegyadta világon.

Vajon ha nyomban idejött volna, amikor Jacobiék meggyilkolták, Leedsék még életben lennének? Graham eltöprengett ezen. Latolgatta, mennyire nyomasztja ez a gondolat.

Nem könnyebbült meg akkor sem, amikor már ismét oda kinn, a szabad ég alatt járkált.

Megállt egy hikorifa árnyékában, a válla előregörnyedt, a kezét zsebre vágta, és végigtekintett a hosszú behajtón, egészen a Jacobiék háza előtt húzódó útig.

Hogyan jutott el a Csorba fogú a Jacobi-házhhoz? Csakis autóval jöhетett. Vajon hol parkolt? A murvás kocsibehajtó túlsáosan zajos lett volna egy éjfeli látogatáshoz, gondolta Graham. A birminghani rendőröknek más volt a véleményük.

Végiglépkedett a behajtón egészen az út széléig. Ameddig a szem ellátott, az aszfaltutat árok szegélyezte. Ha a talaj kemény és száraz, elközelhető, hogy valaki áthajthat az áron, és elrejtheti a kocsiját az út Jacobiék felé eső oldalán a bozótban.

Az út túloldalán, a Jacobi-házzal szemközt nyílt a Stonebridge-be vezető egyetlen lehajtó. A tábla felirata szerint Stonebridge-nek polgárműszolgálata van. Egy idegen járművet ott bizonyára észrevennének. Felfigyelnének egy éjszaka magányosan járkáló férfira is. A Stonebridge-ben való parkolás lehetőségét ezzel ki is zárta.

Graham visszament a házba, és meglepetésére azt találta, hogy a telefon működik. Fölhívta a meteorológiai intézetet, és megtudta, hogy a Jacobiék meggyilkolását megelőző napon majd nyolc milliméternyi eső esett. Ezek szerint az árokban magasan állhatott a víz. A Csorba fogú tehát nem rejthette el a kocsiját az aszfaltút mentén.

Graham a fehérre meszelt kerítés mentén a telek hátsó része felé tartott; a mezőn vele párhuzamosan egy ló baktatott. Egy cukorkát adott a lónak, és faképnél hagyta. Befordult a hátsó kerítés mentén a melléképületek felé.

Megpillantotta a talajon a bemélyedést, ott, ahol a Jacobi gyerekek eltemették a macskájukat. Megállt. Amikor Springfielddel az atlantai kapitányságon ezen törték a fejüket, úgy képzelték, hogy a melléképületek fehérek. Valójában sötétzöldre voltak festve.

A gyerekek törlőruhába bugyolálták a macskát, egy cipősdobozban temették el, a mancsába virágot nyomtak.

Graham az alkarrával a kerítésre támaszkodott, a homlokával a kerítésnek dölt.

A kedvenc háziállat temetése – a gyermekkor ünnepélyesen komor szertartása. A szülők szégyellnének imádkozni, inkább visszamennek a házba. A gyermekek egymásra néznek, új érzéseket fedeznek fel magukban, átjárja őket a veszteség fájdalma. A lány lehajtja a fejét, a többiek utánozzák, az ásó valamennyi-

ükknél nagyobb. Utána azon vitáznak, mennybe ment-e a macska Istenhez és Jézushoz, aztán egy ideig nem ordítoznak.

Ahogy Graham ott állt a kerítésnél, és a hátára tűzött a nap, bizonyosság fogta el: a Csorba fogú ölte meg a macskát, és feltétlenül végig is nézte, hogyan temették el a gyerekek. Ha csak egy módja volt rá, ezt megnézte.

Nem jött ki ide kétszer – egyszer azért, hogy megölje a macskát, másodszor meg hogy végezzen Jacobiékkal. Kijött, megölte a macskát, és megvárta, hogy a gyerekek megtalálják az állat temetmét.

Nem lehetett már megállapítani, pontosan hol bukkantak a gyerekek a macskára. A rendőrség sénkit sem talált, aki aznap délután beszél volna Jacobiékkal.

Hogyan jött ki ide a Csorba fogú, és hol várakozott?

A ház hátsó kerítése mögött kezdődött a bozótos; vagy harminc méteren át emberfej magasságban húzódott egészen a fáig. Graham előbányászta a hátsó zsebából az összehajtott térképet, és szétteregte a kerítésen. A térkép egy megszakítatlan erdősávot jelzett, amely úgy négy száz méter mélyen húzódott a telek hátulsó része mentén, és mindenki irányban folytatódott. Az erdőn túl, dél felől egy mezsgyeút futott, párhuzamosan a Jacobi-ház előtti úttal.

Graham beült a kocsijába, a háztól visszahajtott az országútra, közben a kilométer-számláló mérte a távolságot. Délnek tartott az országúton, majd befordult a térképen látott mezsgyeútra. A távolságot mérve lassan végighajtott rajta, amíg a számláló azt nem jelezte, hogy a Jacobi-ház mögött jár, az erdő túlsó oldalán.

A kövezett út megszakadt egy olcsó lakásépítési projekt szélén; a telep olyannyira újonnan épült, hogy a térkép még fel sem tüntette. Beállt a parkolóba. A legtöbb kocsi nagyon régi volt, a rugózatuk megfáradt. Kettő téglákon állt.

Fekete bőrű gyerekek kosárlabdáztak a pusztá földön, egyetlen, háló nélküli kosár körül. Graham egy pillanatra a lökhárítóra ült, és figyelte a játékokat.

Le akarta venni a zakóját, de tudta, hogy a .44-es Special pisztolya és a hasára csatolt lapos fényképezőgép felkeltené a figyelmet. Mindig valamiféle sajátos zavart érzett, ha az emberek a pisztolyára meredtek.

Az ingben játszó csapatban nyolcan voltak. A félmeztelenekében tizenegyen rohangáltak, valamennyien bent nyüszögtek a pályán. A bíráskodás közfelkiáltással történt.

Egy parányi, félmeztelen kölyök, akit fellöktek, amikor a lepattanó labdáért ugrottak fel, dühödt hazarohant. Hamarosan egy nyalókával megvigasztalódva visszatért, és ismét belevetette magát a játékba.

Az ordítózás és a labda pattogása jobb kedvre derítette Grahamet.

Egyetlen kosár, egyetlen labda. Megint belehasított, mennyi mindenük volt Leedséknak, illetve Jacobiéknak is. Ezt állapították meg a birminghani rendőrök, amikor kizárták a betörés esetlőségét. Csónak és sportfelszerelések, kempingkészletek, fényképezőgépek, vadászfegyverek és horgászbotok. Ez is közös vonása volt a két családnak.

De amint eszébe jutottak Leedsék és Jacobiék, nyomban felöltött benne, miként festettek azután, és így már nem tudta tovább nézni a kosárlabdázókat. Mélyet lélegzett, és elindult az úton túl húzódó, sötét erdő felé.

Amikor Graham elérte az árnyasabb részt, a fenyves szélén a sűrű aljnövényzet megritkult. Könnyedén lépkedett a fenyőtű borította talajon. A levegő meleg volt, szellő sem rebbent. A fák tetején kék szajkók jeleztek a közeledést.

A talaj enyhén lejtve ereszkegett egy kiszáradt patakágyig, amelynek a partján néhány ciprus nőtt; a vörös agyagban tisztán kivehetők voltak a mosómedvék és mezei egerek lábnyomai. A kiszáradt mederben számos emberi lábnyom is látszott, nem egy közülük gyermekké. Valamennyi besüppedt, a szélük elmosódott, nyilvánvalóan már többször is esett, ami óta itt jártak.

A patakágon túl ismét meredekké vált a terep, immár homo-

kos agyagra váltott át, amelyen a fenyvesen túl páfrányok nőttek. Graham a hőségen lihegye kapaszkodott fölfelé, mígnem az erdő szélén ismét megpillantotta a napfényt a fák tövében.

A fatörzsek között meglátta a Jacobi-ház emeletét.

Ismét aljnövényzet következett, néhol embermagasságban, az erdő szélétől egészen Jacobiék hátsó kerítéséig. Graham áthatolt az aljnövényzeten, azután ott állt a kerítésnél, és bekémlelt az udvarra.

A Csorbafogú talán ott parkolhatott a lakótelepen, átsétálhatta az erdőn a ház mögötti bozótosig. Talán becsalogatta oda a macskát, megfojtotta, és egyik kezében az élettelen testtel, fél kézzel, térdén kúszott a kerítésig. Graham szinte láttá, amint áthajította a macskát, amely már nem a talpára esett, hanem tom-puffanással a hátára zuhant a kertben.

A Csorbafogú mindezt nappal tette – a gyerekek nyilván nem éjszaka találták meg és temették el az állatot.

A Csorbafogú pedig várt, figyelte őket, amikor megtalálták. Vajon egész nap a forró aljnövényzetben várakozott? A kerítés mellett megláthatták volna. Ahhoz viszont, hogy távolabbról, a bozótosból figyelje az udvart, a tűzű napon, a ház ablakaival szemközt kellett volna állnia. Nyilvánvalóan visszament az erdőbe. Ezt tette Graham is.

A birminghani rendőrök nem voltak ostobák. Graham láttá, hol törtek át a bozótton, hol kutatták át rutinszerűen a terepet. De ezt még azt megelőzően tették, hogy megtalálták a macskát. Támpontokat kerestek, elejtett tárgyakat, nyomokat – nem pedig kedvező leshelyet.

Néhány lépést tett a Jacobi-ház mögötti erdőben, ide-oda járkált a pettyezett árnyékban. Először a feljebb fekvő helyeket járta be, ahonnan részben át lehetett látni az udvart, azután lefelé törött, a fák vonalát követve.

Már több mint egy órája kutatott, amikor valami megcsillant a földön. Szem elől tévesztette, azután ismét meglelte. A feny-

vesben néhány szilfa is állt, és az egyik alatt, félénk eltemetve az avarban, egy dobozos üdítőital nyitógyűrűje csillogott.

Két és fél méterről pillantotta meg; vagy öt percen át nem indult el feléje, hanem a fa körüli talajt fésülte át. Leguggolt, félre-söpörte a leveleket, úgy közelített lassan a fa felé, és a maga által megtisztogatott úton kifelé fordított lábfejjel haladt, nehogy előrlje az esetleges nyomokat. Lassan dolgozva eltakarította a fatörzs körül a leveleket. Az előző évben lehullottak szőnyegen át semmiféle lábnyom sem nyomódott a talajba.

Az alumíniumfűl közelében száraz almacsutkára bukkant, amelyet teljesen lerágtak már a hangyák. A madarak kiszemelgették belőle a magokat. Még tíz percig vizsgálta a talajt. Végül leült a földre, kinyújtóztatta sajgó lábat, és háttal a fatörzsnek dölt.

Egy napsugárnyalábon át szúnyogok rajzottak. Egy falevél erezetén hernyó vonaglott végig.

Graham a feje fölötti ágon egy bakancsorról származó, vörös sárcsomót vett észre, amely a patakóból kerülhetett ide.

A zakóját egy galléra akasztva óvatosan kúszni kezdett fölfelé a törzs túlsó oldalán, közben minden türeldéssel a sárkapac fölötti ágakat kímélte. Amikor már jó kilenc méterre ért, kinézett a fatörzs mögül, és százhatvan méterre tőle ott állt előtte Jacobiék háza. Ilyen magasból másként festett, mint odalentről, szembe-szökött a színes tető. Élesen láta a hátsó kertet meg a mellék-épületek mögötti területet. Jó távcsővel ebből a távolsgából még az ember arckifejezését is könnyűszerrel ki lehet venni.

Hallotta a távoli országúton elhaladó kocsik zúgását, és nagyon messzirol egy vadászkopó csaholása is odahallatszott. Ekkor egy tücsök érces ciripelése csendült fel, elnyomva minden más hangot.

Pontosan Graham feje fölött egy vastag ágelágazás a Jacobi-ház felé mutatott. Fölhúzódzkodott, amíg jó kilátás nem nyílt, azután megtámaszkodva átkémlelt a törzs túlsó oldalára – és akkor megpillantotta.

Közvetlenül az arca mellett az ág és a törzs közé ékelve egy üdítőitalos dobozt látott.

– Ó, de boldog vagyok! – suttogta Graham a fa kérgébe.
– Ó, uramisten, milyen boldog vagyok! Gyere csak, dobozos üdítőcske!

Persze egy gyerek is ottfelejthette.

Tovább kúszott fölfelé a fán – kockázatos torna volt ez a vékony ágakon –, azután addig araszolt körbe a törzsön, amíg le nem tekinthetett a vastag ágra.

A felső részén a külső kérget egy helyen lehántották, és egy játékkártya nagyságú folton előtűnt a zöld belső kéreg. A derékszögű folt közepén, mélyen, egészen a fehér faig vésve, Graham ezt a jelet pillantotta meg:

Gondos, tiszta munka volt, nagyon éles késsel vésték. Nem gyermek kezére vallott.

Graham lefényképezte a jelet, figyelmesen beállította a távolságot, az élességet.

A vastag ágról jó kilátás nyílt, amit mesterségesen még jobbá tettek: a felső ágról egy kis ág csonka meredt előre. Valaki levágta, hogy zavartalanul csodálhassa a házat. Az ág rostjai összsenyomódtak, a vége kissé ellaposodott a vágásnál.

Graham tekintetével a levágott ágat kereste. Ha a földre hullott, bizonyára meglátta volna. Aztán az alsó gallérakban fennakadva megpillantotta – barna, elfonnyadt levelek a zöld lombban.

Arra gondolt, hogy a laboratóriumnak a metszés minden oldalára szüksége lesz, hogy felmérje a vágóélpölést. Ez pedig azt jelentette, hogy vissza kell majd térnie ide egy fűrészzel. Több felvételt készített a csonkról, közben pedig maga elémormolt.

Úgy gondolom, hogy miután megölted a macskát, és behajítottad a kertbe, jóember, fölmásztál ide, és vártál. Szerintem figyelted a gyerekeket, és farigcsálva, álmodozva töltötted az időt. Amikor leszállt az éj, láttad, amint elhaladnak a kivilágított ablakaik előtt, figyelted, ahogy lehúzzák a rolókat, majd amint sorra leoltják a villanyokat. Egy idő után leküsstél, és bementél a házba. Ugye így történt? Nem eshetett nagyon nehezedre egyenesen leküszni a vassztagról, hiszen zseblámpád volt, és a hold is éppen akkor jött fel.

Grahamnek elégére nehezáre esett a mászás. A dobozos üdítő nyílásába egy gallát dugott, óvatosan kiemelte a dobozt a villás elágazásból, azután az ágat a fogai közé szorítva – mert helyenként minden kezét használnia kellett – leereszkedett a földre:

Amikor visszaért a lakótelepre, meglátta, hogy a poros kocsi-ja oldalára valaki ezt írta: „Lúzer egy szarfej.” A felirat magasságából megállapította, hogy még a telep legfiatalabb lakói is igen előrehaladtak az írás tudományában.

Eltűnődött, vajon a Csorba fogú kocsijára is firkáltak-e valamit. Néhány percig csak ült, és fölnézett az ablaksorokra. Úgy becsülte, vagy száz lakás lehet a telepen. Megeshet, hogy valaki talán látott egy idegen fehér férfit a parkolóban a késő esti órákban: Jóllehet eltelt már azóta egy hónap, Graham úgy vélte, érdemes megpróbálkozni vele. Ahhoz, hogy valamennyi lakót végigkerdezzze, méghozzá gyorsan, a birminghami rendőrség segítségére lesz szüksége.

Ellenállt a kísértésnek, hogy a dobozos üdítő flakonját azonnal elküldje Washingtonba Jimmy Price-nak. Előbb a birminghami rendőrségtől kellett embereket kérnie. A legokosabb, ha minden, amit talált, odaad nekik. A dobozos üdítőn egyszerűen lehet ujjlenyomatot keresni, ha behintik a megfelelő porral. A savas izzadság által lemart ujjlenyomatok kimutatása – nos, az már egészen más kérdés. Price még azt követően is megtehette ezt, hogy Birmingham elvégezte a behintést, feltéve, hogy pusztakézzel nem nyúlnak a dobozhoz. Igen, a legokosabb, ha átadja a rendőrségnak. Jól tudta, az FBI dokumentációs osztálya úgy veti

majd magát a vésésre, mint egy veszett mongúz. mindenki kapjon belőle fényképet, semmi se vesszen el.

A Jacobi-házból telefonon fölhívta a birminghami rendőrség gyilkossági csoportját. A nyomozók éppen akkor értek a házhoz, amikor Geehan; az ingatlanguynök épp az épületbe kalauzolta a reménybeli vevőit.

11. fejezet

Eileen éppen a *National Tattler* „Mocsok a kenyeredben!” című cikkét olvasta, amikor Dolarhyde belépett a bufebe. A nő csak a tölteléket ette meg a tonhalsalátás szendvicséből.

Dolarhyde szeme a vörös védőszemüveg mögül végigszáguldott a *Tattler* címlapján: A „Mocsok a kenyeredben!” címen kívül még a következő főcímek harsogtak a címloldalról: „Elvis titkos szerelmi fészkében – exkluzív képriport!” „Óriási áttörés a rák gyógyításában!”, azután a legvastagabb cím: „Kannibál Hannibal segíti a törvény embereit – A zsaruk a gonosztevő tanácsát kérlik a Csorba fogú elkapásához.”

Az ablaknál állt, és szórakozottan kavargatta a kávéját, amíg meg nem hallotta, hogy Eileen föláll. A szemetesbe üritette a műanyag tálcája tartalmát, és már éppen azon volt, hogy a *Tattler*t is utánadobja, amikor Dolarhyde a vállára tette a kezét.

- Megkaphatnám az újságját, Eileen?
- Hát persze, Mr. D. Tudja, csak a horoszkópok kedvéért veszem meg.

Dolarhyde magára zárta a dolgozószobája ajtaját, azután nekifogott az olvasásnak.

Freddy Lounds két cíkkel szerepelt a másik oldalra is áthúzódó címlapsztoriban. A főcikk lelkendezve ismét leírta a Jacobi- és a Leeds-gyilkosságot. Mivel a rendőrség nem sok részletet hozott nyilvánosságra, Lounds fantáziával pótolta a tényeket, és „szenzációs” részletekkel traktálta az olvasókat.

Dolarhyde úgy találta, csupa elcsépelt közhely az egész. A keretes kísérőcikk már sokkal érdekesebbnek ígérkezett:

AZ ŐRÜLT GONOSZTEVŐVEL TANÁCSKOZIK
A SOROZATGYÍLKÓSSÁGOK ÜGYÉBEN AZ A ZSARU,
AKIT MEGPRÓBÁLT MEGÖLNI!
Freddy Lounds írása

Maryland, Chesapeake. A szövetségi fejvadászok, holpontra jutva a Csorba fogú után indított hajszájukban – ez a pszichopata gyilkos mészárolt le két családot Birminghamben és Atlantában –, a büntetését töltő legkegyetlenebb gyilkoshoz fordultak segítségért.

Dr. Hannibal Lectert, akinek leírhatatlan kegyetlenkedéseiről lapunk hasábjain három évvel ezelőtt számoltunk be, e héten fölkereste zárt osztálybeli zárkájában William (Will) Graham sztárnymozó.

Lecter annak idején majdnem halálosan megsebesítette Grahamet, amikor az leleplezte a sorozatgyilkost.

Most újra a figyelem középpontjába kerül, hogy a Csorba fogú utáni hajszát irányítsa.

Vajon mi törtéhetett e két halálos ellenség különös találkozásán? Mit akart megtudni Graham?

„Különös embernek kell lennie, aki egy ilyet elkap” – közölte egy magas rangú szövetségi kormánytisztviselő e sorok írójával. Lecterre céltzott, akit „Kannibál Hannibal” néven emlegetnek, és aki egy személyben pszichiáter és sorozatgyilkos.

Vagy talán Grahamre utalt???

A Tattler ugyanis kiderítette, hogy Graham, aki valaha Virginidiában, az FBI quanticói akadémiáján kriminológiát oktatt, annak idején négy hetet volt kénytelen eltölteni egy elmegyőgyintézetben...

A szövetségi kormányzat tiszttisztviselői nem voltak hajlandók nyilatkozni arról, miért állítottak e kétségeseset embervadá-

szat élére egy olyan embert, akitől a múltban megállapították, hogy mentálisan labilis.

Garmon Evans, a Bethesda Haditengerészeti Kórház volt alkalmazottja kijelentette, hogy Grahamet röviddel azután hozták be a pszichiátriai osztályra, hogy megölte Garrett Jacob Hobbsot, a „Minnesotai Gébicset”. Graham 1975-ben lőtte agyon Hobbsot, és ezzel véget vetett Hobbs nyolc hónapos rémuralmának Minneapolisban.

Evans szerint Graham magába fordult, és a kórházi ott-tartózkodása első heteiben nem volt hajlandó sem enni, sem beszélni.

Graham sohasem volt FBI-ügynök. Tapasztalt megfigyelők ezt annak tulajdonítják, hogy az Irodának szigorú rostálási szabályai vannak, hogy kiszűrjék a labilis jelentkezőket.

Szövetségi források csupán annyit árulnak el, hogy Graham eredetileg az FBI bűnfügyi laboratóriumában dolgozott, majd azt követően bízták meg oktatási munkával az FBI akadémiáján, illetve hogy kiváló munkát végzett mind a laboratóriumban, mind gyakorlati feladatok megoldása során, amikor is különleges ügynökként tevékenykedett.

A Tattler értesülései szerint Graham, mielőtt az FBI szolgálatába lépett volna, a New Orleans-i rendőrség gyilkossági csoportjánál dolgozott, és ezt az állását azért hagyta ott, hogy a George Washington Egyetemen posztgraduális képzést végezzen kriminológiából.

Egy New Orleans-i rendőrtiszt, aki valaha együtt szolgált Grahammel, a következőket árulta el: „Nos, éppenséggel mondhatjuk, hogy nyugállományba vonult, de a szövetségek szeretek, ha kéznél van. Olyan ez, mint amikor valaki egy királysírkötőt tart a pincéjében. Meglehet, nem sokat látják, de jóleső érzés tudni, hogy végez a mérges kígyókkal.”

Dr. Lectert életfogytiglanra ítélték. Ha valaha épelméjűnek nyilvánítják, kilencrendbeli szándékos emberölés miatt kell bíróság elé állnia.

Lecter ügyvédje szerint a sorozatgyilkos idejét hasznos, tudományos folyóiratok számára készülő cikkek írásával tölti, és „folyamatos levelezésben áll” a pszichiátria néhány kiváló személyiségeivel.

Dolarhyde abbahagyta az olvasást, és a képeket nézezte. A kísérőcikk fölött a lap két képet köözölt. Az egyiken Lectert a rendőrök egy gépkocsinak szorítják. A másik az a felvétel volt, amelyet Freddy Lounds készített Will Grahamról a Chesapeake-i Állami Kórház előtt. A cikkek aláírása mellett egy-egy kis képet közöltek Loundsról.

Dolarhyde hosszasan vizsgálta a képeket. Mutatóujjával többször könnyedén végigsimított rajtuk, ide-oda húzogatta az ujját a képeken, a tapintása roppant érzékeny volt a durva újságpapírra. A nyomdasték megfogta az ujjbegyét. A nyelvével lenyalta a piszkot, majd beletörölte egy papír zsebkendőbe. Azután ki-vágta és zsebre tette a keretes cikket.

Úton hazafelé Dolarhyde gyorsan lebomló vécépapírt vásárolt, amilyet hajókon és kempingekben használnak, valamint egy inhalátort.

A szénanáthája ellenére jól érezte magát: mint annyi más embernek, aki orrplasztikai műtétet végeztek, neki sem volt ször az orrában, így azután gyakran gyötörte a szénanátha. Sokszor kapott felső légúti fertőzést is.

Egy elakadt teherkocsi tíz percen át feltartóztatta a St. Charles-ba vezető Missouri folyami hídon, de Dolarhyde türelmesen várakozott. Fekete mikrobusza párnázott, hűvös, csöndes volt. A sztereó rádióból Händel Vízízenéje szólt.

Ujjaival a zene ütemére dobolt a kormánykeréken, és az orrát ütögette.

A szomszéd sávban egy sportkocsiban két nő ült. Sör volt rajtuk, és derékban megkötött blúz. Dolarhyde a kocsijából le-

nézett a nőkre. Fáradtaknak, unottaknak tűntek, hunyorogtak a lemenő nap fényében. Az a nő, amelyik nem vezetett, hátrahajtotta a fejét az üléstámlára, a lábat fölrakta a műszerfalra. Amint elnyújtott az ülésben, mezteLEN hasán két gyűrődés keletkezett. A combja belső oldalán Dolarhyde szívásnyomot fedezett fel. A nő elkapta a pillantását, fölült, és keresztbe tette a lábat. Undor jelent meg az arcán.

Aztán odaszólt valamit a volánnál ülő nőnek. Mindketten mereven előrebámultak. Dolarhyde tudta, hogy róla beszélnek. És nagyon örült, hogy nem dühödött fel ezen. Már alig volt valami, amin feldühödött. Tudta, hogy egyre inkább finoman mélőságteljes férfivá válik.

Nagyon élvezte a zenét.

Dolarhyde előtt megmozdultak a várakozó kocsik. A szomszédos sáv még mindig el volt torlaszolva. Alig várta, hogy hazaérjen. A zene ütemére ütögette a kormánykereket, a másik kezével leengedte az ablakot.

Harákolt egyet, és zöld turbát köpött a szomszédos kocsiban ülő nő ölébe, pontosan a köldöke mellé. A nő éles, vékony hangon káromkodott – ez még a Händel-zenén is áthatolt –, amint Dolarhyde elindította a kocsiját.

Dolarhyde nagy főkönyve legalább százéves lehetett. A fekete, bőrkötésű, rézveretű könyv olyan súlyos volt, hogy tömör kis frögépasztalra kellett helyezni a lépcső felső vége melletti zárt szekrényben. Elég volt megpillantania egy régi St. Louis-i nyomda árverésén, nyomban tudta, hogy meg kell szereznie.

Most, hogy megfürdött, és kimonóba bújt, kinyitotta a szekrényt, és kitolta a kerek asztalt. Pontosan a Nagy Vörös Sárkányt ábrázoló festmény alá állította, azután elhelyezkedett a székében, és kinyitotta a könyvet. Megsárgult papír szaga csapta meg az orrát.

Az első oldalra saját maga által kiszínezett, nagy betűkkel

a következő idézetet írta a Jelenések könyvéből: „és ímé vala egy nagy veres sárkány”.*

Az első kép volt az egyetlen, amelyet nem ragasztott be pontosan a könyvbe. A lapok között egy fénykép lapult: Dolarhyde-ot ábrázolta kiskorában a nagyanyával, a nagy ház lépcsőjén. A nagyanya szoknyájába kapaszkodott. Az asszony karba ölti a kezét, a háta szálegyenes.

Dolarhyde továbblapozott. Figyelemre sem méltatta a képet, mintha valaki csak véletlenül felejtette volna a könyvben.

A főkönyvben sok újságkivágás volt, a legrégebbek idősebb St. Louis-i és toledói nők eltünéséről számoltak be. A kivágások közötti lapokat sűrű írás borította, Dolarhyde keze írása – fekete tinta, cizellált, kalligrafikus írás, valamennyire hasonlított William Blake kézírására.

A margókra ragasztott fejbőrdarabkák farokként húztak maguk mögött egy-egy hajtincset, mintha csak üstökösöket préselték volna Isten albumába.

Itt voltak Birminghamból a Jacobiékra vonatkozó kivágások, valamint a lapokra ragasztott zsebekben különféle filmkazetták és diákok.

Hasonlóképpen a Leedsékkel foglalkozó cikkek, mellettük a filmek.

A Csorbafogú kifejezés csak Atlanta után merült fel a sajtóban. Valamennyi Leeds-cikkben kiemelve szerepelt.

Dolarhyde most ugyanezt tette a *Tattler*-cikkel: a Csorbafogút egy vörös filctollal mindenütt dühösen kitörölte.

A főkönyve új, üres oldalára lapozott, és körbevágta a *Tattler*-cikket, hogy pontosan beleilleszkedjen. Vajon Graham fényképét is beragassza? A nyomozó feje fölött ott állt a kőbe vésett felirat: „Elmebeteg Bűnözök” – ez bántotta Dolarhyde-ot. Gyű-

lölte a fegyintézetnek még a látványát is. Graham arcát még nem tudta megfejteni. Egyelőre félretette.

De Lecter... Lecter, Rossz felvétel ez a doktorról. Dolarhydenak volt róla jobb képe is, elő is vette a szekrényéből, egy dobozból. Lecter elítéleskor készült róla, jól látszott, milyen szép a szeme. De még ez sem elégítette ki. Dolarhyde úgy képzette, hogy Lecterhez egy reneszánsz fejedelem titokzatos portréja illene. Mert egyes-egyedül Lecter az, akiben talán megvan az érzékenység és tapasztalat, hogy megértse Dolarhyde elhivatottságának dicsőségét és magasztosságát.

Dolarhyde úgy vélte, Lecter tisztában van vele, mennyire irrealisak azok, akik meghalnak, hogy segítsék az embert az efféle dolgokban – megérte, hogy ezek nem hús-vér lények, hanem fény és levegő, színek és gyors hangok, amelyek egy csapásra véget érnek, ha az ember megváltoztatja őket. Mint amikor a színes léggömbök szétpukkannak. És hogy fontosabbak az átváltás számára, fontosabbak, mint az életnek, amely után könyörögve kúsznak-másznak.

Dolarhyde úgy viselte el a sikolyokat, mint a szobrász a vésője nyomán felszálló kőport.

Lecter bizonyára megérte, hogy a vér és a lélegzet csupán elemek, amelyek azért változnak át, hogy az ő ragyogását táplálják. Amint hogyan a fény forrása az égés.

Jó lenne találkozni Lecterrel, gondolta, beszélni és megosztani vele az élményeit, örvendezni vele közös látomásaikon, elismertetni általa, ahogyan Keresztelő Szent János elismerte azt, aki utána jött; ráülni, ahogyan a Sárkány ült a fenevadon, amely névének száma 666 Blake Jelenések-sorozatában, lefilmezni a halálát, amint haldokolva egyesül a Sárkány erejével.

Dolarhyde új gumikesztyűt húzott, és az íróasztalához lépett. Föltépte, majd eldobta a délután vásárolt vécépapír-guriga külső rétegét. Azután legombolyított egy hét darabból álló csíkot, és letépte a tekercsről.

A bal kezével, gondosan formált nagybetűkkel levelet írt

* Jelenések könyve 12:3. A Bibliából származó részleteket Károli Gáspár fordításában közöljük. – A szerk.

Lecternek. A beszéd sohasem jelzi megbízhatóan, hogyan ír valaki – az ember sohasem tudhatja... Dolarhyde valóságos és képzelt hiányosságai következtében töredézetten és akadozva beszél; meghökkentő különbség mutatkozott a beszéde és az írása között. Mégis úgy vélte, a legfontosabb érzéseit nem tudja elmondani.

Választ akart kapni Lectertől. A személyes reagálására volt szüksége, mielőtt elmondhatná neki a legfontosabb dolgokat.

Hogyan oldhatná ezt meg? Föltúrta a Lecterről szóló lapki-vágásokat tartalmazó dobozát, sorra ismét elolvasta a cikkeket.

Végül eszébe ötlött egy egyszerű mód, és újra írásba kezdett.

Amikor utólag elolvasta a levelét, túlságosan bátortalannak, félénknek találta. „Lelkes híve” – így írta alá.

Hát igen, „lelkes híve”. Az álla akaratosan előreugrott.

Gumikesztyűs hüvelykujjával a szájába nyúlt, kiemelte a műfogsorát, és az itatóusra helyezte.

A felső tartólemez szokatlan alakú volt. A fogak normálisak, egyenesek, fehérek voltak, de az akrilból készült rózsaszín felsőrész tekervényes alakot öltött; hogy pontosan illeszkedhessen az ínye görbületeihez és hasadásaihoz. A tartólemezhez puha műanyag protézist erősítettek, felül egy torlóval, ami segítette, hogy beszéd közben elzárja lágy ínyét.

Kis dobozt vett elő az íróasztalfiókjából. Ebben egy másik műfogsor volt. A felsőrész azonos volt a másikkal, de a protézis hiányzott. A csorba fogak réseiben sötét vérnyomok látszottak, enyhén émelyítő szag áradt belőlük.

Ugyanolyan volt, mint a nagyanya fogosora, amelyet odalenn egy vizespohárban tárolt.

Mihelyt a szag megcsapta az orrát, az orrcimpái megmozdultak. Beesett arca mosolyra torzult; behelyezte, majd a nyelvével megnedvesítette a műfogsort.

Az aláírásnál összehajtogatta a levelet, majd keményen ráharapott. Amikor ismét szétteregette, az aláírást ovális harapásnyom övezte; ez volt a hivatalos pecsétje, régi vértől foltos aláírása.

12. fejezet

Byron Metcalf ügyvéd délután öt órakor levetette a nyakkendőjét, italt készített magának, aztán fölrakta a lábat az asztalra.

– Biztosan nem iszik egyet?

– Majd máskor. – Miközben a mandzsettájáról a beleragadt bojtörjánt szedegette le, Graham némán hálát adott, hogy a szobában lékgondicionálás van.

– Nem ismertem közelebbről Jacobiék – mondta Metcalf.

– Csak három hónapja éltek itt. A feleségemmel párszor átugrottunk hozzájuk egyitalra. Ed Jacobi röviddel az áthelyezése után jött el hozzám, hogy új végrendeletet készíttessen, így ismerkedtünk meg.

– De hát ön a hagyaték végrehajtója.

– Így van. Elsőként a feleséget jelölte meg hagyatéki végrehajtóként, másodikként meg engem, ha a felesége elhunyna, vagy ha az egészsége gátolná ebben. Van egy fivére Philadelphia-ban, de azt hiszem, nem voltak jóban.

– Ön helyettes államügyész volt.

– Úgy van, 1968-tól 1972-ig. Hetvenkettőben indultam az államügyészi választáson. Szoros volt a verseny, alulmaradtam. Ma már nem sajnálok.

– Hogyan ítéli meg azt, ami itt történt, Mr. Metcalf?

– Először Joseph Yablonski, a szakszervezeti vezető jutott az eszembe.

Graham bólintott.

– Meghatározott indítékból elkövetett, az adott esetben egy örült merényleteként álcázott bűntény. Aprólékosan átvizsgáltuk Ed Jacobi iratait; Jerry Estridge, az államügyész munkatársa és jómagam. Semmi. Senki sem remélhette, hogy nagy pénzhez jut Ed Jacobi halála révén. Jól keresett, akadt néhány jól fizető szabadalma, de a pénzt szinte azonnal el is költötte. Mindent a feleségére hagyott, egy kis kaliforniai telket a gyermekire, illetve azok leszármazottjaira íratott végrendeletileg. Az előző há-

zasságából született fiára kis összegű, szerény életjáradékot hagyott. Megél belőle a hátralévő három főiskolai évében. De biztos vagyok benne, hogy a harmadik év végén még mindig gólya lesz.

– Niles Jacobi.

– Úgy van. Ez a kölyök sok gondot okozott Ednek. Kaliforniában éltek, az anyjánál. Lopásért Chinóba került. Úgy hiszem, az anyja eléggyel megbízhatatlan. Ed tavaly átutazott oda, hogy utánanézzen a fiúnak. Visszahozta Birminghambe, iskolába dugta, a Bradwell Közösségi Főiskolába. Megpróbálta odahaza tartani, de csort a többi gyerektől, a családi légkörnek is ártott. Mrs. Jacobi egy ideig tűrte, de végül kollégiumba küldték.

– Hol volt a fiú?

– Június 28-án éjszaka? – Metcalf fátyolos szemmel pillantott Grahamre. – A rendőrök persze kíváncsiak voltak erre, meg én is. Moziba ment, azután yizzatért a kollégiumba. Bizonyítva van. Amellett nullás vércsoportú. Mr. Graham, fél óra múlva a feleségemért kell mennem. Ha kívánja, holnap beszélgethetünk. Mondja meg, miben lehetnek a segítségére.

– Szeretném megnézni Jacobiék személyes holmiját. A naplókat, a fényképeiket, illyesmit.

– Nem sok van, szinte mindenük odaveszett, amikor a detroiti házuk leégett, mielőtt ideköltöztek. Semmi gyanús. Ed az alagsorban hegesztett, a szikrák fölgýújtottak valami odalent tárolt festéket, és az egész ház leégett. Maradt utánuk némi személyes levelezés. A kisebb értéktárgyaikkal együtt mindenhol egy bank értékmegőrzőjében van. Naplókra nem emlékszem. minden más raktározva lett. Lehet, hogy Nilesnál van néhány fénykép, de nem hiszem. Tudja, mit? Reggel fél tízkor a bíróságon kell lennem, de előtte bevihetném a bankba, hogy megnézze azokat a holmkat, azután ahogyan végzek a bíróságon, magáért jövök.

– Remekek – mondta Graham. – Még valami. Szeretnék másolatokat kapni mindenről, ami összefügg a hagyatéki eljárással: az ingatlannal szemben felmerült követelésekkel, esetleges végren-

delet-megtámadásról, levelezésről. Szeretném, ha minden okmányt megkaphatnám.

– Az atlantai államügyésség már elkérte tőlem. Tudom, hogy egybevetik az atlantai Leeds-ingatlannal – mondta Metcalf.

– De azért szeretném én is másolatokat kapni ezekről.

– Rendben, megkapja a másolatokat. De azért maga sem hiszi, hogy pénz van a dolog mögött?

– Nem. Csak abban reménykedem, hogy itt meg Atlantában is felmerül egy azonos név.

– Remélem, így lesz.

A Bradwell Közösségi Főiskola kollégiuma négy kicsiny, hálótermes épületből állt, ezek egy szeméttel teleszórt, négyszögletes, döngölt földes térség köré épültek. Amikor Graham odaérte, valóságos sztereóháború fogadta.

A motel jellegű épületek erkélyeiről hangsúlyosan bőmböltek egymásra. A Kiss mérkőzött az 1812 nyitánnal. Valaki vízzel töltött léggömböt hajított magasra a levegőbe, ami Graham-tól három méterre pukkant szét a földön.

Átbújt egy ruhaszárító kötél alatt, átlépett egy kerékpáron, amint a felé a nappali szoba felé igyekezett, amelyen Niles Jacobi osztozott a társaival. Jacobi hálószobájának az ajtaja félén nyitva állt, hangos zene áradt ki a résen. Graham kopogtatott.

Semmi válasz.

Belökte az ajtót. Pattanásos, nyurga fiú ült az egyik egyszemélyes ágy szélén, és egy több mint egy méter hosszú bong pipát szívott. Farmernadrágos lány hevert a másik ágyon.

A fiú megfordult, hogy Grahamre pillantson. Látszott rajta, hogy erőkodve próbál gondolkodni.

– Niles Jacobit keresem.

A fiú döbbenten meredt rá. Graham leállította a magnót.

– Niles Jacobit keresem.

– Csak az asztmám ellen szívom, öregem. Maga sohase kopog?

– Hol van Niles Jacobi?

– Rohadjak meg, ha tudom. Minek kell magának?

Graham fölmutatta a jelvényét.

– Próbáljon meg emlékezni.

– A fenébe is! – szólalt meg a lány.

– Narkó, az isten verje meg! Én nem vagyok nagyhal, nézze, beszéljünk csak nyugodtan róla, öregem!

– Beszéljünk arról, hol van Jacobi.

– Azt hiszem, én megtudhatom magának – mondta a lány.

Graham várakozott, amíg a lány a többi szobában kérdezősködött. Ahová csak belépett, zubogni kezdtek a szobai vécék.

A szobában kevés nyoma volt Niles Jacobinak – a komódon a Jacobi családról készült fénykép feküdt. Graham leemelte róla a vizespoharat, amelyben jégkockák olvadoztak, és a kabátujjal letörölte a képről a nedves karikát.

A lány visszatért.

– Próbálja meg a Förtelmes Kígyóban – mondta.

A Förtelmes Kígyó bár egy sötétzöld ablakos helyisége volt egy raktárépületben. Előtte a legkülönfélébb gépkocsik álltak: kurta farkú kutyáakra emlékeztető, tréler nélküli, hatalmas teherkocsik, kisautók, egy lila sportkocsi, veterán Dodge-ok és Chevroletek, amelyeknek a farát megemelték, eltorzították, hogy versenykocsikra hasonlítsanak, és négy pompás Harley-Davidson.

Az ajtó fölre, a szemöldökfára szerelt légkondicionálóból egyenletesen csöögött a víz a járdára.

Graham kikerült a permetet, és belépett.

A zsúfolt helyiség szaga fertőtenítőre és állott sörre emlékezette. A csapos – egy kezeslábasba öltözött, zömök asszony – a söntéspult előtt tololgók feje fölött nyújtotta át Grahamnak a kóláját. Ő volt az egyetlen nő az ivóban.

A sötét hajú, nadyszálvékony Niles Jacobi a zenegépnél állt.

Ő dobta be a pénzt az automatába, de a mellette álló férfi nyomogatta a gombokat.

Jacobi ugyanúgy festett, mint egy züllött iskolás fiú, de a zenét válogató férfi távolról sem így nézett ki.

Jacobi társa furcsa keveréket alkotott: kemény, izmos testén kisfiús fej ült. Pólót és farmernadrágot viselt, a nadrágia a zsebébe dugott tárgyaknál kifakult. A karján kidagadtak az izmok, nagy, csúnya keze volt. A bal alkarról profi által készített tetoválás hirdette: „Baszásra születtem”. A másik karján is volt tetoválás, de az már durva börtönmunka lehetett: „Randy”. A börtönben rövidre vágott haja egyenetlenül nőtt. Amint a kivilágított zenegép gombja felé nyúlt, Graham egy borotvált kis foltot vett észre az alsókarján.

Úgy érezte, jeges rémület mar a gyomrába.

A tömegben átfurakodva követte Niles Jacobit és „Randy” a terem végébe. Egy bokszban ültek.

Graham megállt az asztaltól két lépésre.

– Niles, én Will Graham vagyok. Néhány perc erejéig beszédem lenne magával.

Randy széles, hamis mosollyal pillantott fel. Az egyik metszőfoga elhalt, szürke volt.

– Ismerem én magát?

– Nem. Niles, beszédem van magával.

A fiú kérdőn vonta fel a szemöldökét. Graham azon töprengett, mi törtéhetett vele Chinóban.

– Négyszemközt beszélgetünk. Kopjon le! – szolt oda neki Randy.

Graham elgondolkodva pillantott a sebhelyes, izmos alsókarra, a könyökrajlatban világító ragtapaszra és arra a borotvált foltra, amelyen Randy kipróbálta, éles-e a kése. A késelők ismertetőjegye.

Félek Randy-től. Lőni vagy visszavonulni.

– Nem hallotta? – förmédte rá Randy. – Kopjon le!

Graham kigombolta a zakóját, és az asztalra tette az igazolványát.

– Maradjon nyugton, Randy. Ha megpróbál főlállni, két köldöke lesz.

– Sajnálmom, uram. – Nyomban beállt nála a fegyences őszinteség állapota.

– Randy, tegyen már meg nekem valamit. Nyúljon be a bal farzsebébe. De csak két ujjal. Egy tizenhárom centis kést talál ott. Rakja ki az asztalra... Köszönöm.

Graham felvette és a zsebébe süllyesztette a kést. Zsíros tapintású volt.

– Nos, a másik zsebében megtalálja a tárcáját. Vegye elő. Ugye ma vért adott?

– Hát aztán?

– Csak adja ide a nyugtát, amit kapott, azt, amit legközelebb fel kell mutatnia a vérbankban. Nyissa szét, tegye le az asztalra.

Randy a nullás vércsoportba tartozott. Randy kipipálva.

– Mikor szabadult?

– Három hete.

– Ki a párfogó tisztje?

– Nem feltételesen szabadultam.

– Gondolom, hazudik. – Graham meg akart szabadulni Ranydtől. Tudta, hogy elkaphatná a törvényesen engedélyezettnek hosszabb pengéjű kés viseléséért, sőt a feltételesen szabadról helyezettek esetében az alkoholt árusító helyen való tartózkodás is törvényszegésnek számít. De azt is tudta, hogy azért dühös Randyre, mert megrettent tőle.

– Randy!

– Egen.

– Kifelé!

– Ném tudom, mit mondhatnék magának, nemigen ismertem az apámat – mondta Niles Jacobi a kocsiban, miközben Graham visszavitte az iskolába. – Hároméves voltam, amikor elhagyta anyát, azután többé nem mehettem hozzá. Anya nem engedte.

– Tavaly tavasszal az apja meglátogatta magát.

– Igen.

– Chinóban.

– Szóval erről is tud.

– Csak megpróbálok tisztán látni. Mi történt ott?

– Hát, ott állt a beszélőben, mereven tartotta magát, megpróbált körül sem nézni... tudja, sok ember valamiféle állatkertnek tekinti. Sokat hallottam róla anyától, de nem is nézett ki olyan rosszul. Egyszerűen egy férfi volt, aki az ócska sportzakójában álldogált ott.

– Mit mondott?

– Hát, én azt várta, hogy egyenest nekem ugrik, vagy őszintén bűnbánatot mutat, a beszélőben rendszerint így mennek a dolgok. De ő csak azt kérdezte tőlem, mit gondolok, tudnék-e iskolába járni. Azt mondta, óvadékot tesz le, ha beiratkozom az iskolába. Ha megpróbálom. „Meg kell próbálnod egy kicsit segíteni magadon. Próbáld meg, szedd össze magad, akkor elintézem, hogy fölvegyenek az iskolába”, meg más efféléket.

– Mennyi ideig tartott, amíg kiszabadult?

– Két hét alatt kint voltam.

– Niles, odabenn, Chinóban beszélt valaha is a családjáról? A cellatársainak vagy bárki másnak?

Niles Jacobi gyors pillantást vétett Grahamre.

– Ó! Ó, értem! Nem. Az apámról nem beszéltem. Évekig eszembe se jutott, miért is beszéltem volna róla?

– Hát itt? Elvitte valaha is valamelyik barátját a szülei házába?

– Az apáméba, nem a szüleimébe. Ó nem volt az anyám.

– Elvitt valaha is valakit oda? Az iskolatársait vagy...

– Vagy a nehézfűukat, Graham nyomozó?

– Úgy van.

- Nem.
- Soha?
- Egyetlenegyszer sem.
- Az apja említett valamilyen fenyelgetést abban az egy-két hónapban, ami megelőzte a történeteket? Nyugtalankodott valami miatt?
- Amikor utoljára beszéltem vele, nyugtalankodott, de csak a jegyeim miatt. Sokat blicceltem. Két ébresztőórát vett nekem. Másról nem tudok.
- Van a birtokában valami személyes irata, levele, fényképe, bármi?
- Nincs.
- Egy családi fényképe azért van. A szobájában, a komódon. A pipa mellett.
- Nem az én pipám. Nem venném a számba azt a mocskot.
- Szükségem van arra a képre. Lemásoltatom, és visszaküldöm magának. Van egyebé is?

Jacobi kipöckölt egy cigarettát a pakliból, a zsebét tapogatta, gyufát keresett.

- Ez minden. El sem tudom képzelni, miért adták azt nekem. Az apám rámosolyog Mrs. Jacobira, körülöttük meg a kis seggdugaszok. A magáé lehet. Én sohasem láttam ilyennek.

Graham meg akarta ismerni Jacobiékat. Újdonsült birminghami ismerősei kevés segítséget nyújtottak ehhez.

Byron Metcalf megmutatta neki a széfek tartalmát. Graham elolvasta a kis köteg levelet – többnyire üzleti levelek voltak –, átkutatta az ékszereket és az ezüstneműt.

Három forró napon át dolgozott a raktárban, ahol Jacobiék bútorait, háztartási eszközeit tárolták. Éjszakánként Metcalf segített neki. Fölnyitottak minden egyes látót, amelyek ott tornyosultak a szállítódeszkákon, végigvizsgálták a tartalmukat. A rend-

őrségi felvételek segítségével Graham meg tudta állapítani, az egyes holmik hol voltak a házban.

A bútor túlnyomórészt új volt, a detroiti tűz után kapott biztosítási összegből vették. Jacobiéknak nem maradt elég idejük, hogy rányomják a személyiségek bályegét a tulajdonukban lévő tárgyakra.

Graham figyelmét fókoltette egy éjjeliszekrény, amelyen még ott voltak az ujjlenyomatpor maradványai. Az asztallap közepére zöld viaszcsomó tapadt.

Grahamnek már másodszor az ötlött eszébe, hogy vajon a gyilkos nem szereti-e a gyertyafényt.

A birminghami törvényszéki orvostani intézet készségesen megosztotta vele mindenöt, amit talált.

A fáról elhozott dobozos üdítőital flakonján a birminghamiek és Washingtonban Jimmy Price is csupán egy orrhegy elmosódott nyomát tudták kimutatni.

Az FBI laboratóriumának lőfegyverekkel és szerszámnyomokkal foglalkozó részlege is megküldte a jelentését a levágott faágról. Vastag, tompuló élű szerszámmal vágták le: csapszegvágót használtak hozzá.

A dokumentumosztály a kéregbe véssett jelet a langley-i Ázsia-kutató részleghez továbbította.

Graham a raktárban egy lánán ülve olyasta a hosszú jelentést. Az Ázsia-kutató részleg szerint a jel egy kínai írásjegy, és azt jelenti: „eltalálta” vagy „fején találta a szöveget” – ez a kifejezés néha szerencsejátékokban használatos. „Pozitív” vagy „szerencsés” jelnek tekintik. Az írásjegy megtalálható az egyik madzsongkövön is, állították a szakértők. A Vörös Sárkányt jelölik vele.

13. fejezet

Az FBI washingtoni központjában Crawford éppen a birminghami repülőtéren tartózkodó Grahammel beszél telefonon, amikor a titkárőre benézett az ajtaján; először mutogatott, aztán odasúgta neki:

– Dr. Chilton, a Chesapeake-i Állami Kórházból a 2706-oson. Azt mondja, sürgős.

Crawford bólintott.

– Maradj a vonalban, Will. – Átkapcsolta a telefonját. – Crawford beszél.

– Itt Frederick Chilton, Mr. Crawford, a...

– Tessék, doktor!

– Egy levél fekszik előttem, jobban mondva egy levél két része, és úgy tűnik, az a férfi írta, aki megölte azokat az embereket Atlantában, és...

– Hogyan került magához?

– Hannibal Lecter cellájából. Képzeli el, vécépapírra van írva, és fognyomok vannak rajta.

– Fel tudja olvasni nekem úgy, hogy többé nem nyúl hozzá? Chilton nyugalmat erőltetett magára, és felolvasta a levelet.

Kedves Mr. Lecter!

Szeretném közölni önnel, hogy boldog vagyok, amiért érdeklődést mutat irántam. Amikor megtudtam, milyen kiterjedt levelezést folytat, arra gondoltam: meg merjem-e tenni? Hát persze hogy meg merem. Nem hiszem, hogy elárulná nekik, még ha tudná is, ki vagyok. Különben is, tökéletesen mellékes, pillanatnyilag minden testben lakozom.

A lényeg az, minél válok. Tudom, egyedül maga érheti meg ezt. Van néhány dolog, amelyet roppantul szeretném megmutatni magának. Talán majd egy napon, ha a körülmények megengedik. Remélem, levelezhetünk...

– Mr. Crawford, itt kitéptek, kilyukasztottak valamit. Aztán így folytatódik:

Már évek óta a csodálója vagyok, hiánytalan gyűjteményem van az önről szóló cikkekkel. Az igazság az, hogy minden elfogult irománynak tartom. Ugyanolyan elfoglaltnak, mint a rólam szólókat. Szeretnék gyalázkodó gúnyneveket aggatni az emberre, nem igaz? Csorbafigurák. Hát lehetne ennél pontatlannabb elnevezés? Szégyellném maga előtt ezt a nevet, ha nem tudnám, hogy a sajtó a maga alakját is ugyanígy eltorzította.

Graham nyomozó érdekel engem. Fura alak, ahoz képest, hogy hekus, nem igaz? Nem túl jóvágású, de céltudatosnak látszik.

A maga esetéből megtanulhatta volna, hogy ne üsse bele mindenbe az orrát.

Elnézést kérek a levélpapírért. Azért választottam, mert nagyon gyorsan szétmállik, ha esetleg le kellene nyelnie.

– Itt hiányzik egy darab, Mr. Crawford. Most felolvassom a befejezést:

Ha hírt kapok magától, legközelebb talán valami frissen is küldhetek.

Addig is maradok

Lelkes Híve

Chilton befejezte az olvasást. Csönd következett.

– Ott van még?

– Igen. Doktor Lecter tudja, hogy magánál van a levél?

– Még nem. Ma reggel egy elkülönítő zárkába vitték, miközben nála takarítottak. A takarító nem rongyot használt a WC-kagyló letörlésére, hanem marokszámra tépte le erre a célra a vécépapírt. A tekercsben találta meg a levelet, és elhozta nekem. Mindent elhoznak nekem, amit elrejtve találnak.

- Hol van most Lecter?
- Még mindig az elkülönítő zárkában.
- Láthatja onnan a celláját?
- Hadd gondolkodjam... Nem, nem láthatja.
- Várjon egy pillanatig, doktor. - Crawford várakozásra kapcsolta Chilton-t. Pillanatokig szinte vakon meredt a telefonján villogó két gombra. Crawford, aki embereket halászott, most figyelte, amint az úszója megindul az árral szemben.

Visszakapcsolt Grahamhez.

- Will... egy levél, talán a Csorba fogutól, Chesapeake-ben, Lecter zárkájában elrejtve. Úgy hangzik, mint egy rajongó levele. Lecter jóváhagyását kéri, és rád kíváncsi. Sokat kérdez.

- Milyen módon várja a választ Lectertől?

- Még nem tudom. Egyes részek kitépve, mások kivakarva. Úgy tűnik, esélyünk van arra, hogy levelezésbe kezdjenek, amíg Lecter rá nem jön, hogy tudunk a dobgól. Szükségem lesz a levélre a labor számára, és át akarom kutatni a celláját, de ez kockázatos lesz. Ha Lecter szimatot fog, ki tudja, hogyan figyelmeztetheti azt a rohadékot. Szükségünk van a kapcsolatra, de a levélre is.

Crawford elmondta Grahamnek, hol tartózkodik Lecter, és hogyan találták meg a levelet.

- Chesapeake százharminc kilométere van innen. Nem tudunk megvárni, haver. Mi a véleményed?

- Egy hónap alatt tíz halott... nem kezdhettünk hosszabb levelezős játszmába. Azt mondrom, csapj le rá.

- Úgy lesz - mondta Crawford.

- Két óra múlva találkozunk.

Crawford behívta a titkárőrjét.

- Sarah, rendeljen egy helikoptert. Az első indulásra kész gépre van szükségem, nem érdekel, hogy kié: a miénk, a columbiai rendőrségé, a haditengerészeté vagy bárkié. Öt perc múlva a tetőn leszek. Hívja fel a dokumentációs osztályt, mondja meg nekik, hogy hozzanak fel egy irattáskát! Mondja meg Herbert-

nek, hogy állítson össze egy kutatócsoportot! Öt perc múlva legyenek a tetőn.

Visszakapcsolt Chiltonhoz.

- Doktor Chilton, át kell kutatnunk Lecter celláját anélkül, hogy tudna róla, és szükségünk van a maga segítségére. Említette ezt a dolgot bárkinek is?

- Nem.

- Hol van a takarító, aki megtalálta a levelet?

- Itt, az irodámban.

- Legyen szíves, tartsa ott, és mondja meg neki, hogy hallgaszon, mint a sír. Mióta van távol Lecter a cellájából?

- Vagy fél órája.

- Szokatlannul hosszú idő ez?

- Eddig még nem. De a takarítás csak körülbelül fél órát vesz igénybe. Hamarosan feltűnik majd neki, hogy valami nincs rendjén.

- Helyes, akkor tegye meg nekem a következőt: hívassa a gondnokát vagy a szereljét, bárkit, aki az épületért felel. Mondja meg neki, hogy az egész épületben zárja el a vizet, és Lecter szárnyán kapcsolja ki a villanyt. A gondnok szerszámokat cipel-ve menjen végig a csarnokon, az elkülönítő zárka előtt. Siessen, szedje a lábat, annyira rohanjon, hogy válaszolni se legyen ideje. Világos? Mondja azt neki, hogy majd én minden megmagyarázok. A mai napra fújja le a szemétszállítást, ha még nem voltak ott. És ne nyúljon a levélhez, rendben? Jövünk.

Crawford fölhívta a tudományos elemzési részleg vezetőjét.

- Brian, légi úton levelet kapok, feltehetően a Csorba fogú írta. Abszolút elsőbbséget élvez. Egy órán belül vissza kell küldenie oda, ahonnan jön, semmiféle nyom nem maradhat rajta. Megkapják a haj- és szálasanyag-szakértők, a látens ujjlenyomatok részlege, majd a dokumentációs osztály, végül hozzá kerül, légy szíves, hangold össze velük a munkát... Igen. Mindenholá én viszem. Személyesen hozom el neked.

A felvonóban meleg volt – a szövetségi szabályzatban előírt huzsanhét fok –, amikor Crawford a levéllel lejött a tetőről, a haját alaposan összeborzolta a helikopter rotorja. Mire elért a laboratóriumban a haj- és szálasanyag-szakértők helyiségeibe, már zsebkendővel törölgette az arcát.

A szakértőknél nyugodt, de gyors munka folyik. A nagy terem zsúfolásig tele van az ország minden részéből a rendőrkapitányságok által beküldött, bizonyítékokat tartalmazó dobozokkal: szájakat leragasztó, csuklókat összekötő sziszalagok, szakadt, vér-foltos ruhák, halálos ágyak lepedői rejlenek a dobozokban.

Miközben a dobozok között igyekezett befelé, Crawford az egyik vizsgálószoba ablakán át megpillantotta Beverly Katzt. Egy fehér papírral borított asztal fölött a fogasról egy gyermek-overall lógott előtte. A nő a léghuzattól mentes szobában, vakító fényben dolgozott: fémspatulával kefélgette a kezeslábast, gondosan dolgozott a bordázaton, azután keresztfenék simított végig rajta, először szálmentén, utána ellenkező irányban. Piszkok és homok pergett a papírra. Ezzel együtt a rezzenéstelen levegőben egy összetekeredett hajszál is lehullott a géznél gyorsabban, de a homokszemcséknél lassabban. Beverly fölkapta a fejét, és csillgó, verébszerű szemével vizslatta a hajszálat.

Crawford láttá, hogy mozog az ajka. Tudta, hogy mit mond: „Elkaptalak.”

Mindig ezt mondta.

Crawford megkocogtatta az üveget. Katz gyorsan kijött, menet közben húzta le kezéről a fehér kesztyűjét.

– Ugye még nem vizsgálták meg ujjlenyomatra?

– Nem.

– A szomszédos vizsgálóból van a holmim. – Új kesztyűt húzott, miközben Crawford kinyitotta az aktatáskát.

A kétrészes levelet óvatosan két műanyag fólia közé csúsztatták. Amikor Beverly Katz meglátta a foglenyomatokat, csak fölpillantott Crawfordra, és nem is kellett kérdeznie semmit.

Crawford bólintott: a foglenyomat pontos mása volt a gyil-

kos világos harapáslenyomatának, amelyet magával vitt Chesapeake-be.

Crawford az ablakon át figyelte, Katz hogyan emeli át a levelet egy keskeny alátéten, és akasztja a fehér papiros fölé. Erős nagyítóval vizsgálta, azután enyhén legyezni kezdte. Egy spatula élével könnyedén megkocogtatta az alátétet, azután az alatta kifeszített papirost vette szemügyre a nagyítóval.

Crawford az órájára pillantott.

Katz a levelet közben gyors mozdulattal egy másik alátétre helyezte, hogy a fonákját is szemügyre vehesse. Szinte hajszál-vékonyságú csipesszel parányi tárgyat távolított el a felületéről.

Erős nagyító alatt lefényképezte a levél szakadt végeit, aztán visszahelyezte az aktatáskába. Mellé egy tiszta fehér kesztyű is beletett. A fehér kesztyű – a jel, hogy nem szabad hozzáérni – mindenkor a bizonyíték mellett marad, amíg csak meg nem vizsgálták, van-e rajta ujjlenyomat.

– Hát meglennék – mondta, amikor visszaadta az aktatáskát Crawfordnak. – Egyetlen hajszál, talán 0,8 milliméter vastagságú. Két kék szemcse. Majd földolgozom. Még mije van?

Crawford három megjelölt borítékot nyújtott át neki.

– Haj Lecter fésűjéből. Szakállszörök a villanyborotvából, azt engedélyezik neki. Ez pedig a takarító haja. Mennem kell.

– Viszlát! – mondta Katz. – Imádom a maga haját.

Amikor Jimmy Price a látens ujjlenyomatok részlegén megpillantotta a porózus vécépáprit, összerezzen. Dühödten hunyorgott a hélium-kadmium gázlezerrel dolgozó technikusa válla fölött, miközben megpróbáltak ujjlenyomatot találni, és fluoreszkálóvá tenni. Izzó maszatfoltok jelentek meg a papíron, vejeleknyomok – semmi.

Crawford már-már kérdezni akart valamit, de azután megmondta magát, csak várt, a kék fény visszaverődött a szemüvegéről.

– Azt tudjuk, hogy három pasas fogdosta ezt kesztyű nélkül, igaz? – kérdezte Price.

– Igen, a takarító, Lecter és Chilton.

– Az, aki lesúrolja a lefolyókat, feltehetően lemosta az ujjairól a zsírt. De a többiek... iszonyú ez az anyag. – Price a fény felé fordította a papirost; foltos, öreg kezében meg sem rezzent a csipesz.

– Gőzölhetném, Jack, de nem garantálhatnám, hogy a jódfoltok eltűnnének annyi idő alatt, amennyi a rendelkezésemre áll.

– Ninhidrin? Nem lehetne hevíttéssel gyorsítani? – Normális körülmények között Crawfordnak eszébe sem jutott volna, hogy technikai javaslatokkal álljon elő Price-nál, de most még a szalmászálba is belekapaszkodott. Ingerült válaszra számított, ám az öreg hangja szomorúan, gyászosan csengett.

– Nem lehet. Nem tudnánk később lemosni. Nem tudok erről ujjlenyomatot szerezni neked, Jack. Nincsen rajta.

– A rohadt életbe! – tört ki Crawford.

Az öreg szakértő elfordult. Crawford csontos vállára tette a kezét.

– A fenébe is, Jimmy! Ha lenne, te megtaláltad volna.

Price nem válaszolt. Két kézfejet kezdett kicsomagolni, amelyet egy másik ügyben küldtek be. A papírkosárban szárazjég füstölgött. Crawford a fehér kesztyűt egyenesen beledobta.

Crawford, akinek a gyomrába mart a csalódás, további sietett a dokumentációs osztályra, ahol Lloyd Bowman már várta őt. Bowman egy bírósági tárgyalásról hívták ki, és mivel egyik pilanatról a másikra kellett egy új ügyre összpontosítania, úgy pislogott, mintha az előző pillanatban ébresztették volna föl.

– Gratulálok a frizurához! Merész szakítás a múlttal – jegyezte meg Bowman, miközben gyors, óvatos kézmozdulattal emelte át a levelet a munkaasztala sima lapjára. – Mennyi időm van rá?

– Maximum húsz perc.

Úgy tűnt, mintha a levél két része fóliizzana Bowman lámpái alatt. Az itatóspapíra sötétzölden villant elő a felső levélrész egy cakkos szélű, hosszúkás szakadása alól.

– A legfontosabb és legégetőbb kérdés az, hogyan kellett volna Lecternek válaszolnia – szólalt meg Crawford, amikor Bowman befejezte az olvasást.

– A válaszadásra vonatkozó utasítások feltehetően a kitépett részben voltak. – Beszéd közben Bowman megállás nélkül dolgozott a lámpáival, a szűrőivel és a másológépével. – Itt, a felső részben azt írja: „Remélem, levelezhetünk...”, utána kezdődik a lyuk. Lecter filctollal kitörölte ezt, azután összehajtogatta a pápirt, és a szöveg nagy részét kicsípte.

– Nincs mivel vágnia.

Bowman rézsútos megvilágításban lefényképezte a foglenymatokat és a levél oldalát. Árnyéka egyik falról a másikra vetült, miközben a fényforrást háromszázhatvan fokban forgatta a pápir körül, a kezével pedig hajtogató mozdulatokat utánzott a levégenben.

– Most már egy egészen kicsit megnyomhatjuk. – Bowman a levelet két üveglap közé helyezte, hogy elsimítsa a lyuk csipkézett széleit. A foszlányokat cinóbervörös tintával mázolták össze. Halkan dünnyögött maga elé. Amikor már harmadszor megismételte ugyanazt, Crawford végre megértette, mit mond: „Ravasz vagy, de az vagyok én is.”

Bowman szűrőket csavart a kis televíziós kamerájára, és ráirányította a levére. Elsötétítette a szobát, végül már csak egyetlen lámpa tompa vörös és a monitorképernyő kékeszöld fénye világított.

A képernyőn felnagyítva megjelentek a „remélem, levelezhetünk” szavak és a csipkézett szélű lyuk. Eltűnt a tintafolt, a foszladozócafatokon írástörédekek jelentek meg.

– Színes tintákban az anilin színezőanyagok infravörös sugárzás hatására áttetszőkké válnak – jegyezte meg Bowman. – Ezek meg itt egy T betű csúcsai lehetnek. A végén egy farkinca M

vagy N, esetleg R lehet. – Fogott egy fényképet, és fólkattintotta a villanyt. – Ide figyelj, Jack! Mindössze kétféleképp érintkezhetnek egymással: telefonon vagy valamelyik újságban. Elképzelhető, hogy valaki gyorsan fölhívja Lectert?

- Föl lehet hívni, de ez lassan megy, és a hívásoknak a kórház központján keresztül kell befutniuk.
- Akkor a sajtó az egyetlen biztonságos út.
- Tudjuk, hogy az a drágalátos olvassa a *Tattlert*. A Grahamről meg a Lecterről szóló anyag is a *Tattlerben* jelent meg. Tudemásom szerint egyetlen más lap sem közölte.
- A *Tattlerben* három T és egy R betű van. Gondolod, hogy a személyes közleményekben? Meg kellene ott nézni.

Crawford előbb az FBI könyvtárát hívta fel, azután telefonon utasítást adott a chicagói kirendeltségnek.

Bowman befejezte a munkáját, és átnyújtotta Crawfordnak a táskat.

– A *Tattler* ma este jelenik meg – szólalt meg Crawford. – Hétfőn és csütörtökön nyomják Chicagóban. Megkapjuk az apróhirdetési oldalak levonatait.

– Lesz még egy kis munkám, gondolom, egy kisebb kaliberű – mondta Bowman.

– Ha bármiben hasznosat találsz, add le egyenesen Chicagóban! Amint visszatérök az elmegyógyintézetből, tájékoztass! – szólt hátra Crawford az ajtóból.

14. fejezet

A washingtoni metró Central nevű állomásán a forgósorompónál lévő automata kilökte Graham jegyét. Utazótáskájával a kezében lépett ki a forró délutánba.

A J. Edgar Hoover épület a melegtől remegő levegőben úgy tornyosult a Tizedik utca fölé, akár egy hatalmas betonkalitka. Az FBI éppen akkor költözött be az új főhadiszállására, ami-

kor Graham elhagyta Washingtonot. Sosem dolgozott ebben az épületben.

Crawford a fogadópultnál várakozott rá, a föld alatti behajtó végében, hogy a saját igazolványával gyorsítsa meg Graham szabadon kiállított papírjainak a kiadását. A nyomozó fáradtnak látszott, és türelmetlenkedett a bejelentési procedúra elhúzódása miatt. Crawford azon töprengett, vajon hogyan érezheti magát, tudva, hogy a gyilkos kíváncsi lett rá.

Grahamnek ugyanolyan mágneskártyát nyújtottak át, mint amilyet Crawford viselt a mellényén. Benyomta a kapu leolvasójába, és belépett a hosszú fehér folyosók birodalmába. Crawford vitte utána a táskját.

- Elfelejtettem szólni Sarah-nak, hogy küldjön érted kocsit.
- Gondolom, így még gyorsabban értem ide. Sikerült rendben visszaküldened a levelet Lecternek?

– Igen – mondta Crawford. – Még éppen idejében. Vizet öntöttünk az előcsarnok padlójára. Úgy tettünk, mintha csőtörés és rövidzárlat lett volna. Odarendeltük Simmonst, ő most a Baltimore-i segédünk, és megbíztuk, hogy törölgesse a padlót, amikor Lectert visszaviszik a cellájába. Simmons szerint bevette a dolgot.

– A repülőgépen egyre csak azon törtem a fejem, vajon Lecter nem maga írta-e a levelet.

– Engem is foglalkoztatott a gondolat, amíg meg nem néztem. A papíron a harapásnyom pontosan megfelelt annak, amit az asszonyokon is találtunk. Azonkívül golyóstollal írták, márpedig Lecternek nincs golyóstolla. Aki írta, olvasta a *Tattlert*, Lecternek pedig nem volt *Tattlerje*. Rankin és Willingham átkutatta a cellát. Remek munkát végeztek, de az égvilágon semmit sem találtak. Először polaroid felvételeket készítettek, hogy minden pontosan vissza tudjanak tenni a helyére. Csak utána ment be a takarító, és végezte el a szokásos munkáját.

- És mit gondolsz?
- Ami az azonosítás tárgyi bizonyítékait illeti, a levél valójá-

ban szart sem ér – jelentette ki Crawford. – Valahogyan fől kelene használnunk a kapcsolatot a magunk céljára, de a fenébe is; egyelőre fogalmam sincsen, hogyan! Pár perc múlva megkapjuk a többi laboreredményt is.

- Ellenőrizik a kórház postáját és telefonvonalait?
- Kiadtam az utasítást, hogy vegyék szalagra Lecter minden telefonbeszélgetését. Szombat délután telefonált valahová. Chiltonnak azt mondta, az ügyvédjét hívja fel. Csakhogy a kórháznak olyan vonalai vannak, hogy nem mehetek biztosra.
- Mit mondott az ügyvédje?
- Semmit. A jövőre nézve Lecter számára béreltünk egy telefonvonalat egyenesen a kórház telefonközpontjába, így nem tud megkerülni minket. A következő kézbesítéstől kezdve felnyitjuk a bejövő és kimenő postáját. Hálá istennek, a különleges engedélyekre nincs gondunk.

Crawford az egyik ajtónak dölt, és a mellényén lévő kártyát benyomta a helyére.

- Az új irodám. Gyere be! Amint látod, a lakberendezőnek maradt némi festéke az utolsó munkájából... egy csatahajót mázzolhatott be korábban. Itt a levél. Ez a másolat tökéletesen méretarányos.

Graham kétszer is elolvasta a levelet. Amint megpillantotta a szálkás betűkkel írt nevét, úgy érezte, mintha egy vészcsengő szólalna meg az agyában.

- A könyvtár megerősítette, hogy a *Tattler* az egyetlen lap, amely cikket közölt Lecterről és rólaid – mondta Crawford, miközben egy Alka-Seltzer pezsgőtablettát kevert el némi vízben.
- Kérsz egyet? Jót tenne. A lap egy hete, hétfő este megjelenik. Kedden országszerte kint van a standokon, egyes körzetekben csak szerdán, mint Alaszkában, Maine-ben és más efféle helyeken. Egy példány eljut a Csorba fogúhoz, de semmiképpen sem kedd előtt. Elolvassa, ír Lecternek. Rankin és Willingham még mindig keresi a borítékot a kórházi szemétből. Mocsok egy munka. Chesapeake-ben nem különítik el az újságokat a hasz-

nált pelenkáktól. Szóval Lecter legkorábban szerdán kapja meg a Csorba fogú levelét. Kitípi azt a részt, ami arról szól, hogyan válaszoljon; kihúz és kibök egy korábbi utalást... Nem tudom, miért nem tépte ki azt is.

- Egy bókkal telezsúfolt bekezdés közepén volt – vetette közbe Graham. – Nem vitte rá a szíve, hogy tönkretegye a bókokat. Ezért nem dobta el az egész levelet sem. – Ujjával megdörgölte a halántékát.

– Bowman szerint a *Tattler* fogja fölhasználni, hogy válaszoljon a Csorba fogúnak. Azt mondja, feltehetően ez a megállapodás. Gondolod, hogy válaszol erre a levére?

- Biztosan. Imád levelezni. mindenütt vannak levelezőpartnerei.

– Ha a *Tattler* használják fel erre, Lecternek aligha lesz elég ideje betetetni a válaszát a ma éjszaka nyomott számba, még ha expressz küldte is el még aznap, amikor megkapta a Csorba fogú levelét. Chester a chicagói irodánktól ott ül a *Tattlernél*, ellenőrzi a hirdetéseket. A nyomdászok éppen most tördelik a lapot.

- Az isten szerelmére, nehogy riasszátok a *Tattler!* – mondta Graham.

– A műszakvezető azt hiszi, hogy Chester ingatlanügynök, aki szeretné előre látni a hirdetéseket. Suttyomban adja el neki a korrektúráiveket, egyenként, ahogy befutnak a szedőterembe. Mindent megkapunk, valamennyi apróhirdetést, hogy melegen a látszatja. Rendben van, mondjuk, rajtunk, hogyan kellene Lecternek válaszolnia, utánozhatjuk a módszert. Azután hamisíthatunk egy üzenetet a Csorba fogúnak. De mit mondanunk? Hogyan használjuk fel?

- Kézenfekvő, hogy megpróbáljuk rávenni, hogy jöjjön el az egyik „levélszékrenyhez” – mondta Graham. – Csalogatni kell valamivel, amit látni szeretne. „Fontos támpontok”, amelyeket Lecter a velem folytatott beszélgetésből tudott meg. Valamiféle általa elkövetett hiba, és mi csak arra várunk, hogy megismételje.

– Hülye lenne, ha bedőlné ennek.

- Így van. Tudod, mi lenne a legjobb csalétek?
- Fogalmam sincs.
- Lecter maga.
- És hogyan rendeznénk meg?
- Pokolian nehéz lenne, tudom jól. Lectert szövetségi őrizetbe vennénk, mondjuk Chilton nem bírná ezt idegekkel Chesapeake-ben, és a legszigorúbb őrizet alatt egy virginiai elmegyógyintézetbe szállítanánk. Szökést színlelünk.
- Ó, te jó ég!
- A jövő heti *Tattlerben*, a nagy „szökés” utáni számban üzenetet küldünk a Csorba fogúnak. Lecter lenne az, aki találkozót kér tőle.
- Az isten szerelmére, miért akarna valaki találkozni Lecterrel? Úgy értem, miért akarna akár csak a Csorba fogú is?
- Azért, hogy megölje, Jack. - Graham föllállt. A szobában nem volt ablak, amelyen beszéd közben kinézhetett volna. Crawford egyetlen falidíszé, „A tíz legveszedelmesebb körözött bűnöző” plakátja előtt állt. - Tudod, a Csorba fogú így bekebelezhetné, magába fogadhatná, többé válhatna általa, mint amilyen most.
- Úgy látom, nagyon biztos vagy a dolgodban.
- Egyáltalan nem vagyok biztos. Ki lehet biztos bármiben is? A levélben ezt írta: „Van néhány dolog, amit roppantul szeretnék megmutatni magának. Talán majd egy napon, ha a körülmények megengedik.” Lehet, hogy ez egy olyan meghívás volt, amit komolyan kell venni. Nem hiszem, hogy csak udvariaskodott volna.
- Kíváncsi lennék, miféle mutogatnivalója lehet. Az áldozatokat nem csonkította meg. Semmi sem hiányzott róluk, csak egy kis bőr meg haj, azt pedig feltehetően... Hogyan értelmezte Bloom?
- Megemészítette - mondta Graham. - Az isten tudja, mije lehet. Tremont, emlékszel még Tremont öltözékeire Spokane-ben? Már a hordagyra kötözve feküdt, még mindig jelzett az ál-lával, még mindig megpróbálta felhívni a rendőrök figyelmét.

Nem vagyok biztos benne, hogy Lecter vonzaná a Csorba fogú, Jack, mégis azt mondomb, ez a legjobb esélyünk.

- Iszonyú pánik törne ki, ha az emberek azt hinnék, hogy Lecter kiszabadult. Az újságok hisztérikusan nekünk esnének. Lehet, hogy ez a legjobb esélyünk, de azért jobban tessük, ha utolsó eshetőséggént számolunk vele.

- Feltehetően a közelébe se menne egy „levélszekrénynek”, de eléggy kíváncsi lenne, hogy figyeljen egy ilyet, hogy megállapítsa, Lecter elárulta-e. Persze csak akkor, ha ezt biztos távolság-ból tehetné meg. Kiválasztanánk egy olyan „levélszekrényt”, amelyet messziről is csupán néhány helyről lehet megfigyelni, és kijelölhetnénk a megfigyelőpontokat. - Alighogy kimondta, Graham már tudta, hogy ez nagyon gyenge érvelés.

- A titkosszolgálatnak van egy olyan helyisége, amelyet még sohasem használtak. Átengednék nekünk. De ha még ma nem teszünk a lapba egy hirdetést, várunk kell hétfőig, a legközelebbi szám megjelenéséig. A mi időnk szerint ötkor nyomják a la-pot. Chicagónak tehát van egy és negyed órája, hogy kiszúrja Lecter hirdetését, ha van egyáltalán ilyen.

- Mi van Lecter hirdetésrendelésével? Azzal a leveleivel, amit a *Tattlernek* küldött, amelyben megrendelte a hirdetést? Ahhoz talán gyorsabban hozzájuthatnánk.

- Chicago már tapogatózott a művezetőnél - válaszolta Crawford. - A posta a hirdetési igazgató irodájában marad. Eladják a neveket és a válaszcímeket a címjegyzékkel bizniszelő vállalatoknak, olyan társaságoknak, amelyek a termékeiket magányos embereknek próbálják értékesíteni, úgymint szerelmi bájitalokat, potencianövelő pirulákat, „csodálatos ázsiai lányo-kat”, személyiségfeljlesztő tanfolyamokat meg más efféléket.

- Hivatkozhatnánk a hirdetési igazgató állampolgári köteles-ségeire és más ilyesmire, belepillanthatnánk az anyagba, arra kérve őt, hogy maradjon csöndben, de nem merem ezt megkoc-kázta-tni, nehogy a *Tattler* elfecsegje és elfuserálja az egészét.

- Ha Chicago nem jelentkezik semmivel, minden esetre bete-

hetnénk egy apróhirdetést. Még ha tévednének is a *Tattler* illetően, akkor sem veszíthetnénk semmit – vélte Graham.

– De ha igazunk van, és valóban a *Tattler* a közvetítőeszköz, mi pedig összeszkábálunk egy választ, amit erre a levére alapozunk, és eltoljuk vele az egészét, ha gyanúsnak találja a dolgot, akkor jól pofára esünk. Nem is kérdeztelek még: mi volt Birminghamben? Találtál valamit?

– Birminghamet lezártuk, végeztünk vele. A Jacobi-házat ki-mázolták, kitapétázták, már hirdetik is. A család holmija raktározva várja a hagyatéki eljárást. Átkutattam a ládákat. Akikkel beszéltem, nem ismerték a családot közelebből. Egyetlen dolog volt, amit mindenki megemlíttet: Jacobiék nagyon szerették egymást. Örökké összebújtak. És most nem maradt belőlük más, mint öt teherplatóra való holmi egy raktárban. Bárcsak...

– Hagyjuk az óhajokat! Most tened kell valamit.

– Mit gondolsz a fába véssett jelről?

– A „fején találtad a szögetről”? Semmit sem mond nekem – közölte Crawford. – A Vörös Sárkány sem. Beverly ismeri a mazsongot. Okos lány, de ő sém lát benne semmit. A hajából megállapítottuk, hogy nem kínai.

– A faágat egy csapszegvágóval vágta le. Nem értem...

Megcsörrent Crawford telefonja. Röviden beszélt valakivel.

– Will, a labor elkészült a levéllel. Menjünk fel Zeller irodájába. Nagyobb, és nem ennyire szürke.

Lloyd Bowman, aki a nagy hőség ellenére sem izzadt, a folyón érte utol őket. Mindkét kezében nedves fényképfelvételeket lóbált, a hóna alatt faxpapírt szorongatott.

– Figyelj, Jack, negyed ötkor a bíróságon kell lennem – szólt oda Crawfordnak, miközben élsuhant mellettük. – Annak az okmányhamisító Nilton Eskew-nak és szerelmének, Nannek az ügyét tárgyalják. Az a nő szabad kézzel is meg tudna rajzolni egy bankjegyet. Két éve borzolják az idegeimet, színes xeroxon állították elő a saját utazási csekkjeiket. Sohasem utaztak a saját csekkjeik nélkül. Odaérek még időben, vagy hívjam fel az ügyeszt?

– Odaérsz – biztatta Crawford. – Itt is vagyunk.

Zeller szobájának a díványáról Beverly Katz mosolygott Grahamre, mintegy a mellette ülő Price mogorvaságát ellensúlyozva.

Brian Zeller, a tudományos elemzési részleg vezetője magas pozíciójához képest fiatalnak számított, de a haja már ritkult, és bifokális szemüveget viselt. Az íróasztala mögötti könyvespolcon Graham fölfedezte H. J. Walls kriminológiai tanulmánykötetét, Cesare G. Tedeschi nagy, háromkötetes *Törvényszéki orvostanát*, végül Gerard M. Hopkins *A Deutschland hajtörése* című elégijának ősrégi kiadását.

– Ha jól emlékszem, egy ízben találkoztunk a George Washington Egyetemen – szólt meg Zeller. – Már mindenkit ismersz? Helyes.

Crawford összefont karral Zeller íróasztala sarkának dölt.

– Van valakinek valami világmegváltó ötlete? Rendben, talált valaki bármit is, ami arra utal, hogy a levelet nem a Csorba fogó írta?

– Nem – felelte Bowman. – Néhány perce beszéltem Chicagóval, megadtam nekik néhány számjegyet, amelyet a levél hátlapján egy benyomódásból kotortam elő. Hat-hat-hat. Majd megmutatom, ha ott tartunk. Chicagónak eddig már több mint kétszáz apróhirdetése van. – Átadt Grahamnek egyívnyi faxmásolatot. – Végigolvastam őket, valamennyi a szokványos duma: házassági ajánlatok, szökött gyerekek szüleinek a könyörögése. Fogalmam sincs, hogyan ismernénk fel a hirdetést, ha valóban köztük lenne.

Crawford a fejét rázta.

– Magam sem tudom. Vegyük sorra a laborvizsgálatokat! Nos, Jimmy Price minden elköpzelhetőt megtett, de semmiféle újleányomatot sem talált. Hát te, Bev?

– Találtam egy barkóból való szőrszálat. A hajlemezkék száma és a hagymaméret egyezik a Hannibal Lectertől vett mintával. A színe is, amely élesen elüt a birminghami és az atlantai

mintáktól. Brianhez átküldtem három kék szemcsét és néhány sötét foltot. – Fölhúzott szemöldökkel pillantott Brian Zellerre.

– A szemcsék kereskedelmi forgalomban kapható, szemcsés klóros tisztítószerből származnak – közölte Zeller. – Nyilván a takarító kezéről kerülhettek a levékre. Több parányi alvadt-vér-maradványt is találtunk. Határozottan vérről van szó, de nem elegendő ahhoz, hogy megállapítsuk a vércsoportot.

– Az egyes darabok végén a szakadások nem a perforáció mentén keletkeztek – folytatta Beverly Katz. – Ha megtaláljuk a tekercset valakinél, és az nem tépte tovább, feltétlenül össze tudjuk illeszteni. Javaslom, már most adjunk ki útmutatót, hogy a letartóztatást végző rendőrök mindenképpen keressék a tekercset is.

Crawford bólintott.

– Bowman?

– Sharon az osztályomról utánanézett a papirosnak, be is szerzett néhány mintát az összehasonlításra. Hajók mosdóiban és lakókocsikban használatos vécépapír. A papír szerkezete megfelel a Minneapolisban gyártott Wedeker márkának. Ország-szerte árusítják.

Bowman az ablakok előtti nagyítóállványra rakta fel a felvételeit. Alacsony testalkatához képest meglepően mély volt a hangja, csokornyakkendője fel-alá mozgott beszéd közben.

– A kézirás alapján egy jobbkézes a bal kezét használta, és tudatosan nyomtatott betűkkel írt. Megfigyelhető, mennyire bizonytalannak a vonások, mennyire eltérő az egyes betűk nagysága. Az arányok alapján arra következtetek, hogy az emberünknek kismérvű, korrigáltan szemtengelyferdülése van. Természetes fényben úgy tűnik, mintha a levél két részén a tinta egyazon szabvány golyóstollból származna, de a színes szűrők alatt csekély eltérés mutatkozik. Két tollat használt, valahol a levél hiányzó részében váltott át egyikről a másikra. Látható, hol kezdett kihagyni az első. Az első tollat csak ritkán használták; figyelétek meg a kis pacát, amikor elkezdett vele írni! Meglehet, orral lefe-

lé tárolták, kupak nélkül, egy ceruzatartóban vagy bádogdobozban, ami arra utal, hogy íróasztalon tartották. A papiros is valami puha alátéten feküdt írás közben, meglehet, hogy itatóson. Ha az utóbbit megtalálják, esetleg fellelhetők lesznek a lenyomatok. Írjuk hozzá az itatóst is Beverly útmutatójához!

Bowman most a levél másik oldaláról vetített egy képet. Az óriási nagyításban a papír bolyhosnak tűnt. Árnyékos lenyomatok szántották keresztül-kasul.

– Összehajtogatta a levelet, amikor az utolsó részt írta, beleértle a később kitépett részt is. A hátrésznek ezen a nagyításán rézsútos fényben néhány benyomódás vehető ki. Felismerhető a „666” számsor. Lehet, hogy itt kezdett kihagyni a tollat, meg kellett nyomnia és át kellett írnia. Magam sem fedeztem fel, amíg el nem készült ez az erősen kontrasztos másolat. Eddig egyetlen hirdetésben sem szerepelt 666. A mondatszerkezet rendes, semmiféle értelmetlenséget sem találtam. A hajtogatás arra enged következtetni, hogy a levelet szabványlevél méretű borítékban adták fel. Ez a két sötét folt nyomdafestéktől származik. A levelet feltehetően valamiféle ártalmatlan nyomtatott anyagba hajtoggatták, úgy tettek a borítékba. Ez minden – fejezte be Bowman.

– Ha nincsen kérdés, Jack, most elmennek a bíróságra. Ha végeztem a tanúvallomással, jelentkezem.

– Adj nekik! – tanácsolta Crawford.

Graham a *Tattler* társkereső rovatát böngészte. („Vonzó, az átlagosnál kissé nagyobb termetű, fiatalos, ötvenkét éves hölggy az Oroszlán jegyében született, keresztny, nem dohányzó, negyven-hetven közötti férfi ismeretségét keresi. Gyerek kizárokat. Művégtag nem akadály. Kalandok kíméljenek. Az első levélben fényképet kérlek.”)

Annyira elmélyedt a keserűséget és kétségbéesést árasztó apárhoHIRDETÉSEKben, hogy észre sem vette, amint a többiek sorra távoznak, amíg Beverly Katz nem mondott neki valamit.

– Bocs, Beverly, mit mondta? – A nő fényes szemébe, barátágos, fáradt arcára pillantott.

– Csak azt mondtam, mennyire örülök, hogy ismét közöttünk vagy, Mester. Jó a színed.

– Kösz, Beverly.

– Saul főzötanfolyamra jár. Még mindig kiszámíthatatlan, mikor van otthon, de ha majd elrendeződtek a dolgok, ugorj be hozzánk, hadd gyakorolja rajtad a tudományát.

– Persze, elmegyek.

Zeller is távozott, hogy ellenőrizze a laborját. A szobában csak Crawford és Graham maradt, mindenketten az órára meredtek.

– Negyven percünk van, amíg nyomni kezdik a *Tattlert* – szólalt meg Crawford. – Megpróbálkozom a bejövő postával. Mi a véleményed?

– Azt hiszem, nincs más választásod.

Crawford Zeller telefonján beszélt Chicagóval.

– Will, elő kell készítenünk egy póthirdetést, arra az esetre, ha Chicago beüt.

– Megcsinálom.

– Elrendezem a találkozóhelyet. – Crawford fölhívta a titkos-szolgálatot, és hosszan beszélt valakivel. Graham még nem készült el a hirdetés megfogalmazásával, amikor Jack befejezte a beszélgetést.

– Rendben van, a „levélszekrény” tökéletes – jelentette ki nagy sokára Crawford. – Egy annapolisi tűzoltószolgálat házon-kívüli üzenethagyó lánca. Ez Lecter területe. A Csorba fogú ebből látja majd, hogy Lecter tudhat erről a helyről. Ábécérendben vannak a fachok. A szolgálat emberei rendszeresen megjelennek, kiveszik az értesítéseket és a postájukat. A mi emberünk az utca túloldalán lévő parkból figyelheti. A titkosszolgálat esküszik rá, hogy semmi gyanús nincs benne. Egy pénzhamisítónak készítették elő, de végül nem volt rá szükségük. Itt a cím. Hogy állsz az üzenettel?

– Két üzenetet kell elhelyeznünk ugyanabban a számban. Az első figyelmezteti a Csorba fogút, hogy az ellenségi sokkal inkább a nyomában vannak, semmint gondolná. Közli, hogy At-

lantában súlyos hibát követett el, és ha megismétli azt, vége van. Lecter postán küld majd „titkos értesülések” arról, mit teszünk, amit a velem való találkozáskor tudott meg: milyen közel járunk már a megoldáshoz, milyen nyomokat találtunk. A végén egy másik üzenethez irányítja a Csorba fogút, amely „az aláírása” szavakkal kezdődik.

– A második üzenet a „Lelkes híve...” szavakkal indul, és megadja a „levélszekrény” címét. Nincs más választásunk. Még ha virágnyelven fogalmazunk is, az első üzenetben lévő figyelmeztetés izgalomba hoz majd néhány ártalmatlan, dilis pasast. Ha nem jöhetsz rá a címre, nem jöhetsz el a „levélszekrény-hez”, és nem kuszálhatnak össze minden.

– Jó! Átkozottal jó! Várjuk ki a végét az irodámban.

– Én inkább csinálnék közben valamit. De ehhez Brian Zellrel kell beszélnem.

– Menj csak, ha szükséges, egy pillanat alatt előkeríthetlek. Graham a részlegvezetőt a szerológiai laborban találta.

– Brian, megmutatnál nekem egypár dolgot?

– Persze. Mire van szükséged?

– Azokra a mintákra, amelyeknek a segítségével tipizáltad a Csorba fogút.

Zeller bifokális szemüvegének közellátó részén át rápillantott Grahamre.

– Volt valami a jelentésben, amit nem értettél?

– Nem.

– Maradt valami homályos pont?

– Nem.

– Valami, ami kiegészítést igényel? – Zeller úgy szűrte a szavakat a fogai között, mintha kellemetlen ízük lenne.

– A jelentésed remek volt, jobb már nem is lehetett volna. Csak szeretném kézzelfoghatóvá tenni a bizonyítékokat.

– Ó, hát persze! Semmi akadálya. – Zeller szentül hitte, hogy minden nyomozóban ott élnek a vadászok babonái; örült, hogy Graham kedvében járhat. – minden együtt van odaát.

Graham mögötte lépkedett a berendezések között.

- Tedeschit olvasol.
- Igen – válaszolta a válla fölött Zeller. – Amint tudod, itt semmiféle törvényszéki orvostani munká nem folyik, de Tedeschiben rengeteg hasznos dolgot találok, Graham. Will Graham. Ugye te írtad azt az alapvető monográfiát, amely a rovaraktivitás alapján határozza meg a halál beálltának időpontját?

– Igen, én írtam. – Majd kis szünet után hozzátette: – Igazad van, Mant és Nuorteva a Tedeschiben alaposabbak a rovarokat illetően.

Zeller meglepődött, hogy Graham kimondta, amire ő maga gondolt.

– Hát igen, több benne a kép, meg közöl egy táblázatot a rovarinváziós hullámokról. Ne vedd zokon.

– Hát persze hogy nem. Ők jobbak nálam. Meg is mondtam nekik.

Zeller az egyik szekrényből és a hűtőszekrényből fiolákat és tárgylemezeket vett elő, és letette őket a laboratóriumi asztalra.

– Ha bármilyen kérdésed van, ott leszek, ahol rám találtál. A mikroszkóp lámpáját ezen az oldalon lehet bekapsolni.

Grahamnek nem volt szüksége a mikroszkópra. Nem kétkedett Zeller megállapításaiban. Maga sem tudta, voltaképpen mit is akar. A fiolákat és a lemezeket a fény felé emelte, azután elővette egy átlátszó pergamenborítékot, amelyben a Birminghamben talált két szőke hajszál volt. A másik boríték a Mrs. Leeds testén talált három hajszálat tartalmazta.

Az asztalon ott sorakoztak előtte a nyál-, haj- és ondóminták, de amikor egy képet, egy arcot próbált maga elé képzelni, bármit, amivel elűzhetné alaktalan rettegését, csak az üres levegő meredt vissza rá.

A mennyezetbe beépített hangszóróból egy női hang szólt:

- Graham, Will Graham, Crawford különleges ügynök irodájába! Nagyon sürgős!

Amikor belépett, Sarah fülhallgatóval a fején gépelt, Crawford a lány vállán áthajolva olvasta a szöveget.

– Chicago kapott egy hirdetésrendelést, amelyben a 666 szerepel – vetette oda neki Crawford halkan. – Most diktálják Sarah-nak. Azt mondják, egy része rejtelnek tűnik.

Sarah gépéből gyorsan kúsztak elő a sorok.

Kedves Zarándok! Megtisztel..

– Ez az. Ez az! – kiáltott fel Graham. – Lecter Zarándoknak nevezte, amikor velem beszéltem.

...maga csodálatos..

– Úristen! – sóhajtott fel Crawford.

100 imát mondok a biztonságáért.

Találjon vigaszt János 6:22-ben, 8:16-ban, 9:1-ben; Lukács 1:7-ben, 3:1-ben; a Galátiabeliekhez írt levél 6:11-ben, 15:2-ben; az Apostolok cselekedetei 3:3-ban; a Jelenések 18:7-ben; Jónás 6:8-ban...

A gépelés lelassult, mert Sarah vissziszáolvasta a chicagói nyomozónak az egyes számpárokat. Amikor befejezte, a bibliai utalások listája majd negyed oldalt tett ki. Az aláírás: „Isten áldja, 666!”

– Ennyi – mondta Sarah.

Crawford fölkapta a telefonkagylót.

– Rendben, Chester, hogyan boldogultál a hirdetési igazgatóval?... Nem, jól tettetted... Teljes csönd, úgy van. Maradj a telefonnál, visszahívlok.

– Ez egy rejtel – jelentette ki Graham.

– Biztosan az. Huszonkét percünk van, hogy betetessünk egy üzenetet, ha meg tudjuk fejteni. A gépmesternek tíz perccel előbb kell tudnia, meg háromszáz dollárt kér, hogy még benyomjon va-

lamit ebbe a kiadásba. Bowman a szobájában ül, a bíróságon épp szünetet rendeltek el. Ha rá tudod venni, hogy álljon neki a megfejtésnek, beszélek a langley-i rejtelesekkel. Sarah, sürgős telex a hirdetésről a CIA rejtelosztályának. Szólok nekik, hogy indul hozzájuk az anyag.

Bowman az íróasztalán maga elé rakta a hirdetésszöveget, és pontosan eligazgatta a mappáját. Graham úgy érezte, véget nem érően tisztogatja a szemüvegét.

Bowman híres volt arról, milyen gyorsan dolgozik. Még a robbanóanyagosok is elnézték neki, hogy sohasem szolgált a tengeszgyalogoságnál, és elismerték a gyorsaságát.

- Húsz percünk van – közölte vele Graham.
- Értem. Langley-t értesítették?
- Crawford beszélt velük.

Bowman többször is elolvasta az üzenetet, fejjel lefelé fordította, majd oldalvást nézte, az ujjaival végigfutott a margókon. Leemelt egy bibliát a könyvespolcról. Öt percen át csak a két férfi lélegzése és a bibliapapír-oldalak zizege hallatszott.

- Nem – szólalt meg végül. – Nem készülünk el vele időre. Okosabb, ha azt használjátok, amitek van, más nem tehetek.

Graham az üres tenyerét mutatta neki:

Bowman megfordult a székével, hogy Grahamre pillanthasson, és levette a szemüvegét. Az orra két oldalán rózsaszín nyomot hagyott.

- Egészen biztos vagy benne, hogy a Lecternek írt levél az egyetlen értesítés, amit a ti Csorba fogutoktól kapott?

- Igen.
- Akkor nagyon egyszerű rejtel lehet. Csakis az esetleges olvasókkal szemben kell álcázniuk magukat. A Lecternek írt levélben talált szakadásokból ítélezve csak körülbelül hét-nyolc centi hiányozhat belőle. Ennyi helyen nem lehet túl részletes utásításokat adni. A számok nem felelnek meg a börtönábécének, a koptatós kódnak. Úgy gondolom, könyvrejtjelről van szó.

Crawford lépett be a szobába:

- Könyvrejtjel?

- Úgy tűnik. Az első szám, a „100 ima” lehetne az oldalszám. A bibliai utalások kettős számai lehetnének a sorok meg a betűk. De vajon melyik könyv az?

- Nem a *Biblia*? – kérdezte Crawford.

- Nem a *Biblia*. Először magam is erre gondoltam. De a Galátiabeliekhez írt levél 6:11-es hivatkozása megzavart. „Látjátok, makkora betűkkel írok nektek a saját kezemmel!” Ez rendben is lenne, de csak véletlen egybeesés, mert a következő utalás a Galátiabeliekhez 15:2, márpedig a Galátiabeliekhez írt levélenek csak hat fejezete van. Ugyanez a helyzet a Jónás 6:8-cal; Jónás könyvének csak négy fejezete van. Nem a *Bibliát* használták.

- A könyv címe talán Lecter üzenetének nem rejtelezett szövegében rejlik – vélte Crawford.

Bowman a fejét rázta.

- Nem hiszem.

- Akkor pedig a Csorba fogú nevezte meg a könyvet, amelyet használniuk kell. Megírta a Lecternek küldött levelében – mondta Graham.

- Úgy tűnik – felelte Bowman. – Mi lenne, ha kicsit megszorongatnánk Lectert? Gondolom, egy elmegyógyintézetben a gyógyszerek...

- Hárrom éve próbálkoztak nála amobarbitállal, úgy akarták megtudni, hová temetett el egy princeton-i diákat – mondta Graham. – Egy mártás receptjét közölte velük. De különben is, ha megszorongatjuk, oda a kapcsolat. Ha a Csorba fogú választotta ki a könyvet, akkor olyasminek kell lennie, amiről tudja, hogy ott van Lecter zárkájában.

- Annyi bizonyos, hogy se nem rendelt, se nem kölcsönözött könyvet Chiltontól – mondta Crawford.

- Mit írtak erről az újságok, Jack? Lecter könyveiről?
- Azt, hogy orvosi könyvei, pszichológiai és szakácskönyvei vannak.

- Akkor esetleg egy standard kézikönyv lehet, egy olyan alap-

vető mű, amely felől a Csorba fogú biztos lehetett, hogy megvan Lecternek – mondta Bowman. – Szükségünk van Lecter könyveinek a listájára. Van nektek ilyen?

– Nincs. – Graham a cipőjére meredt. – De fölhívhatom Chiltont... Várjatok. Amikor Rankin és Willingham átkutatták a celláját, polaroid felvételeket készítettek, hogy minden visszarakhassanak a helyére.

– Szólnátok neki, hogy keressenek fel a könyvekről készült felvételekkel? – mondta Bowman, és berakta holmiját az akta-táskájába.

– Hol?

– A Kongresszusi Könyvtárban.

Crawford még egyszer, utoljára egyeztetett minden a CIA rejtelosztályával. A langley-i számítógép következetes és összetett szám-betű helyettesítésekkel próbálkozott, és döbbenedés változatú betűsorokat produkált. Mindhiába. A rejteliszakértő egyetértett Bowmannel, hogy feltehetően könyvrejtjelről van szó.

Crawford az órájára pillantott.

– Will, három választásunk maradt, és most azonnal döntenünk is kell. Kivehetjük Lecter üzenetét a labból, és nem teszünk be semmit. Betehetjük a mi, nem rejtelezett üzeneteinket, és elhívhatjuk a Csorba fogút a „levélszekrényhez”. Vagy pedig hagyhatjuk Lecter hirdetését megjelenni úgy, ahogy van.

– Biztos vagy benne, hogy még kiemelhetjük Lecter üzenetét a *Tattler*ból?

– Chester úgy véli, hogy a gépmester ötszáz dollárért hajlandó rá.

– Semmiképpen sem tennék be nem rejtelezett szöveget, Jack. Lecter valószínűleg soha többé nem hallana a Csorba fogúról.

– Hát igen, de a hátam is borsódzik attól, hogy megjelenik Lecter üzenete anélkül, hogy tudnám, mit tartalmaz – mondta Crawford. – Vajon mit közölhet Lecter vele, amit amúgy ne tudna? Ha rajönne, hogy a kezünkben van egy részleges ujjlenyomat,

de azok semmilyen nyilvántartásban nem szerepelnek, megfaraghatná a hüvelykujját, kihúzhatná a fogait, azután az arcunkba röhöghet a bíróság előtt.

– Az ujjlenyomat nem szerepel abban a kivonatban, amit Lecter látott. Okosabb, ha hagyjuk, hadd jelentessék meg Lecter üzenetét. Ez legalább arra bátorítaná a Csorba fogút, hogy ismét fölvegye vele a kapcsolatot.

– És mi van akkor, ha arra bátorítja, hogy tegyen még más is, ne csak írogasson?

– Akkor sokáig fő majd a fejünk – mondta Graham. – De meg kell tennünk.

Tizenöt perccel később Chicagóban megindultak a *Tattler* hatalmas nyomóhengerei, egyre csak gyorsultak, végül már a pusztadübörögésük is porfelhőket kavart a gépteremben. A nyomdafesték és a forró újságpapír bűzében várakozó FBI-nyomozó elvette az első példányt.

A címfeliratok között effélék szerepeltek: „Fejátültetés!”, „Csillagászok megpillantják Istenet!”.

A nyomozó ellenőrizte, hogy Lecter hirdetése a helyén van-e, majd a lapot egy Washingtonba indítandó expressztasakba csúsztatta. Nem séjtette, hogy egyszer majd viszontlátja ezt a lappéldányt, és félismeri a címlapon a hüvelykujja maszatos nyomát – de csak évek múltán, amikor gyermekéit az FBI-főhadiszálláson tett látogatás alkalmával beviszi a különleges tárgyak termébe.

15. fejezet

Még nem hajnalodott, amikor Crawford fölriadt mély álmából. Látta, hogy sötét van odakinn, érezte, hogy a felesége terebélyes fenekével kényelmesen a hátához feszkelte magát. Nem is tudta,

tulajdonképpen miért ébredt fel, amíg másodszor nem csöngött a telefon. Határozott mozdulattal nyúlt a kagylóért.

– Jack, itt Lloyd Bowman beszél. Megfejtettem a kódot. Azonnal közönöm kell veled, mit tartalmaz.

– Rendben, Lloyd. – Crawford a lábával a papucsát kereste.

– Az üzenet így szól: „Graham otthoni címe Florida, Marathón. Váltsd meg magad. Old meg valamennyit.”

– Az isten verje meg! Mennem kell.

– Tudom.

Crawford még a köpenyébe sem bújt bele, egyenesen a dolgozószobájába sietett. Kétszer is fölhívta Floridát, azután a repülőteret, végül Grahamet a szállodájában.

– Ide figyelj, Will, Bowman éppen most fejtette meg a kódot.

– Hogy szól az üzenet?

– Azonnal mégmondom. De most figyel rám. minden rendben van. Megszervezem a dolgot, ezért ne rakd le a kagylót, amikor elárulom az üzenetet.

– Mondd már!

– A te otthoni címed. Lecter megadta annak a rohadéknak az otthoni címedet. Várj, Will! A seriff már útnak is indított két kocsit a Sugarloaf Key-hez. A marathoni vámőrség csónakjai ellenőrzik az óceán felőli oldalt. A Csorba fogú ilyen rövid idő alatt még nem követhetett el semmit. Maradj vonalban! Gyorsabban eljuthatsz oda, ha segítek neked. Ide figyelj! A seriff munkatársai nem fognak Mollyra ijeszteni. A kocsik éppen most zárják le a ház felé vezető utat. Ketten olyan közel helyezkednek majd el, hogy figyelhetik a házat. Ráérsz fölhívni Mollyt, ha majd fölérden. Fél óra múlva ott vagyok érted.

– Nem leszek itt.

– Florida felé a legközelebbi gép csak nyolckor indul. Gyorsabb lesz, ha fölhozzuk őket ide. A fivérem háza Chesapeake mellett a rendelkezésükre áll. Van egy jó tervem, Will, maradj nyugton, és hallgasd meg! Ha nem értesz egyet vele, személyesen rakkak föl a gépre.

- Szükségem lesz pár holmira a fegyvertárból.
- Mihelyt érted mentem, megszerezzük azt is.

Molly és Willy az elsők között szállt ki a gépből a washingtoni repülőtéren. Molly meglátta a tömegben Grahamet, el sem mosolyodott, hanem Willyhez fordult, és mondott neki valamit, miközben gyors léptekkel megelőzték a Floridából visszatérő turisták áradatát.

Tetőtől talpig végigmérte Grahamet, azután könnyedén megcsókolta. Graham hidegnek érezte az ujjait, ahogy az arcához értek.

Érezte, hogy a fiú figyeli. Willy kinyújtott karral rázott kezet vele. A kocsi felé indultak, és közbén Graham azon tréfálkozott, milyen nehéz Molly bőrönje.

– Majd én viszem – szólalt meg Willy.

Amikor kifelé indultak a parkolóból, egy marylandi rendszámú, barna Chevrolet zárkózott föl mögéjük.

Graham az arlingtoni hídon hajtott át, megmutatta nekik a Lincoln- és a Jefferson-emlékműveket meg a Washington-emlékművet, csak azután fordult északnak a Chesapeake-öböl irányába. Amikor már jó tizenöt kilométerrre jártak Washingtontól, a barna Chevrolet a belső sávban fölzárkózott melléjük. A vezető a szájához emelte a kezét, átnézett hozzájuk, és hirtelen nagy recsegés közepette valahonnan a semmiből egy hang szólalt meg a kocsijukban.

– Fox Edward, tiszta a levegő. Jó utat!

Graham a műszerfal alá nyúlt az ott elrejtett mikrofonért.

– Vettem, Bobby. Hálás köszönet.

A Chevrolet lemaradt mögöttük, és jelezte, hogy visszafordul.

– Csak biztosítottuk, hogy semmiféle újságíró vagy efféle alak ne kövessen minket – mondta Graham.

– Értem – felelte Molly.

Késő délután megálltak, egy út menti étteremben rákot ettek. Willy kiament, hogy szemügyre vegye a homárváriumot.

– Utálom, hogy ezt kellett tennem, Molly. Nagyon sajnálom – mondta Graham.

– Téged szemelt ki?

– Semmi okunk, hogy ezt feltételezzük. Lecter egyszerűen csak azt javasolta neki, hogy tegye meg.

– Ragadós, émelyítő érzés.

– Tudom, hogy az. Te meg Willy biztonságban lesztek Crawford fivérének a házában. Crawfordon és rajtam kívül az égvilágban senki sem tudja, hogy itt vagytok.

– Nagyon örülnék, ha nem kellene Crawfordról beszélnünk.

– Szép ház, majd meglátod.

Molly mélyet lélegzett, és amikor kiengedte a levegőt, úgy tűnt, a haragja is elszállt, csak fáradtság és nyugalom maradt a nyomában. Ravászkásan Grahamre mosolygott.

– A pokolba is, iszonyúan mérges lettem. Érintkezünk is kell Crawfordékkal?

– Dehogysis. – Graham arrébb tolta a krékereskosarat, hogy megfoghassa Molly kezét. – Mennyit tud Willy?

– Elég sokat. Tommynak, a haverjának az anyja a szupermarketből valami szennylapot vitt haza. Tommy megmutatta Willynak. Sokat írtak benne rólad, nyilvánvalóan a valóságot elfordítve. Hobbsról, arról a helyről, ahol utána voltál, Lecterről, mindenről. Fölkavarta a dolog. Megkérdeztem, akar-e róla beszélni. Csak annyit kérdezett, hogy én tüdtam-e minden, a kezdetektől fogva. Azt mondtam, igen... hogy te meg én egy ízben tövíről hegycsere megbeszélük a dolgot, és te minden elmondta nekem, mielőtt összeházasodtunk. Megkérdeztem, akarja-e, hogy elmondjam neki úgy, ahogyan valóban megtörtént. Azt feltele, hogy majd egyenesen tőled kérdezi meg.

– Nagyon helyes. Átkozottul rendes fickó. Mi volt az a lap, a *Tattler*?

– Nem tudom, de azt hiszem.

– Kösz a sok szart, Freddy. – Olyan dühbe gurult Freddy Loundsra gondolva, hogy fölugrott a székéről. A mosdóban hideg vízzel megmosta az arcát.

Sarah éppen elköszönt Crawfordtól az irodájában, amikor megszólalt a telefon. Lerakta a táskáját és az ernyőjét, hogy fölvehesse a kagylót.

– Crawford különleges ügynök irodája... Nem, Mr. Graham nincs az irodában, de meg... Várjon, nagyon szívesen... Igen, holnap délután bejön, de hadd...

Volt valami Sarah hangjában, ami visszafordulásra készítette Crawfordot.

Sarah úgy tartotta a kezében a kagylót, mintha az ott ment volna tönkre a kezében.

– Willt kérte, és azt mondta, talán majd újra fölhívja holnap délután. Megpróbáltam a vonalban tartani.

– Kit?

– Azt mondta: „Csak mondjam meg Grahamnek, hogy a Zarándok kereste!” Így nevezte dr. Lecter...

– ...a Csorba fogút – fejezte be a mondatot Crawford.

Amíg Molly és Willy kipakoltak, Graham átment a zöldségeshez. A piacon talált méz és crenshaw dinnyét is. A házzal szemben parkolt, de néhány percig csak a kormánykereket markolva ült, és nem mozdult. Szégyellte, hogy Mollynak miatta ott kellett hagynia a házat, amelyet annyira szeretett, és idegenekhez kellett költöznie.

Crawford minden tőle telhetőt megtett. Ez nem valamiféle jellegtelen szövetségi védet ház volt, tenyérverejtéktől megfakult támlájú székekkel. Kellemes, frissen meszelt villa, a feljáró lépcsői körül nebáncsvirágok virítottak. Meglátszott a gondos kezek munkája, a ház lakói rendszerű emberek lehettek. A há-

só kert lejtősen futott a Chesapeake-öbölön, a végében ott ringott egy úszóstég.

A függönyök mögött kékeszöld fény villódzott. Graham tudta, hogy Molly és Willy a baseballközvetítést nézi.

Willy apja baseballjátékos volt, méghozzá elég jó; Mollyval az iskolabuszon ismerkedtek meg, főiskolás korukban házasodtak össze.

A floridai állami bajnokságban játszott, bejárta az egész államot, közben az Arizona Cardinals utánpótláscsapatának a játékosa volt. Willyt is mindig magukkal vitték, és remekül szórakoztak. Löncshús és jókedv. Megpróbált bejutni a Cardinalsba, az első két mérkőzésen jól is ütött. Ám ekkor nyelési nehézségei támadtak. A sebész megpróbálta kivágni a daganatot, de a rák már áttétet képzett, és fölfalta a testét. Öt hónappal később meghalt. Willy hatéves volt akkor.

A fiú, ha csak tehette, megnézte a baseballmérkőzéseket. Molly csak olyankor, ha valami miatt kiborult.

Grahamnek nem volt kulcsa a házhoz. Kopogtatott az ajtón.

– Majd én kinyitom – hallatszott Willy hangja.

– Várj! – Molly arca jelent meg a függönyök között. – Rendben van.

Willy ajtót nyitott. A markában, a lábához szorítva egy gumiбот szorongatott.

Graham döbbenten meredt rá. A fiú nyilván a bőröndjében hozta magával.

Molly elvette a férfitől a szatyrot.

– Kérsz egy kávét? Gin is van, de nem az a fajta, amit szeretsz.

Amikor Molly kiment a konyhaba, és ott tett-vett, Willy megkérte Grahamet, hogy menjenek ki a kertbe.

A hátsó verandáról jó kilátás nyílt az öbölben horgonyzó haljok imboldog fényeire.

– Will, van valami, amit tudnom kell, hogy jobban vigyázassak anyura?

– Mindketten biztonságban vagytok itt, Willy. Emlékszel arra

a kocsira, ami követett minket a repülőtérről, és biztosította, hogy senki se figyelhesse meg, hová megyünk? Senki sem jöhét rá, hol vagytok anyáddal.

– Ugye ez az őrült pasas meg akar ölni téged?

– Nem tudjuk. Egyszerűen csak rossz érzésem volt, hogy tudja, hol a házunk.

– Megölök?

Graham egy pillanatra lehunyt a szemét.

– Nem. Az én feladatom az, hogy megtaláljam. Bedugják majd egy elmegyógyintézetbe, hogy kezelhessék, és megakadályozzák, hogy árthasson bárkinek.

– Tommy anyjánál ott volt az a kis újság, Will. Azt írta, hogy megöltél egy pasast Minnesotában, és hogy elmegyógyintézetbe zártak. Fogalmam sem volt róla. Igaz ez?

– Igaz.

– Először anyut kérdezgettem, de aztán úgy gondoltam, jobb, ha tőled hallom a választ.

– Nagyon rendes tőled, hogy egyenesen engem kérdezel. Nem egyszerűen elmegyógyintézet volt, hanem egy olyan kórház, ahol mindenféle betegséget gyógyítanak. – Úgy vélte, fontos ez a különbségtétel. – Én a pszichiátriai osztályon voltam. Szóval nyugtalanít, hogy ott voltam. Mert az édesanyad férje vagyok.

– Megigértem apunak, hogy a gondját viselem. És meg is teszem.

Graham úgy gondolta, eleget mondott Willynek. Nem akart túl sokat elárulni neki.

Molly leoltotta a konyhaban a villányt. Graham láta az üvegajtón át alakjának homályos körvonalait; nyomasztotta, hogy ítélezik felette. Ha Willyvel foglalkozott, Molly szívét tartotta a kezében.

A fiú szemmel láthatóan nem tudta, hogyan folytassa a kérdezősködést. Graham a segítségére sietett.

– A kórházba a Hobbs-ügy után kerültem.

– Agyonlőtted?

- Igen.
- Hogyan történt?
- Hát, hogy az elején kezdjem, Garrett Hobbs őrült volt. Középiskolás lányokat támadott meg, és... megölte őket.
- Hogyan?
- Késsel. Végül találtam egy görbe fémdarabkát az egyik lány ruhájában. Olyasféle forgács volt, amilyet egy csőmenetvágó csinál. Tudod, olyan, mint amikor kint a zúhanyt szereltük. Rengeteg központifütes-, víz- és gázszerelőt kérdeztem ki. Hosszú időbe tellett. Hobbs lemondó levelet hagyott az egyik építkezésen, amelyet szintén ellenőriztem. Megláttam, és... furcsának találtam. Nem dolgozott sehol, otthon kellett fólkerekem. Ahogy fölkelé mentem a lépcsőn abban a bérházban, ahol Hobbs él, egy egyenruhás rendőr is volt velem. Hobbs nyilván meglátott minket. Félúton jártam a lakása előtti lépcsőfordulóban, amikor kilökte a feleségét az ajtón, és az asszony holtan zuhant le a lépcsőn.
- Megölte?
- Igen. Szóltam a rendőrnök, hogy hívja fel a kommandósokat, és kérjen erősítést. Aztán meghallottam a lakásból a gyerekek hangját meg a sikolyokat. Várni akartam, de nem lehettem.
- Bementél a lakásba?
- Igen. Hobbs elkapta a lányt hátulról, kés is volt nála. Elvágta a torkát. Erre lelőttem.
- Meghalt az a lány?
- Nem.
- Rendbe jött?
- Egy idő után. Most már semmi baja.

Willy némán rágódott a hallottakon. Egy lehorgonyzott vitorlásról halk zene szűrődött fel.

Graham egyes részleteket elhallgatott ugyan Willy elől, de a lelke szemei előtt újra lepergett az egész jelenet.

Kihagyta, hogy amikor a számtalanszor megdöfött Mrs. Hobbs lezuhant elé a lépcsőfordulóba, milyen kétségebesetten kapaszkodott belé. Amikor látta, hogy az asszony meghalt, és meghal-

lotta a lakásból a sikolyokat, lefeszítette magáról a vaskos, vörös ujjakat, a vállával nekiveselkedett az ajtónak, és betörte. Hobbs a saját lányát szorongatta, dühödten vagdalta a nyakát, amikor csak hozzá tudott férfi, a lány meg leszegett állal védekezett. A .38-as egész húsdarabokat hasított ki Hobbsból, de ő csak tövább vagdalkozott, nem esett össze. Azután a férfi ott ült a földön sírva, a lány hörgött. Graham lefektette a földre, és megállapította, hogy Hobbs átmetszette ugyan a légcsövet, de nem vágtá át az üstöereket. A lány elkerekedett szemmel bámult rá meg a földön ülő apjára, aki egyre csak azt hajtogatta sírva: „Látod? Látod?”, amíg holtan el nem terült.

Ekkor veszítette el Graham hitét a .38-asban.

- Tudod, Willy, ez a Hobbs-ügy szörnyen bántott. Nem ment ki a fejemből, újra meg újra végigéltem. A végén már odáig juttattam, hogy semmi másra nem tudtam gondolni. Egyre csak azon töprengtem, nem oldhattam volna-e meg jobban. Aztán már semmit nem éreztem. Nem ment le egy falat sem a torkomon, nem szóltam egy szót sem senkihez. Valóban depresszió lett úrrá rajtam. Végül egy orvos arra kért, menjek be a kórházba, és meg is tettem. Egy idő után már kissé távolabbról tudtam nézni a történeteket. Az a lány, aki megsebesült Hobbs lakásában, eljött meg-látogatni. Teljesen rendbe jött, és nagyon sokat beszélgettünk. Végül lezártam magamban az egészet, és visszamentem dolgozni.

- Ha azért ölsz meg valakit, mert mást nem tehetsz, az is ilyen szörnyű érzés?

- Willy, ez a legborzalmásabb dolgok egyike a világon.

- Figyelj, egy pillanatra bemegyek a konyhába. Akarsz valamit, hozzak egy kólát? - Willy szeretett mindenfélét hozni Grahamnek, de minden mintegy mellékesen, olyasvalamivel összekapcsolva, amit úgyis meg akart tenni. Külön útról, külön szívességről szó sem lehetett.

- Jólesne egy kóla.

- Anyu is jobban tenné, ha kijönne, és megnézné a fényeket.

Graham és Molly még késő éjjel is ott ültek a hátsó verandán lévő hintaágyban. Szemerkélt az eső, és a hajólámpák körül szemcsés glóriák rajzolódtak ki a ködben. Az öböl felől fújó szellőtől libabőrös lett mindenktőjük karja.

- Ugye ez jó ideig eltarthat? – kérdezte Molly.
- Remélem, hogy nem; de azért lehet, hogy eltart egy ideig.
- Willy, Evelyn azt mondta, erre a hétre és jövő héten még négy napra átveszi tőlem az üzletet. De vissza kell mennem Marathonba legalább egy-két napra, amikor megérkeznek a beszerzőim. Ott alhatnék Evelynnél és Samnél. Magamnak kellene elmennek az atlantai piacra. Szeptemberre készen kell lennem.
- Evelyn tudja, hol vagy?
- Csak annyit mondtam neki, hogy Washingtonban.
- Helyes.
- Ugye milyen nehéz, ha van valamije az embernek? Nehezen szerzed meg, és még nehezebb megtartani. Szörnyen bízhatatlan ez a világ.
- Nem éppen egy egyszerű menet.
- Ugye visszamegyünk Sugarloaf Key-re?
- Igen, visszamegyünk oda.
- Ne siesd el a dolgot, de ne is húzd el! Ugye nem teszed?
- Nem.
- Hamarosan visszamész?

Graham egy órája beszélt telefonon Crawforddal.

- Valamivel ebéd előtt. Ha egyáltalán elmész Marathonba, akkor valamit még el kell intéznünk reggel. Willy pecázhat.
- Meg kellett kérdeznie téged arról a dologról.
- Tudom, nem is hibáztam érte.
- A fene vigye el azt a riportert! Hogy is hívják?
- Lounds. Freddy Lounds.
- Úgy látom, gyűlöld. Bárcsak ne hoztam volna szóba! Gyérünk, ideje lefeküdni, majd megmasszározom a hátadat.

Egy pillanatra harag lett úrrá Grahamen. Egy tizenegy éves kölyök előtt mosakodott. De hát a fiú azt mondta, minden rendben,

nem baj, hogy bent volt a viccosztályon. Most meg Molly megdögönyözi a hátát. Irány az ágy – Willyvel minden rendbe jött.

Amikor stressz ér, ha egy mód van rá, tartsd a szád.

- Ha egy kicsit még gondolkodni akarsz, békén hagylak – szólalt meg Molly.

Graham nem akart gondolkodni. A leghatározottabban nem akart.

- Te dögönyözd meg a hátamat, én meg majd megdögönyözlek előlről – mondta.
- Akkor lássunk hozzá, öregem!

A föltámadó szél kikergette az esőt az öbölbe, és kilenc órára a föld fölött sűrű pára úszott. A sheriff hivatalának lóterén a távoli céltáblák remegni látszottak a párás levegőben.

A lőtermester egy távcsovon át figyelte a lövöldözés túlsó végén a férfit és a nőt, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy betartják a biztonsági szabályokat.

Amikor fölkérte a férfit, hogy igazolja magát, az igazságügyi minisztérium megbízólevelét mutatta fel, amelyen az állt, hogy a foglalkozása „nyomozó”. Ez bármit jelenthetett. A lőtermester véleménye szerint csakis hivatásos kiképzőnek szabadna lövészetet oktatnia.

De hamarosan be kellett látnia, hogy ez a szövetségi ügynök ért a dolgához.

Igaz, hogy csak .22-es revolverrel gyakoroltak, de a férfi Weaver-állásból harci lövészetet oktatott a nőnek: a bal láb kissé előbbie, két marokra fogya a pisztolyt, egyformán megfeszíteni a két kart. A nő egy emberi alakos lőlapra tüzelte úgy hat és fél méterről. Újra és újra a válltáska különböző zsebéről húzta elő a fegyvert. Véget nem érően ismételték a gyakorlatot; a lőtermester végül már beleunt a figyelésükbe.

Egyeszerre csak ismét a szeméhez emelte a távcsovet – megváltozott a lövések döreje. Most már mindenktőjükön rajta volt

a fülvédő, és a nő egy rövid, vaskos revolverrel gyakorolt. A lőtérmester fölismerte a könnyű céllövötöttények dörrenését.

Látta, hogy a nő nyújtott kárral tartja a pisztolyt, és ez felkelte az érdeklődését. Végigballagott a lóállások mentén, azután pár lépéssel mögöttük megállt.

Szerette volna szemügyre venni a pisztolyt, de alkalmatlanak ítélte a pillanatot, hogy megzavarja őket. Alaposan megnézte a fegyvert, amikor a nő kirázta az üres hüvelyeket, és öt lövedéket csúsztatott be egy gyorstöltőből.

Fura fegyver egy szövetségi kezében; .44-es Bulldog Special volt, rövid, csúf, meghökkentően nagy kaliber. Alaposan át is alakították. A csőszáj közelében rést vágtak a csövön, hogy könnyebben lehessen leszorítani a csőszájat a visszarúgás során, az elsütőbillentyűt meghajlították, és kényelmes, biztonságos fogás esett rajta. A lőtérmester azt gyanította, hogy a gyorstöltő számára különleges adagolónyílást alakítottak ki. Iszonyú, félelmetes fegyver, ha azzal töltik meg, amin ez a szövetségi most meszterkedik. Kíváncsi volt, hogyan állja majd a próbát a nő.

A mellettük lévő állványon elhelyezett lőszerek sajátos fejlődést mutattak. Legelöl egy doboz könnyű töltetű kivágó töltényt látott. Ezt szabályos katonai töltények követték, legutoljára pedig olyasmi következett, amiről a lőtérmester már sokat olvasott, de amit csak ritkán látott. Egy sor Glaser-lövedék. A töltények hegyei a ceruzák végén lévő radírokra emlékeztettek. Mindegyik tölténycsúcs mögött a réztokban lévő folyékony teflonban műtársörét lebegett.

E könnyű lövedéket úgy terveztek meg, hogy irdatlan sebeségré gyorsuljon, majd a célpontot érve robbanjon. Testbe csapódva szörnyű pusztítást visz véghez. A lőtérmester még az adatokat is ismerte. Eddig összesen kilencven esetben lőttek emberre Glaserrel. Mind a kilencven esetben egyetlen lövéssel tették harcképtelenné az ellenfelet. Nyolcvankilenc áldozat azonnali halált halt. Csupán egyetlen ember élte túl a találatot – az orvosok legnagyobb meglepetésére. A Glaser-lövedéknek

van még egy biztonsági előnye is: semmiréte gellert kapott lövedéktől nem kell tartani, nem üti át a falat, tehát senkit sem ölhet meg a szomszédos szobában.

A férfi nagyon gyöngéden bánt a nővel, biztatta, mégis szomorúnak tűnt.

A nő már eljutott a katonai lövedékekig, és a lőtérmester kedvtelje nézte, milyen jól birkózik meg a visszarúgással. Mindkét szemét nyitva tartotta, még csak nem is hunyorgott. Igaz, eltartott vagy négy másodpercig, mire sikeres előhúznia a pisztolyt a táskából, és leadta az első lövést, de háromszor is beletalált a tízes karikába. Nem rossz, kezdő létre. Tehetséges, annyi szent.

A lőtérmester már visszatért a tornyába, amikor kis idő múlva hallotta a Glaser-lövedékek pokoli dörejét.

A nő sorra kilőtte mindenöt lövedéket. Ez már nem a szokásos szövetségi nyomozói edzés volt.

A lőtérmester eltűnődött azon, vajon mi az istent látnak a céltáblán, hogy úgy vélik, csak öt lövéssel tudják megölni.

Graham visszament a toronyba, leadta a fülyédőket, a tanítványát otthagya egy padon: a fejét lehorgasztva, a térdére könyökölve ült.

A lőtérmester úgy vélte, Graham büszke lehet a tanítványára, és meg is mondta neki. Sokat fejlődött egyetlen nap alatt. Graham szórakozottan megköszönte a dicséretet. A lőmester rejtelyesnek találta az arckifejezését. Olyan embernek tűnt, akit éppen helyrehozhatatlan veszteség ért.

16. fejezet

A telefonáló, a Zarándok azt mondta Sarah-nak, hogy másnap délután esetleg újra telefonál. Az FBI főhadiszállásán megtették a szükséges előkészületeket a hívás fogadására.

Ki volt ez a Zarándok? Semmiképpen sem Lecter; Crawford

megbizonysodott erről. Vajon a Zarándok azonos a Csorbafovával? Crawford úgy vélte, akár így is lehet.

A különleges ügynök irodájában lévő íróasztalokat és telefonszolgálatokat az éjszaka folyamán a csarnok túlsó oldalán lévő, egyik nagyobb szobába költözötték át.

Graham egy hangszerigetelt fülke ajtajában állt. Mögötte, a helyiségen ott volt Crawford telefonkészüléke. Sarah ablaktisztítóval pucolta meg. Az íróasztalát szinte teljesen elfoglalták a magnetofonok, a hangspektrográf és egy pszichológiai stresszérzékelő készülék; közvetlenül az íróasztal mellett még egy asztalt helyeztek el, amely mögött Beverly Katz foglalt helyet. Sarah úgy érezte, szüksége van valamire, amivel elfoglalhatja magát.

A nagy falióra tizenegy ótvenet mutatott.

Graham mellett dr. Alan Bloom és Crawford állt, zsebre vágott kézzel, mintha meccset néznének.

A Beverly Katzcál szemben ülő technikus ujjával az íróasztalon dobolt, de Crawford bosszús pillantására felhagyott vele.

Crawford íróasztalát két új telefonkészülék foglalta el: az egyik közönséges vonal volt a Bell Telefontársaság elektronikus kapcsolóközpontjában, a másik egy forródrót az FBI kommunikációs irodájában.

– Mennyi időre van szüksége, hogy lokalizálja a hívást? – kérdezte dr. Bloom.

– Az új kapcsolási rendszerrel sokkal gyorsabban dolgozunk, mint ahogy azt sokan képzelik – felelte Crawford. – Talán egy perc is elég, ha egy teljesen elektronikus kapcsolóközpontból fut be a hívás. Ha máshonnan, akkor viszont több idő kell. – Fölémelte a hangját, hogy mindenki hallhassa a teremben. – Ha telefonál egyáltalán, röviden fog beszálni, tehát nem hibázhatunk. Próbáljuk el még egyszer, Will?

– Persze. Amikor eljutunk odáig, hogy már én beszélek, szeretnék megkérdezni öntől néhány dolgot, doktor úr.

Bloom a többiek után érkezett. Úgy volt, hogy még aznap, egy későbbi időpontban fől kell szólnia Quanticóban, a visel-

kedéstudományi részleg ülésén. Bloom megérezte a lőpor szagát Graham ruháján.

– Oké – folytatta Graham. – Tehát csöng a telefon. Az áramkör azonnal kapcsol, a kapcsolóközpontnál megkezdődik a lehallgatás, de a hanggenerátor továbbra is a kicsengést adja, így a hívó fél nem tudja, hogy már fölvettük a kagylót. Ezzel vagy húsz másodpercet nyerünk. – A technikusra mutatott. – A hanggenerátor a negyedik csengetés végén kikapcsolja, világos?

A technikus bőlintott.

– A negyedik csönetet végén.

– Ezután Beverly veszi fől a kagylót. Nem ugyanúgy szól a hangja, ahogy tegnap a telefonáló hallotta. Semmiféle félismerés nincs a hangjában. Beverly unottan beszél. A telefonáló engem kér. Bev azt mondja: „Be kell mondatnom a nevét, kérem, tartsa a vonalat.” Fölkészültél erre, Bev? – Graham úgy gondolta, okossabb, ha nem szó szerint próbálják el a dolgot. A gépies begyakorlottság élettelemné tenné a mondatokat.

– Rendben van, a vonal nyitott mifelénk, halott őfelé. Szerintem hosszabb ideig fog várakozni, mint ameddig beszél majd.

– Biztos, hogy nem akarják a „tartsa a vonalat” jelzéssel szórvakoztatni? – kérdezte a technikus.

– Egy fenét! – mondta Crawford.

– Körülbelül húsz másodpercig hagyjuk várakozni, akkor visszajön Beverly, és közli vele: „Mr. Graham minden járt a vonalban. Kapcsolom.” Én pedig fölveszem a kagylót. – Graham dr. Bloomhoz fordult. – Maga hogyan beszélne vele, doktor?

– Ó azt várja, hogy maga kételkedni fog abban, valóban ő az-e. Udvariasan kissé kétségebe vonnám a dolgot, ennyit megtehetünk neki. Határozott különbséget tennék az áltelefonálók kellemetlenkedése és az igazi személy hívásának jelentősége, fontossága között. Az áltelefonálókat könnyű felismerni, mert szükségszerűen nem érhetik meg azt, mi is történt valójában. Próbáljon meg olyasmit mondani vele, ami bizonyítja, volta keppen ki is a telefonáló. – Dr. Bloom mereven a földre nézve

masszírozta a tarkóját. – Maga nem tudja, a telefonáló mit akar. Lehet, hogy megértésre vágyik, talán mániákusan magát szemelte ki célpontként, mint a legfőbb ellenségét; és kárörvendően figyelni akarja, majd meglátjuk. Próbáljon meg alkalmazkodni a hangulatához, és adja meg neki, amire vágyik, de csak kis adaptációban. Tartózkodnék attól, hogy hozzánk forduljon segítségre, hacsak nem érzi úgy, hogy ő maga kéri ezt. Ha a telefonáló paranoiás, azt úgyis hamarosan észreveszi. Ez esetben a gyanuvársa vagy a sérteottségre játszanék. Hadd mondja el! Ha belelendül, még arról is megfeledekezhet, mennyi ideje beszél. Ez minden, amit tanácsolhatok. – Graham vállára tette a kezét, és halkan hozzáfűzte: – Ide figyeljen, ez nem valamiféle szónoklat, hanem halandzsa; maga az, aki átsegítheti a telefonálót a buktatókon. Ne törődjön a tanácsokkal, tegye azt, amit jónak lát.

Vártak. Fél óra némaság után Crawford törite meg a csöndet.

- Akár telefonál, akár nem – mondta –, el kell döntenünk, mi legyen a következő lépés. Megpróbáljuk a „levélszekrényt”?
- Nem látok jobb megoldást – mondta Graham.
- Ebben az esetben két csalétkünk lenne: a marathoni házad és a „levélszekrény”.

Csengett a telefon.

Bekapcsolták a hanggenerátort. A kapcsolóközpontban megkezdődött a lokalizálás. Négy kicsengés. A technikus megnyomta a kapcsolót, Beverly fölvette a kagylót. Sarah egy másik kagylóban hallgatta a beszélgetést.

– Crawford különleges ügynök irodája.

Sarah a fejét rázta. Ismerte a telefonálót, Crawford egyik háverja volt az Alkohol-, Dohány- és Lőfegyverhatóságtól. Beverly gyorsan lerázta, és leállította a lokalizálást. Az FBI épületében mindenki tudta, hogy a vonalat szabadon kell hagyni.

Crawford ismét behatóan elemezte a „levélszekrényes” terv részleteit. A jelenlévők már unták, ugyanakkor nyomasztotta őket a feszültség. Lloyd Bowman körbejárt mindenkit, és megmutatta, hogy Lecter bibliai utalásainak számpárjai hogyan

egyeznek *A főzés örömei* című könyv puha fedelel kiadásának századik oldalával. Sarah papírpharakba kavét töltött, és körbe-kinálta a jelenlevőket.

Csöngött a telefon.

Bekapcsolták a hanggenerátort, a kapcsolóközpontban megkezdődött a lokalizálás. Négy csöngetés. A technikus lenyomta a kapcsolót. Beverly fölvette a kagylót.

– Crawford különleges ügynök irodája.

Sarah bőlogatott. Hevesen bőlogatott.

Graham bement a fülkéjébe, és behúzta maga mögött az ajtót. Látta, hogy Beverly szája mozog. Beverly lenyomta a hívástartás gombot, és figyelte a falióra nagymutatóját.

Graham a fényesre suvikszolt telefonkészülékben meglátta az arcát. Két elmosódott arc a hallgatón és a mikrofonon. Érezte az ingéből áradó lőpor szagát; a lőtér után nem öltözött át. *Csak ne tegye le! Úristen, csak ne tegye le!* Negyven másodperc telt el. Amikor az asztalon megcsörrent a telefon, a készülék kissé megmozdult. *Hadd csöngjön. Még egyszer.* Negyvenöt másodperc. *Most.*

– Itt Will Graham. Miben segíthetek?

Halk nevetés, majd egy fojtott hang hallatszott.

- Úgy vélem, tényleg segíthet.
- Megtudhatnám, ki beszél?
- A titkárñoje nem mondta meg?
- Nem, de egy tanácskozásról hívott ki, uram, és...
- Ha azt mondja, hogy nem hajlandó a Zarándokkal beszélni, azonnal leteszem a kagylót. Igen vagy nem?

– Zarándok úr, ha olyasféle problémája van, amelyet módonban áll megoldani, szíves örömet beszélek magával.

- Úgy gondolom, magának van problémája, Mr. Graham.
- Sajnálmom, de nem értem.

Az óra nagymutatója már majdnem egyszer körbejárt.

- Nagyon elfoglalt fiú maga, nem igaz? – kérdezte a telefonáló.
- Túlságosan is elfoglalt ahhoz, hogy itt töltsem az időmet a telefon mellett, ha nem árulja el, mit akar.

– Az én problémám ugyanott van, ahol a mágáé. Atlantában és Birminghamben.

– Tud bármit is erről?

Halk nevetés.

– Hogy tudok-e róla valamit? Érdekli magát a Zarándok?

Igen vagy nem? Leteszem a kagylót, ha hazudik.

Graham az üvegen át látta Crawfordot. Mindkét kezében egy-egy telefonkagylót tartott.

– Igen. De értse meg, rengetegen hívnak föl, többnyire olyanok, akik azt állítják, hogy tudnak ezt vagy azt az üggyel kapcsolatban. – Egy perc.

Crawford letett egy kagylót, és leírt valamit egy papírlapra.

– Meglepődne, ha tudná, milyen sokan vannak, akik ezt állítják – mondta Graham. – De ha az ember csak néhány percig beszél velük, kiderül, hogy képtelenek felfogni akár csak azt is, mi történik tulajdonképpen. Hát maga?

Sarah kívülről az üvegre nyomta a papírlapot, hogy Graham elolvashassa. Ez állt rajta: „Egy chicagói telefonfülke. A rendőrök úton.”

– Tudja, mit? Csak egyvalamit mondjon, amit a Zarándokról tud, én meg talán elárulom, hogy igaza van-e, vagy sem – szólalt meg egy fojtott hang a kagylóban.

– Hát akkor tisztázzuk, voltaképpen kiről is beszélünk – mondta Graham.

– A Zarándokról beszélünk.

– Honnan tudhatnám, ez a Zarándok elkövetett-e bármit is, ami érdekelhetne? Elkövetett ilyesmit?

– Mondjuk, hogy igen.

– Maga a Zarándok?

– Azt hiszem, ezt nem árulom el magának.

– A barátja?

– Olyasféle.

– Hát akkor bizonyítsa be! Mondjon valamit, ami bizonyítaná, hogy jól ismeri.

– Először maga jön. Maga mondjon valamit. – Ideges vihogás. – Ha egyszer is téved, leteszem a kagylót.

– Rendben van: a Zarándok jobbkezes.

– Biztos tipp. A legtöbb ember jobbkezes.

– A Zarándokot félreismerik.

– Nagyon kérem, csak semmi általános hadova!

– A Zarándok erős.

– Hát igen, meghiszem azt.

Graham az órára pillantott. Másfél perc telt el. Crawford biztatónan bőlogatott felé.

Semmi olyasmit ne mondj neki, amit kiigazíthatna.

– A Zarándok fehér ember, mondjuk úgy száznyolcvan centi lehet. Na de maga még semmit sem mondott nekem. Még azt sem tudom, hogy egyáltalán ismeri-e.

– Abba akarja hagyni a beszélgetést?

– Nem, de azt mondta, hogy ez egy adok-kapok lesz. Teljesítettem, amit kért.

– Azt hiszi, hogy a Zarándok őrült?

Bloom tagadólag rázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy bárki, aki olyan óvatos, mint ő, őrült lenne. Inkább csak más, mint a többi ember. Szerintem sokan meg vannak győződve róla, hogy őrült, aminek az az oka, hogy nem hagyta, hogy az emberek megérthessék.

– Írja le pontosan, maga szerint mit tett Mrs. Leedssel, és akkor talán megmondom magának, hogy igaza van-e, vagy sem.

– Erre nem vagyok hajlandó.

– Ég önnel!

Graham szíve nagyat dobbant, a vonal túlsó végén még hallotta a telefonáló lélegzetét.

– Nem mehetek bele ilyesmibe addig, amíg nem tudom...

Graham hallotta, ahogyan kivágódik a chicagói telefonfülke ajtaja, és a hallgató koppanva leesik. Távoli hangok, azután újabb koppanások hallatszottak, amint a kagyló a zsinórján lóbázva

a fülke falának csapódott. A kihangosítón át valamennyi jelenlő is hallotta mindez.

– Ne mozduljon! Meg se rezzenjen! Kulcsolja össze az ujjait a tarkóján, és lassan hátráljon ki a fülkéből! Lassan! Szorítsa a tényerét az üvegre, feszítse szét az ujjait!

Grahamen végtelen megkönnyebbülés lett úrrá.

– Nincs nálam fegyver, Stan. A mellzsebemben megtalálja a személyimet. Hé, ne csiklandozzon!

Zavart hang szólalt meg hangosan a telefonban.

– Kivel beszélek?

– Itt Will Graham, FBI.

– Stanley Riddle őrmester, a chicagói rendőrségtől. – A hang ingerültté vált. – Nem árulná el nekem, mi a fene folyik itt?

– Inkább maga mondja el nekem, hogy őrizetbe vett-e egy férfit.

– Ezt aztán eltalálta. Freddy Loundsot, a riportert. Tíz éve ismerem... Itt van a pakkod, Freddy... Óhajt vádat emelni ellene?

Graham elsápadt. Crawford fejébe szökött a vér. Dr. Bloom a forgó magnószalagot figyelte.

– Hall engem?

– Igen, vádat akarok emelni. – Graham fojtott hangon beszélt. – Az igazságszolgáltatás akadályozásáért. Legyen szíves, kísérje be, és tartsa ott, amíg az államügyész oda nem ér.

Egyszerre csak Lounds vette át a kagylót. Most, hogy a pofazáskóból kiszedte a vattacsomókat, gyorsan és érthetően beszélt.

– Will, figyeljen rám...

– Magyarázkodjon az államügyésznek! Adja vissza a telefont Riddle őrmesternek!

– Tudok valamit.

– Adja vissza Riddle-nek azt az istenverte telefont!

Crawford is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Add ide, Will!

Graham olyan erővel csapta le a telefont, hogy a kihangosító

közeliében mindenki összerezzent. Kilépett a fülkéből, és anélkül, hogy bárkire is ránézett volna, kiment a szobából.

– Ide figyeljen, Lounds, most aztán nyakig ül a szarban – mondta Crawford.

– El akarják kapni, vagy sem? Én segíthetek maguknak. Csak hadd beszéljek egy percig. – Mivel Crawford hallgatott, Lounds gyorsan elhadarta, amit akart. – Jól figyeljen! Épp most bizonyították be, hogy milyen átkozottul nagy szükségük van a *Tattler*re. Eddig nem voltam benne biztos... most már az vagyok. A hirdetés a Csorbafogú-ügyhöz tartozik, különben nem törték volna kezüköt-lábukat, hogy lokalizálják ezt a hívást. Remek. A *Tattler* a rendelkezésükre áll. Megteszek bármit, amit csak akarnak.

– Hogyan jött rá?

– Fölkeresett a hirdetési igazgató. Azt mondta, a maguk chicagói irodája elküldött egy hekust, hogy a hirdetéseket ellenőrizze. Az emberük kivett öt levelet a beérkező hirdetésekből. Azt mondta, hogy „ez nem egyéb, mint a levéltitok megsértése”. Egy szart az! A hirdetési igazgató lefénymásolta a leveleket és a borítékokat, mielőtt átadta volna azokat a maguk emberének. Átnéztem őket. Tudtam, hogy kamiból ötöt vitt el, de valójában csak egy kell neki. Egy-két napig tartott, amíg valamennyit ellenőriztem. A választ a boríték adta meg. A chesapeake-i pecsét. Az irányítószám a Chesapeake-i Állami Kórházé volt. Voltam ott én is, tudja, amikor a forrófejű barátja nyomába szegődtem. Mi más lehetett volna? De azért meg kellett bizonyosodnom róla. Ezért telefonáltam, vajon le tudom-e venni magukat a lábukról „a zarándokos” dumámmal. És bejött:

– Nagy hibát követett el, Freddy.

– Szükségük van a *Tattler*re, és én a rendelkezésükre bocsátom. Hirdetések, vezérkikk, a bejövő posta ellenőrzése, bármí. Csak mondja, már meg is teszem. Tudok hallgatni. Tudok bizony. Vegyen be a buliba, Crawford!

– Nincs mibe bevenni magát.

– Hát jó, akkor az sem számít, ha a legközelebbi számban va-

laki véletlenül hat apróhirdetést ad fel. Valamennyi a Zarándoknak szól majd, és az aláírás is azonos lesz.

- Eljárást indítatok és vádat emeltek maga ellen az igazságszolgáltatás akadályozása miatt.

- Az ügy kiszivároghat az ország valamennyi szerkesztősegébe. - Lounds tudta, hogy magnóra beszél. De már minden mindegy volt neki. - Istenemre mondom, Crawford, megteszem! Tönkreteszem az esélyeit, mielőtt elveszem az enyéimet.

- Tegye még hozzá ahhoz, amit az előbb mondtam: vádat emeltek maga ellen más államból származó fenyegető üzenet közvetítése miatt is.

- Hadd segítsek magának, Jack! Higgye el, hogy segíthetek maguknak.

- Eredjen a kapitányságra, Freddy! És most adj a vissza a kagylót az őrmesternek.

Freddy Lounds Lincoln Versailles kocsija bűzlött a hajszesztől és a borotvavíztől, a lábszagtól és a szivarfüsttől; az őrmester valósággal föllélegzett, amikor az őrszobához érve kikászálódhatott belőle.

Lounds ismerte a körzeti rendőrparancsnokot és az emberei jó részét is. A kapitány kávéval kínálta, azután fölhívta az államügyészét, hogy „próbálják tisztába tenni ezt a szart”.

Egyetlen rendőrbíró sem küldött Loundsért. Fél óra múlva a körzeti rendőrparancsnok irodájában Crawford hívta fel telefonon. Aztán szabadon engedték. Maga a kapitány kísérte a kocsijához.

Lounds fől volt dobva, sebesen, a kormányt rángatva vezetett, amint átvágott a Chicago Loopon a Michigan-tóra néző lakásától keletrre. Több bőrt is le akart húzni erről a sztoriról, és tudta, hogy meg is teheti. Először is pénzt akart, amit nagyrészt a papíralapú kiadásból fog megszerezni. Harminchat órával azután, hogy elkapják a pasast, a kioszkokban már ott lesz a gyorski-

adás. A napisajtóban egy exkluzív riport szenzációszámba megy. Meglesz az az elégtétele, hogy a tekintélyes nagy lapok – a *Chicago Tribune*, a *Los Angeles Times*, a szentsékgént tiszelt *Washington Post* és a sajtóbiblia, a *The New York Times* – az ő anyát a saját neve alatt, a fényképével közlik majd.

És ezeknek a magasztos lapoknak a tudósítói, akik lenézik őt, akik még csak inni sem hajlandók vele, irigykedni fognak rá, és rágódhatnak a sikérén.

Lounds az ő szemükben pária volt, mert más hitvallást követtek, mint ők. Ha tehetségtelen, ha ostoba, üresfejű – a tekintélyes sajtó veteránjai megbocsátották volna neki, hogy a *Tattler*-nél dolgozik, ahogyan az ember elnéző egy félkegyelmű bohóccal szemben. Csakhogy Lounds jó újságíró volt. Megvolt benne a jó riporter minden tulajdonsága – értelmes, bátor, éles szemű. Halatlanszínű, szívós és türelmes.

Ellene szólt az ellenszenvezessége, ezért a szerkesztők nem szíválték, főképp azért nem, mert sohasem állta meg, hogy ne írja bele magát a sztorijaiba.

Loundsot szüntelenül furdalta a vágy, hogy észrevetesse magát, amit gyakran túlzott egoizmusnak hittek. Lounds ugyanis apró termetű, csúf és esetlen volt. Kiálló fogai fölött apró patkányszemei úgy fénylettek, mint köpés az aszfalon.

Tíz éven át dolgozott már tisztességes lapoknál, amikor rádöbbent, hogy őt soha senki sem küldi majd a Fehér Házba. Fölismerette, hogy a szerkesztői hagyják, hadd koptassa tövig a lábat, kihasználják, amíg lerobbant, vén iszákosként egy ócska íróasz-talnál végzi, és elkerülhetetlenül sodródik a májzsugor vagy a cigarettaival fölgújtott ágyban lelt halál felé.

A szerkesztők elfogadták ugyan a Freddy által szerzett értesüléseket, de őt magát nem. A besorolás szerinti maximumot fizettek neki, ami nem túl sok, ha valakinek fizetnie kell, hogy nőhöz jusson. A vállát veregették, közölték vele, hogy belevaló fickó, de a szerkesztőség előtti parkolóban nem kapott névre szóló helyet.

Egy este – 1969-ben történt – Freddy a szerkesztőségben ép-
pen egy cikket írt át, amikor megvilágosodott.

A mellette lévő asztalnál Frank Larkin ült, valamit diktáltak neki telefonon. A diktálást Freddyék lapjánál a kioregedett tudósítók fegházi zacskóragasztó munkájának tekintették. Frank Larkin ötvenöt éves volt, de hetvennek nézett ki. Karikás szemmel óránként odacsoszogott a szekrényhez, és ivott egyet. Freddy messziről érezte az alkoholbüzt.

Larkin föltápászkodott, odacsoszogott a terem végén lévő fülke ablaknyílásához, és rekelt hangon suttogott valamit a hírszerkesztőnek, egy nőnek. Freddy mindig kihallgatta mások beszélgetéseit.

Larkin arra kérte a nőt, hogy hozzon neki a női mosdóban lévő automatából egy csomag vattát, mert vérzik az aranyere.

Freddy abbahagyta a gépelést. Kihúzta a papírlapot a gépből, új ívet tett be, és megírta a felmondólevelét.

Egy hét múlva már a *Tattler*nél dolgozott.

Rákról szóló cikkek szerkesztőjeként kezdett, közel a dupláját fizettek neki, mint a régi munkahelyén. A vezetőknek nagyon tetszett a felfogása.

A *Tattler* megengedhette magának, hogy jól megfizesse, mert a rák mint téma igen jóvedelmezőnek bizonyult a lap számára.

Minden ötödik amerikai rákban hal meg. A haldokló, elcsigázott, hasztalanul imádkozó betegek hozzáartozói, akik az akut karcinóma ellen banánpudinggal és borvirágos tréfákkal próbálnak harcolni, kétsége esetén belekapaszkodnak minden szalmaszálba.

Marketingfelmérések kimutatták, hogy egy hangzatos „Új gyógymód a rákra” vagy „Csodálatos rákgyógyszer” első oldalas nagybetűs cím a *Tattler* forgalmát a szupermarketek újságkioszkaiban 22,3 százalékkal növelte. Hatszázalékos forgalomcsökkenés következett be, ha a cikk az első oldalon jött a főcím alatt, mert ilyenkor az olvasónak, amíg az újságos számolt, maradt annyi ideje, hogy átfussa a semmitmondó szöveget.

A marketingszakértők fölismerték, hogy előnyösebb, ha a címlapsztori nagybetűs címét színes betűkkel az első oldalon hozzák, magát a cikket pedig valahol bent az újságban, mert ott már nehéz nyitva tartani az újságlepedőt, miközben elő kell húzni a pénztárcát, és tolni kell a bevásárlókocsit.

A szabványcikköt derülátó bekezdést hozott tízpontos szedéssel, amely azután nyolcpontossá zsugorodott, mielőtt még megemlíttette volna, hogy a „csodagyógyszer” nem szerezhető be, vagy éppen a napokban kezdődtek csak az állatkísérletek.

Freddy ilyen cikkek írásával kereste meg a pénzét, és ezek a sztorik alaposan főlhajtották a *Tattler* forgalmát.

A lap azonban nemcsak a megnövekedett olvasótáborból húzott hasznöt, hanem csodatevő medallionokat és gyógyító kendőket kínáló mellékes hirdetésekből is. Az ilyen kacatok gyártói felárat fizettek, hogy a hirdetéseiket minél közelebb közöljék a heti rákcikkhez.

Sok olvasó levélben kért további tájékoztatást. A lap abból is pénzhez jutott, hogy a levélírók nevét eladta egy rádiós „hitszónoknak”, ez a közveszélyes szociopata azután pénzt követelő leveleket írt nekik, és a borítékokra azt pecsételte: „A szerettei közül valaki meg fog halni, ha nem...”

Freddy Lounds hasznöt hajtott a *Tattler*nek, a *Tattler* pedig megbecsülte őt. Most, amikor már tizenegy éve dolgozott a lapnál, az éves jóvedelme elérte a hetvenkétezer dollárt. Nagyjából arról írt, amihez kedve volt, a pénzét pedig szórakozásra költött. A maga mérceje szerint remekül élt.

A dolgok úgy alakultak, hogy bizonyos volt benne, nagyobb előlegek csikarhat ki a puha fedelek könyv szerződésére, de már a filmek is érdeklődtek. Úgy hallotta, Hollywood pompás hely az ellenszenves, de pénzes pasasok számára.

Freddy prímán érezte magát. Veszett iramban leszáguldott a föld alatti garázshoz vezető lehajtón abban a házban, ahol a lakása volt, és csikorgó kerékkel befarolt a parkolóhelyére. A falon

méteres betűkkel virított a neve, hirdétve, hogy ez az ő parkolóhelye. Mr. Frederick Loundsé.

Wendy már előtte megérkezett, a Datsunja ott állt az ő parkolója mellett. Helyes. Arra gondolt, hogy bárcsak magával vihetné Washingtonba. Azoknak a repedtsarkúaknak kigúvadna a szemük. Fütyörészve haladt felfelé a lifttel.

Wendy éppen csomagolt neki. Régebben mindig egy bőröndből élt, és kiválóan értett a csomagoláshoz.

Takarosan festett a farmernadrágjában és a skót kockás blúzában – barna haját lófarokban fogta össze a tarkóján –; falusi lánynak is nézhette volna az ember, ha nem olyan sápadt, és eltekintünk az alakjától. Wendy ugyanis egy kamasz lány karikatúrája volt.

Tágra nyílt szemmel pillantott Loundsra, mint aki elszokott a meglepetésektről. Észrevette, hogy a férfi remeg.

– Túl sokat dolgozol, Roscoe. – Szerette Roscoe-nak szólítani, és ez valamilyen rejtélyes okból hízelgett Loundsnak. – Mivel mész, a hatórás járattal? – Italt hozott neki, azután levette az overallját és a kalapdobozát az ágyról, hogy Freddy lefekhessen.

– Kivihetlek a repülőtérré. Hat előtt nem megyek a klubba.

Wendy City néven saját toplessbárja volt, neki magának már nem kellett táncolnia. Lounds társtulajdonos volt.

– Úgy beszéltél, mint a Marokkói Vakond, amikor fölhívtál. – szólalt meg a lány.

– Kicsoda?

– Tudod, vasárnap reggelenként ment a tévében, olyan titokzatos, és segíti a Titkos Mókust. Együtt néztük, amikor influenzás voltál... Ugye ma igazán nagy fogást csináltál? Annyira elégedett vagy magaddal.

– Hát, mi tagadás. Tudod, drágám, ma nagyon kockáztattam, és bejött. Valami nagy dologra van kilátásom.

– Van még időd, szundíthatsz egyet indulás előtt. Agyonstra-

pálod magad. – Lounds cigaretta rá gyújtott. A hamutartóban még égett a másik szál.

– Tudod, mit? – kérdezte Wendy. – Fogadni merek, hogy ha fölhajtod az italodat, és összebújsz velem, el tudsz aludni.

Lounds ez idáig minden megfeszülő arcizma végre elernyedt; mint ahogy az ökölbe szoruló kéz enyhít a szorításon. Már nem remegett. Mindent elmondott Wendynek, belesuttogta a két méretes melle közötti árokba, miközben a lány az ujjával nyolcasokat rajzolt a tarkójára.

– Hát ez írtó klassz, Roscoe! – szólalt meg Wendy. – De most már aludj. Majd fölkeltelek időben, hogy elérд a gépet. Megláttod, minden rendben lesz. Aztán majd remekül élünk.

Suttogva beszéltek arról, merre utazgatnak majd. Freddy végül elaludt.

17. fejezet

Dr. Alan Bloom és Jack Crawford összecsukható tábori széken ültek – semmi más bútor darab nem maradt Crawford irodájában.

– Üres a faliszekrény, doktor.

Dr. Bloom figyelmesen szemlélte Crawford majomszerű arcat, és azon tűnődött, vajon most mi következik. Crawford mogorvasága és Alka-Seltzerei mögött valójában egy hűvös intelligenciával megáldott, éles eszű ember lakozott.

– Hová ment Will?

– Sétál egyet, lehiggad – felelte Crawford. – Gyűlöli Loundsot.

– Gondolt arra, hogy elveszítheti Willt, amiért Lecter megtudta az otthoni címét? Hogy fogja magát, és visszamegy a családjához?

– Egy pillanatig átvillant az agyamon. Megrázta a dolog.

– Érthatő – mondta dr. Bloom.

– Aztán rájöttem, hogy nem mehet haza, sem ő, sem Molly

és Willy mindaddig, amíg a Csorba fogút ki nem vontuk a főgalomból.

– Találkozott Mollyval?

– Igen. Remek nő, kedvelem. Persze a pokolba kíván. Egyelőre jobb, ha kerülöm.

– Molly azt hiszi, maga csak kihasználja Willt?

Crawford metsző pillantást vetett dr. Bloomra.

– Beszélnem kell Will-lel egypár dologról. Aztán együtt kell ellenőriznünk ezt-azt. Mikor kell Quanticóban lennie?

– Ráérek kedd reggelig. Elhalasztottam az ottani dolgaimat. – Dr. Bloom vendégprofesszorként adott elő viselkedéstudomány az FBI akadémiáján.

– Graham kedveli magát. Nem hiszi, hogy manipulálni akarna – mondta Crawford. Bloom megjegyzése, miszerint ő kihasználja Grahamet, szíven ütötte.

– Nem is teszem. Meg se próbálkoznék vele – mondta dr. Bloom. – Olyan őszinte vagyok hozzá, mint bármelyik másik páciensemhez.

– Világos.

– Nem, én a barátja szeretnék lenni, és az is vagyok. Nézze, Jack, a szakmából adódóan minden megfigyelem az embereket. De emlékezzen csak: amikor maga kérte tőlem, hogy adjak szakvéleményt róla, elutasítottam a kérését.

– Az Petersen volt. Tudja, fentről, ő akarta a szakvéleményt.

– De maga szót nekem. Még ha valaha csinálnék is valamit Grahammel kapcsolatban, ha valaha is olyasmire akadnék nála, ami mások számára terápiás haszonnal járhatna, olyannyira elvonatkoztatnám a személytől, hogy teljességgel azonosíthatatlanná válha. Ha ebben az ügyben valaha is tudományos kutatásba bocsátkoznék, azt csak posztumusz engednének publikálni.

– A maga vagy Graham halála után?

Dr. Bloom nem válaszolt.

– Felfigyeltem valamire, és ez kíváncsivá tett: sosincs egyedül Grahammel egy szobában, igaz? Mindig közvetlen vele, de négy-

szemközt nem maradná a társaságában. Miért van ez? Talán azért, mert úgy véli, hogy elmebeteg?

– Nem. Grahamnek eidetikus memóriája van, vagyis a vizuális memóriája egészen rendkívüli, de nem hiszem, hogy elmebeteg lenne. Nem hagya, hogy Duke teszteket csináljon vele... de ez még semmit sem jelent. Utálja, ha piszkálják. Egyébként én is.

– De...

– Will tisztán csak intellektuális gyakorlatként akar gondolni az ügyre, méghozzá a kriminológia szűk határai között, minden össze erről van szó. Nagyon ért ehhez, de gondolom, akadnak mások is, akik éppolyan jók ezen a téren.

– Kevesen – vetette közbe Crawford.

– Továbbá színtiszta empátiás és projekciós képességgel rendelkezik – folytatta dr. Bloom. – Képes arra, hogy a magáévá tegye akár a maga álláspontját, akár az enyémet, sőt talán még más álláspontokat is, amelyek megrettentik, és amelyektől underodik. Kínos adottság ez, Jack. Az érzékelés olyan eszköz, amely minden végén hegyes:

– Miért nem marad vele sohasem négyesemközt?

– Mert van bennem iránta szakmai kíváncsiság, ő pedig nyomban észrevenné ezt. Nagyon gyors felfogású.

– Ha rajtakapná magát, amint őt kémleli, azonnal lehúzná a rolót.

– Kellemetlen analógia, de pontos, valóban pontos. Most már kiélvezhette a bosszúját, Jack. Térjünk a tárgyra! Fogjuk rövidre! Nem érzem jól magam.

– Talán pszichoszomatikus megnyilvánulás – vélte Crawford.

– Az igazság az, hogy az epehólyagommal bajlódom. Mit óhajt?

– Van egy eszközöm, amelynek a révén kommunikálhatok a Csorba fogúval.

– A *Tattler* – jegyezte meg dr. Bloom.

– Úgy van. Gondolja, van arra lehetőség, hogy önpusztító útra tereljük azzal, amit mondunk neki?

- Hogy öngyilkosságba hajszoljuk?
- Nem bánnám, ha így történne.
- Kétlem. Bizonyos fajta elmebetegségeknél ez lehetséges lenne. Az adott esetben azonban kétlem. Ha önpusztító típus lenne, nem volna olyan óvatos. Nem védené és biztosítaná magát olyan jól. Ha klasszikus paranoiás szkizofrén lenne, befolyásolni lehetne addig a fokig, amíg nem bírja tovább, és előbújik a rejtekéből. Még arra is rá lehetne venni, hogy kárt tegyen magában. Egyébként én nem segíteném magát ebben. – Bloom halálos ellenségének tekintette az öngyilkosságot.
- Nem, gondolom, valóban nem segítene – mondta Crawford. – Fel tudnánk dühíteni?
- Miért akarja ezt tudni? Mi lenne a célja?
- Hadd kérdezzenek valamit! Föl tudnánk dühíteni úgy, hogy valamilyen célra összpontosítsuk a figyelmét?
- Már most is a fixa ideája, hogy Graham az ellenfele, és ezt maga is jól tudja. Ne köntörfalazzon! Szóval elhatározta, hogy Grahameit teszi meg célpontnak?
- Azt hiszem, meg kell tennem. Vagy ez, vagy huszonötödikén munkához lát. Segítsen nekem!
- Azt hiszem, nem tudja, mit kér.
- Tanácsot... ennyit kérek magától.
- Nem úgy értem, hogy tőlem mit kér – mondta dr. Bloom –, hanem hogy Grahamtól. Szeretném, ha nem értene félre, és rendes körülmények között ki sem mondanám, de jó, ha tudja: mit gondol, mi Will legerősebb mozgatórugója?

Crawford tagadólag rázta fejét.

- A félelem, Jack. Ez az ember állandóan isszonyú félelmekkel küszködik.
- Mert megsebesült?
- Nem, nem egészen emiatt. A félelem együtt jár a képzőlerővel; egyfajta büntetés, a képzelőrő ára.

Crawford a hasán összekulcsolt, tömpe kezére bámult. Elvörösödött. Kínos volt számára erről beszélni.

- Hát persze. Ez az, amit az ember meg sem említi a nagymenők körében, nem igaz? Ne aggódjon, amiért azt mondta nemekem, Graham fél. Ettől még nem gondolom, hogy ne lenne jó fej. Nem vagyok én olyan ostoba balfasz, doktor.

- Sosem gondoltam ezt magáról, Jack.
- Nem tenném ki őt ennek, ha nem gondolnám, hogy fedezni is tudom. Rendben, mondjuk úgy, hogy ha nem tudnám fedezni legalább nyolcvan százalékban. Ő maga sem gyenge. Nem a legerősebb, de gyors észjárású. Segít nekünk felpiszkálni a Csorba fogút, doktor? Sok már a halott.
- Csakis akkor, ha Graham előre tisztában van azzal, mekkora kockázattal jár mindez, és ha önként vállalja. A saját füleimmel akarom hallani, amikor igent mond.
- Én is olyan vagyok, mint maga, doktor. Sosem halandzsázkodok neki. Legalábbis nem többet, mint amennyit valamennyien halandzsázunk egymásnak.

Crawford a Zeller laboratóriuma melletti kis dolgozószobában találta Grahameit; ezt a helyiséget foglalta le magának. Megtöltötte az áldozatok fényképeivel és személyes irataival.

Megvárta, amíg Graham letette a *Law Enforcement Bulletint*, amelyet éppen olvasott.

- Hadd tájékoztassalak, mi a tervünk huszonötödikére. – Említenie sem kellett Grahamnek, hogy huszonötödikén lesz legközelebb holdtölte.
- Amikor újra elköveti?
- Igen, ha nehézségünk támad huszonötödikén.
- Nem ha, hanem amikor.
- Mindkétszer szombat este követte el. Birminghamben június 28-án, szombat este, teliholdkor. Atlantában július 26-án, egy nappal holdtölte előtt, de ugyancsak szombat éjjel. Ezúttal a telihold augusztus 25-ére, egy hétfői napra esik. Szereti a hétvégét, de azért már péntektől fogva készen állunk.

- Állunk? Úgy érted, mi?
- Igen. Tudod, mi áll a tankönyvekben? Hogy mi az ideális eljárás az emberölési ügyek kinyomozására?
- Soha életemben nem láttam még, hogy bárki így csinálná – jegyezte meg Graham. – Az életben sohasem történik így.

– Nem. Szinte sohasem. De azért remek lenne, ha meg lehetne valósítani. Egyetlen embert küldünk be. Csak egyetlenegyet. Átvizsgálja a tetthelyet. Rádiókapcsolatban áll velünk, és egész idő alatt kommunikál. Teljesen szűzen kapja meg a helyszínt, és annyi időre, amennyire csak szüksége van. Egyedül csak Ő... csak te.

Hosszú szünet.

– Tulajdonképpen miről beszélsz?

– Pénteken, 22-én estétől kezdve egy Grumman Gulfstream gépünk áll készenlétként az Andrews légitámaszponton. A belügytől kértem kölcsön. Rajta lesz az alap laboratóriumi felzserelés. Mi pedig készenlétként állunk: én, te, Zeller, Jimmy Price, egy fényképész és ketten, akik a kihallgatásokat végzik. Amint befut a jelentés, indulunk. Akárhhol is történjen, keleten vagy délen, egy és negyedóra alatt ott lehetünk.

– És mi van a helyiekkel? Nem kötelesek együttműködni velünk. Nem fognak várni.

– Végigtelefonáljuk a rendőrkapitányságokat és a seriffhatalokat. Valamennyit, egytől egyig. Felkérjük őket, hogy tegyék ki a parancsokat az irányítótiszt táblájára és az ügyeletes írásasztalára.

Graham a fejét rázta.

– A fenét! Eszük ágában sem lesz várakozni. Valójában nem is tehetik meg.

– Márpedig mi a következőt kérjük, nem olyan nagy dolog. Azt kérjük, hogy amint befut egy jelentés, a helyszínről elsőként kiérkező rendőrök menjenek be, és nézzenek körül. A mentősök is menjenek be, és győződjenek meg róla, hogy senki sem maradhatott életben. Aztán kijönnek. Útchorlaszok, kihallgatások, csinálhatnak bármit, amit csak akarnak, de a tetthelyet le kell

zárniuk, amíg oda nem érünk. Odahajtunk, te bemész. Rádióösszeköttetésben állsz velünk. Beszámolsz nekünk, amikor jónak látod, egy szót sem szólsz, ha úgy tartod helyesnek. Annyi idő van, amennyit csak akarsz. Aztán mi is jövünk.

– A helyiek nem fognak várni.

– Persze hogy nem fognak várni. Odaküldenek majd néhány pasast a gyilkosságiaktól. De a kérésünknek azért lesz némi hatalma. Leállítja odabenn a jövés-menést, és te frissen kapsz meg minden.

Frissen. Graham a fejét a széktámlára hajtotta, és a mennyezet bámulta.

– Persze még tizenhárom napunk van addig a hétvégéig – mondta Crawford.

– Jaj, Jack!

– Mi az, hogy jaj, Jack? – kérdezte Crawford.

– Megölsz engem, szó szerint.

– Nem értelek.

– Dehogyszerűen. Egyszerűen elhatároztad: csaléteknek használász engem, mert nincs más választásod. Így aztán mielőtt nemek szegezed a kérdést, fölhergelsz, hogy milyen szörnyű lesz a dolog legközelebb. Nem rossz pszichológia. Fölhasználni egy átkozott idiótát. Hát mit képzeltél, mit fogok mondani? Aggódtál, hogy nincs bennem elég kurázsi a Lecter-ügy óta?

– Nem.

– Pedig nem hibáztatnálak, ha kételkednél. Mindketten nem egy olyan embert ismerünk, akiel ilyesmi megesett. Semmi kedvem egy golyóálló mellényben, összeszorított faropofákkal sétálni. De a fenébe is, most már benne vagyok. Nem mehetünk haza, amíg az a pasas szabadon grasszál.

– Egy pillanatig sem kételkedtem benne, hogy megteszed.

Graham látta rajta, hogy igazat mond.

– Ezek szerint van még valami más is?

Crawford nem válaszolt.

– Nem, Mollyról szó sem lehet. Semmilyen formában.

– Úristen, Will, ezt még én sem kérném tőled!
Graham egy pillanatig rámeredt.

– Az isten szerelmére, Jack! Elhatározta, hogy megegyezel Freddy Loundssal, igaz? Szépen megegyeztek a kis Freddyvel.

Crawford a nyakkendőjére meredt. Aztán fölpillantott Grahamre.

– Te is tudod, ez a legjobb módja annak, hogy kelepcébe csaljuk. A Csorba fogú nyilván figyelni fogja a *Tattlert*. Mi egyebet csinálhatnánk?

– Feltétlenül Loundsnak kell megcsinálnia?!

– Hiszen ő már ott van, a *Tattlernek* dolgozik.

– Ezek szerint én alaposan lehordom majd a *Tattlerben* a Csorba fogút, aztán szabadjára engedjük a dolgot. Szerinted ez jobb, mint a „levélszekrényes” megoldás? Ne is válaszolj, tudom, hogy jobb. Beszéltek erről Bloommal?

– Csak futólag. Mindketten leülünk majd vele. És Loundssal is. Ezzel egy időben a „levélszekrényes” lépést is megjátsszuk.

– És hogyan rendezzük el a dolgot? Azt hiszem, nagyon jó rálátást kell biztosítanunk neki. Egy nyílt helyet. Olyasmit, ahol közel férkőzhöz hozzá. Nem hiszem, hogy orvul lövessel próbálkozna. Lehet, hogy nagyon átver, de nem tudom elképzelni puskával a kezében.

– A magasan fekvő helyeken megfigyelőket helyezünk el.

Mindketten ugyanarra gondoltak. A golyóálló mellényen nem hatol át a Csorba fogú kilenc millimétere, sem a kése, ha csak nem Graham arcára céloz. Ha egy fedezékben lévő orvlövésznek esélye nyílik a tüzelésre, semmi sem véheti meg egy fejlövéstől.

– Beszélj Loundssal! Ez nem az én dolgom.

– Beszélnie kell veled, Will – mondta együttérzően Crawford. – Le kell fényképeznie téged.

Bloom figyelmeztette Crawfordot, hogy ebben a kérdésben nehézségekbe fog ütközni.

18. fejezet

Amikor eljött a döntés ideje, Graham meglepte mind Crawfordot, mind Bloomot. Hajlandó volt futólag találkozni Loundssal; hüvös kék szemétől eltekintve az arckifejezése barátságosnak volt mondható.

Loundsra kedvező hatást tett, hogy a találkozás az FBI főhadiszállásán zajlik le. Udvarias volt, amikor nem feledkezett meg magáról, gyorsan, csöndesen dolgozott.

Graham minden össze egyszer bokrosodott meg: a leghatározottabban megtagadta, hogy megmutassa Loundsnak Mrs. Leeds naplóját vagy bármely családtag magánlevelezését.

Az interjú során aztán udvariasan válaszolt Lounds kérdéseire. Mindketten sűrűn nézegették a dr. Bloommal folytatott beszélgetésük során készített feljegyzéseket. A kérdéseket és a válaszokat gyakran átfogalmazták.

Alan Bloom csak nehezen szánta rá magát a fájdalmas tervre. Végül egyszerűen csak kifejtette a Csorba fogúval kapcsolatos elméleteit. A többiek úgy hallgatták, mint a karatetanulók egy anatómiai előadást.

Dr. Bloom kijelentette, hogy a Csorba fogú tettei és levele kivétő téveszmés sémára utalnak, így kompenzálja az elégtelen ség elviselhetetlen érzését. A tükrök bezúzása ezt az érzetet a külsejéhez kapcsolja.

A gyilkos berzenkedése a „Csorba fogú” elnevezés ellen a *csorba* szóban rejlö, homossexualitásra valló burkolt célzásban gyökkerezik. Bloom úgy vélte, a gyilkosnak tudattalan homoszexuális konfliktusa van, izzonyúan retteg attól, hogy netalan homokos. Dr. Bloom véleményét alátámasztotta a Leedsék házában tett sajátos megfigyelés: a gyűrődések és félíg-meddig eltorzított vér-foltok arra engedtek következtetni, hogy a Csorba fogú sortot húzott Charles Leedsre annak halála után. Dr. Bloom azt a meg-

győződését hangsúlyozta, hogy a gyilkos ezzel a Leeds iránti tökéletes közömbösséget kívánta kifejezni.

A pszichiáter ezután az agresszív és szexuális ösztönök nagyfokú összefonódásáról beszélt; mind mondta, szadistáknál ez már igen fiatal korban előjön.

A legfőképpen nők ellen, a családtagjaik jelenlétében intézett kegyetlen támadások egyértelműen az anyaalak elleni csapások. Bloom fől-alá járkált, félig-meddig magában beszélt, és az előadása alanyát a „lidércnyomás gyermekének” nevezte. Olyan szenvedély érződött a hangján, hogy Crawfordnak le kellett hunynia a szemét.

A Loundsnak adott interjújában Graham olyan kijelentéseket tett, amelyekre egyetlen nyomozó sem vetemedne, és egyetlen tisztes séges lap sem idézné. Azt fejezte, hogy a Csorba fogú bizonyára csúf külsejű, a nőkkel impotens, majd alaptalanul azt állította, hogy a gyilkos szexuálisan bántalmazta hímnemű áldozatait. Kijelentette, hogy a Csorba fogú minden bizonnal az ismerősei nevetségének a tárgya, és vérfertőző kapcsolatból származik.

Azt is hangsúlyozta, hogy szemmel láthatóan nem annyira értelmes, mint Hannibal Lecter. Megígérte, hogy további megfigyeléseket is közöl majd a *Tattlerrel*, sőt egyéni meglátásokat is kilátásba helyezett. Azt mondta, hogy ugyan a bűnuldöző testületben sokan nem értenek egyet vele, de amíg ő irányítja a nyomozást, a *Tattler* számíthat rá, hogy a hamisítatlan tényeket kapja meg tőle.

Lounds rengeteg fényképet készített.

A kulcsfontosságú pillanatfelvétel Graham „washingtoni rejtékhelyén” készült, egy lakásban, amelyet arra az időre vett ki, amíg nem sikerül likvidálnia a Csorba fogút. Csakis itt „talál nyugalmat” a nyomozás „hajszás légköre” közepette.

A fényképen Graham késő éjszaka fürdőköpenyben ül egy író-

asztalnál, iratokat tanulmányoz. Éppen a „Csorba” groteszk fantomképét vizsgálja.

Mögötte az ablakban a Capitolium kupolájának egy fényárban úszó szelvénye látszik. De ami a legfontosabb, az ablak bal alsó sarkában elmosódva, ámde olvashatóan egy népszerű motel cégtáblája világít az utca túloldalán.

Ha a Csorba fogúnak úgy tetszik, meg is találhatja a lakást.

Az FBI főhadiszállásán Lounds egy tömegspektrométer előtt fényképezte le Grahament. A műszernek az égvilágon semmi köze nem volt az ügyhez, de Lounds úgy vélte, tiszteletet parancsoló háttér lesz.

Graham még abba is beleegyezett, hogy lefényképezzék, miközben Lounds meginterjúvolja. A lőfegyverek és szerszámok osztályának hatalmas fegyverállványai előtt kapták le őket. Lounds a képen egy kilenc milliméteres automata pisztolyt nézteget, pontosan olyat, mint a Csorba fogú fegyvere. Graham a házilag készült hangtompítóra mutat, amely egy televízióantenána árbócának egy darabjából készült.

Dr. Bloom meglepetten nyugtázta, hogy Graham bajtársiasan Lounds vállára helyezte a kezét, éppen abban a pillanatban, amikor Crawford megnyomta a zárgombot.

Úgy terveztek, hogy az interjú és a képek a *Tattler* másnapján, augusztus 11-i, hétfői számában jelennék meg. Mihelyt megvolt az anyag, Lounds elindult Chicagóba. Azt mondta, hogy személyesen akarja ellenőrizni a tördelést. Megbeszéltek, hogy kedd délután találkozik Crawforddal, ötsaroknyira a csapdától.

Keddtől fogva, amikor már minden standon kapni lehet a *Tattlert*, két kelepce várja a szörnyeteget.

Graham minden este elmegy a *Tattler* képén látható „ideiglenes lakására”.

Ugyanebben a számban egy rejtelezett személyes közlemény a Csorba fogút találkozóra hívja egy annapolisi „levélszekrényhez”, amelyet éjjel-nappal megfigyelés alatt tartanak. Ha gyana-kodna a „levélszekrényre”, úgy vélheti, hogy az elfogására irá-

nyuló erőfeszítések oda összpontosulnak. Az FBI érvelése szerint ez esetben Graham lenne a vonzóbb célpont.

A floridai hatóságok állandó megfigyelés alatt tartották a Sun-garloon Key-i házat.

A nyomozók körében elégedetlenség lett úrrá – a két nagy megfigyelőhely sok munkaerőt vont el, amelyet másutt lehetett volna bevetheti, és mivel Grahamnek a csapda miatt Washingtonban kellett lennie, ez alaposan korlátozta a mozgásterét.

Jóllehet Crawfordnak azt súgta a józan esze, hogy ez a lehető legjobb megoldás, az egész eljárás nem volt ínyére, túlságosan passzívnak találta. Úgy vélte, hogy a holdfogyatkozás napjaiban önmagukkal játszadoznak, amikor alig két hét van már csak hátra teliholdig.

A vasárnap és a hétfő sajátosan egyenetlen ütemben telt el: a percek cammogtak, az órák repülték.

Spurgen, a quanticói főkiképző hétfő délután járta körbe autón a bérháztömböt. Graham mellette ült a kocsiban. Crawford mögöttük foglalt helyet.

– A gyalogosforgalom hét óra tizenöt körül hagy alább. Ekkor már mindenki hazatér vacsorára – jelentette ki Spurgen. Inas, izmos teste, tarkójára lökött baseballsapkája alapján belső védőnek vélhette volna az ember. – Jelezzetek nekünk a rendes hullámsávon holnap este, amikor átvágok a B&O vásút vonal sínein. A legjobb lenne úgy nyolc harminc és nyolc negyven között.

Behajtott a háztömb parkolójába.

– Ez a helyszín nem tökéletes, de rosszabb is lehetne. Holnap este itt parkoltok. Ezt követően esténként változtatjuk a helyet, de mindig ezen az oldalon lesz. Hetven méterre van a házkaputól. Járjuk végig!

Az alacsony, görbe lábú Spurgen ment elől, Graham és Crawford követte.

Olyan helyeket keres, ahol egy ugrással ott teremhet, gondolta Graham.

– Feltehetően a járdán fog megtörténni, ha egyáltalán történik valami – mondta a kommandósok kiképzőjének főnöke. – Nézzétek csak! A kocsitól a kapuig az egyenes útvonal a parkoló közepén vezet át! Ez a legtávolabbi pont, ameddig minden nap eltávolodhatsz az itt parkoló kocsik sorától. A nyílt, aszfaltozott téren kell átválnia, hogy a közeledbe kerülhessen. Jó a hallásod?

– Elég jó – felelte Graham. – Ebben a parkolóban meg különösen éles.

Spurgen Graham arcába bámult, de semmit sem látott rajta.

Megállt a parkoló közepén.

– Kissé csökkentjük ezeknek az utcai lámpáknak a fényerejét, hogy megnehezítsük az orvlövész dolgát.

– Egyben a saját embereitekét is – vetette közbe Crawford.

– A mieink közül kettőnek Startron éjjellátó csöve van – mondta Spurgen. – Will, van egy átlátszó sprém, ami világít az éjjellátón, kérlek, fúvasd be vele a zakódat. Erről jut eszembe: nem érdekel, milyen hőség lesz, minden alkalommal golyóálló mellény legyen rajtad. Oké?

– Rendben.

– Milyened van?

– Kevlár. Mi is a neve, Jack? „Második esély”?

– Igen, az.

– Nagyon valószínű, hogy odalép hozzád, feltehetően hátulról, vagy pedig úgy gondolja, hogy szembejön veled, azután, amint elhaladt mellettesed, visszafordul, és úgy lő – magyarázta Spurgen. – Eddig már hétszer a fejlövést választotta, igaz? Látta, hogy hatásos. Velled is ezt próbálja majd, ha adsz neki rá időt. Ne hagyj neki időt! Ha majd végeztünk azzal a pár dologgal, amit meg akarok neked mutatni az előcsarnokban és a lakásban, ki-megyünk a lőtérre. Van rá idő?

– Van rá ideje – jelentette ki Crawford.

A lőtéren Spurgen volt az atyaisten. Ráparancsolt Grahamre,

hogy a fülvédő alá füldugót is tegyen, és minden lehető szögből villámgyorsan célpontokat mutatott fel neki. Megkönnyebbülve láta, hogy Graham-nél nem a szabályzat által előírt .38-as van, de aggasztotta a csónél látszó villanás. Két óra hosszat dolgoztak. Spurgen ragaszkodott hozzá, hogy amikor befejezték a gyakorlatot, megvizsgálja Graham .44-esének dobkifordító karját és rögzítőcsavarját.

Graham lezuhanyszott és átöltözött, hogy megszabaduljon a lóporfüsttől, mielőtt kihajtana az öbölbe, hogy az utolsó szabad éjszakáját Mollyval és Willyvel töltse.

A feleségét és a nevelt fiát vacsora után levitte a zöldségeshez, és fontoskodva dinnyéket válogatott. Ragaszkodott hozzá, hogy alaposan bevásároljanak – a pénztárak melletti állványokon még ott volt az utolsó *Tattler*, és Graham azt remélte, Molly nem is látja majd a reggel érkező új számot. Nem akarta elárulni neki, mire készülnek.

Amikor Molly megkérdezte, milyen vacsorákat szeretne a következő héten, még kellett mondania neki, hogy nem jöhetsz haza, és azt állította, hogy vissza kell mennie Birminghambe. Most hazudott neki először; rettenetesen mocskosnak érezte magát, amikor kimondta.

Figyelte a pultok között: Molly, az Ő csinos baseballdrukker felesége, aki állandóan éberen ellenőrzi, nincsenek-e csomói, és ragaszkodik hozzá, hogy Ő és Willy is negyedévenként orvosi vizsgálatnak vessék alá magukat; aki fegyelmezetten gyűri le a sötétségtől való rettegését; aki drágán megfizetett a felismerésért, hogy az idő szerencse dolga, és nagyon is tisztában volt a közösen töltött napjaik értékével. Fenékg tudott élvezni minden pillanatot. És megtanította őt is arra, hogy élvezze a pillanat örömet.

Pachelbel D-dúr kánonjának a dallama töltötte be a szobát, ahol megismerték egymást, ahol a boldog életöröm nagyobb volt, semhog tartós lehetett volna, de még ekkor is úgy telepedett rá a szorongás, mint egy halászsas árnyéka: ez az egész túl szép ahhoz, hogy tartós legyen.

Molly a zöldséges pultsorai között sűrűn rakta át a táskáját egyik válláról a másikra, mintha a benne rejlö pisztoly jóval súlyosabb lenne a maga fél kilójánál.

Graham bizonyára megsértődött volna, ha hallja, mit motyog a dinnyékhez: „Be kell raknom azt a rohadékot egy gumizsákba, és kész. Meg kell tennem.”

Hazugságokkal, pisztolyokkal és élelmiszerekkel megrakodva ōk hárman kis, komor csoportban baktattak.

Molly gyanakodott. Miután leoltották a villanyt, egyetlen szót sem váltott Grahammel. Súlyos, félelmetes léptekről álmodott, amelyek alakjukat váltogató szobákon át közelednek felé.

19. fejezet

St. Louis Lambert nemzetközi repülőterén van egy újságosstand, ahol az Egyesült Államok legkülönbözőbb városaiban megjelenő számos nagy újság kapható. A New York-i, a washingtoni, a chicagói és a Los Angeles-i lapok légitávokként érkeznek, és már a megjelenésük napján kaphatók ezen a standon is.

Sok más kioszhoz hasonlóan ez is egy üzletlánc tulajdoná, és a béről a legismertebb képes hetilapok és újságok mellett köteles bizonyos mennyiségi szennyezésre kötelezők.

Amikor hétfő este tíz órakor leszállították a *Chicago Tribune*-t, odadobtak mellé egy köteg *Tattlert* is. A köteg közepe még nyomdameleg volt.

A stand bérője a polcok előtt guggolva rendezgette a *Tribune*-példányokat. Anyi dolga volt, hogy azt sem tudta, hol áll a feje. A nappali váltótársai soha nem végezték el a rájuk jutó újságrendezést.

A látóterében egyszerre csak egy párral cipzáras, magas szárú cipő jelent meg. Egy újságböngésző lehet. Aztán rájött, hogy a cipők felé fordulva álltak meg. Valaki vásárolni akar valami átkozott lapot. Az újságos szerette volna befejezni a *Tribune*-példány-

dányok elrendezését, de érezte a fekete cipős feszült pillantását a tarkóján.

A vásárlókore javarészt átutazókból állt, nem kellett udvarias-kodnia velük.

- Mi kell? - vetette oda a térdéknek.

- Egy *Tattler*.

- Várnia kell, amíg szétdobálom a köteget.

A magas szárú cipők nem mozdultak. Túlságosan közel álltak hozzá!

- Azt mondtam, meg kell várnia, amíg szétrakom a köteget. Megértette? Nem látja, hogy dolgozom?

Egy kéz, egy penge villanása és a földön mellette fekvő köteg madzagja pattanva szétesett. Egy Susan B. Anthony-dolláros pengve hullott eléje. A *Tattler*-köteg közepéről kirántott tiszta példány nyomán a felette lévő lapok szétszóródtak a földön.

A kioszkos fölpattant. A vér a fejébe szállt. A férfi éppen a hóna alá csapta az újságot, és elindult.

- Hé! Hé, maga!

A férfi hátrafordult.

- Nekem szól?

- Igen, magának. Megmondtam magának...

- Mit mondott nekem? - A férfi visszafordult. Vézesen közel lépett az újságoshoz. - Mit mondott nekém?

Egy goromba kereskedő többnyire meg tudja zavarni a vevőt. De ennek a pasasnak valahogyan vészjósolt volt a nyugalma.

Az újságos a földre szegezte a pillantását.

- Visszajár magának huszonöt cent.

Dolarhyde hátat fordított neki, és távozott. Az újságosnak még egy fél óra múlva is lángolt az arca. *Hát persze, az a pasas a múlt héten is itt járt. Ha újra idejön, megmondom, hová a búsfenébe menjen. Tartogatok valamit a pult alatt az efféle nagyokosok számára.*

Dolarhyde a repülőtéren még csak bele sem nézett a *Tattler*-be. Lecter múlt heti, csütörtöki üzenete vegyes érzelmeket kel-

tett benne. Dr. Lecternek persze igaza volt, amikor azt állította, hogy ő milyen csodálatos, már az olvasáskor is izgalom fogta el. Hiszen ő valóban az. Kissé megvetette a doktort, amiért úgy fél a rendőrtől. Lecter sem értett az egészből sokkal többet, mint a nagyközönség.

Mégis lázas izgalommal leste, Lecter vajon küldött-e neki újabb üzenetet. Elhatározta, hogy vár, amíg hazáér, és csak ott hon nézi meg a lapot. Dolarhyde büszke volt az önuralmára.

Miközben a kocsiján hazafelé igyekezett, eltűnődött az újságoson.

Volt idő, amikor elnézést kért volna tőle, amiért zavarta, és soha többé nem mutatkozott volna a standjánál. Hosszú éveken át szó nélkül nyelt le az emberek től minden durvaságot. De ennek már vége. Az a pasas sértegetheti Francis Dolarhyde-ot, de nem szállhat szembe a Sárkánnyal. Mindez része volt az átlényegülésnek.

Éjfélkor még mindig égett az íróasztala fölötti lámpa. Sikerült megfejtenie a *Tattler*ben közzétett rejtejes üzenetet, a cédláj ott hevertek a padlón. A *Tattler* egyes lapjai szerteszét hevertek, úgy, ahogy Dolarhyde kivágta belőlük a fontos részeket a naplója számára. A vaskos kötet ott feküdt nyitva a Sárkányt ábrázoló festmény alatt, az új kivágások alá kent ragasztó még nem száradt meg. Alattuk frissen felerősítve egy egyelőre üres kis műanyag zacskó fityegett.

A zacskó melletti felirat így szólt: „Ezekkel Sérült Meg Engem.”

Dolarhyde azonban már nem ült az íróasztalanál.

Az alagsori lépcsőn kuporgott, a hűvös föld árasztotta doh- és penésszegagban. A zseblámpája fénycsőjára körbejárt a lepedőkkel borított bútorokon, azoknak a hatalmas tükröknek a poros hátán, amelyek valaha a házban lógtak, de most csak neki voltak döntve a falaknak – meg a dinamitos dobozát rejző lánán.

A fénycső egy magas, letakart tárgyon állt meg, a pince tá-

voli zugaiban több ilyen is látszott. Amint Dolarhyde a sarok felé indult, pónkhálók tapadtak az arcára. Lerántotta a lepedőt, az orrába szálló portól eltüszentette magát.

Pislogva fölzsáritotta a könnyeit, és rávilágított a leplétől megfosztott öreg tölgyfa tolószékre. Magas támlájú, súlyos, masszív szék volt, három ilyen is állt az alagsorban. A megyei hatóság szállította ezeket a negyvenes években a nagyanyjának, amikor odahaza rendezett be menhelyet.

Amint végigörgette a tolószéket az alagsoron, a kerekek hangosan nyikorogtak. Jóllehet súlyos darab volt, Dolarhyde könnyedén vitte föl a lépcsökön. A konyhaban beolajozta a kezeket. A kis elülsők továbbra is nyikorogtak, de a hátsóknak kitűnő csapágyaik voltak, az ujja egyetlen mozdulatára is könnyedén pörögtek.

A kerekek megnyugtató hangja csillapította tomboló dühét. Újra meg újra megpörgette őket, és közben dudorászni kezdett.

20. fejezet

Freddy Lounds kedd délben lépett ki a *Tattler* szerkesztőségének kapuján; fáradt volt, és igen jókedvű. Úton Chicago felé, a repülőgépen összeállította a *Tattler* számára a cikkét, aztán alig harminc perc alatt be is tördelte a szedőteremben.

Az idő hátralévő részében keményen dolgozott a könyvén, mindenkit lerázott, aki telefonon kereste. Kitűnő szervező volt, most már jó ötvenezer szavas anyaggal rendelkezett.

Mihelyt elkapják a Csorbafogút, drámai bevezetőt ír, és ismerteti a letartóztatás részleteit. A háttéranyag pompásan illik majd az egészbe. Elintézte, hogy az értesítésére a *Tattler* tehetségesebb riporterei közül hárman azonnal induljanak. A letartóztatás után órákon belül már helyszíni részleteket bányászhatnak elő, bárhol is élt a Csorbafogú.

Az ügynöke óriási összegekkel kecsegítette. Az, hogy vele már előzetesen megtárgyalta a vállalkozást, valójában a Crawforddal kötött egyezségének a megszegését jelentette. Úgy tervezte, hogy ennek eltussolására valamennyi szerződést és feljegyzést a letartóztatás utáni időre fogja keltezni.

Crawfordnak erős aduász volt a kezében – megvolt neki szallagon Lounds fenyegetőzése. Fenyegő üzenet közvetítése egyik államból a másikba bűncselekménynek számított, és ez ellen Loundsot még az sem védhette meg, ha az alkotmány első kiengészítésére hivatkozik. Lounds azt is jól tudta, hogy Crawford egyetlen telefonnal tartós nehézségeket támaszthat neki az adóhivatalban.

De a lelke mélyén azért még a becsület írmagjai is megmaradtak; nem ringatta magát ábrándokba a munkája természetét illetően, mégis már-már vallásos hévvel vetette bele magát az új vállalkozásába.

Megszállottan üzte egy gazdag, jobb élet ábrándját. Az élete során végzett rengeteg mocskos munka ellenére tovább élt benne a remény, hogy egyszer mégis célba ér. A reményei most új erőre kaptak.

Megbizonysodott róla, hogy fényképezőgépei és magnetonja üzemképes állapotban varinak, azután hazahajtott; három órát akart aludni, mielőtt elrepülne Washingtonba, hogy a csapda közelében találkozzon Crawforddal.

A föld alatti garázsban bosszúság érte. A közvetlenül mellette parkoló kis fekete mikrobusz befarolt a választóvonalon túlra, mélyen beállva arra a parkolóhelyre, amelyre tisztán, kivehetően a „Mr. Frederick Lounds” nevet mázolták.

Lounds dühösen kilökte a kocsija ajtaját, az nekivágódott a furgon oldalának; be is nyomta, meg is karcolta. Ebből majd okulhat a rohadék.

Lounds éppen bezárta kocsiját, amikor a háta mögött kinyílt a furgon ajtaja. Hátranézett, félig már meg is fordult, amikor a zsák a fejére feszült. Fölkapta a kezét, de a térde megroggyant,

valami szorongatta a torkát, nem kapott levegőt. Amikor ziháló tüdeje ismét lélegzethez jutott, kloroformot lélegzett be.

Dolarhyde a háza mögött állította le a kocsiját, kimászott a vezetőülésből, és nyújtózkodott egyet. Úton hazafelé Chicagóból mindvégig oldalszelet kapott, a karja kifáradt az erőfeszítésben. Figyelmesen szemlélte az éjszakai eget. Hamarosan várható a Perseidák csillaghullása, ezt nem mulasztatja el.

Jelenések könyve: És a farka utána vonszá az ég csillagainak harmadrészét és a földre veté azokat...

Az, amitől ő tett, csak más korban. Látnia kell, és emlékezni.

Dolarhyde kinyitotta a hátsó ajtót, és szokása szerint végigkutatta a házat. Amikor ismét kilépett a házból, harisnyát húzott a fejére.

Kinyitotta a kocsiját, rámpát illesztett hozzá. Aztán a tolókocsin kigördítette Freddy Loundsot. Loundson mindenki alsónadrág, szájpojtok és a szemét fedő kendő volt. Jóllehet csak félén volt eszméleténél, nem csuklott össze. Egyenes derékkal ült, a fejét az öreg tölgyfa tolószék magas háttámlájának feszítette. Tarkótól sarokig ragasztószalaggal erősítették a székhez.

Dolarhyde betolta a házba, a nappali egyik sarkába állította a kocsit, háttal a szobának, mintha a rossz magaviseletéért kívánta büntetni Loundsot.

– Fázik? Nem akar egy takarót?

Dolarhyde lehántotta a Lounds szemére és szájára tapasztott egészségügyi betéteket. Lounds nem válaszolt. Erős kloroformszag lengte körül.

– Hozok magának egy takarót. – Dolarhyde levett a díványról egy gyapjútakarót, állig bebugyolálta vele Loundsot, azután szalmiákszeszes üvegcét nyomott az orra alá.

Lounds tágra nyílt szemmel meredt a falak elmosódott körön alú találkozási pontjaira. Köhögött, azután megszólalt:

– Balesetem volt? Súlyos a sérülésem?

A hang mögüle jött:

- Nem, Mr. Lounds. Nemsokára prímán lesz.
- Fáj a hátam. Meg a bőröm. Megégett? Istenemre, remélem, hogy nem égett meg.
- Hogy megégett-e? Megégett... Nem. Csak pihenjen. Hamarosan visszajövök magához.
- Hadd feküdjek le! Ide figyeljen, hívja fel a szerkesztőséget! Úristen, egy Stryker-keretbe raktak. Eltört a gerinctem. Mondja meg az igazat!

Távolodó léptek.

- Mit keresek itt? – az utolsó szavakat már sikította.
- Nagyon messziiről, a háta mögül érkezett a válasz.
- Vezekel, Mr. Lounds.

Lounds hallotta, hogy a léptek fölfelé haladnak egy lépcsőn. Aztán meghallotta egy zuhany zubogását. A feje kezdett kitiszteni. Emlékezett rá, hogy kilépett a szerkesztőség épületéből, kocsin igyekezett valahová, de ezt követően már semmit sem tudott felidézni. A halántéka lüktetett, a kloroform bűze émelyítette. Mivel mereven föltámasztva ült, attól félte, hogy hányni fog, és megfullad. Kitátotta a száját, és mélyet lélegzett. Hallotta a szívdobogását.

Azt remélte, hogy álmodik. Megkísérelte fölemelni a karját a szék karfajáról, szántszándékkal fokozta az erőfeszítést, amíg akkora fájdalmat nem érzett a tenyerében és a karjában, hogy ez már bármilyen mély álomból is kirángatta volna. Tehát nem álmodik. A gondolkodása folygorsult.

Nagy erőfeszítéssel sikerült elfordítania a szemét annyira, hogy időnként egy-egy másodpercre meglátta a karját. Fölmérte, hogy megkötöztek. Szó sem volt valamilyen gyógyászati eszközről, amely a törött gerincét óvná. Nem kórházban van. Valaki elrabolta.

Lounds úgy vélte, lépteket hall az emeletről, bár, gondolta, az is lehet, hogy csak a szíve dobogását hallja.

Megpróbált gondolkodni. Erőlködve gondolkodott. Őrizd

meg a nyugalmadat, és gondolkodj, suttogta maga elé. Nyugalom és gondolkodás.

A lépcsők megreccsentek, amint Dolarhyde lefelé jött.

Lounds minden lépésnél érezte a közeledő alak súlyát. Valaki megállt mögötte.

Csak több hangosan kimondott szó után sikerült a szokott hangerővel megszólalnia.

– Nem láttam az arcát. Nem tudnám azonosítani magát. Fogalmam sincs, hogy néz ki. A *Tattler*, merthogy a *The National Tattler*nél dolgozom, bizonyára váltságdíjat fizetne értem... nagy váltságdíjat. Félmilliót, talán egymilliót. Egymillió dollárt.

Mögötte csönd. Aztán a díványrugók nyikorgása. Ezek szerint az illető leült.

– Mire gondol, Mr. Lounds?

Felejtsd el a fájdalmat és a rettegést, gondolkodj. Most mindenekelőtt időt kell nyerned. Valami kis időt. Hogy még évekig élhess. Még nem határozta el, hogy megöl. Nem engedte, hogy lás-sam az arcát.

– Mire gondol, Mr. Lounds?

– Nem tudom, mi történt velem.

– Tudja, Ki Vagyok Én, Mr. Lounds?

– Nem. De higgye el, nem is akarom tudni.

– Maga szerint én egy aljas, perverz, szexuálisan elfajzott egyén vagyok. Azt mondta: egy állat. Hogy feltehetően egy lágy-szívű bíró engedett szabadjárávalamelyik diliházból. – Szokásos körülmenyek között Dolarhyde bizonyára kerülte volna a szexuális szó sziszegő sz betűjét. De egy ilyen közönségnek a jelenlétében, ahol szó sem lehetett gúnykacajról, szabdnak érezte magát. – Most már tudja, nem igaz?

Ne hazudj! Gyorsan gondolkodj!

– Igen.

– Miért ír hazugságokat, Mr. Lounds? Miért állítja azt, hogy örölt vagyok? Erre válaszoljon.

– Amikor valaki... amikor valaki olyasmiket követ el, amit a legtöbb ember képtelen megérteni, akkor...

– ...örültnek nevezik.

– Örültnek neveztek például... például a Wright fivéreket.

A történelemben mindvégig...

– Történelem. Érti maga, Mr. Lounds, mit teszek én?

Érteni. Itt van. Egy esély. Né hagyd magad!

– Nem, de úgy hiszem, most lehetőségem van megérteni, és akkor valamennyi olvasóm is megérthetné.

– Maga azt gondolja, hogy kiváltságos?

– Igen, ez kiváltság. De meg kell mondani magának, mint férfi a férfinak, hogy félek. Nehéz a figyelmet összpontosítani, ha valaki fél. Ha valamilyen fennkölt eszmét követne, akkor nem kellene megrémítenie engem ahhoz, hogy valóban nagy hatást tegyen rám.

– Mint férfi a férfinak. Mint férfi a férfinak. Maga, Mr. Lounds, azért használja ezt a kifejezést, hogy kedvező benyomást keltsen bennem, és én értékelem ezt. De tudja, én nem vagyok férfi. Kezdetben az voltam, de Isten kegyelméből és a saját akaratomból más lettem; több mint férfi. Maga azt mondja, hogy retteg. Elhiszi, Mr. Lounds, hogy Isten jelen van itt?

– Nem tudom.

– Fohászkodik most hozzá?

– Néha imádkozom. De meg kell vallanom, hogy többnyire csak akkor imádkozom, ha félek.

– És segít magán Isten?

– Nem tudom. Utána már nem gondolkodom ezen. Pedig kellene.

– Pedig kellene, bizony. Ühüm. Oly sok minden van, amit meg kellene értenie. Nemsokára hozzásegítem magát, hogy megértse. De ugye megbocsát egy pillanatra?

– Természetesen.

Távolodó léptek. Egy kinyíló konyhafiók zaja és kattanása. Lounds már számtalan olyan gyilkosságról számolt be, amelyet

konyhában követtek el, ahol kéznél vannak az eszközök. A rendőrségi tudósító tapasztalatai egy életre megváltoztathatják az ember véleményét a konyháról. Vízcsobogás.

Lounds arra gondolt, hogy bizonyára éjjel lehet. Crawford és Graham várják. Most már biztosan feltűnt nekik, hogy nem jött el. A rettegése függönyén át nagy, kongó szomorúság lüktetett benne.

A háta mögött lélegzést hallott, azután rémülten ide-oda járó szeme egy fehér villanást kapott el. Egy erős, fehér kezet. A kézben egy csésze mézes teát. Lounds szívószalon át szívta a teát.

– Nagy sztorit írok – mondta két szippantás között. – Megírok bármit, amit csak mondani akar. Leírom úgy, ahogyan akarja, vagy semmit sem írok magáról, semmit.

– Psszst. – Egy koppintás a feje búbjára. A fény élesebb lett. A szék forogni kezdett.

– Nem. Nem akarom látni magát.

– Ó, de hát meg kell látnia engem, Mr. Lounds. Hiszen maga riporter. Azért van itt, hogy tudósítson. Amikor megfordítom, nyissa ki a szemet, és nézzen rám. Ha nem hajlandó önként ki-nyitni a szemet, a szemhéját a homlokára szegezem.

Cuppanás, éles kattanás, és a szék villámgyorsan megfordult. Lounds szorosra zárt szemmel szembekerült a szobával. Egy ujj követelőzőn a mellét böködöste. Valami megérintette a szemhéját. Fölpillantott.

A székben ülő alak Lounds számára roppant magasnak tűnt, amint ott tornyosult fölötté a kimonójában. Orráig harisnya állarc fedte az arcát. Hátat fordított Loundsnak, és kibújt a köpenyéből. Duzzadó hátizmai megfeszültek a ragyogó színű, farkat ábrázoló tetoválás fölött, amely a fenekén áttekerődve a lábszára körül folytatódott.

A Sárkány lassan hátrafordította a fejét, a válla fölött Loundsra tekintett, elmosolyodott, és kivillantotta kiálló, éles, vérfoltos fogait.

– Ó, szentséges úrsten! – nyögött fel Lounds.

Most a szoba közepén ült, láttá a rolettát. Dolarhyde mögötte állt, ismét visszabújt a köpenyébe, és a szájába helyezte a másik fogisorát, így újra tudott beszálni.

– Akarja tudni, Ki Vagyok Én?

Lounds megkísérelt bólintani, de a szék a fejbőrénél fogva visszarántotta.

– Nagyon. Csak féltem megkérdezni.

– Nézzel!

Az első dia Blake festményét, a nagy Férfi-Sárkányt ábrázolta széttárt szárnyakkal, csapkokkal farokkal, a Napba Öltözött Nő fólé magasodva.

– Látja már?

– Látom.

Dolarhyde gyors egymásutánban levetítette a többi diáját. Kattanás. Az élő Mrs. Jacobi.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Az élő Mrs. Leeds.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Dolarhyde, a hátsó lábain ágaskodó Sárkány feszülő izmokkal, a tetovált farokkal Jacobiék ágya fölé hajol.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. A várakozó Mrs. Jacobi.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Mrs. Jacobi utána.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. A hátsó lábaira ágaskodó Sárkány.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Mrs. Leeds várakozik, a férje ernyedten nyúlik el mellette.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Mrs. Leeds vérben úszva.

– Látja?

– Igen.

Kattanás. Freddy Lounds, a *Tattler*ben megjelent fénykép másolata.

– Látja?

– Ó, istenem!

– Látja?

– Ó, istenem! – Hosszan elnyújtott szavak, mint amikor egy gyerek sír.

– Látja?

– Kérem, ne!

– Mit ne?

– Engem ne.

– Mit ne? Maga férfi, Mr. Lounds. Férfi maga?

– Igen.

– Arra céloz, hogy homokos vagyok?

– Úristen, dehogys!

– Maga homokos, Mr. Lounds?

– Nem.

– Ír még több hazugságot rólam, Mr. Lounds?

– Ó, nem, nem!

– Miért ír hazugságokat, Mr. Lounds?

– A rendőrség rám parancsolt, ők mondták, mit írjak.

– Will Grahamet idézi.

– Graham mondta nekém a hazugságokat. Graham.

– Elmondja most az igazságot? Rólam. A Művemről. Az Átlenyegülésemről. A Művésztemről, Mr. Lounds. Művészet ez?

– Művészet.

A Lounds arcára kiülő rettegés fölszabadította Dolarhyde-ot,

most már tudott beszélni, könnyedén ejtette ki a sziszegő és a részhangokat; a zárhangok hatalmas, bordázott szárnyaivá nőttek.

– Azt mondta, hogy én, aki többet látok magánál, őrült vagyok. Én, aki a világot annyival előbbre lendítettem, mint maga, őrült vagyok. Többet merésztem tenni, mint maga. Az a rendkívüli bályeg, amelyet én nyomtam a világra, tovább fennmarad, mint a maga hamvai. A maga élete az enyémhez képest csupán egy csiga nyoma a kövön. Vékony, ezüstös, nyálkás nyöm, az emlékművemen bevéssett betük körül. – Dolarhyde-ban életre keltek a naplójába írott szavak. – Én vagyok a Sárkány, és maga engem őrültnek merészelt nevezni? minden lépésemet olyan sóváran követik és jegyzik fel, akár egy hatalmas üstökösét. Tud valamit az 1054-es szupernováról? Persze hogy nem. A maga olvasói úgy követik magát, ahogyan a gyermekek követik a csiagyanymot az ujjukkal, ugyanolyan bárgyún. És visszatérnek a maga sekélyes koponyájához és krümlifejéhez, ahogyan egy meztelencsiga követi a saját nyálkás nyomyonalát.

– Maga előttem csak egy meztelencsiga volt a napfénnyben. Részese a nagy Átlényegülésnek, és semmit sem ismer fel belőle. Maga egy hangya a méhlepényben. Természetétől fogva egyetlen dolgot csinál helyesen: a Színem előtt joggal remeg. De nem rettegéssel tartozik nekem, Lounds, sem maga, sem a többi hangya. Félelemmel vegyes tiszteettel tartozik nekem.

Dolarhyde lehorgasztott fejjel állt, hüvelyk- és mutatóujját az orrnyergére szorította. Aztán kiment a szobából.

Nem vette le az álarcát, gondolta Lounds. Nem vette le álarcát. Ha álarc nélküli tér vissza, végem van. Úristen, verejtéken úszom! A szemét rémülten az ajtó felé fordította, úgy várt, miközben a ház mélyéből odaszűrődő zajokra fülelt.

Amikor Dolarhyde visszatért, még mindig rajta volt az álarc. Egy uzsonnásdobozt és két termoszt szorongatott.

– Ez lesz az útravalója. – Fölmutatta az egyik termoszt. – Jég van benne, szükségünk lesz rá. De mielőtt indulunk, egy kis ideig magnózunk.

A Lounds arca alá tekert sára csíptetett egy mikrofont.

– Most mondja utánam!

Fél óra hosszat magnóztak. Végül:

– Ezzel meglennénk, Mr. Lounds. Remekül csinálta.

– Most elenged?

– El. De van egy módja annak, hogy segítsem a jobb megértesben és emlékezésben. – Dolarhyde elfordult.

– Meg akarom érteni. Szeretném, ha tudná, hogy mennyire becsülöm, amiért szabadon enged. Mostantól fogva igazán páratlan leszek, ezt maga is tudja.

Dolarhyde nem tudott válaszolni. Fogsort cserélt.

Ismét bekapcsolta a magnetofont.

Alvadtér-foltos mosolyt villantott Loundsra. A kezét Lounds szívére tette, odahajolt föléje, mintha meg akarná csókolni, és leharapta Lounds ajkát, aztán kiköpte a véres húst a padlóra.

21. fejezet

Hajnal Chicagóban: fullasztó levegő, alacsonyan kúsznak a felhők az égen.

A *Tattler*-épület előcsarnokából kilépett egy biztonsági őr, megállt a járda szélén, cigarettára gyújtott, és a derekát masszírozta. Egyedül volt az utcán, a nagy csöndben még a forgalmi lámpa váltásának kattanása is hallatszott, pedig az a domb tetején, egy teljes utcasarokkal arrébb állt.

A forgalmi lámpától fél sarokkal északra, ahová az őr már nem láthatott, Francis Dolarhyde kuporgott Lounds mellett, hátról a furgonban. A takarót hatalmas kámsaként rendezte el, amely teljesen elrejtette Lounds fejét.

Lounds iszonyú kínokat állt ki. Látszólag elkábult, de az agya lázasan dolgozott. Tudta, jól az agyába kell vésnie egyes dolgokat. A szemköző háromszög alakban fedte az orrát, így láthatta, amint Dolarhyde ujjai ellenőrizik a kérge szájpöcköt.

Dolarhyde fehér köpenybe bújt, amilyet a műtősök hordanak, egy termoszt fektetett. Lounds ölébe, azután kigurította a kocsiból. Amikor rögzítette a tolókocsi kerekeit, és elfordult, hogy visszatolja a rámpát a kocsiba, Lounds a szemközéje alól látta a kocsi lökhárítóját.

Egy fordulat, megpillantotta a lökhárító élét... Igen! A rendszámtáblát. Csak egy szemvillanásnyi időre látta, de mélyen az emlékezetébe véste.

Gurul a tolószék. A járda pereme. Befordulnak egy sarkon, le a járdáról. A kerekek alatt papiros zizeg.

Dolarhyde egy szemeteskorténer és egy parkoló teherkocsi között, egy szeméttel borított, védett helyen állította le a tolószéket. Megrántotta a szemközöt. Lounds lehunyt a szemét. Dolarhyde szalmiákszeszes üvegcét nyomott az orra alá.

Közvetlenül Lounds mögött halk hang szólalt meg.

– Hall engem? Mindjárt ott leszünk. – Dolarhyde lerántotta róla a szemközöt. – Pislogjon, ha hall engem!

A hüvelykujjal és a mutatóujjal fölfeszítette Lounds szemét. Lounds egyenesen Dolarhyde arcába bámult.

– Hazudtam magának. – Dolarhyde megkopogtatta a termoszt. – Valójában nem tettem jégre az ajkát. – Lerántotta a takarót, és kinyitotta a termoszt.

Lounds teste megfeszült, amikor az orrát megcsapta a benzin szaga, alsókarján fölszakadt a bőr, a tömör szék megnyikordult. A benzin hűvösen ömlött végig a testén, a benzingőz a torkát fojtogatta, és most már az utca közepe felé gördült a tolókocsi.

– Milyen érzés Graham kedvencének lenni, Freedddyyy?

A benzin tompa dörrenéssel lángra lobbant, a tolószék meglódult, és gurulni kezdett a *Tattler* felé, nyikorogtak-nyekeregetek a kerekei.

Az őr fölkapta a fejét, amikor Lounds velőtrázó sikollyal kiköpte az égő szájpecket. Látta, hogy közeledik a tűzgömb, meg-megugrik az út egyenetlenségein, füst- és szikracsóvát húz

maga mögött, a lángok szárnyként csapnak hátra, szikrázó árnyak ugrándoznak a kirakatokon.

A tolókoci megpördült, belerohant egy parkoló autóba, és az épület előtt fölborult; az egyik kereke őrült iramban pörgött, lángok lövelltek ki a küllők között, két megégett kar meredt elő az elevenen égő ember élet-halál harca nyomán.

Az őr visszarohant az előcsarnokba. Az zakatolt a fejében, vajon fől fog-e robbanni, vajon nem kellene-e minél távolabb kerülnie az ablaktól. Megrántotta a tűzvészt jelző sziréna fogantyúját. Mit kellene még tennie? Megragadta a falra függeszett haboltót, és kikémelelt az utcára. Még nem robbant fel.

A járda fölött alacsonyan terjengő, zsíros füstön át óvatosan közelített a tolószékhez, és azután nagy sokára habot fecskendezett Freddy Loundsra.

22. fejezet

Grahamnek az utasítás szerint hajnali 5.45-kor, tehát még jóval a reggeli csúcsforgalom előtt kellett elhagynia a kijelölt washingtoni lakását.

Borotválkozás közben érte Crawford telephívása.

- Jó reggelt!
- Nem is olyan jó – mondta Crawford. – A Csorba fogú elkapta Chicagóban Freddy Loundsot.
- A fenébe...!
- Még nem halt meg, és téged akar látni. Igazság szerint nincs sok ideje hátra.
- Megyek.
- A repülőtéren találkozunk. A United 245-ös járatán. Negyven perc múlva indul. Még vissza is érhetsz a megfigyelőhelyre, ha egyáltalán fenntartjuk.

Az O'Hare repülőtéren zuhogó esőben Chester, a chicagói FBI különleges ügynöke várta őket. Chicagóban a szirénák hangja nem szokatlan. A kocsik ezért csak vonakodva engedtek utat nekik, amikor Chester teljes sebességgel repesztett végig a gyorsforgalmi úton, és a piros lámpája rózsaszínre festette a zuhogó esőt.

Igyekezett túlkiabálni a szirénávijjogást.

- A chicagói kapitányság azt állítja, hogy a garázsában támadták meg. Az én értesüléseim csak másodkézből valók. Mosnanában nem vagyunk népszerűek errefelé.
- Mennyi szivárgott ki? – kérdezte Crawford.
- Az egész, a csapda meg minden.
- Lounds láttá a pasast?
- Nem hallottam személyleírásról. A chicagói kapitányság hat óra húszt körül országos körözést adott ki egy rendszámtáblára.
- Értesítettétek a nevemben dr. Bloomot?
- Csak a feleségével tudtam beszélni, Jack. Dr. Bloomot ma reggel megműtötték, kivették az epehólyagját.
- Remek – mondta Crawford.

Chester behajtott a kórház esőtől csöpögő oszlopos előcsarnoka alá. Últében hátrafordult.

- Jack, Will, mielőtt fölmennétek... Úgy hallottam, ez a fickó valósággal széttépte Loundsot. Föl kell készülnötök a látványra.

Graham bólintott. Chicago felé a repülőn mindvégig megpróbálta elfojtani a reményét, hogy bárcsak meghalna Lounds, mielőtt be kell mennie hozzá.

A Paegé Égési Sérülések Központja ragyogóan tiszta csempék hosszú alagútjának tünt. Egy aggastyán, mégis fiatalos arcú, hőrihorgas orvos magához intette Grahamet és Crawfordot, akik ott szorongtak a Lounds ajtaja körül nyüzsgő tömegben.

- Mr. Lounds égési sebei végzetesek – közölte velük az orvos.
- Segíthetek neki, hogy ne szenvedjen annyira, és meg is szándékozzon tenni. Belélegezte a lángokat, a torka és a tüdeje is megégett. Lehet, hogy nem nyeri vissza az eszméletét. Az ő állapotában ez valósággal áldás lenne. Abban az esetben, ha magához

terne, a városi rendőrség fölkért, hogy távolítsam el a tubust a torkából, hogy esetleg válaszolhasson a kérdésekre. Beleegyezem, hogy megteszem... rövid időre. Pillanatnyilag az idegvégződéseiit az égés érzestelenít. Ha megéli, iszonyúan fog kínálódni. A rendőrségnek már világosan elmagyaráztam, és szeretném most magukkal is megértetni: minden kihallgatási kísérletet megszakítok, ha azt kívánja, hogy kábítás el. Megértették?

– Igen – felelte Crawford.

Az orvos bólintott az ajtó előtt álló őrszemnek, azután hátra-kulcsolta a kezét a fehér orvosi köpenye mögött, és hosszú léptekkel távozott, akár egy kócsag.

Crawford Grahamre pillantott.

– Jól vagy?

– Igen. Végtére is én voltam a rohamosztában.

Lounds fejét megtámasztották az ágyban. A haja és a füle teljesen elégett, megégett szemhéját borogatások helyettesítették világtalan szemén, az ínye erősen fölhelyezett.

A Lounds mellett ülő nővér elhúzott egy infúziós állványt, hogy Graham közelebb léphessen az ágyhoz. Lounds úgy bűzött, mint egy leégett istálló.

– Freddy, Will Graham vagyok.

Lounds a párnának feszítette a tarkóját.

– Ez csak reflexmozdulat, nincsen eszméleténél – mondta a nővér.

A megégett, duzzadt torkát nyitva tartó műanyag gégecső a légzőkészülék működésének ütemében sziszegő hangot hallatott.

A sarokban, ölében magnetofonnal és jegyzetblokkal, egy sápadt nyomozó őrmester ült. Graham csak akkor vette észre, amikor megszólalt.

– Lounds a maga nevét hajtoggatta a baleseti műtőben, mielőtt behelyezték a tubust.

– Maga ott volt?

– Én később jöttem. De itt van a szalagon, amit mondott.

Megadta a tűzoltóknak egy kocsi rendszámát, amikor sikerült

megközelíteniük. Aztán elájult, eszméletlen volt a mentőkocsiban is, de magához tért egy percre a baleseti műtőben, amikor injekciót kapott a mellkasába. A Tattlertől néhányan követték a mentőt; ők ott voltak. Másolatom van a magnószalagjukról.

– Hadd halljam!

A nyomozó a magnetofonon matatott.

– Gondolom, bizonyára a fülhallgatóval akarja hallgatni – mondta szándékoltan kifejezetten arccal. Megnyomta a gombot.

Graham hangokat hallott, a műtőök zörgését, „vigyétek a hármasba”, azután a hordágy nekicsapódását egy lengőajtónak, okádás zaját, végül egy károgó hangot; a tulajdonosa ajak nélkül beszél.

– Tyorhahogu.

– Freddy, láttad? Hogy nézett ki, Freddy?

– Wendy? Kéem Wendy. Grahan küldött oda. A iszok tudta. Grahan küldött oda. A iszok a kéen úgy ánt ellen, int egy ühös kis acskával. Wendy?

A szalagról olyan zaj hallatszott, mint amikor egy lefolyócső hörög. Egy orvos hangja:

– Elég volt! Engedjenek oda! Félre az útból! Azonnal!

Ez volt minden.

Graham Lounds fölé hajolva állt, miközben Crawford meg-hallgatta a szalagot.

– Nyomozunk a rendszám után – szólalt meg a nyomozó.

– Megértette, amit mondott?

– Ki az a Wendy? – kérdezte Graham.

– Az a csaj az előcsarnokban. Az a nagy mellű szőke. Még-próbált bejönni. Semmiről sem tud.

– Miért nem engedik be? – szólalt meg az ágy mellől Graham. Háttal állt nekik.

– Nem engedhetünk be látogatókat.

– Ez az ember a halálán van.

– Azt hiszi, nem tudom? Már vagy háromnegyed hat óta itt vagyok, hogy az isten verje meg, bocsánat, nővér.

– Menjen ki pár percre – utasította Crawford. – Igyon egy kávét, mosza meg az arcát. Nem tud ez mondani semmit. De ha mégis megszólalna, itt vagyok a magnóval.

– Rendben van, rám fér.

Mihelyt a nyomozó kiment, Graham ott hagyta az ágy mellett Crawfordot, és odalépett az előcsarnokban várakozó lányhoz.

– Wendy?

– Igen.

– Ha mindenáron be akar menni, beviszem.

– Be akarok menni. De talán meg kellene előbb fésülködnöm.

– Nem számít – mondta Graham.

A nyomozó visszajött a szobába, de meg sem próbálta kiküldeni a lányt.

Wendy, a Wendy City tulajdonosnője a két keze közé fogta Lounds üszkös kezét, és mereven bámult rá. Valamivel délelőtt Lounds megmoccant.

– minden rendben lesz, Roscoe – mondta Wendy. – Majd újra csapunk egy nagy murit:

Lounds ismét megmoccant, de a következő percben már halott volt.

23. fejezet

Osborne-nak, a chicagói gyilkossági századosának olyan szürke, hegyes állva volt, akár egy kőből faragott rókának. A szobája padlóját beborították a *Tattler* példányai. Az íróasztalan is volt egy.

Hellyel kínálta Crawfordot és Grahame-t.

– Chicago városában semmiféle ügyük nem volt Loundssal?

– Nem, Washingtonba várunk – felelte Crawford. – Helyfoglalása volt egy repülőgépre. Bizonyára ellenőrizték.

– Igen, meg is van. Egy óra harminc körül hagyta el tegnap a szerkesztősegét. Annak a háznak a garázsában támadták meg, ahol lakott, körülbelül tíz perccel kettő előtt történtet.

– Találtak valamit a garázsban?

– A kulcsait berúgta a kocsija alá. Nincs parkolóör, régebben elektromos kapunyitójuk volt, de miután több kocsira rácsukódott, leszerelték. Szemtanú nem volt. Úgy látszik, ma csak ezt fogom hallani. A kocsiját vizsgáljuk.

– Segíthetünk valamiben?

– Megkaphatják az eredményeket, amint eljutnak hozzáim. Nagyon hallgatag, Graham. Az újságban sokkal beszédesebb volt.

– Ahogy magát hallgattam, az sem volt értelmesebb.

– Zabos, százados? – kérdezte Crawford.

– Még hogy én? Miért lennék az? Lenyomoztunk magunknak egy telefonhívást, és elkapottunk egy átkozott riportert. Aztán kiderült, hogy nincs vele szemben semmiféle vádalapjuk. De valamiféle megegyezésre jutottak vele, úgy bizony, mire elevenen elégetik a botránylapja szerkesztősége előtt. A többi újság most úgy ír róla, mintha az ő tudósítójuk lett volna. És most itt van nekünk a saját Csorba fogú-gyilkosságunk Chicagóban. Príma. „A Csorba fogú Chicagóban”, hát nem remek? Meglátják, még éjfél előtt hat véletlen lövöldözéses áldozatunk lesz, a pasas részegen megpróbál beosonni a saját lakásába, az asszony meghallja, és banggg! Meglehet, a Csorba fogúnak megtetszik Chicago, és úgy határoz, hogy itt lesz egy darabig, és elszórakozik nálunk.

– Megtehetjük azt – mondta Crawford –, hogy fejjel meggyünk a falnak, riasztjuk a rendőrfőnököt és az államügyészüket, riadóztatunk minden seggfejet, a mieinket és a magukéit is. Vagy pedig nekiduráljuk magunkat, és megpróbáljuk elkapni azt a rohadékot. Ez az én ügyem volt, szarrá ment az egész, tudom jól. Történt már illesmi itt, Chicagóban? Nem akarok vitázni magával, százados. El akarjuk kapni, azután hazamegyünk. Maga mit akar?

Osborne ide-oda tologatott néhány tárgyat az íróasztalán: egy tolltartót, egy rókaképű, katonazenekar-egyenruhás gyerek fényképét. Hátradőlt a székében, az ajkát csücsörítette, és elgondolkodva fújt ki a levegőt.

– Pillanatnyilag egy kávét akarok. Maguk is isznak egyet?

- Én kérek - mondta Crawford.
- Én is - csatlakozott Graham.

Osborne polisztiréhab poharakat nyújtott oda nekik. Egy kézmozdulattal hellylel kínálta őket.

- A Csortafogúnak/ feltétlenül mikrobusza vagy furgonja van, csakis így szállíthatta Loundsot tolószékben - szólalt meg Graham.

Osborne bólintott.

- Azt a rendszámtáblát, amit Lounds látott, az Oak Parkban egy tévészervizes kocsiról lopták le. Kereskedelmi jármű rendszámtábláját vitte el, tehát teherkoci vagy furgon számára kellett neki. A tévékocsira pótlásul egy másik lopott táblát szerelt fel, nehogy gyorsan fölfedezzék a lopást. Nagyon agyafúrt fickó. Egyet tudunk: a tévékocsiról tegnap délelőtt valamikor fél kilenc után szerelte le a táblát. A tévéműszerész tegnap reggel először tankolt, és hitelkártyát használt. A benzinkutas a számlára az eredeti rendszámot másolta rá, a táblát tehát ezt követően lopták el.

- Senki sem látott semmiféle teherkocsit vagy furgont? - érdeklődött Crawford.

- Senki semmit. A *Tattler* biztonsági őre csak egy elszáguldó autót látott. Olyan rosszul lát, hogy akár bíró is lehetne meccsen. A tűzoltók először a *Tattler* utasításait követték, és csak tüzet kerestek. Most éppen a *Tattler* szomszédságában dolgozó éjszakai munkásokat kérdezzük végig, meg azokat, akiknek a lakása közelében a tévés kedd délelőtt dolgozott. Reméljük, valaki talán látta, ahogy megfújták a rendszámtáblát.

- Szeretném még egyszer megnézni azt a tolószéket - mondta Graham.

- A laboratóriumban van. Fölhívhatom magának a labort. - Osborne szünetet tartott. - Lounds belevaló fickó volt, annyit meg kell hagyni. Hogy valaki abban az állapotban, amelyben ő volt, visszaemlékezzen, és beköpje a rendszámtáblát... Meghallgatta a kórházban, amit mondott?

Graham bólintott.

- Nem akarom újra meg újra felhozni, de tudni szeretném, ugyanúgy hallottuk-e. Moga szerint mit mondott?

Graham tompa hangon idézte:

- „Csortafogú. A piszok tudta. Graham küldött oda. A piszok a képen úgy bánt el velem, mint egy röhös kis macskával.”

Osborne nem tudta volna megmondani, milyen érzéseket keltett ez Grahamben. Újabb kérdést tett fel.

- A *Tattler*ben megjelent közös képükön beszél?

- Nyilván.
- Honnan szedhette az ötletet?
- Loundszal volt néhány összetűzésünk.
- De a képen barátságosan pillant Loundsra. A Csortafogú először mindig a kedvenc háziállatot öli meg, igaz?
- Igen, erről van szó. - Ennek a körökának gyorsan vág az esze, gondolta Graham.
- Kár, hogy nem használták csaléteknek.

Graham nem válaszolt.

- Loundsnak már velünk kellett volna lennie, mire a Csortafogú láthatta a *Tattlert* - yetette közbé Crawford.

- A maga értelmezése szerint jelent valami mást is, amit mondott? Bármilyen, amit felhasználhatunk?

Graham fölriadt a révedezéséből, és meg kellett ismételnie magában Osborne kérdését, mielőtt válaszolt volna.

- Abból, amit Lounds mondott, tudjuk, hogy a Csortafogú láttá a *Tattlert*, még mielőtt leütötte volna Loundsot, igaz?

- Úgy van.

- Ha abból indulunk ki, hogy a *Tattler* vezette nyomra, akkor bizonyára maguknak is feltűnik, hogy az egészet pokoli gyorsan tervelte ki. A cikk hétfő este lett kinyomtatva, ő már valamikor kedden ellopja Chicagóban a rendszámtáblákat, feltehetően kedd reggel; és délután már le is üti Loundsot. Hogyan értelmezik ezt?

- Úgy, hogy nagyon korán látta a lapot, vagy a közelben tartózkodott - mondta Crawford. - Vagy itt, Chicagóban látta, vagy valahol másutt hétfő éjszaka. Ne feledjük, figyelte a lapot, hogy megkapja az üzenetet a hirdetések között.

– Vagy itt volt már, vagy kocsival könnyen elérhető helyről jött – mondta Graham. – Túl gyorsan ott termett Loundsnál azaz a hatalmas, régi tolószékkel, amit nem szállíthatott repülőgépen, még csak nem is összecsukható. Arról szó sem lehet, hogy iderepült, lopott egy furgont, lopott hozzá rendszámtáblákat, azután körbejárta az üzleteket, hogy vásároljon egy régi tolószéket. Nyilván kéznél volt egy ósdi darab, mert egy új nem felelt volna meg a céljának. – Graham fölállt, a relaxa zsinórján matatott, és mereven bámult a világítóudvar túloldalán emelkedő tűzfalra. – Volt egy tolószéke, vagy legalábbis egész idő alatt a szeme előtt volt.

Osborne már éppen felkészült, hogy újabb kérdéseket tegyen fel, de Crawford arckifejezését látna elharapta a szót.

Graham bogokat kötözött a zsinórra. Remegett a keze.

– Egész idő alatt láta azt a széket... – ösztökélte Crawford.

– Ühüm – hümmögött Graham. – Láthatjuk, hogy... hogy az ötletet a tolószékből merítette. Abból, hogy minden lássa, és gondolt rá. Innen származhatott az ötlete, amikor elgondolta, hogyan bánik majd el azokkal a nyomorultakkal. Freddy, amint tűzgömbként gördül végig az utcán... Micsoda látvány lehetett!

– Gondolja, hogy figyelte?

– Talán, de egészen biztosan elképzelte még a tett elkövetése előtt, amikor kitervelte.

Osborne Crawfordot figyelte. Ő rendíthatetlen volt. Osborne tudta, hogy Crawford rendíthatetlen, és Crawford követi Graham gondolatmenetét.

– Ha a birtokában volt a szék, vagy egész idő alatt ott volt a szeme előtt... akkor ellenőrizhetjük a szanatóriumokat, a vétéránthonokat – mondta Osborne.

– Tökéletes eszköz volt arra, hogy mozdulatlanul tartsa Freddyt – jegyezte meg Graham.

– Méghozzá hosszú ideig. Nagyjából tizenöt órára és huszonöt percre tünt el – jelentette ki Osborne.

– Ha egyszerűen csak végezni akart volna Freddyvel, ezt már

megtehette volna a garázsban is – mondta Graham. – Elégethette volna a kocsijában. De ő beszélne akart Freddyvel, vagy kínözni egy ideig.

– Ezt vagy hátul, a furgonban csinálta, vagy elvitte valahová – mondta Crawford. – És mivel ilyen hosszú időről van szó, úgy gondolom, elvitte valahová.

– Feltétlenül egy biztonságos helyre. Ha jól bebugyolálta, nem sok feltűnést kelthetett ki-be járva egy szanatóriumban – tűnődött Osborne.

– De elég sok nehézsége is lehetett – vélte Crawford. – Valamiféle takarítást is kellett végeznie. Tegyük fel, hogy volt neki egy tolószéke, hozzá tudott jutni egy furgonhoz, azonkívül volt egy biztos helye is, ahol megdolgozhatta Freddyt. Nem úgy hangzik ez, mintha... hazavitte volna magához?

Osborne asztalán megcsörrent a telefon. Fölvette a kagylót. Fölhorkant.

– Micsoda?... Nem, nem akarok beszálni a *Tattlerrel*... Hát jó, de jobban teszi, ha nem halandzsázik. Kapcsolja... Igen, itt Osborne százados... Mikor? Ki beszél vele elsőként... a központban? Azonnal váltsa le azt a telefonost! Ismételje meg, amit mondott... Öt perc múlva ott lesz egy nyomozóm.

Miután letette a telefont, Osborne egy darabig elgondolkodva nézte a készüléket.

– Lounds titkárnojét öt perccel ezelőtt felhívta valaki – mondta. – A nő esküszik, hogy Lounds hangját hallotta a vonal túlsó végén. A fickó mondott valamit, valamit, amit ő nem igazán értett... „a Nagy Vörös Sárkány erejét”. Úgy véli, ezt hallotta.

24. fejezet

Dr. Frederick Chilton ott állt a folyosón Hannibal Lecter zárkája előtt. Mellette három tagbaszakadt ápoló sorakozott fel. Az egyiknek a kezében kényszerzubbyony és lábbéklyó volt, egy má-

sik könnygázpatront tartott készenlétben. A harmadik kábítónyilat helyezett be a légpuskájába.

Lecter az asztalnál ült, egy biztosítási statisztikai grafikont tanulmányozott, és közben jegyzetelt. Hallotta a közeledő lépteket. És noha hallotta, hogy mögötte becsappan egy puska závázzata, folytatta az olvasást, és semmi jelét nem adta annak, hogy tudja: ott van Chilton.

Chilton délben megküldte neki az újságokat, és egészen estig várta, hogy kieszeljen valami büntetést, amiért segítette a Sárkányt.

– Dr. Lecter – szólalt meg Chilton.

Lecter megfordult.

– Jó estét, dr. Chilton! – Úgy nézett át az órokön, mintha ott sem létek volna. A tekintetét mereven Chiltonra szegezte.

– A könyveiért jöttem. Valamennyi könyvét elviszem.

– Értem. Szabadna megtudakolnom, mennyi ideig szándékozik magánál tartani őket?

– Ez a magaviseletétől függ.

– Ez az ön döntése?

– Itt én szabom meg a büntető rendszabályokat.

– Természetesen ön szabja meg. Will Graham nem is követelne ilyesmit.

– Hártráljon a hálóig, és bújjon bele ezekbe, dr. Lecter. Nem kérém kétszer.

– Természetesen, dr. Chilton. Remélem, ez harminckilences méretű, a harminchatesek mellben szűkek.

Dr. Lecter úgy bújt bele a kényszerzubbonya, mintha estélyi öltözéket venne fel. Egy ápoló benyült a rács között, és hátulról befűzte a zubbonyt.

– Támogassák a priccsáhez! – rendelkezett Chilton.

Miközben az ápolók leszedték a könyveket a polcokról, Chilton a szemüveget tiszttogatta, majd egy tollal megemelgette Lecter személyes iratait.

Lecter a zárkája árnyékos sarkából figyelte az eseményeket. Még kényszerzubbonban is sajátosan elegáns benyomást kellett.

– A sárga dosszié alatt – szólalt meg halkan – megtalálja az elutasító értesítést, amelyet az Archives küldött önnek. Tévedésből került hozzáam az Archives nekem küldött levelei között, és sajnos fölnyitottam anélkül, hogy megnéztem volna a borítékot. Sajnálmom.

Chilton elvörösödött. Odaszolt az egyik ápolónak:

– Azt hiszem, a legokosabb, ha leemeli dr. Lecter vécéjének az ülökkéjét is.

Chilton a statisztikát vizsgálta. Lecter a „Kora” kérdéshez azt írta be: negyvenegy.

– Miért foglalkozik ezzel? – kérdezte.

– Mert van rá időm – felelte Lecter.

Brian Zeller részlegvezető a futártáskát és a tolósék kerekeit átvitte a műszeres elemzést végző részlegre; olyan sietve lépkedett, hogy gabardinnadrágja hangosan suhogott.

A nappali műszakból benn tartott munkatársak jól ismerték a suhogó zaj jelentését: Zellernek sietős a dolga.

Igenek csak késésben voltak. A fáradt futár, akinek a repülőgépe késsett a kedvezőtlen időjárás miatt, majd kénytelen volt Philadelphiaban leszállni, kocsit bérlet, azon érkezett a washingtoni FBI-laboratóriumba.

Jóllehet a chicagói rendőrségi laboratórium kiváló munkát végez, vannak esetek, amelyeknek a kivizsgálására nincsen fölkészülvé. Zeller most nekikezdett, hogy elvégezze ezeket a különleges vizsgálatokat.

A tömegspektrométernél leadta a Lounds kocsija ajtajáról levett festékkpettyeket.

A haj- és szálasanyagrészlegben a kerekek Beverly Katz kapta meg, több más munkatársával egyetemben.

Zeller utolsó állomása a parányi, fulleddt levegőjű szoba volt, ahol Liza Lake hajolt a gázkromatográfia fölé. Egy floridai gyűjtogatási eset hamuját vizsgálta; feszülten figyelte, a karcolótú ho-

gyan húzza meg hegyes kiugrásokkal tűzdelt vonalát a mozgó grafikonra.

– Príma gyújtófolyadék – szólalt meg. – Ezzel gyújtotta meg. – Életében már annyi mintát vizsgált, hogy nem is kellett utána néznie a kézikönyvben, anélkül is meg tudta különböztetni az egyes anyagtípusokat.

Zeller levette a szemét Liza Lake-ről, és szigorúan megróttá magát, amiért örömet is lelt a hivatalban. Megköszörülte a torkát, és fölmutatta a két parányi festékesdobozt.

– Chicago? – kérdezte Liza.

Zeller bólintott.

Liza Lake ellenőrizte a dobozokat és a fedőlapok pecsétjeit. Az egyikben a tolószékből származó hamu volt, a másik Lounds megégett testének maradványaiából tartalmazott mintát.

- Mióta van a dobozokban?
- Legalább hat órája – felelte Zeller.
- Kinyitom a fedelét.

Egy nehéz injekciós tüvel átdöfte a fedeleket, kiszívta a dobozból a levegőt, majd egyenesen a gázkromatográfba fúvatta. Parányit igazított a készüléken. Miközben a minta végigfutott a berendezés tartályán, a karcolótű fel-alá cikázott a papíron.

– Nincs benne ólom... – jegyezte meg. – Benzin, ólommentes benzin. Ritkán lát ilyesmit az ember. – Villámgyorsan átlapozott egy befűzetlen mintagrafikonokat tartalmazó dossziét. – Még nem tudom megmondani a márkat. Hadd kísérletezzek pentánnal, aztán majd szólok, mire jutottam.

– Helyes – mondta Zeller. A pentán fölöldje a hamu tartalmazta folyadékokat, azután gyorsan, szakaszosan lepárlódik a kromatográfban, és a folyadék így szennyezéseményes elemzésnek vethető alá.

Éjjel egy órakor Zeller kezében volt minden eredmény. Liza Lake-nek sikerült meghatároznia a benzin fajtáját: Freddy Loundsot Servco Supreme márkatú benzinnel égették el.

A tolószékkerek futófelületének alapos átfésülése eredményeként kétfajta szőnyegszálra bukkantak: gyapjúra és műszárra. A kerétkalpakra tapadó piszokban talált penész alapján megállapították, hogy a széket húvós, sötét helyen tárolták.

A többi eredmény már jóval kevésbé tünt kielégítőnek. A festékpettyek nem eredeti gyári festék nyomai voltak. Amikor a tömegspektrométerben szétporlasztották, és összehasonlították őket az országos gépjárműfesték-listával, kiderült, hogy a festék nem más, mint kiváló minőségű Duco zománc, amelyet 1978 első negyedévében hétszázezer literes mennyiségen állítottak elő és adtak el számos, autófestéssel foglalkozó üzletláncnak.

Zeller azt remélte, sikerül megállapítani, milyen gyártmányú a jármű, és hogy nagyjából mikor gyártották.

Eltelevezte az eredményeket Chicagónak.

A chicagói rendőrség visszakövetelte a kerekeket. Azok ormoltanná tették a futárcsomagot. Zeller a táskába, a posta mellé betette a kinyomtatott laboratóriumi jelentéseket, valamint a Graham-tól érkezett csomagot is.

– Ezek azt képzelik, én vagyok a Federal Express – dohogott a futár, amikor megbizonyosodott róla, hogy Zeller nem hallja.

Az igazságügyi minisztérium több kis lakást tart fenn a chicagói hetedik kerületi bíróság közelében, amelyeket jogászok és nagybecsben tartott szakértő szemtanúk rendelkezésére bocsát, amikor a bíróság valamilyen ügyet tárgyal. Az egyik ilyen lakásban Grahamet helyezték el, az előszobából szemközt nyíló lakásban pedig Crawfordot.

Graham este kilenckor ért oda fáradtan, átázva. Egy falatot sem evett a Washingtonból induló gépen bekapott reggeli óta, és az étel pusztá gondolatára is émelygett a gyomra.

Hála istennek, vége ennek a nehéz szerdának, gondolta. Rég nem volt ilyen rossz napja.

Most, hogy Lounds már halott volt, valószínűnek tűnt, hogy

ő lesz a következő. Egész nap, miközben Lounds garázsában járt, vagy ott állt az esőben a tűztől feketéllő járdán, ahol Lounds megégett, a hátában érezte Chester figyelő pillantását. Vakuvillánásoktól káprázó szemmel közölte a sajtóval, mennyire „elszomorítja barátjának, Frederick Loundsnak az elvesztése”.

Elment a temetésre is. De ott volt rengeteg szövetségi nyomozó és rendőr is, abban a reményben, hogy a gyilkos eljön szemügyre venni a gyászoló Grahameit.

Graham voltaképpen nem tudta volna megmondani, mit is érez, legföljebb, hogy hányinger gyötörte, és időnként émelyítő megkönnyebbulést érzett, amiért nem ő égett meg, hanem Lounds.

Úgy érezte, semmit sem tanult a negyven év alatt – egyszerűen csak elfáradt.

Jó nagy adag Martinit öntött magának, és vetkőzés közben megittá. Zuhanyozás után még egyet ivott, a tévéhíradót nézte.

(„A Csorba fogú elfogására irányuló FBI-csapda visszafelé sült el, egy tapasztalt riporter halálát okozta. Részletes beszámolónk a híreket követő Szemtanúhírekben.”)

Még vége sem volt a híradónak, már „A Sárkány”-ként emlegették a gyilkost. A Tattler mindenkit kitálalt a tévének. Graham meg sem lepődött ezen. A csütörtöki lapszám bizonyára jól fogy majd.

Öntött magának egy harmadik Martinit, és felhívta Mollyt.

Molly láttá a hatórás és a tízórás híradót, és olvasta a Tattlert is. Tisztában volt vele, hogy Graham volt a csalétek a csapdában.

- El kellett volna mondanod nekem, Will.
- Lehet. De nem hiszem.
- Most majd téged próbál megölni?
- Előbb-utóbb. Most nehéz dolga lenne, mert állandóan úton vagyok. Egész nap őriznek, Molly, és ezt ő is tudja. Nem lesz semmi baj.
- Kissé vontatottan beszélsz. Meglátogattad a barátodat a hűtőszekrényben?

- Ittam néhányat.
- Hogy érzed magad?
- Elég rohadtul.
- A hírekben azt állították, hogy az FBI semmiféle védelmet sem biztosított a riporternek.
- Abban az időpontban, amikor a Csorba fogú a laphoz jut, már Crowfordnál kellett volna lennie.
- A híradóban most a Sárkánynak nevezik.
- Ő maga nevezi így magát.
- Will, akarok valamit mondani... Szerintem fogom Willyt, és elmegyünk innen.
- Hová mennétek?
- A nagyszüleihez. Jó ideje nem találkoztak vele, szeretnék már látni.
- Ó... ühüm.
- Willy apai nagyszüleinének ranchuk van az oregoni partvidéken.
- Hátborzongató érzés itt lenni. Tudom, hogy állítólag teljesen biztonságos, de alig alszunk. Lehets, hogy a lőtéri kiképzés tett be nekem, magam sem tudom.
- Sajnálmom, Molly. - Bárcsak elmondhatnám neked, mennyire sajnálmom, gondolta Graham.
- Hiányzol majd nekem. Mindkettőnknek. Ezek szerint Molly már eltökélte magát, hogy elmegy.
- Mikor indulsz?
- Reggel.
- Mi lesz a bolttal?
- Evelyn át akarja venni. Aláírom az őszi szállítást a nagykereskedőkkel, csak a kamatra tartok igényt, az övé lehet minden, amit keres.
- Hát a kutyák?
- Megkértem, hogy hívja fel a megyei hatóságokat, Will. Sajnálmom, de talán akad valaki, aki magához vesz néhányat.
- Molly, én...
- Ha azzal, hogy itt maradok, segíthetnél abban, hogy elhá-

rítsak valami szörnyűséget előled, akkor maradnék. De az ember senkit sem menthet meg, Will, itt semmi hasznomat sem veszed. Ha mi ketten odafenn vagyunk a ranchon, semmi más gondod nem lesz, mint hogy magadra vigyázz. Nem vagyok hajlandó egész életemben cipelni ezt az átkozott pisztolyt, Will.

– Talán leutazhatnál Oaklandbe, és megnézhetnéd az első osztályú mérkőzéseket. – Már megbánta, hogy ezt mondta. Úr isten, ez a hallgatás milyen hosszúra nyúlik!

– Figyelj, majd fölhívjak – szólalt meg végül Molly –, vagy pedig neked kell engem fölhívnod a ranchon.

Graham úgy érezte, szétreped a mellkasa. Levegő után kap-kodott.

– Hadd bízzam meg az FBI-t, hogy az intézzen el neked minden! Lefoglaltad már a jegyeket?

– Nem a saját nevemet mondtam be. Arra gondoltam, hogy talán az újságok...

– Helyes. Nagyon helyes. De hadd küldjek valakit, aki kikísér. Nem szabadna a többi utassal együtt beszállnod, teljesen észrevétlenül kell távoznod Washingtonból. Megtehetem ezt érted? Hadd tegyem meg! Mikor indul a gép?

– Kilenc negyvenkor. Az American Airlines 118-as járata.
– Rendben van, nyolc harminckor... a Smithsonian mögött.

Van ott egy parkoló. Hagyd ott a kocsit. Valaki majd ott vár. Amikor kiszáll a kocsijából, a füléhez emeli az óráját. Világos?

– Remek.
– Figyelj, az O'Hare repülőtéren szállsz át? Kijöhetsznek...
– Nem. Minneapolisban szállok át.
– Ó, Molly! Talán odamehetnék, érted mehetnék, amikor vége az egésznek?

– Nagyon kedves lenne tőled.
– Van elég pénzed?
– A bank küld valamennyit.
– Hogyan?
– A repülőtéri Barclayshoz. Ne aggódj.

– Hiányzol majd nekem.

– Te is nekem, de hát a helyzet ugyanaz lesz, mint most. Telefonon ugyanakkora a távolság. Willy azt üzeni, hogy szia.

– Add át az üdvözletemet Willynek!

– Vigyázz magadra, drágám!

Molly még sohasem szólította drágámnak. De Graham most nem törödött vele. Nem érdekeltek az új nevek; drágám, Vörös Sárkány.

A washingtoni éjszakai ügyeletes tiszt készséggel vállalta, hogy elintézi Molly utazását. Graham a hűvös ablaktáblához nyomta az arcát, és úgy figyelte, hogyan sőpörnek végig az eső-zuhatagok az alatta nyüzsgő gépkocsisoron; az utca egyszeriben szürkéről a villámfényben villódzó színekre váltott. Az arca nyomot hagyott az ablaküvegen: világosan kirajzolódtak a homloka, az orra, az ajka és az állá körvonalaik.

Molly elment.

Véget ért a nap, most már szembe kell néznie az éjszakával és az őt vádló, ajak nélküli hanggal.

Lounds kedvese mindaddig szorongatta mindazt, ami a társa kezéből megmaradt, amíg véget nem ért az egész.

„Halló, itt Valerie Leeds beszél. Sajnálok, de most nem tudok a telefonhoz jönni...“

– Én is sajnálok – mondta Graham.

Ismét teletöltötté poharát, az ablak előtti asztalhoz ült, és az előtte álló üres székre meredt. Addig mereszette a szemét, amíg a levegő sötét, kavargó porszemekből álló férfi alakját nem öltötte, mintha egy árny mozogna a lebegő porfelhőben. Megkísérte egybeolvasztani a képet, látni az arcot. De az árny nem mozult, a vonásai csak nem mutatkoztak, csupán arctalanul, de látható figyelemmel fordult szembe vele.

– Tudom, hogy nehéz – szólalt meg Graham. Alaposan berúgott. – Meg kell próbálnod abbahagyni, egyszerűen csak lapulj meg, amíg meg nem találunk. De ha már tenned kell valamit, a rohadt életbe, hát próbálj meg elkapni engem. Szarok az

egészre. Később majd minden jobb lesz. Vannak most már eszközeik, amelyek segítenek abban, hogy abbahagyd. Hogy segítsenek abban, hogy ne akard ilyen rettentenesen. Segíts nekem! Segíts egy kicsit! Molly elment, az öreg Freddy halott. Már csak te meg én maradtunk, cimbora. – Áthajolt az asztalon, kinyújtott kézzel próbálta megérteni, de a jelenés szertefoszlott.

Graham az asztalra hajtotta a fejét, az arcát a karjára fektette. Látta a homlokának, az orrának, a szájának és az állának a lenyomatát az ablaktáblán; amikor fölvillant egy-egy villám, egy arcot is ki tudott venni, amely esőcsöppék formájában csurgott lefelé az üvegen. Szem nélküli arc. Esővel teli arc.

Graham minden erejét megfeszítve próbálta megérteni a Sárkányt.

Néha a lélegző csöndben, az áldozatok házában, azok az üres terek, amelyeken át a Sárkány lopakodott, megkísérletek beszélnek. Graham olykor már egészen közelének érezte. Az utóbbi napokban olyan érzés fogta el, amelyre más nyomozások idejéből emlékezett: az a kínzó érzés, hogy ő és a Sárkány egyazon dolgokat teszik a nap különböző szakaiban, hogy életük minden naprészleteiben párhuzamok léteznek. Valahol a Sárkány is eszik, zuhanyozik vagy alszik, pontosan akkor, amikor ő.

Graham minden erejével igyekezett őt megismerni. Megpróbálta megpillantani a diákok és a fiolák vakító csillámlása mögött, a rendőri jelentések sorai alatt, megpróbálta fölfedezni az arcát a nyomtatott szövegek között üres sorokon át. Keményen próbálta fölidézni.

De ahhoz, hogy Graham közelebb kerülhessen a Sárkányhoz, hogy meghallja az ő sötétségében a hideg esőcsöppeket, hogy az ő vörös ködén át figyelje a világot, olyan dolgokat kellett volna látnia, amilyeneket sohasem láthatott, és visszafelé kellett volna repülnie az időben...

25. fejezet

Missouri, Springfield, 1938. június 14.

Marian Dolarhyde Trevane a szülési görcsöktől elcsigázottan támolygott ki a taxiból a városi kórház előtt. A forró szél éles szemcséjű homokot korbácsolt a bokájára, miközben fölfelé vánszorgott a lépcsőn. A maga után húzott bőrönök jobb minőségű volt ócska, bő ruhájánál, akárcsak a hálós szövésű alkalmi táska, amelyet nagy hasára szorított. A táskában összesen két huszonöt centes és egy tízes lapult, a hasában meg Francis Dolarhyde.

A felvételi irodán közölte, hogy a neve Betty Johnson – tehát hazudott. Azt állította, hogy a férje zenész, de nem tudja, hol tartózkodik – ami viszont igaz volt.

A szülészeti osztály ingyenes kórtermében helyezték el. Pillantást sem vetett a mellette fekvőkre. A szemközti ágysoron heverők talpát nézte.

Négy óra múlva bevitték a szülőszobába, és megszületett Francis Dolarhyde. A szülész megjegyezte, hogy „inkább levélorrú denevére, semmint csecsemőre hasonlít”, ami megint csak igaz volt. Felsőajki, és kemény-, valamint lágy szájpadlási kétoldali hasadékkal született. A szája középső része szabadon mozgott és előreugrott. Az orra lapos volt.

Az orvosok úgy határoztak, hogy egyelőre nem mutatják meg az anyjának. Vártak, vajon a csecsemő életképes lesz-e oxigén-sátor nélkül. A csecsemőkörterem végén helyezték el egy ágyban, és elfordították a látogatóablaktól. Lélegezni tudott, de táplálkozni nem. A farkastorokkal képtelen volt szopni.

Az első napon nem sírt ugyan annyit, mint egy heroinos újszülött, de ugyanolyan velőtrázónak tünt.

A második nap délutánjára már csak elhalóan nyöszörgött. Amikor délután három órakor megérkeztek a második mű-

szak dolgozói, hatalmas árny vetődött az újszülött ágyára. Prince Easter Mize, a százhúsz kilós takarítónő és szülészeti kórtermi kisegítő állt meg előtte, és karját keresztbe fonva a mellén, szemügyre vette az újszülöttet. Huszonhat esztendőt töltött már a szülészeten, és ezalatt közel harminckilencezer csecsemőt látott. „Ez itten életben marad, ha eszik”, állapította meg.

Prince Easter semmiféle utasítást sem kapott az Úrtól, hogy hagyja meghalni ezt a csecsemőt. Nem hitt abban sem, hogy a kórház kapott volna effélét. A zsebéről tehát előhúzott egy görbe, üveg szívócsővel átdöfött gumidugaszt. A dugaszt egy tejesüvegbe nyomta. A csecsemőt fölemelte, és ugyanazzal a hatalmas tenyerével még is támasztotta a fejét. A melléhez szorította, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy megérezte a szívdobogását. Aztán gyors mozdulattal megfordította, és lenyomta a csövet a torkán. A csecsemő vagy hatvan milliliternyi tejet ivott, és nyomban elaludt.

– Hm-hm – hümmögte Prince Easter. Letette a csecsemőt, és elindult a dolgára, kihordani a pelenkatartó vödröket.

A negyedik napon az ápolónők átvitték Marian Dolarhyde Trevane-t egy egyágyas szobába. A mosdón porcelánvázában mályvarózsák virítottak, amelyeket még az előző beteg hagyott ott. Meglepően frissnek hatottak.

Marian csinos lány volt, felpuffadt arca kezdte visszanyerni régi formáját. Amikor az orvos a kezét a vállára téve beszélni kezdett hozzá, fölpillantott. Érezte a belőle áradó, átható szappanszagot, a férfi szeme sarkából kiinduló szarkálábakon tűndött, és csak nagy sokára értette meg, mit mond neki. Ekkor behunyta a szemét, és akkor sem nyitotta ki, amikor behozták a csecsemőt.

Végül elszánta magát, hogy megnézze. Amikor felsikított, gyorsan becsukták az ajtót. Aztán nyugtató injekciót adtak neki.

Az ötödik napon elhagyta a kórházat – egyedül. Fogalma sem

volt, hová menjen. Haza nem mehetett, az anyja ezt világosan megmondta neki.

Marian Dolarhyde Trevane számolta a léptéit két utcai lámpa között. Valahányszor elhagyott három lámpaoszlopot, leült pihenni a bőröndjére. Ha más nem, legalább a bőrönd az övé, gondolta. minden városban a buszmegálló mellett ott van a zálogház. Ezt jó megutanulta, amikor még a férjével utazott.

Springfieldben 1938-ban nem létezett plasztikai sebészet. Itt mindenki azt az arcot viselte, amellyel született.

A városi kórház egyik sebésze minden tőle telhetőt megtett Francis Dolarhyde-ért: először gumiszalaggal visszanyomta a szája elülső részét, majd az ajka hasadékait ma már divatjaműlnak számító, négyzetes, lebenyessel eljárással szüntette meg. Esztétikailag az eredmény nem tünt valami fénysesnek.

A sebész vette a fáradtságot, elolvasta az idevágó szakirodalmat, és helyesen úgy döntött, hogy a csecsemő keményszájpadlását csak ötéves kora után lehet helyrehozni: ha korábban műtenék meg, eltorzult arcnövekedés lenne az eredmény.

Egy helyi fogorvos vállalkozott egy olyan szájpadelzáró lemez elkészítésére, amely épp a csecsemő ínyébe illett, és lehetővé tette a táplálkozását anélkül, hogy az étel az orrába ment volna.

A csecsemő másfél évre a springfieldi lelencházba küldték, majd onnan a Morgan Leeről elnevezett árvaházba került.

Az árvaház igazgatója S. B. „Buddy” Lomax tiszteletes volt. Buddy testvér összehívta az árvaházban nevelkedő fiúkat és lányokat, majd közölte velük, hogy Francis nyúlszájú, de óvakodjanak attól, hogy valaha is nyúlszájúnak nevezzék.

Buddy testvér azt is javasolta, hogy imádkozzanak érte.

Francis Dolarhyde anyja a szülést követő esztendőkben megtalulta, hogy a saját lábán kell megállnia.

Marian Dolarhyde először gépíróként helyezkedett el a St. Louis-i demokrata párti apparátus egyik választókerületi főnökének az irodájában. Az ő segítségével sikerült semmissé nyilvánítatnia a nyomaveszett Mr. Trevane-nel kötött házasságát.

A házasságot semmissé nyilvánító eljárás során említés sem történt a gyermekről.

Az anyjával teljesen megszakadt a kapcsolata. („Nem azért neveltelek fel, hogy kurválkodjál annak az ír szemetnek” – ezek voltak Mrs. Dolarhyde búcsúszavai Marianhez, amikor az Trevane-nel elhagyta a szülői házat.)

Mariant volt férje egy ízben fölhívta az irodában. Józanul és jámboran közölte vele, hogy megtárt, és azt tudakolta, vajon ő, Marian és a gyermek, „akit megismerni legnagyobb sajnálatára nem állt módjában”, nem kezdhetnének-e együtt új életet. Úgy tűnt, hogy teljesen le van égve.

Marian közölte vele, hogy a gyermek halva született, azzal lettette a kagylót.

Trevane tökrészegen, egyetlen bőrönddel megjelent Marian bérelt lakásában. Amikor a volt felesége ráfordított, hogy takarodjon, kijelentette, hogy az asszony hibájából feneklett meg a házasságuk, emiatt született halva a gyermekük is. Aztán kifejtette abbéli kétféleket, vajon egyáltalán tőle volt-e a gyerek.

Marian Dolarhyde erre olyan éktelen haragra gerjedt, hogy pontosan leírta Michael Trevane-nek, miféle szörnyűsülöttet nemzett, és kijelentette, ha akarja, viheti a gyereket. Egyben emlékeztette, hogy a Trevane családban két farkastorkú is akadt.

Kitette a szürét, és utánakiáltott, hogy többé látni sem akarja. Trevane nem is jelentkezett többé. De hosszú évek múlva, részegen, Marian gazdag, új férjén és jómódú életén rágódva, fölhívta telefonon Marian anyját.

Közölte Mrs. Dolarhyde-dal, hogy van egy torzsülött unoká-

ja, meg hogy Mrs. Dolarhyde csorba fogai bizonyítják, hogy az öröklétes baj a Dolarhyde családból ered.

Egy héttel később Michael Trevane-t halálra gázolta egy villamos Kansas Cityben.

Amikor Mrs. Dolarhyde értesült róla, hogy Mariannek van egy eltitkolt gyermeké, egész éjszaka ébren ült a székében. A magas, inas Mrs. Dolarhyde hintaszékéből mereven bámult a tűzbe. Virradat felé lassan, céltudatosan hintáztatni kezdte a székét.

Valahol a nagy ház emeletén egy hörgő hang álmában fölkialtott. Dolarhyde nagymama feje fölött megreccsent a padló, amint valaki a fürdőszoba felé csoszogott.

Egy súlyos puffanás a mennyezeten – valaki elesett –, a hörgő hang fájdalmasan fölkialtott.

Dolarhyde nagymama egy pillanatra sem vette le szemét a tűzről. Egyre gyorsabban hintáztatta a székét, a kiáltozás pedig egy idő után elnémetült.

Francis Dolarhyde már majdnem ötéves volt, amikor megjelent az árvaházban az első és egyetlen látogatója.

Az áporodott szagú étkezőben ücsörgött, amikor érte jött egy idősebb fiú, és elkísérte Buddy testvér irodájába.

Buddy testvér mellett egy magas, középkorú hölggyült; hófehér arcát vastag púderréteg fedte, a haját szoros kontyban viselte. Ősz hajában, szemében, de még fogain is sárga foltok ütköztek ki.

De ami a leginkább meglepte Francist, és amire egész életén át emlékezett, az az volt, hogy barátságosan elmosolyodott, mi helyt megpillantotta az arcát. Francis illet még sohasem tapasztalt, és nem is ismétlődött meg senkinél a későbbiekbén sem.

– Ó a nagyanyád – szólalt meg Buddy testvér.

– Szervusz! – mondta a hölggy.

Buddy testvér hosszú kezével megtörölte a száját.

– Mondd, hogy helló! Gyerünk!

Francis megtanult néhány szót kiejteni, illyenkor a felső ajkával letapasztotta orrcimpáit, de azt, hogy „hello”, eddig nemigen volt alkalma gyakorolni. A legjobb esetben is csak egy „llhhó”-ra tellett tőle.

A nagyanya láthatóan egyre nagyobb örömet lelte benne.

– Azt tudod-e mondani, hogy „nagymama”?

– Próbáld meg azt mondani: „nagymama” – biztatta Buddy testvér.

Ez azonban meghaladta Francis képességét. A szeme könnyebbe lábadt.

Egy papírdarázs zümmögött körben a szobában, neki-neki ütközött a mennyezetnek.

– Sebaj – mondta a nagyanya. – Fogadni mernék, hogy a nevedet tudod. Biztos vagyok benne, hogy egy ilyen nagyfiú tudja a nevét. Mondd meg nekem!

A gyermek arca földerült. A nagyfiúk ebben már a segítségére voltak. Szeretett volna a hölgy kedvében járni. Összeszedte minden erejét.

– Picsaarcú! – vágta ki.

Három nap múlva Dolarhyde nagymama megjelent az árvaházban Francisért, és hazavitte magához. Nyomban nekilátott, hogy beszélni tanítsa. Egyetlen kifejezésre összpontosították erőfeszítésüket. Az anya szóra.

A házassága semmissé nyilvánítása után két évvel Marian Dolarhyde megismerkedett Howard Vogttal, és férjhez is ment hozzá. A sikeres ügyvédet szoros szálak fűzték a St. Louis-i politikai gépezethez és mindahhoz, ami a régi Thomas Pendergast-apparátusból megmaradt Kansas Cityben.

A megnyerő modorú, becsvagyó, három kisgyermekkel özvegyen maradt Vogt tizenöt ével volt idősebb Marian Dolarhyde-

nál. Senkit és semmit sem gyűlölt, kivéve a *St. Louis Post-Dispatchet*, amelynek a cikkei miatt megégette magát az 1936. évi szavazói összeírás körtéri botrányban, és amely meghiúsította a St. Louis-i politikai gépezet kísérletét, hogy elorozza a kormányzói posztot.

1943-ra azonban ismét emelkedőben volt Vogt csillaga. A serfőzdék jelöltje volt az állami törvényhozásban, sőt, az esédekben állami törvényhozási választásokat megelőző jelölő kongresszus egyik esélyes jelöltjeként emlegették.

Marian hasznos és vonzó háziasszonynak bizonyult, és Vogt vendéglátásra kíválon alkalmas, szép boronaházat vásárolt maguknak az Olive Streeten.

Francis Dolarhyde még alig egy hete lakott a nagyanyánál, amikor az elvitte oda látogatóba.

A nagymama még sohasem láttá a lánya házát, így azután a csengetésükre ajtót nyitó szobalány sem ismerte.

– Mrs. Dolarhyde vagyok – vetette oda neki az asszony, miközben elsöpört mellette. A kombinéja hátul vagy nyolc centiméternyire kivillant a ruhája alól. Francist egy nagy nappaliba vezette, ahol barátságos tűz égett a kandallóban.

– Ki az, Viola? – kérdezte egy női hang az emeletről.

A nagymama két tenyere közé fogta Francis arcát. A kisfiú érezte a hűvös bőrkesztyű szagát. Biztató suttogás:

– Eredj, Francis, menj anyádhoz! Eredj anyádhoz! Szaladj!

A kisfiú visszahőkölt tőle, megrándult metsző pillantását látva.

– Eredj, eredj anyádhoz! Szaladj! – A nagyanya megragadta a vállát, és a lépcső felé lódította a fiút. Francis fölbaktatott a lépcsőfordulójig, azután visszatekintett a nagyanyára. Az az állával továbbküldte, felfelé.

Francis végigment az idegen hallon, és belépett a nyitott háloszobaajtón.

Az anya az öltözöasztralnál ült, lámpákkal övezett tükre előtt az utolsó simításokat végezte a sminkjén. Egy politikai gyűlésre

készült, ott pedig megszólának, ha túl sok rúzst rakna fel. Háttal ült az ajtónak.

– Hanya – csipogta Francis, ahogy a nagyanya tanította. Nagyon erőködött, hogy pontosan ejtse ki a szót. – Hanya.

Marian ekkor pillantott meg a tükörben.

– Ha Nedet keresed, még nem jött haza az...

– Hanya. – Francis belépett a könyörtelen fénybe.

Marian meghallotta, hogy az anyja odalenn teát követel. A szeme tágra nyílt, dermedten ült. Nem fordult hátra. Leoltotta a sminkeléshez használt villanyt, a képmása eltűnt a tükörből. Az elsötétedett szobában egyetlen halk, zokogásba fulladó vinyangost hallatott. Talán önmagát, talán a fiát siratta.

Ezután a nagyanya elvitte Francist minden politikai gyűlésre, és a jelenlevőknek elmagyarázta, ki a kisfiú, kik a szülei. Rábírta, hogy mindenkinél köszönjön. Odahaza nem gyakorolták a hellő kiejtését.

Mr. Vogt ezernyolcszáz szavazattal alulmaradt a választáson.

26. fejezet

A nagyanya házában Francis Dolarhyde új világa kék eres lábak erdejéből állt.

Amikor Dolarhyde nagymamá odavette magához Francist, már három éve egy kis magánszanatóriumot vezetett. Amióta 1936-ban meghalt a férje, szüntelenül pényszűkében volt; úri-hölgyként nevelkedett, semmiféle olyan szaktudással sem bírt, amiből megélhetett volna.

De örökolt a férjétől egy nagy házat és rengeteg adósságot. Albérlőkről hallani sem akart. A ház túlságosan magányosan állt, semhogy sikeres panziót nyithatott volna. Már-már a kilakoltatás fenyegette.

Amikor az újságból értesült Mariannek a gazdag Mr. Howard Vogttal kötött házasságáról, úgy érezte, a Jóisten küldte neki ezt az ajándékot. Többször is írt Mariannek anyagi támogatásért, de választ sohasem kapott tőle. Valahányszor telefonon kereste, a szobalány mindig azt felelte, hogy Mrs. Vogt nem tartózkodik otthon.

A végsőkig elkeseredett asszony végül megállapodásra jutott a megyei hatóságokkal, és idős, nélkülvő embereket fogadott be a házába. Mindegyik után meghatározott összeget kapott a megyétől, valamint rendszertelen pénzadományokat mindenektől a rokonoktól, akiket a megyei hatóságok föl tudtak hajtani. Nehezen élt, amíg nem kapott polgári családokból is néhány magánpácienszt.

És egész idő alatt semmiféle segítséget nem kapott Marian-tól – jóllehet a lánya könnyíthetett volna a sorsán.

Francis Dolarhyde tehát a padlón játszott, a láberdő közepetente. A nagyanya madzsongjával műlatta az időt, göcsörtös gyökerekhez hasonlatos lábak között rakkogatta a kockákat.

Mrs. Dolarhyde azt még megoldotta, hogy tiszta ruhában járassa a lakóit, de hamarosan föladta abbéli kísérleteit, hogy rávegye őket: ne rúgják le a cipőjüket.

Az öregek naphosszat a nappaliban ültek, és a rádiót hallgatták. Mrs. Dolarhyde egy kis akváriumot is beszerzett, hogy mást is lássonak, egy magánadakozó révén pedig sikerült linóleummal borítania a parkettát, ekképpen védekezve az elkerülhetetlen bevizeselés következményei ellen.

Ott ültek sorban a díványokon meg a tolószékekben, hallgatták a rádiót, megfakult szemüköt az akváriumra, vagy a nagy semmire, vagy éppenséggel valami réges-régen látott, felidézett képre függesztették.

Francis egész életén át emlékezett a csoszogó hangra, amint a linóleumon járkáltak a meleg, kábító napokon, a konyhaból beszüremlő párolt krumpli és káposzta szagára, az öreg emberek bűzére, amely olyan volt, mint a napon száradó csomagolópápiré, amelyben húst hoztak, de legfőképpen a rádióra emlékezett.

*Rinso fehérseg, Rinso ragyogás.
Vidáman dalolunk a nagymosás napján.*

Amikor csak tehette, a konyhában téblábolt, mert ott volt a barátja. A szakácsnő, Bailey mama a néhai Mr. Dolarhyde családjának a szolgálatában nőtt fel. Megesett, hogy egy-egy szilvát hozott Francisnek a köténye zsebében, és így becézgette: „örök-ké álmodozó kis oposszum”. A konyha meleg és biztonságos volt. Csakhogy Bailey mama esténként hazament...

1943. december

Az ötéves Francis Dolarhyde a nagyanya házának emeletén lévő szobájában, az ágyban feküdt. A helyiségen koromsötét volt, mert a japánok miatt le kellett engedni az elsötétítő függönyöket. Nem tudta kiejteni a *japánok* szót. Pisilnie kellett. De félt fólkelní a sötétben.

A földszinti hálószobában alvó nagyanyáért kiáltott.

– Namama. Namama. – Úgy hangzott, mint egy kecskegida mekegése. Kiáltozott, amíg bele nem fáradt. – Add lássak, na-mama.

És akkor valami elszabadult benne, forrón végigömlött a lábszárán, beszivárgott a feneke alá, azután kihült, a hálóinge a testéhez tapadt. Nem tudta, mit tegyen. Mély lélegzetet vett, és átfordult, hogy szembekerüljön az ajtóval. Semmi sem történt. Óvatosan lelépett az ágyról. A sötében fölegyenese dött, hálóinge a lábszárához tapadt, az arca égett. Az ajtó felé iramodott. Belerohant az ajtóbomba, a szeme fölött ütötte be magát, a fenekére esett, a nedvességre, fölugrott, és lerohant a lépcsőn, a korlátot markoló ujjai alól éles, súrlódó hang hallatszott. Aztán be a nagyanya szobájába. Átkúszott rajta a sötétben, be a takaró alá, hozzátapadt meleg testéhez.

A nagyanya megmöccant, a teste megfeszült, a háta mégme-revedett a kisfiú hozzátapadó arcán, a hangja sziszeggett.

– Életemben sze láttam... – Valami koppant az éjjeliszkré-nyen, megtalálta a fogosát, azután egy kattanás, amint betette a szájába. – Életemben sem láttam még ilyen undorító, mocskos gyereket, amilyen te vagy. Takarodj, takarodj ebből az ágyból!

Meggyűjtött az éjjeliszkrényen álló lámpát. A kisfiú ott állt remegve a szőnyegen. A nagyanya a hüvelykujjával végigsimított a szemöldökén. Az ujja véres lett.

– Eltöröl valamit?

A fiú olyan gyorsan rázta tagadólag a fejét, hogy a vércseppjei a nagyanya hálóingére hullottak.

– Fölfelé! Gyerünk!

Amint fölfelé lépegett a lépcsőn, úgy érezte, a sötétség meg-fojtja. Nem tudta meggyűjteni a villányt, mert a nagyanya rövidre vágta a húzószínórokat, hogy csak ő érhesse el. Francis nem akart nedvesen visszabújni az ágyba. Ott állt a sötétben, hosszú ideig kapaszkodott az ágy támlájába. Azt hitte, a nagyanya nem követi. A szoba legsötétebb zugai azt súgták, hogy nem jön.

Pedig jött, megrántotta a mennyezeti világítás rövid zsinórját, a karján friss ágyneműt hozott. Ágyazás közben egy szót sem szólt hozzá.

Aztán megragadta a felsőkarját, és végigvonsolta az előtéren a fürdőszobába. A villányköre a tükör fölött volt, a nagyanya-nak is lábusjhelyre kellett emelkednie, hogy elérje. Nedves, hideg mosdókesztyűt nyomott a kezébe.

– Vedd le a hálóingedet, és töröl le magad!

Sebtapaszt szaga, csillgó olló csattogása. A nagyanya lepke-alakú kis foltot vágott ki a ragtapaszból, Francist ráállította a vécé fedelére, és leragasztotta a szeme fölötti sérülést.

– Nos – szólalt meg végül, és az ollót a gyerek kerek pis hasa alá szorította, úgy, hogy Francis jeges hidegséget érzett.

– Ide nézz! – szólt rá. Megragadta a tarkójánál fogva, és elő-renyomta a fejét, hogy megnézhesse a parányi kis fütyülőjét,

amely a nyitott olló szárai között feküdt. Lassan összébb nyomta az ollót, amíg a kisfiú fájdalmat nem érzett.

- Azt akarod, hogy levágjam?

Francis megpróbált fölpillantani rá, de a nagyanya elkapta a fejét. A fiú fölzökogott, nyál csurgott a gyomrára.

- Azt akarod?

- Nem, namama, nem, namama!

- Szavamat adom neked, ha még egyszer bemocskolod az ágyad, akkor levágom! Megértettél?

- Ijen, namama.

- Meg tudod te találni a sötétbén is a vécét, le is tudsz ülni rá, mint egy jó kisfiú. Föl sem kell állnod rá. Most pedig menj vissza az ágyadba!

Éjjel két órakor föltámadt a szél, vad rohamokban tört be délkelet felől, zörögve csapdosta össze a halott almafák ágait, megrongizgettette az élő fák leveleit. A szél meleg esővel ostromolta a háznak azt a falát, amely mögött a negyvenkét esztendős Francis Dolarhyde aludt.

Oldalt feküdt, a hüvelykujját szopogatta, a haja csapzottan tapadt a homlokára és a tarkójára.

Most fölébredt. Hallgatja a sötétbén a saját lélegzetét, pislogó szemének alig hallható neszét. Az ujjai enyhén benzinszagúak. A hólyagja tele van.

Az éjjeliszekrényen tapogatózva megkeresi a poharat, amelyben a fogosra van.

Valahányszor fölkel, Dolarhyde mindig behelyezi a szájába a fogosrát. Most bemegy a fürdőszobába. Nem gyűjtja meg a vilanylant. A sötétbén is megtalálja a vécét, és leül rá, ahogy az egy jó kisfiúhoz illik.

27. fejezet

A nagyanyaiban végbemenő változás először 1947 telén vált nyilvánvalóvá: Francis ekkor már nyolcéves volt.

Ettől fogva többé nem evett kettesben a szobájában Francis-szel. Az étkezések színhelyét áttették az ebédlőben lévő közös asztalhoz, ahol a nagymáma trónolt az asztalfón, körben meg az idős lakók ültek.

Lánykorában a nagymamát arra nevelték, hogy elragadó háziasszony legyen, így azután most kipakolta és kifényesítette az ezüstcsengettyűjét, és a tányérja mellé állította.

Az ebédlőasztal melletti társalgás irányítása, a kiszolgálás dirigálása, a társalgás menetének fenntartása, egyszerű társalgási „labdafeldobások”, a félénkebbek bátorítása, az okosabbak legjobb tulajdonságainak megcsillagotatása és a többi vendég figyelmének rájuk irányítása – minden komoly tudomány, ami manapság sajnálatos módon már kiveszőfélben van.

A nagymama a maga idejében mestere volt mindennek. Most, ennél az asztalnál az erőfeszítései kezdetben valóban megélenkítették az étkezéseket azon két-három lakója számára, aki képes volt a folyamatos társalgásra.

Francis a házigazda székében ült, a bólogató fejek sorfalának másik végén, miközben a nagyanya igyekezett kihúzni mindenkből az emlékeiket, akik még egyáltalában képesek voltak emlékezni. Élenk érdeklődést tanúsított Mrs. Floder Kansas City-beli mézeshetei iránt, átélte – többször is – Mr. Eatonnal a sárgalázrohamokat, és derűsen figyelt a többiek zagyva, érthetetlen makogására.

- Ugye milyen érdekes ez, Francis? – kérdezte, majd csöngöttet, hogy hozzák be a következő fogást. Az étel nem volt egyéb, mint különféle főzelékek és húspempők vegyülete, de ezt a nagymama fogásokra osztotta fel, amivel sok nehézséget okozott a személyzetnek.

Az asztalnál előforduló botlásokat sohasem tették szóvá. Egy

csengőrázás, egy mondatot félbevágó kézmozdulat eligazította azokat, akik kilötytötték az ételt, vagy elbóbiskoltak, vagy megfeledkeztek róla, voltaképpen miért is ülnek az asztalnál. A nagymama mindenkorának akkora személyzetet tartott, amekkorát a pénztárcája elbírt.

Amint a nagymama egészsége fokozatosan megrendült, lefogyott, és újra tudott olyan ruhákat is hordani, amelyeket már réges-regen elcsomagolt. Akadt ezek között elegáns ruhadarab is. Az arcvonásai és a hajviselete erősen emlékeztettek George Washingtonra, ahogyan őt az egy dollároson ábrázolják.

Tavaszra kissé lazult szigorú modora. De azért továbbra is egyeduralkodóként trónolt az asztalfon, és nem tűrt közbeszólást, amikor a St. Charles-i leánykoráról mesélt; még személyes emlékeket is fölidézett, hogy okulásul szolgáljanak, és szórakoztassák Francist meg a többieket.

Annyi igaz volt, hogy 1907-ben a nagymama egy idényen át a városka szépének számított, és meghívták néhány előkelő házban adott báral is, a folyó túlpártjára, St. Louisba.

Mindez „tanmesekeként” szolgál mindenki számára, jelentette ki. Éles pillantást vetett Francisre, aki az asztal alatt keresztbe vetett lábbal ült.

– Olyan korban nőttem fel, amikor orvosilag csak keveset tudtak tenni a természet kis hibáinak a kiigazítására – jelentette ki. – Gyönyörű bőröm és hajam volt, és ezt alaposan ki is használtam. A fogaimon a személyiségem erejével és vidám termézettemmel lettem úrrá; méghozzá olyan sikeresen, hogy a fogaim lettek a „legfőbb vonzerőm”. Talán még úgy is mondhatnám, hogy a „védjegyemmé” váltak. A világ minden kincséért sem cseréltem volna el őket.

Nem bízott az orvosokban, magyarázta hosszasan, de amikor bizonyossá vált, hogy rossz ínye következtében el fogja veszíteni a fogait, fólkereste a Közép-Nyugat egyik legkiválóbb fogorvosát, a svájci dr. Felix Bertlt. Dr. Bertl „svájci fogai” nagy népsze-

rűségnek örvendtek bizonyos körökben, és igen kiterjedt praxist folytatott, fejtegette a nagymama.

Operaénekesek, attól tartva, hogy egy új protézis esetleg hatással lehet a hangukra, színészek és más közéleti személyiségek még a távoli San Franciscóból is fólkeresték, hogy csináljon nekik fogpótlást.

Dr. Bertl hajszál pontosan tudta utánozni a páciens természetes fogait, azonkívül kísérleteket végzett különféle vegyületekkel és azoknak a rezonanciára gyakorolt hatásával.

Amikor dr. Bertl elkészítette a nagymama protézisét, a fogai pontosan olyanoknak tűntek, mint hajdanában. A személyisége erejével lett úrrá rajtuk, mit sem veszített páratlan vonzerejéből, közölte harapós mosollyal.

Ha volt is e történeteknek némi tanmesejellegük, Francis csak jóval később ébredt a tudatukra; rádöbbent, hogy további sebesszi beavatkozásokra nem számíthat, amíg a saját zsebéből nem tud majd fizetni értük.

Francis azért bírta elviselni a vacsorákat, mert volt valami, amit alig várt az étkezés végeztével.

Bailey mama férje minden este öszvér vontatta kordén jött a feleségéért; ezen szállította a tűzifát. Ha a nagymamának dolga akadt az emeleten, Francis felülhetett velük a kordéra, és elvitték a keskeny mellékutcán egészen a főutig.

Egész nap az esti kocsikázást várta, hogy ott ülhessen a bakon a szakácsnő mellett; hórihorgas, vékonydongájú férje némán és szinte láthatatlanul beleolvadt a sötétbe, a kordé vaskerelei, még a zabla csörömpölését is elnyomva, hangosan csikorogtak a murván. Előttük meg a két barna, olykor sáros öszvér; stuccolt sörényük kefeként ágaskodott, farkukkal a farukat csapkodták. Verejték és forró vízben mosott pamutruha, tubák és átmelegegett hám szaga. Olykor, ha Mr. Bailey erdőt irtott, faszén szagát is érezte a kisfiú, néha pedig, amikor a vadászfegyverével kiment az új irtásra, néhány nyúl vagy mókus feküdt hátul a kordéban, hosszan elnyúlva, mintha futnának.

Amíg a kis utcán futott a kordé, nem beszéltek; Mr. Bailey csak az ösvéreket nógatta. A jármű nagyokat döccent, és ilyenkor a kisfiú boldogan nekidőlt a felnőtteknek. Amikor esténként letették a sikátor végén, mindig megigérte, hogy egyenesen viszszamegy a házba, azután figyelte a távolodó kordé lámpását. Hallotta, amint Bailey-ék beszélgetnek útközben. Megesett, hogy Bailey mama megnevette a férjét, és ő is vele kacagott. A sötétből áldogáló kisfiú boldogan hallgatta őket, hiszen tudta, hogy nem őrajta nevetnek.

Később erről is megváltozott a véleménye...

Francis Dolarhyde időnként a három telekkel arrébb lakó részes béről lányával játszott. A nagymama nem bánta, ha átjött játszani, mert elszórakoztatta, hogy olykor felöltözött azokba a ruhákba, amelyeket Marian viselt kiskorában.

Vörös hajú, fásult gyerek volt, túlságosan fáradt ahhoz, hogy hosszabb ideig játsszon.

Egy forró júniusi délutánon, amikor már elunta, hogy szalmaszállal hangyatojásokat piszkáljon ki a baromfiudvar földjéből, azt követelte, hogy Francis mutassa meg neki a nemi szervét.

A csirkeöl és az alacsony sövény találkozásánál, ahol rejtv voltak a ház földszinti ablakaiból kitekintők pillantásai elől, Francis eleget is tett a kívánságának. A kislány azzal viszonozta, hogy megmutatta neki a magáét: pamut alsóruháját leengedte a bokája köré. Francis éppen leguggolt, hogy szemügyre vegye, amikor egy lefejezett csirke jelent meg, szárnnyát csapkodva, a hátára esett, és szárnycsapkodásával felverte a port. A kislány ijedtében hátraugrott, a csirke vére ráfröccsent a lábszárára és a lábfejére.

Francis letolt nadrágjával fölpattant, de Bailey mama a csirkét hajkurázva már be is fordult a sarkon, és meglátta őket.

– Ide figyelj, kisfiam – szólalt meg nyugodtan –, látni akartad, hogy s mint, hát most láttad, így hát eridj, és keress magad-

nak más elfoglaltságot! Foglalkozz gyerekdolgokkal, és húzd fel a nadrágodat! Te meg az a másik, kölyök, segítsetek nekem elkapni a kakast.

A gyerekek zavara gyorsan elmúlt, miközben hiába kergették a kakast. A nagymama azonban az emeleti ablakból figyelte őket...

Figyelte azt is, amint a szakácsnő visszajön a házba. A gyerekek bementek a csirkeölbe. Öt percert várt, azután nesztenül utánuk lopakodott. Egy hirtelen mozdulattal kirántotta az ajtót, és ott találta őket, tollakat gyűjtve a fejdíszükhez.

Hazaküldte a kislányt, és kézen fogva visszavitte Francist a házba.

Közölte vele, hogy előbb megbünteti, azután visszaküldi Buddy testvér árvaházába.

– Menj fel az emeletre! Eredj a szobádba, vesd le a nadrágodat, úgy várjál rám, amíg hozom az ollómat!

Francis hosszú órákon át várt a szobájában, az ágyra heveredett, nem mert visszabújni a nadrágiába, kétségebesetten markolászta az ágytakarót, és várta az öllöt. Még akkor is várakozott, amikor lentről felszűrődtek a vacsora hangjai; azután meghallotta a tűzifás kordé nyikorgását és döccenését, majd az ösvérek horkanását, amikor megérkezett Bailey mama férje, hogy haza vigye a feleségét.

Hajnal felé elaludt, de újra meg újra fölriadt, várta a nagyanyját.

De a nagymama nem jött. Talán megfeledkezett rólá.

Ezt követően, napokon át, miközben az idő a szokott módon múlt, csak várt; napközben gyakran elfogta a dermesztő rémület, ha eszébe jutott, mire vár. És ettől fogva egész életén át várt.

Kerülte Bailey mamát, szóba sem állt vele, de nem mondta meg neki az okát: tévesen úgy vélte, hogy elárulta a nagymamának, mit látott a baromfiudvaron. Most már meg volt győződve

rólá, hogy amikor az esténként a távolba tűnő kordé lámpását figyelte, azok ketten őrajta nevettek. Annyi bizonyos, gondolta, hogy az ember senkiben sem bízhat.

Nehezére esett nyugton feküdni és elaludni, amikor itt volt ez a dolog, amin gondolkodnia kellett. Nehéz volt nyugton feküdni egy ilyen derült éjszakán.

Francis tudta, hogy a nagymamának igaza volt. Nagyon megbántotta. Szégyent hozott rá. mindenkinék meg kell tudnia, mit követett el – mindenkinék, még a távoli St. Charlesban is. Nem haragudott a nagymamára. Tudta, hogy nagyon szereti őt. Jóvá akarta tenni a bűnét.

Elképzelt, hogy tolvajok törnek a házba, ő pedig megvédi a nagymamát, aki ezután visszavonja mindazt, amit mondott. „Végtére is, Francis, nem vagy te az ördög gyermeke. Te az én jó kisfiam vagy.”

Elgondolta, hogyan hatol be a betörő a házba. El van szánvárá, hogy megmutatja a nemi szervét a nagymamának.

Hogyan védelmezné meg őt Francis? Túl kicsi még hozzá, hogy szembeszálljon egy tagbaszakadt betörővel.

Törte a fejét. A kamrában ott van Bailey mama kisbaltája. Ha levág egy csirkét, utána újságpapírral tisztára törölgeti. Utána kellene néznie ennek a kisbaltának. Ez a kötelessége. Leküzdi a sötétségtől való félelmét. Ha valóban szereti a nagymamát, neki kell félelmetessé válnia a sötétből. Ő legyen az, akitől a betörő fél a sötétből.

Lelopakodott az emeletről, és megtalálta a szögre akasztott kisbaltát. Sajátos szaga volt, olyan, amilyet a mosogatónál érzett olyankor, ha a csirkét bontották. A balta éles volt, a nyelét markolva megnyugtatónak érezte a súlyát.

Bevitte a kisbaltát a nagymama szobájába, hogy megbizonyosodjon róla, nincsenek-e ott betörők.

A nagymama aludt. Koromsötét volt a szobában, de Francis

pontosan tudta, hol az ágy. Ha lenne a szobában betörő, hallaná a lélegzetét, ahogy a nagymama lélegzetét is hallotta. Tudná, hol a nyaka, ahogy teljes bizonyossággal tudta azt is, hol van a nagymama nyaka. Egy egészen kicsivel a lélegző száj alatt.

Ha lenne betörő a szobában, pontosan így lopakodna mögéje. Pontosan így emelné két kézzel a feje fölé a baltát.

Francis rálépett a nagymama ágya előtt heverő papucsra. A balta meglendült a ködös sötétből, és pengve nagymama olvasólámpája fémernyőjének ütődött.

A nagymama átfordult a másik oldalára, szájával nedveset cuppanott. Francis megdermedt. A karja remeggett, mert nagy erőfeszítéssel még mindig a feje fölött tartotta a baltát. A nagymama horkolni kezdett.

Francist majd szétvettette a végtelen Szeretet, ami eltöltötte. Kióvakodott a szobából. Vad elszántsággal készülődött a nagymama megvédelmezésére. Tennie kell valamit. Már nem felt a sötétből borult háztól, de valami fojtogatta a torkát.

A ház hátsó kapuján kilépve megállt a kristálytiszta éjben, arcát fölfelé fordította, és úgy szívta be a levegőt, mintha belélegezné a csillagok fényét. A hold parányi korongjának körvonalai eltorzultak kifordult szemén, lassan kikerekedtek, amint a szemgolyója lefelé ereszkedett, és végül megállapodtak a pupilláján.

A Szeretet elviselhetetlen hullámként óriásira dagadt benne, és sehogy sem sikerült kilélegeznie. Elindult a csirke felé, sietősen szedte a lábat, hűvös földet érzett a talpa alatt, a kisbalta hidegen csapódott a lábszárához – Francis rohanni kezdett, nehogy szétvesse a belülről feszítő érzés...

Francis a baromfiudvar szivattyús kútjánál mosakodott; még sohasem érzett ilyen édes, minden elárasztó békességet. Óvatosan benyúlt a hálóingé alá, és úgy érezte, végtelen béke öleli körül.

Amit a nagymama jóságosan nem vágott le, még mindig a he-

lyén volt, akár egy értékes díj, amikor a hasáról és a lábszáráról lemosta a vért. A gondolatai felhőtlenek, nyugodtak voltak.

Tennie kell valamit a hálóingével. Talán az lesz a legokosabb, ha a zsákok alá rejt a húsfüstölőben.

A nagymama elképedt, amikor megtalálták a döglött csirkét. Ez nem róka műve, jelentette ki. Egy hónappal később a szakácsnő, amikor tojásért ment a csirkeóbába, újabb döglött csirkét talált. Ennek a nyakát tekerték ki.

Az ebédlőben a nagymáma azt mondta, a meggyőződése szerint bosszúból tehette „egy feldühödött cseléd, akit elbocsátottam”. Azt is mondta, hogy már értesítette az esetről a seriffet.

Francis némán ült a helyén, csak a tenyerét csukta-nyitotta, amikor férlemlett benne a tenyerén fekvő csirkeszem. Megesett, hogy az ágyban erősen megmarkolta magát, hogy megbizonyosodjon róla: nem vágták le. Néha, amikor így feküdt, mintha valamiféle rángást érzett volna.

A nagymama mind gyorsabban változott. Egyre zsörtölődőbbé vált, egyetlen cseléd sem bírta ki mellette. Így azután állandóan gondban volt, honnan szerezzen házvezetőnőt; a konyhában átvette a felügyeletet, parancsolgatott Bailey mamának, ami viszont a koszt rovására ment. Az egész életén át a Dolarhyde családnál dolgozó asszony maradt az egyetlen állandó pont a változó személyzetben.

A nagymama a gózös konyhában kipirulva szüntelenül belelekapott valamiibe, gyakran félig készen hagyott ott egy-egy ételt, amely azután sohasem került az asztalra. A maradékokból raguféléket készített, a kamrában pedig ott fonnyadozott a sok zöldség.

Ugyanakkor a mániájává vált a takarékoskodás. Mosáskor

csökkentette a szappan- és a keményítőadagot, olyannyira, hogy a lepedők végül már mocskosszürkévé váltak.

Egyedül november hónap folyamán öt fekete asszonyt is felvette segítségnéknak a háztartásba, de egy sem maradt sokáig.

Aznap este, amikor az utolsó is faképnél hagyta, a nagymámát iszonyú düh fogta el. Ordítózva járta végig a házat. Amikor belépett a konyhába, meglátta, hogy Bailey mama, aki valami tésztát gyúrt délután, egy teáskanálnyi lisztet hagyott a deszkán.

Vacsoráig már csak fél óra volt hátra. A nagymama a gózös, forró konyhában odalépett hozzá, és arcul csapta.

A szakácsnő elképedésében elejtette a tállalókanalat, a szeme könnybe lábadt. A nagymama ismét fölemelte a kezét. Egy hatalmas rózsaszín tenyér azonban félreseperte.

– Soha többé ne merészesse ezt megtenni. Magánkívül van, Mrs. Dolarhyde, de soha többé ne merje ezt megtenni.

A nagymama átkozódva, pusztán kézzel megragadott és fölbörített egy leveseskondért; a forró leves sisteregye ömlött végig a tűzhelyen. Aztán bement a szobájába, és bevágta maga mögött az ajtót. Francis hallotta, hogy odabenn káromkodva csapod a falhoz minden, ami a keze ügyébe esik. Aznap este már ki sem mozdult a szobájából.

Bailey mama eltakarította a leves maradványait, és megetette az öregeket. Egy kosárba összecsomagolta a kevéske cókmókját, belebújt a kopott pulóverébe, és fölvette a sapkáját. Kereste Francis-t, de sehol sem találta.

Már a kordén ült, amikor megpillantotta a tornác sarkában kuporgó kisfiút. Francis figyelte, amint nehézkesen lekászálódik a kordéről, és megindul feléje.

– Oposszumkám, én elmegyek. Többé vissza sem jövök. Sironia, az élelmiszerboltban, majd ő felhívja helyettem a mamádat. Ha szükséged lenne rám, mielőtt a mamád ideér, gyere el a házamba.

Francis visszahőkölt, amikor az asszony megérintette az arcát.

Mr. Bailey csettintett az öszvéreknek, Francis nézte, hogyan távolodik a kordé lámpása.

Sokszor nézte már így, minden szomorúság és üresség érzése fogta el, amióta rádöbbent, hogy Bailey mama elárulta őt. Most közömbös maradt, örült. A pislákoló petróleumlámpás végül eltűnt az út végén. De mi volt ez a holdhoz képest?

Azon tűnődött, milyen érzés lehet megölni egy öszvért.

Marian Dolarhyde Vogt nem jött el Bailey mama hívására. Csak két héttel később jelent meg, amikor a St. Charles-i sheriff hívta fel telefonon. Késő délután érkezett, maga vezette a háború előtti Packardját. Kesztyűt és kalapot viselt.

A kis utca végében az egyik seriffhelyettes fogadta; behajolt a kocsi ablakán.

— Mrs. Vogt, az édesanya dél körül telefonált hozzánk, arról beszélt valamit, hogy a cselédje lop. Amikor kiérkezem, elnézést kérek, de magánkívül volt, és kiáltozott; a helyzet úgy fesztet, mintha senki sem törődne a háztartással. A sheriff úgy gondolta, talán először önt kellene értesíteni, gondolom, megérti. Végtére is Mr. Vogt közéleti személyisége, tudja, hogy van ez.

Marian megértette. Mr. Vogt ekkoriban St. Louis városának közmunkaügyi tanácsosa volt, és nem volt a párt vezetőinek kegyeiben.

— Tudomásom szerint még senki sem látta a házat — mondta a seriffhelyettes.

Marian alva találta az anyját. Két vénember még mindig az asztalnál ült, ebédre várva. Egy öregasszony kombinéban ődön-gött a hátsó kertben.

Marian fölhívta a férjét.

— Milyen gyakran ellenőrzik ezeket a helyeket? Nem szabad megtudniuk semmit... Nem tudom, vajon panaszt emeltek-e már valamelyik ápoltnak a rokonai, nem is hiszem, hogy ezeknek az embereknek egyáltalán van valakijük... Nem. Nehogy ki-

gyere! Néhány négerre lenne szükségem. Küldjél pár négert... és dr. Waterst! A többi az én gondom.

Az orvos egy fehérbe öltözött kórházi ápoló kíséretében meg is érkezett vagy háromnegyed óra múlva; nyomukban egy furgonban Marian szobalánya és öt más háztartási alkalmazott is befutott.

Amikor Francis hazaért az iskolából, Marian, az orvos és a kórházi ápoló mind bent voltak a nagymama szobájában. Francis hallotta, hogy a nagyanya káromkodik. Amikor egy szanatóriumi tolókocsin kigördítették a szobájából, üveges szemmel meredt maga elé, karjára ragtapasszal egy vattadarabot erősítettek. A protézise nélkül beesett arca idegennek tűnt. Marian karja is be volt kötözve — az anyja megharapta.

A nagymama elment az orvos kocsiján, a hátsó ülésre tették be, a kórházi ápoló is beült mellé. Francis figyelte, amint a kocsi elindult. Integetni kezdett, de a keze erőtlénül visszahullt.

Marian takarítócsapata tisztára súrolta és alaposan kiszellőzött a házat, példátlan nagymosást csinált, és meg is fürdette az öregeket. Marian együtt dolgozott velük, és személyesen felügyelt a hevenyészve elkészített ebéd kiosztásakor.

Francishez csak akkor szólt, ha meg kellett kérdeznie, mi hol található.

Amikor minden elvégeztek, elküldte a takarítószemélyzetet, és fölhívta a megyei hatóságokat. Mrs. Dolarhyde-ot szélütés érte, magyarázta.

A szociális gondozók már a sötétben érkeztek egy iskolai busszal, hogy elszállítsák a gondozottakat. Francis azt hitte, őt is magukkal viszik. De róla szó sem esett.

Végül már csak Marian és Francis maradtak a házban. Marian az ebédlőasztalnál ült, a fejét a kezébe fogta. Francis kiment, és fölmászott a vadalmafára.

Nagy sokára Marian behívta. Addigra egy kis bőröndbe már becsomagolta a gyerek ruháit.

– Velem kell jönnök! – vetette oda neki, miközben a kocsit indult. – Szállj be! Ne rakd a lábad az ülésre!

Elhajtottak a Packardban, az üres tolókocsit ott hagyták az udvar közepén.

Nem tört ki botrány. A megyei hatóság közölte, roppant sajnálatos, ami Mrs. Dolarhyde-dal történt, mert nagyon rendesen vezette az otthonat. Vogték nem érte szóbeszéd.

A nagymamát egy magán-idegklinikára szállították. Tizenegy esztendőbe telt, amíg Francis ismét hazamehetett hozzá a házba.

– Francis, ōk a mostohatestvéreid, a húgaid és a fivéred – közölte vele az anyja. Vogték könyvtárában történt a találkozás.

Ned Vogt tizenkét, Victoria tizenhárom, Margaret pedig kilencéves volt. Ned és Victoria összenéztek, Margaret a földre szegezte a tekintetét.

Francis a cselédlépcső fölött kapott szobát. A súlyos kudarcal végződött 1944. évi választás óta Vogték nem tartottak külön szobalányt az emeleten.

Beírtatták az általános iskolába, a Potter Gerardba; pár percnyi járásra volt a háztól, jó messzire az episzkopális egyház magániskolájától, ahová a többi gyerek járt.

Az első napokban a Vogt gyerekek nagy ívben elkerülték, de az első hét végén Ned és Victoria följöttek a cselédlépcsőn, hogy meglátogassák.

Francis hallotta, hogy percekig suttognak odakinn, mielőtt elfordult volna az ajtóból. Amikor a két gyerek látta, hogy az ajtó be van reteszelve, nem kopogtattak.

– Nyisd ki az ajtót! – kiáltott Ned.

Francis ajtót nyitott. A két gyerek egyetlen szót sem szolt hozzá, miközben szemügyre vették Francis ruháit a szekrényben. Ned Vogt kihúzta a kis komód fiókját, és két ujjával kiemelte az ott talált tárgyat: F. D. hímzett monogramos születésnapi zsebkendő-

ket, egy gitárkulcsot, egy orvosságos üvegcsébe zárt fényes sváb-bogarat, egy valaha elázott *Baseball Joe a Világkupán* című könyvet Howard R. Garistől és egy jobbulást kívánó levelezőlapot, amelyen az aláírás így szolt: „Osztálytársad, Sarah Hughes”.

- Hát ez meg micsoda? – kérdezte Ned.
- Egy kulcs.
- Mihez?
- Egy gitárhoz.
- Van gitárod?
- Nincs.
- Akkor meg minek? – érdeklődött Victoria.
- Apám használta.
- Nem értem, mit mondasz. Mit mondta? Ismételtesd meg vele, Ned:

– Azt mondta, hogy az apjaé volt. – Ned belefújta az orrát az egyik zsebkendőbe, azután visszadobta a fiókba.

– Ma eljöttek a pónikért – közölte Victoria. Leült a keskeny ágyra. Ned is mellé ült, a hátát a falnak vetette, a lábát fölrakta a pokrócra.

– Nincs többé póni – mondta Ned. – Nincs többé nyaraló a tó mellett nyáron. És tudod, miért? Szólalj meg már, te kis rohadék!

– Apa sokat betegeskedik, és nem keres már annyi pénzt – magyarázta Victoria. – Megesik, hogy egész nap be sem megy az irodába.

– És tudod, mitől beteg, te kis rohadék? – kérdezte Ned.

– Nyisd már ki a szádat, hogy megértslek!

- A nagymama azt mondta, hogy részeges. Ezt megértetted?
- Beteg, mert underodik a csúf pofádtól – jelentette ki Ned.
- És ezért nem szavaztak rá az emberek – tette hozzá Victoria.

– Menjetek ki! – mondta Francis. Amikor megfordult, hogy kinyissa az ajtót, Ned hátra rúgtá. Francis megpróbálta minden kezével védeni a veséjét, ezzel megmentette az ujjait, mert Ned most gyomron rúgtá.

– Ó, Ned! – kiáltotta Victoria. – Ó, Ned!

Ned a fülénél fogva megragadta Francist, és az öltözőasztal fölötti tükör elő cipelte.

– Ettől beteg! – kiáltotta, és beleverte Francis arcát a tükörbe.

– Ettől beteg! – Újabb ütés. A tüköröt vér és takony mázolta össze. Végül Ned elengedte, és Francis leült a földre. Victoria tágra nyílt szemmel meredt rá, az alsó ajkába harapott. Ott hagyták a földön, és elmentek. Francis arca vérben és nyálban úszott. A szeme könnybe lábadt a fájdalomtól, de nem sírt.

28. fejezet

Chicagóban a zuhogó eső egész este ott dobol a Freddy Lounds nyitott sírja fölé feszített sátorponnyán.

A mennyörgés bele-belehasít Will Graham lüktető fejébe, amikor az asztaltól botorkálva megindul az ágy felé, ahol az álom kígyó módra összetekerével várja a páRNA alatt.

A St. Charles fölött magasodó vén házat körülfütyüli a szél, az épület pedig az ablakokat verdeső sziszegő eső és a mennyörgés dördülései közepette megismétli hosszú sóhaját.

A sötétkékben megnyikordul a lépcső. Mr. Dolarhyde lépked le rajta, kimonója minden lépéskor susogó hangot ad, a szeme kikerkedett, mert csak az előbb ébredt.

A haja nedves, gondosan fésült. Kefével sikálta a körmeit. Suhanya, lassan lépked, úgy összpontosít, mintha egy csurig telt csészét egyensúlyozna.

A vetítője mellett filmtekercs. Két téma. Sok filmtekerceset a papírkosárba dobott, el akarja égetni őket. Csupán kettőt tartott meg; ezeket tucatnyi amatőr film közül válogatta ki, amelyeket az üzemen másolt le, és hazavitt megtekintésre.

Dolarhyde kényelmesen elhelyezkedik a hátradönthető székében, mellette egy tálcán sajt és gyümölcs; felkészül a vetítésre.

Az első film egy július 4-i pikniken készült. Rokonszenves

család: három gyerek; az apa bikanyakú, vaskos ujjaival a savanyúságos edényben matat. És az anya.

A legjobban akkor látni, amikor szoftballt játszik a szomszédek gyerekeivel. Alig tizenöt másodpercig szerepel; szervál, aztán szembefordul a dobóval meg a kamerával, a lábat szétveti, hogy bármelyik irányba nekilődülhasson, és amikor derékból előrehajlik, a melle meglendül a pulóver alatt. Bosszantó, hogy az egyik gyerek a kamera előtt lengeti azütőjét. Az asszony egyik lábat a bázispontként szolgáló párnára helyezi, kifordított csípővel áll, összezárt lábán megfeszül az izom.

Dolarhyde újra meg újra szemügyre veszi az asszony körvonalait. Láb a bázisponton, a medencéje előredől, a combizom megfeszül a farmerból sortra vágott nadrág alatt.

Ennél az utolsó képnél hosszabban megáll. Az asszony és a gyermekei. Piszkosak, fáradtak. Összeölélkeznek. A lábuk között egy kutya a farkát csóválva ugrál.

Izsonyú mennyörgés. A nagymama magas találószekrényében csilingelve koccannak össze a metszett üvegpoharak. Dolarhyde egy körtéért nyúl.

A második film többrészes. Címe: Az új ház; egy széttört malacpersely fölött ingmerezítő kartonon rakták ki egypennysek-ből e szavakat. Azzal kezdődik, hogy az apa a kertben leveszi az „Eladó” táblát. Magasra tartja, és zavart nevetéssel fordul szembe a kamerával. A zsebeit kifordítja.

Remegő, hosszú képsor az anyáról és három gyermekéről a kapuhoz felvezető rövid lépcsősoron. Szép ház. Vágás: az úszó-medence. Egy kisgyerek, vizes haja a fejéhez tapad, a trambulin-hoz evickél, nedves lábnyomokat hagyva maga mögött a csem-pén. Fejest ugrik a vízbe. Egy kiskutya a házaspár lánya felé úszik, fülét hátracsapja, az állát magasra emeli, felvillan a szeme fehérje.

Az anya a vízben, megkapaszkodik a lépcsőben, és egyenesen belenéz a felvezőgépre. Göndör fekete haja csilllog, akár a szörme, duzzadó mellének domborulata kirajzolódik nedves trikó-

ján, a lába hullámozni látszik a vízfelszín alatt, amint ollózó mozdulatokat tesz.

Éjszaka. Egy rosszul exponált képsor az úszómedence felől mutatja a kivilágított házat, a fények villóznak a vízben.

Bent a házban bolondozik a család. mindenütt ládák és csonmagolányag. Egy ósdi utazóláda, amelyet még nem raktároztak el a manzárdszobában.

Egy kislány a nagyanya ruháit próbálja. Kerti ünnepélyeken viselt, malomkeréken kalap van a fején. Az apa a díványon ül. Úgy tűnik, kicsit becsípett. Most nyilván az apa veszi át a felvétőgépet. A kamera nem áll túl biztosan a kezében. Az anya kalapban a tükör előtt áll. A gyermekek körülötte ugrádoznak, a fiúk nevetve huzigálják a régi cicomákat. A kislány hűvösen méregeti az anyját, tűnődik, milyen lesz majdan ő maga.

Közékkép. Az anya megfordul, merev mosollyal, tarkójára tett kézzel pótol a felvétőgép előtt. Nagyon csinos. A nyakában egy kámea.

Dolarhyde kimerevíti a képet. Visszapörgeti a filmet. Az asszony újra meg újra megfordul a tükör előtt, és mosolyog.

Dolarhyde szórakozottan megfogja a szoftballjátékos-filmet, és a papírkosárba dobja.

Leveszi a vetítőről a tekercset, és szemügyre veszi a dobozon a címkét: „Bob Sherman, Oklahoma, Tulsa, Star Route 7., 603-as postaláda.”

Kocsival ez sincs messze.

A tenyerén méregeti a filmet, azután ráborítja a másik tenyerét, mintha a tekercs parányi élőlény lenne, amely esetleg ereje végső megfeszítésével harcolni akarna az életéért. Úgy érzi, mintha szöcskeként ugrálna a két tenyere között.

Visszaemlékezik a görcsös kapkodásra a Leeds-házban, amikor kigyulladtak a fények. Leedset még a reflektorok bekapcsolása előtt el kellett volna intéznie.

Ezúttal zökkenőmentesebben akar eljárni. Micsoda pompás dolog lesz bekészni az álvók közé – közben jár a felvétőgép –, és

kis ideig melléjük bújni! Aztán a sötétben lesújtani rájuk, majd felülve boldogan összevizelné magát. Megteheti mindezet infra-vörös filmmel, tudja is, hol lehet beszerezni.

A vetítő még jár. Dolarhyde a tenyere között tartva a filmet csak ül, miközben a fényes, üres vetítővászon a leksi szemei előtt más képek suhannak el, odakinn pedig hosszan sóhajt a szél.

Semmi bosszúvágyat sem érez, csak Szeretetet, eltölti az előjövendő Dicsőség gondolata; elgyengülő, mind gyorsabban verő szívek, akár a néma csöndbe menekülő léptek dobogása.

Ő meg fólágaskodik. Fólágaskodik, eltölti a Szeretet, Shermannek pedig megnyílnak számára.

Egy pillanatra sem rémlik fel neki a múlt, csak az előjövendő Dicsőségre gondol. Eszébe sem jut az anyja háza. Az igazság az, hogy meglepően kevés és elmosódott az abból az időből származó emléke.

Már a húszas éveiben járt, amikor az anyja házához fűződő emlékei kiestek az emlékezetéből, csupán vékony réteget hagyva lelke felszínén.

Tudja, hogy alig egy hónapig élt ott. Nem emlékszik arra, hogy kilencéves korában azért távolították el a házból, mert fölakasztotta Victoria macskáját.

A megmaradt kevés kép közül az egyik maga a ház, kivilágított ablakokkal, ahogy a téli félhomályban az utcáról láta, amikor a Potter Gerard iskolából a másfél kilométerre lévő másik ház felé tartott, aholá koszt-kvártélyra beadták.

Emlékezett a Vogt-könyvtár szagára is, amikor az anyja fogadta, hogy átadja neki a szünidei holmját. Nem emlékezett viszont már az emeleti ablakokból leselkedő arcokra, amikor kiemelte a házból, végig a fagyos járdán, és a hónalját szinte égették a gyakorlatias ajándékok, miközben sietve lépegett hazafelé, egy olyan hely irányába, amely merőben elültött St. Louistól, és csak a lelkében élt.

Tizenegy esztendős korában már rendkívül élénk volt a fantáziaja, és amikor a benne élő Szeretet majd szétfeszítette, könnyí-

tett magán. Óvatosan vadászott kis háziállatokra, gondosan mérlegelve a következményeket. A kiskutyák és kismacskák olyan szelídek voltak, hogy könnyűszerrel zsákmányul estek. A hatóságok sohasem gyanakodtak rá, amikor a garázsok mélyén fölfedezték a döngölt padlóba szívódott, szánalmas kis vérfoltokat.

Negyvenkét éves korában mindenre már nem emlékezett. És sohasem gondolt az anyja házában élő emberekre – az anyjára, a mostohahúgaira vagy a mostohafivérére.

Éjszaka néha megjelentek neki, egy hagymázás álom ragyogó töredékeiként. Megváltoztak és megnyúltak, az arcuk és a testük rikító papagájszínekben villódzott, úgy hajoltak fölé, mintha átjutatos pózt vettek volna fel.

Ha nagy néha úgy döntött, hogy főlidézi a múltat, sok kelleset emléket is előbányászott. Valamennyi a katonai szolgálatával volt kapcsolatos.

Tizenhét éves korában rajtakapták, amikor soha ki nem derített októl vezérelve, éppen bemászott egy nő házának az ablakán. Válaszút elé állították: besoroztatja magát, vagy bíróság elé állítják. A hadsereget választotta.

Az alapkiképzés után különleges iskolába küldték, ahol sötét-kamrás munkára képezték ki, majd San Antonióból helyezték, ahol a hadsereg Brooke Kórházában egészségügyi oktatófilmeken dolgozott.

A Brooke néhány sebésze fölfigyelt rá, és elhatározta, hogy plasztikai műtétet hajtanak végre az arcán.

Z-plasztikát végeztek az orrán: fülporcogót használtak az orr és a felső ajkak közötti, középen található, kiemelkedő bőrrész, a columella meghosszabbítására, az ajkán pedig Abbé-plasztikát alkalmaztak; az operáció olyan nagy érdeklődést keltett, hogy számos orvos jelent meg a műtőben.

A sebészek büszkék voltak az eredményre. Dolarhyde azonban nem volt hajlandó tükrbe nézni, csak kibámult az ablakon.

A filmtár kartotékjai arról tanúskodtak, hogy Dolarhyde sok

filmet kölcsönözött ki – főleg különféle sérülésekkel foglalkozókat –, és egészen másnapig magánál tartotta ezeket.

1958-ban ismét besoroztatta magát; a második szolgálati ideje alatt fedezte fel magának Hongkongot. Mivel a koreai Szöulban állomásoszott, ahol az ötvenes évek végén a hadseregnak a harmincnyolcadik szélességi fokon túlra küldött kis felderítőgépei által készített filmeket hívta elő, két ízben is sikerült eljutnia szabadságra Hongkongba. Hongkong és Kaulung 1959 őszén bármilyen ízlést ki tudott elégíteni.

A nagymamát 1961-ben engedték ki a szanatóriumból; naposszat a Thorazine által biztosított kábán békés állapotban élt. Dolarhyde két hónappal a rendes ideje előtt különlegesen súlyos családi körülményeire való hivatkozással leszerelését kérte; ezt engedélyezték is, ő pedig hazatért, hogy gondoskodjon a nagyanyjáról.

Az ō számára is békés időszak köszöntött be. Amikor megkapta az új állását a Gateway-nél, elég pénze volt ahhoz, hogy alkalmazzon egy asszonyt, aki egész nap a nagymama mellett lehetett. Éjszakánként Dolarhyde és nagyanya kettesben ülte a szalonban, de egyetlen szót sem váltottak. Csak az öreg óra keztyegése és ütése törte meg a csöndet.

Az anyját csak egyszer látta, a nagyanya temetésén, 1970-ben. Keresztsülnézett rajta, elnézett mellette, sárga szeme megkökkentően hasonlított az anyjáéra. Felőle akár idegen is lehetett volna.

Az anyját meglepte a megjelenése. Domború mellkasú, erőteljes testalkatú fiatalember, arcbőre azonos az anyjáéval, és takaros kis bajusz fedte az ajkát; anyja azt gyanította, hogy a hajából ültették át a szörököt.

A rá következő héten egy ízben fölhívta telefonon, de csak annyit hallott, hogy valaki óvatosan letesz a kagylót.

A nagymama halálát követő kilenc éven át Dolarhyde felhőtlenül élt, és nem is háborgatott senkit. A homloka tükörsima volt. Tudta, hogy vár. De nem tudta, hogy mire.

Egy jelentéktelen esemény, amilyen bárkivel előfordul, tudatta vele, hogy eljött az Idő: egy északra nyíló ablakban állt, valami filmet ellenőrzött, amikor a kézfején észrevette, hogy öregszik. Úgy tűnt, mintha a filmet tartó keze egyszerre csak a semmiből jelent volna meg előtte, és az éles északi fényben észrevette, hogy a csontok meg az inak fölött megereszkedett a bőr, a kezét pedig gyíkkelyekhez hasonló, gyémánt alakú ráncok hálózzák be.

Jobbra-balra forgatta a kezét a fényben, és egyszerre csak elborította a kelkáposzta és a párolódó paradicsom átható szaga. Megborzongott, pedig meleg volt a szobában. Aznap este a szokásosnál erőteljesebben edzett.

Dolarhyde a manzárdban lévő edzőtermében a kézi súlyzók és a súlyzópad mellett testmagasságú tükröt szereltetett fel. Ez volt az egyetlen tükör a házban; kedvére kigyönyörködhette magát a testében, mert minden álarcban kondizott.

Gondosan szemügyre vette magát, amikor az izmait megfeszítette. Negyvenéves korában sikkerrel indulhatott volna a területi testépítő-bajnokságon. Mégis elégedetlen volt magával.

Még ugyanezen a héten akadt rá Blake festményére. Azon nyomban megragadta a képzeletét.

Nagy méretű, színes fényképfelvételen látta meg a *Time* magazinban; illusztráció volt egy cikkben, amely arról számolt be, hogy a londoni Tate-ben retrospektív kiállítás nyílt Blake műveiből. A Brooklyn Múzeum a londoni kiállításra elküldte A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő című alkotást.

A *Time* kritikusa így írt: „A nyugati művészettel alig akad néhány olyan démoni kép, amely a szexuális energia ilyen lidér-csés feszültségét árasztaná...” Dolarhyde-nak nem kellett elolvasnia a cikket ahhoz, hogy maga is rádöbbenjen erre.

Napokig a tárcájában hordta az újságkivágást, azután késő éjszaka a sötétkamrában lefényképezte és fólnagyította. Munka-

közben lázas izgalom fogta el. Az edzőteremben a tükrő mellé állította a festményt, és mereven nézte, miközben megfeszítette az izmait. Csak akkor tudott aludni, ha kimerülésig edzett, utána pedig megtékintette az egészségügyi filmjeit, ami segítette a szexuális kielégülésben.

Kilencéves kora óta tudta, hogy alapjában véve magányos, és mindenig is az lesz – jóllehet az effajta következetés jobban illett egy negyvenes férfihoz.

És most, amikor már a negyvenes éveit taposta, olyan csillogó, élénk és erőteljes képződések világába lépett, amelyek a gyermekkorra jellemzők. Egy lépéssel túljutott a Magány határán.

Abban a korszakban, amikor más férfiak először ismerik fel az elszigeteltségüket, és kezdenek el rettegni tőle, Dolarhyde megértette a magányát: magányos, mert Páratlan Jelenség. A megtérés vakburgalmával ismerte föl, hogy ha megfeszített erővel buzgolkodik, ha követi oly sokáig elfojtott természetes ösztöneit, és valódi sugalmazásokként – hiszen azok! – fejleszti őket, akkor Átlényegülhet.

A festményen nem látható a Sárkány arca, de Dolarhyde egyre inkább főlismerte, milyen is valójában.

A nappaliban az egészségügyi filmeket nézve, a súlyzózástól duzzadó izmokkal tágra nyitotta állkapcsát, és behelyezte a nagyanya fogosorát. Nem illeszkedett eltorzult ínyéhez, állkapcsa rövid idő múltán begörcsölt. Ettől fogva valahányszor magára maradt, az állkapcsát erősítette, addig harapdált egy kemény gumitömböt, amíg az arcizmai úgy kidudorodtak, mintha diók lennének.

1979 őszén Francis Dolarhyde kivette a bankból megtakarított pénze java részét, majd három hónap szabadságot vett ki munkahelyén. Hongkongba utazott, és magával vitte a nagyanya fogosorát is.

Visszatértekor a vörös hajú Eileen és a többi munkatársa is egyhangúlag megállapította, hogy a szabadság jót tett neki. Nyugodt volt. Észre sem vették, hogy most már sohasem használta

az alkalmazottak öltözőjét és zuhanyozóját – korábban sem járt oda gyakran.

A nagyanyja fogora ismét visszakerült az ágya melletti éjjeli-szkrényen álló üvegbe. Saját új fogorát az emeleten az íróasztalába zárta el.

Ha Eileen megpillantotta volna, amint a tükör előtt áll, szájában az új fogorával, és az edzőterem vakító fényében ott csillog a testén az új tetoválás, bizonyára fölsikoltott volna. De csak egyszer.

Most már volt ideje; többé nem kellett sietnie. Övé volt az örökkévalóság. Ez öt hónappal azelőtt történt, hogy kiválasztotta Jacobiékat.

Jacobiék voltak az elsők, akik segítettek neki, a legelsők, akik fölemelték Átlényegülésének Dicsőségébe. Jacobiék minden másnál jobbak voltak, jobbak bárminél, amit eddig az élete folyamán megismert.

Egészen addig, amíg rá nem talált Leedsékre.

Most pedig, amikor egyre nőtt az Ereje és a Dicsősége, Shermanék kerültek sorra, és várta az infravörös sugárzás sosem ismert meghittsége. Úgy érezte, páratlan élményben lesz része.

29. fejezet

Francis Dolarhyde-nak el kellett hagynia a saját birodalmát, a Gateway Filmlabort, hogy beszerezze, amire szüksége volt.

A Gateway üzem legnagyobb részlegének – az amatőr filmek kidolgozásának – a termelési főnöke volt, de az övén kívül a vállalatnak még négy részlege működött.

A hetvenes évek gazdasági pangása erősen kihatott az amatőrfilm-készítésre, ráadásul az amatőr videózók is mind nagyobb konkurenciát támasztottak. A Gateway kénytelen volt egyre újabb szolgáltatásokra berendezkedni.

A vállalat új részlegeket állított fel, például amelyek a filmet átvitték videószalagra, azután légi felvételek alapján készített té-

képeket nyomtattak, valamint vevőszolgálatot nyújtottak kisebb filmkészítő cégeknek.

1979-ben égből pottyan ajándék hullott a Gateway ölébe. A hadügyminiszteriummal és az energiaügyi miniszteriummal együtt a vállalat arra szerződött, hogy új emulziókat fejleszt és próbál ki az infravörös fényképezés számára.

Az energiaügyi miniszteriumnak érzékeny infravörös filmre volt szüksége a hőszigeteléssel kapcsolatos kutatásai számára. A hadügyminiszteriumnak szintén szüksége volt ilyen filmekre az éjszakai felderítő repülésekhez.

A Gateway 1979 végén felvásárolta a szomszédos kis Baeder Vegyiműveket, és ott indította be az új programját.

Dolarhyde ebédidőben átsétált a Baederbe, a vakítóan kék ég alatt lépkedve óvatosan kikerülte az aszfalon csillagogó tócsákat. Lounds haláláról értesülve fényes jókedvre derült.

Úgy tűnt, hogy a Baederben mindenki ebédelni ment. Egy előcsarnok-labirintus végében talált rá a keresett ajtóra. Az ajtó melletti táblán ez a felirat állt: „Infravörös fényre érzékeny anyagok. TILOS a vörös fény! TILOS a dohányzás! TILOS a szeszes ital fogyasztása!” A tábla fölött égett a piros jelzőlámpa.

Dolarhyde megnyomott egy gombot, mire a jelzőfény egy pilanat múlva átváltott zöldre. Belépett a fényzsilipbe, és kopogtatott a belső ajtón.

– Tessék! – szólalt meg odabenn egy női hang.

A koromsötétből hűvösség áradt felé. Vízcsobogás, a D-76-os előhívó ismerős szaga, amibe leheletnyi kölni illata keveredett.

– Francis Dolarhyde vagyok. A szárító ügyében jöttem.

– Remek. Ne haragudjon, de tele van a szám. Éppen az ebédemet fejezem be.

Hallotta, hogy valaki csomagolópapírt gyűr össze, majd a szemétkosárba dobja.

– Tulajdonképpen Ferguson kérte a szárítót – folytatta a hang a sötétből. – Ő most szabadságon van, de tudom, hová kell. Van szárítójuk a Gatewayben?

– Kettő is van nálam. Az egyik nagyobb. Ferguson nem említette, mennyi helye van a berendezés számára. – Dolarhyde hetekkel ezelőtt látott egy feljegyzést a szárítóügről.

– Megmutatom magának, ha nem bánja, hogy várnia kell egy kicsit.

– Semmi baj.

– Dőljön háttal az ajtónak – a női hang most a gyakorlott előadó hanghordozására váltott át –, lépjön előre hármat, amíg csempét nem érez a lába alatt, akkor közvetlenül balra egy zsákmolyt talál.

Dolarhyde megtalálta. Most már közvetlenül a nő mellett állt. Hallotta a laboratóriumi köténye suhogását.

– Köszönöm, hogy eljött ide – mondta a nő. A hangja tisztán, kicsit fémesen csengett. – Ugye maga a nagy épületben a feldolgozási részleg vezetője?

– Úhüm.

– Maga az a Mr. D., aki villámokat szór, ha az igényléseket rosszul töltik ki?

– Az vagyok.

– Reba McClane a nevem. Remélem, most semmi baj sincs ideát.

– Már nem én foglalkozom ezekkel a dolgokkal. Csak arról van szó, hogy én terveztem meg a sötétkamra építését, amikor megvásároltuk ezt a céget. Hat hónapja nem jártam itt. – Saját mértékével mérve hosszú szöveg volt ez; könnyebben esett néki, ha a sötétben beszélhetett.

– Még egy pillanat, akkor világosságot gyújtok. Szüksége van mérőszalagra?

– Hoztam magammal.

Dolarhyde kifejezetten élvezte, hogy a sötétben ülő nővel beszélhet. Hallotta, amint a kistáskájában kotorászik, azután púderdoboz kattanása hallatszott.

Sajnálta, amikor csengett az időjelző.

– Hát meglennénk. Berakom ezt az anyagot a fekete dobozba – jelentette ki a nő.

Dolárhyde hűvös fuvallatot érzett, hallotta, hogy egy szekrény bezárul a gumizott zsanérokon, végül egy vákuumzár szívőhangja jutott el hozzá. Egy kis léglökés, majd a mellette elhaladó nő kölnijének az illata.

Dolarhyde az orra alá nyomta öklének bütykeit, gondolkodó arckifejezést öltött, és várta, hogy kigyulladjon a fény.

Egyszerre csak világos lett. A nő az ajtónál állt, és nagyjából az ő irányába fordulva mosolygott. Csukott szemhéja mögött a szeme aprókat, szinte véletlenszerűen mozgott.

Dolarhyde megpillantotta a sarokba támasztott fehér botját. Elvette a kezét az arca elől, és elmosolyodott.

– Megkínálna egy szilvával? – kérdezte. A hosszú asztalon, amelynél korábban a nő ült, szilvák hevertek.

– Hát persze, nagyon finom.

Reba McClane harminc év körüli lehetett, csinos arcának világosan kirajzolódó, erős csontok kölcsönöztek határozottságot. Orrnyergén pici, csillag alakú heg virított. A haja búzaszöke és rózsaarany vegyülete volt, apródfrizurája kissé régimódinak tünt, arcán és kézfején a napozás nyomán kedves szeplők jelentek meg. A sötétkamra csempeje és rozsdamentes acélja közeppette olyannak tünt, mint a fényes napsugár.

Dolarhyde gátlástalanul szemügyre vehette a nőt. A tekintete oly akadálytalanul tapogathatta végig, mintha levegő lett volna. A nő nem háríthatta el a pillantásait.

Dolarhyde gyakran meleg pontokat, tűszúrásokat érzett a bőrén, ha nővel beszélt. Ezek a pontok mindenkor jelentkeztek, ahová – úgy vélte – a nő éppen nézett. Még ha egy asszony éppen nem is rá nézett, Dolarhyde akkor is azt gyanította, hogy valahol látja a tükkörképet. Nagyon tudatosan mindenkor érezte a fényvisszaverő felületeket, és úgy ismerte a visszaverődési szögeket, ahogyan egy mélyvízi cápa érzékeli a zátonyokat.

Most azonban hűvös maradt a bőre. A nő bőre szeplős volt, a nyakán és a csuklója belsején gyöngyszínű.

– Megmutatom magának a szobát, ahová Ferguson be akarja állítani a szárítót – mondta. – Ott elvégezheti a mérést.

Megmérték a helyiséget.

– Most pedig egy szívességet kérnék – szólalt meg Dolarhyde.

– Rendben van, tessék.

– Szükségem lenne némi infravörös filmre. Érzékeny, nagyon érzékeny filmre, úgy ezer nanométeresre.

– Hűtőszekrényben kell tartania, felvétel után pedig ismét vissza kell tennie a hidegre.

– Tudom.

– Ha elmondaná, milyen körülmények között akar dolgozni vele, akkor talán én...

– Körülbelül két és fél méterről készítem a felvételt, a fényforrásokra két Wratten-szűrőt teszek. – Túlságosan is úgy hangzott, mintha valamiféle ellenőrző berendezésről lenne szó. – Az állatkertben – tette hozzá. – A sötétség világában lesz a címe. Az éjszakai állatokat akarják filmezni.

– Hát azok valóban kísértetiesek lehetnek, ha nem alkalmas a kereskedelmi forgalomban lévő infravörös film.

– Ühüm.

– Biztos vagyok benne, hogy eleget tudunk tenni a kérésének. De azért van itt valami. Tudja, ugye, hogy sok anyagunk a hadügminisztériumi szerződés keretébe tartozik. Amit innen kivisz, arról elismervényt kell adni.

– Helyes.

– Mikor lesz szüksége rá?

– Huszadika körül. Semmiképpen sem később.

– Talán említenem sem kell, minél érzékenyebb, annál nehezebb bálnni vele. Hűtőkészülékekbe, szárazjégbe meg más ilyes-félékbe kell nyúlkálnia. Négy óra körül ellenőriznek majd néhány mintát, ha van kedve, nézze meg. Kiválaszthatja a leg-enyhébb emulziót, azzal azt tesz, amit csak akar.

– Eljövök.

Dolarhyde távozása után Reba McClane megszámolta a szilvákat. Csak egy hiányzott.

Fura ember ez a Mr. Dolarhyde. Amikor Reba meggyújtotta a villanyt, nem érzett semmiféle kínos szünetet, a hangjából sem ćsendült ki részvét. Talán már tudta, hogy ő vak. De még jobb is, hogy ügyet sem vetett rá.

Üdítő újdonság lenne.

30. fejezet

Chicagóban megkezdődött Freddy Lounds temetése. A nagy gonddal összeállított szertartás költségeit a *The National Tattler* fedezte; a rendezők minden megtettek, hogy a temetést már csütörtökön, a Lounds halálát követő napon megtartsák. Ez esetben ugyanis az ott készült felvételek már megjelenhetnének a *Tattler* csütörtök esti számában.

A szertartás hosszasan elhúzódott a kápolnában és a sírnál is.

Egy, a rádióból közismert prédikátor véget nem érő, émelyítően túlzó dicshimnuszokat zengett Freddyről.

Graham leküzdötte az undorát, és megróbálta figyelni a tömeget.

A fizetett kórus alaposan megdolgozott a pénzéért a sír mellett, miközben a *Tattler* fényképészei motoros felvétőgépeket zümmögötték. Két tévéstáb is jelen volt, a sírra szegezték csúszó-mászó, leselkedő kameráikat. Sajtójigazolványos rendőri fényképészek a tömeget fényképezték.

Graham főlismerte a chicagói gyilkossági csoport több civil ruhás nyomozóját. Egyedül ezek voltak ismerős arcok a tömegben.

És ott volt a Wendy City gazdája, Lounds barátnője, Wendy is. A ravatalozóban ült, közvetlenül a koporsó mellett. Graham alig ismert rá. Szőke haját szoros kontyba fogta össze, és méretre szabott fekete kosztüm volt rajta.

Az utolsó zsoltár felcsendülésekor fölállt, imbolyogva előre-lépett, letérdelt, fejét a koporsóra hajtotta, és miközben villantak a vakuk, a karjával a krizantémokkal borított szemfedelelőlelte.

A tömeg szinte néma csöndben indult a szivacsos füvön át a temető kapuja felé.

Graham Wendy mellett lépkedett. A magas vaskerítés dárdái között a meg nem hívottak tömege meredt rájuk.

– Jól van? – kérdezte Graham.

A sírkövek közé érve megálltak. A lány szeme száraz, a pil-lantása hűvös volt.

– Jobban, mint maga – felelte. – Berúgott, igaz?

– Hát igen. Szemmel tartja magát valaki?

– A körzeti rendőrség odaküldött hozzám pár embert. A klubban civilben ülnek. Nagyon megy most az üzlet. A szoká-sosnál több a fura figura.

– Sajnálok, hogy így történt. Maga... tényleg remekül visel-kedett a kórházban. Csodáltam érte.

Wendy bólintott.

– Freddy rendes pasas volt. Nem érdemelte meg, hogy ilyen szörnyű véget érjen. Köszönöm, hogy bevitt a szobába. – A tá-volba nézett, hunyorgott, gondolkodott valamin, a szemfesték kő-porként tapadt a szemhéjára. Szembefordult Grahammel. – Ide figyeljen, a *Tattler* ad nekem valami pénzt, ezt úgyis kitalálta, igaz? Egy interjúért meg a sír melletti térdre borulásért. Nem hiszem, hogy Freddy haragudna érte.

– Dühös lenne, ha elszalasztaná az alkalmat.

– Én is így gondoltam. Ócska trágerek, de fizetnek. Az igaz-ság az, hogy megpróbáltak rávenni, hogy mondjam azt, vélemé-nyem szerint maga tudatosan szabadította rá ezt a szörnyeteget Freddyre azzal, hogy haverkodott vele azon a képen. Ezt nem mondtam. Ha azt írják, hogy én mondtam, az csak rizsa.

Graham egyetlen szót sem szólt, miközben Wendy az arcát fürkészte.

– Lehet, hogy maga nem szívelte, de mit számít ez. Ha sejt-

te volna, hogy ez megtörténhet, akkor nem hagyta volna futni a Csorbát, igaz?

– Így van, Wendy, kikészítettem volna.

– Egyáltalán, tudnak valamit róla? Ezek a pasasok minden-félét fecsegnek, csak ennyit tudok.

– Nem sok adatunk van róla. A labor kimutatott pár dolgot, ezeket a nyomokat próbáljuk követni. Tiszta ügy volt, a pasas meg szerencsés.

– Hát maga?

– Micsoda?

– Szerencsés?

– Nagy néha.

– Freddynek sohasem volt szerencséje. Azt mondta nekem, nagy pénzt fog bezsebelni ebből az ügyből. Bombaüzletekről ál-modozott.

– Valószínűleg így is történt volna.

– Ide figyeljen, Graham, tudja, ha valaha is úgy érzi, inna egyet, nálam megteheti.

– Kösz.

– De az utcán maradjon józan.

– Persze, persze.

Két rendőr utat nyitott Wendynek a kapun kívül tolongó kí-váncsiak tömegében. Az egyik bárméskodó „A Csorba fogú csak egy egyéjszakás kaland” feliratú trikót viselt. Wendy után füty-tyentett. A mellette álló nő pofon vágtá.

Egy tagbaszakadt rendőr benyomakodott Wendy mellé a 280ZX jelzésű kocsiba, és a nő már indított is. Egy másik rendőr jelölés nélküli kocsiban követte.

Chicago úgy bűzlött a hőségen ezen a délutánon, akár egy besült rakéta.

Graham magányosnak érezte magát, és azt is tudta, miért: a temetések gyakran fölébresztik az ember szexuális vágyát – da-colni a halállal.

A szél meggizegtette a lába melletti koszorút. Egy gyötrelmes

pillanatra eszébe jutottak a tengeri szélben susogó pálmalevelek. Szenvedélyes vágyat érzett, hogy hazamenjen, de tudta, hogy nem teszi meg, nem teheti meg, amíg a Sárkány életben van.

31. fejezet

A Baeder Vegyiműveknek kicsiny vetítőterme volt – öt sor összecsukható szék, közöttük egy folyosó.

Dolarhyde késve érkezett. Megállt a bejárat mellett, a karját keresztbé fonta a mellén, miközben szürke meg színes lapokat és különfélekképpen megvilágított kockákat vetítettek, amelyeket különböző infravörös emulziókra vettek fel.

A jelenléte zavarta Dandridge-et, a vetítésért felelős fiatalembert. Dolarhyde a munkahelyén tekintélyt parancsoló jelenség volt. A szomszédos anyavállalat elismert sötétkamra-szakértője, és mindenki tudta róla, hogy maximalista.

Dandridge hónapok óta nem kérte ki a véleményét; ez a kicsinyes vetélkedés akkor kezdődött közöttük, amikor a Gateway megvásárolta a Baeder Vegyiműveket.

– Reba, mondja el nekünk a... nyolcas minta előhívó folyadékának az összetételét – mondta Dandridge.

Reba McClane a sor végén ült, öleiben jegyzetblokk hevert. Az ujjaival a blokkot tapogatta a félhomályban, és hangosan ismertette az előhívás eljárását: a vegyszereket, a hőmérsékletet, az előhívási időt és a filmezés előtti meg utáni tárolási eljárást.

Az infravörös-érzékeny filmet teljes sötétségben kell előhívni. Ő maga végzett minden sötétkamrai műveletet, a számos mintát érintési kód alapján rendezte, és folyamatosan feljegyzéseket készített a sötétben. Nyilvánvaló volt, milyen értékes munkatárnak tekinti őt a Baeder.

A vetítés elhúzódott a munkaidőn túlra.

Reba McClane ülte maradt még akkor is, amikor a többiek kisorjáztak a vetítőből. Dolarhyde óvatos léptekkel közelített

hozzá. Amíg mások is jelen voltak a teremben, távolságot tartva szólt hozzá. Nem akarta, hogy a lány úgy érezze, figyelik.

– Már azt hittem, hogy nem ér ide – mondta Reba.

– Elromlott egy gép. Ezért késtem.

Kigyulladtak a fények, Dolarhyde, aki a lány előtt állt, láta a választékánál a fehér fejbőrét.

– Látha az 1000 Celsius-fokos mintát?

– Láttam.

– Állítólag jónak nézett ki. Sokkal könnyebb dolgozni vele, mint az 1200-as sorozattal. Gondolja, hogy megfelel?

– Megfelel.

Rebánál ott volt a táskája és a könnyű esőköpenye. Dolarhyde hátralépett, amint a lány a fehér botjával tapogatózva kifelé haladt a sorok közötti átjárón. Láthatóan nem várt semmiféle segítséget. Dolarhyde nem is ajánlotta fel, hogy segít neki.

Dandridge nézett be a terembe.

– Reba, drágám, Marciának el kellett repülnie. Elboldogultsz?

A lány arcába szökött a vér.

– Nagyon jól elboldogulok, köszönöm, Danny.

– Elvittelek volna kocsin, drágám, de már így is elkésem. Mondja csak, Mr. Dolarhyde, ha nem okozna túl nagy fáradtságot, nem tenné meg...

– Danny, hazatalálok. – Reba szava elakadt haragjában. Mivel az arckifejezés apró rezzenésein nem ismerhette, továbbra is barát-ságos maradt az arca. De az arcsínén nem tudott uralkodni.

Dolarhyde, aki hűvös, sárga szemet le sem vette róla, tökéletesen megértette, mitől lobbant fel a haragja. Tudta, hogy Dandridge langyos rokonszenve úgy érte a lányt, mintha arcul köpték volna.

– Majd én hazaviszem – szólalt még kissé elkésve.

– Ne fáradjon, de azért köszönöm. – Reba gondolt rá, hogy a férfi felajánlhatná a kocsiját, és el is határozta, hogy elfogadná a meghívást. De senkit sem akart erre kényszeríteni. A fenébe Dandridge-dzssel, a fenébe az esetlenségével; majd azzal az átko-

zott busszal megy, hogy a fene essen bele! A zsebében ott volt a jegy ára, ismerte az utat, és bárhová el tud menni, ahol csak akar, de a jó fene essen bele!

Hosszú ideig bent maradt a női mosdóban, amíg úgy gondolta, a többiek már eltávoztak az épületből. A kapus engedte ki.

A parkolót kettészélő csík szélét követte a buszmegállóig; az esőköpenyét átyetette a vállán, a botjával tapogatta a szegély szélet, kitapintva a tócsák enyhe ellenállását, amikor a pálcá átsuhogott rajtuk.

Dolarhyde a furgonjából figyelte. Az érzelmei megzavarták, nappal veszedelmesnek bizonyulhattak.

A lebukó nap fényében a szélvédők, a tócsák és a magasan kifeszített vezetékek egy pillanatig felszabdalták a napsugarakat, mintha ollók lennének.

Reba fehér botja megnyugvással töltötte el. Elsöpörte az ollószárak csilllogását, elsöpörte az ollókat; a lány ártalmatlanságának az emléke megnyugtatta. Beindította a motort.

Reba McClane meghallotta, hogy egy kocsi követi. Már mellé is ért.

– Köszönöm, hogy megvárt. – Bólintott, elmosolyodott, és tovább tapogatózott előre.

– Jöjjön, elviszem.

– Köszönöm, de minden busszal megyek.

– Dandridge egy ostoba bolond. Jöjjön velem... – *Mit is kell ilyenkor mondani?* – Az én kedvemért.

Reba megállt. Hallotta, hogy a férfi kiszáll a kocsiból.

Az emberek általában a felkarjánál fogták meg, mert nem tudták, mitével legyenek. A vakok nem szeretik, ha valaki a deltaizmukat erősen megmarkolva megzavarja az egyensúlyukat. Az olyan kínos a számukra, mintha másnak imboldog mérlegen kellene egyensúlyoznia. És akárcsak bárki más, nem szívelik, ha előrefelé nyomják őket.

Dolarhyde hozzá sem ért. Egy pillanatnyi csönd után a lány szólalt meg:

– Jobb, ha én fogom a maga karját.

Nagy tapasztalatra tett szert a felkarokat illetően, de Dolarhyde-é meglepte. Kemény volt, mint egy tölgyfa korlát.

A lánynak fogalma sem lehetett róla, hogy a férfinak minden bátorságát össze kellett szednie, hogy eltűrje az érintését.

A furgont tágasnak és magasnak érezte. Más visszhangok és rezonálások vették körül, mint egy közönséges személygépkocsiban; megkapaszkodott a mély kagylóülés szélén, amíg Dolarhyde becsatolta a biztonsági övet. A rézsútos vállszíj nyomta az egyik mellét. Addig igazgatta, amíg a szíj a két melle közé csúszott.

Az úton keveset beszéltek. Amikor Dolarhyde-nak meg kellett állnia, mert a lámpa pirosat jelzett, maradt ideje, hogy szemügyre vegye a lányt.

A Washingtoni Egyetem közelében, egy csöndes utcában, egy ikerház bal oldali lakásában lakott.

– Jöjjön be, megkínálom egy itallal.

Dolarhyde eddigi életében összesen sem járt egy tucat idegen lakásban. Az elmúlt tíz esztendőben négy lakásban volt: a sajátjában, egyszer rövid ideig Eileenéban, Leedsében és Jacobié-kéban. Más emberek házait valamiféle egzotikumnak tekintette.

Reba érezte a kocsi rugózásán, hogy Dolarhyde kiszáll. Kinyílt a kocsi felé eső ajtaja. Nagyon kellett lépnie lefelé a kocsiból. Kissé a férfinak ütődött. Olyan érzés volt, mintha egy fának ment volna neki. Sokkal súlyosabb, tömörebb volt, mint ami lyennek a hangja és a léptei alapján képzelte. Tömör, de könnyed léptű. Valaha Denverben ismert egy hárvédet a Broncóból, aki eljött, hogy néhány vak gyerekkel filmezzen a United Waynek.

Mihelyt belépett a bejáratí ajtón, Reba McClane nyomban a sarokba támasztotta a botját, és egyszeriben fölszabadult. Erőfeszítés nélkül mozgott, bekapcsolta a zenét, főlakasztotta a kabátját.

Dolarhyde-nak valósággal bizonygatnia kellett önmagának, hogy a lány vak. Izgalomba jött attól, hogy valakinek az otthonában tartózkodik.

- Mit szólna egy gin-tonikhoz?
- A tonik is megteszi.
- Inkább gyümölcslevet inná?
- Tonikot.
- Szóval maga nem iszik?
- Nem.
- Jöjjön ki a konyhaba. - Reba kinyitotta a hűtőszekrényt.
- Mit szólna... - gyors leltározást végzett a kezével - egy kis pitéhez? Pékándiós, igazi ízbomba.
- Remelek.

A lány egy egész pitét vett ki a hűtőszekrényből, és a tálalóra tette.

Egyenesen, lefelé tartott kézzel, az ujjait szétterpesztve tapogatta végig a piteforma éleit, amíg az edény kerülete el nem árulta neki, hogy a középső ujjai kilenc és három óránál járnak. Ezután összeérintette a hüvelykujjai hegyét, leeresztette őket a pite felületére, hogy megállapítsa, pontosan hol lehet a középpontja. Ezt egy fogpiszkálóval jelölte meg.

Dolarhyde megkísérelt beszélgetést kezdeményezni, nehogy a lány megérezze kíváncsi pillantását.

- Mióta dolgozik a Baedernél? - Ebben a mondatban nem akadt egyetlen sz hang sem.

- Három hónapja. Nem is tudta?

- Csak a legfontosabbakat közlik velem.

Reba elmosolyodott.

- Valószínűleg rátaposott néhány ember tyúkszemére, amikor megtervezte a sötétkamrákat. De higgye el, a technikusok nagyon becsülik emiatt. A csővezetékek működnek, és rengeteg a kivezető nyílás meg a lefolyó. Ahol csak szükség van rá, ott van a kétsázhúsz voltos konnektor.

A bal keze középső ujját ráhelyezte a fogpiszkálóra, a hüvelykujját pedig a forma szélére, azután a kést a bal keze mutatóujjával vezetve, vékony szelet pitét vágott a férfinak.

Dolarhyde figyelte, hogyan kezeli az éles kést. Sajátos érzés,

ha az ember kedve szerint szemügyre vehet szemből egy nőt. Vajon társaságban hányszor fordult elő, hogy akkor nézhessen meg valakit, amikor kedve tartotta?

Reba jókora gin-tonikot töltött magának, azután bementek a nappaliba. A kezével végigsimított egy földön álló lámpán, és nem érezvén hőt, meggyűjtött.

Dolarhyde három harapással végzett a pitével. Mereven ült a díványon, simán hátrafésült haja megcsillant a lámpa fényében, erős kezét a térdén nyugtatta.

Reba a fejét a fotelja háttámlájára hajtotta, a lábát pedig föl-rakta egy lábtartóra.

- Mikor veszik fel a filmet az állatkertben?

- Talán a jövő héten. - Dolarhyde most már örült, hogy fühlívta az állatkertet, és följánlotta nekik az infravörös filmet; Dandridge esetleg ellenőrizheti a dolgot.

- Remek állatkert. A nővéremmel és az unokahúgommal egyszer elmentem oda, amikor eljöttek, hogy segítsenek beköltözni ide. Tudja, nekik van ott ismeretségük. Megölélhettem a lámát. Pompás érzés volt, de uramisten, az illata... Azt hittem, hogy egészen hazáig követ egy láma; csak akkor szabadultam meg a szagtól, amikor átöltöztem.

Szóval ez az, amit társalgásnak neveznek. Neki is mondania kell valamit, vagy el kell mennie.

- Hogyan került a Baederhez?

- Hirdették a denveri Reiker Intézetben, ahol dolgoztam. Egy nap ellenőriztem a hirdetménytáblát, és véletlenül ráakadtam erre az állásra. Voltaképpen az történt, hogy a Baedernek korszerűsítenie kellett a foglalkoztatási politikáját, hogy meg-tarthassa a katonai megrendeléseit. Összesen nyolc szabad helyük volt, és sikerült ezekre hat nőt is felvenniük, két feketét, két indiánt, egy végtagbénulásos távol-keletit és engem. Láthatja, valamennyien legalább két alkategóriába vagyunk sorolhatók.

- Maga jól bevált a Baedernél.

- A többiek is. A Baeder semmit sem ad ingyen.

– És azelőtt? – Dolarhyde verejtékezni kezdett. Nehéz dolog a társalgás. De azért remek dolog, hogy nézheti a nőt. Jó lába van. Az egyik bokáját megvágta, amikor leborotválta a szőrt. Dolarhyde a karján érezte a nő ernyedt lábának elképzelt súlyát.

– Miután elvégeztem az iskoláimat, tíz éven át frissen megvakultakat oktattam a Reiker Intézetben. Ez az első munkahelyem idekinn.

– Idekinn?

– Idekinn, a nagyvilágban. A Reikerben valójában el voltunk szigetelve. Úgy értem, arra képeztünk ki embereket, hogy a látók világában éljenek, pedig mi magunk sem éltünk ott. Túl sokat voltunk egymás között. Úgy gondoltam, otthagym az intézetet, és kicsit megpróbálkozom idekinn. Tulajdonképpen beszédterápiát akartam tanulni, beszéd- és hallássérült gyermeket oktatni. Azt hiszem, előbb-utóbb valóban megpróbálkozom ezzel. – Kiitta a poharat. – Figyeljen csak! Van itt nekem egy pár Mrs. Paul-féle rákfasírtom. Finom ám. Nem kellett volna először édességgel kínálnom. Kér belőlük?

– Ühüm.

– Tud főzni?

– Ühüm.

A nő homlokán parányi ránc jelent meg. Kiment a konyhába.

– Lenne kedve egy kávéhoz? – kiáltott be.

– Aha.

Reba az italáruk áráról kezdett fecsegálni, de nem kapott választ. Visszajött a nappaliba, leült a díványra, a térdére könyököt.

– Beszélgettünk el egy kicsit, és tisztázzuk a dolgokat, rendben? Csönd.

– Egy ideje már nem szól egy szót sem. Túlajdonképpen az óta nem mondott semmit, ami óta megemlíttettem a beszédterápiát. – A hangja barátságosan, de határozottan csengett. Az együttérzésnek még az írmagját sem lehetett felfedezni benne.

– Nagyon jól értem magát, mert kitűnően beszél, én meg odafi-

gyelek arra, amit mond. Az emberek általában nem figyelnék. Mindig azt kérdezik tőlem: Tessék? Tessék? Ha nem akar beszélni, rendben van. De remélem, hogy fog beszélni. Mert igenis tud beszélni, engem meg érdekel a mondanivalója.

– Mmm. Ez jó – szólalt meg halkan Dolarhyde. A formás kis szónoklat láthatóan nagyon fontos volt Reba számára. Vajon meghívást jelent számára a kétfős klubba, jómaga és a béna kínai lány mellé? Eltűnődött azon, mi lehet az ő második kategóriája.

Reba következő mondatát hallva Dolarhyde nem akart hinni a fülének.

– Megérinthatem az arcát? Szeretném tudni, mosolyog-e vagy fanyalog. Sanyarú-e. Szeretném tudni, elhallgassák-e egyszerűen, vagy sem.

Reba fölemelt kézzel várakozott.

Vajon mihez kezdene, ha leharapnám az ujjait? – tépelődött magában Dolarhyde. Még a természetes fogaival is olyan könnyedén megtehetné, mintha kiflibe harapna. Ha a sarkát a földnek feszítené, teljes súlyjal hátrahajolna a díványon, és minden kézzel átfogná Reba csuklóját, a lánynak esélye sem lenne, hogy időben elhúzódjon tőle. *Reccs-ropp, reccs-ropp*, talán meghagyhatná a hüvelykjét. Hogy méricskélhesse a pitét.

A hüvelyk- és a mutatóujja közé fogta a nő csuklóját, azután formás, kidolgozott karját a fény felé fordította. Sok apró heget látott rajta, több friss vágást és horzsolást is. A kézfején egy sima heg feltehetően égéstől származhatott.

Túl közel vagyok a házamhoz. Túlságosan a kezdetén tartok még az Átlényegülésnek. És nem nézhetném többé.

Ha ezt az elköpesztő dolgot kéri, semmi személyes dolgot nem tudhat rólam. Nem pletykás.

– Higgye el nekem, hogy mosolygók – mondta. Semmi baj nem volt az s-sel. És valóban, valami mosolyfélé jelent meg az arcán, amitől kivillantak protézisének formás fogai.

A nő öle fölött tartotta a csuklóját, azután elengedte. Reba keze

lehanyatlott a csípője mellé, félíg összezárt az ökle, az ujjai úgy sikerült a szöveten, mintha elkapta volna valakiről a tekintetét.

- Azt hiszem, elkészült a kávé – szólalt meg.
- Megyek. – Indulnia kellett. Haza, hogy megkönnyebbüljön.
- Reba bólintott.
- Megsértettem, nem állt szándékomban.
- Nem.

Reba ülte maradt a dívánon, figyelt, hogy megbizonyosodjon róla, vajon a zár becsapódik-e a távozó mögött.

Reba McClane újabb gin-tonikot készített magának. Segovia-lemezt tett fel a lemezjátszóra, és összekuporodott a dívánon. Dolarhyde meleg mélyedést hagyott a párnákban. A nymai ott maradtak a levegőben is: cipőpaszta, új bőrök, kellemes arc szesz illata.

Hallatlanul zárkózott férfi. Alig néhány megjegyzést hallott róla a hivatalban. „Az a rohadt Dolarhyde”, mondta egyszer Dandridge valamelyik talpnyalójának.

Reba nagyon fontosnak tartotta a magánélet szentségét. Gyermekkorában, amikor a szeme világa elvesztése után meg kellett tanulnia, miként álljon meg a saját lábán, egyáltalán semmi magánélete nem volt.

Most pedig nyilvános helyen sohasem lehetett bizonyos felőle, nem figyelik-e. Így azután Francis Dolarhyde zárkózottságát rokonszenvesnek találta. Egy cipetnyi együttérzést sem tapasztalt a részéről, és ez jó dolog volt.

Mint ahogy a gin is az.

A Segovia-lemez egyszerre csak tolakodónak tűnt. Foltette a bálnák énekét tartalmazó lemezét.

Három nehéz hónap egy új városban. Meg kellett küzdenie a téllel, kitapogatni a hóban a járdaszegélyeket. A nyúlánk, bátor Reba McClane elítélte az önsajnálatot. Hallani sem akart róla. Tudatában volt annak, hogy a lelke mélyén ott van benne a nyomorék dühe, és mivel nem tudott tőle szabadulni, a szolgálatába állította, hajtóerőként használta az önállósága elnyeréséhez, erő-

sítve az eltökéltséget, hogy amit csak lehet, kicsikar minden egyes napból.

A maga módján kemény ember volt. Tudta, hogy a természetes igazságosságra vetett hit nem egyéb lidércfénynél; ezzel tökéletesen tisztában volt. Bármit tegyen is, ugyanúgy fogja végezni, mint mindenki más: a hátán fekve, orrában egy gumicsővel, és azon töpreng majd: „Hát ennyi az egész?”

Tudta, hogy soha többé nem lát világosságot, de azért vannak dolgok, amelyeket megszerezhet. Vannak dolgok, amiket élvezhet. Örömet lelte abban, hogy segíthette azokat, akiket tanított, és ezt az örömet sajátos módon fokozta az a tudat, hogy sem jutalmazni, sem büntetni nem fogják, amiért segíti őket.

A kapcsolataiban óvakodott azoktól az emberektől, akik elősegítik a függőséget, és ebből élnek. Kapcsolatba került néhányukkal – a vakok vonzzák őket, és ők az ellenség.

Kapcsolatban lenni. Reba tudta, hogy a férfiak vonzó jelenségek tartják – isten tudja, akadtak elegen, akik tapogatni kezdték, amikor megragadták a felkarját.

Nagyon szerette a szexet, de már évekkel ezelőtt megtanult valami alapvetőt a férfiakról: a többségük iszonyodik attól, hogy terhet vállaljon. Az ő esetében ez a félelem még további táptalajt is adott.

Nem szerette, ha egy férfi úgy oson be az ágyába, majd settenkedik ki onnan, mintha csirkét lopna.

Ralph Mandyt várta, aki megígérte, hogy elviszi vacsorázni. Gyakran gyáván nyafogott arról, hogy annyi sérülést szennedett már el az életben, hogy képtelen szeretni. Az óvatos Ralph ezt túl gyakran közölte már vele, és ez leforrázta őt. Ralph mulatságos volt, de Reba nem akarta birtokolni.

Nem akart találkozni Ralphal. Semmi kedve sem volt társa logni, hallani, amint körülöttük az emberek elhallgatnak, és figyelik, hogyan eszik.

Milyen jó lenne, ha olyasvalaki kívánná meg, akiben van elég bátorság, hogy fogja a kalapját és elmenjen, vagy maradjon, ahogy

éppen tetszik neki, és aki becsülné őt ugyanezért. Valaki, aki nem aggályoskodik miatta.

Francis Dolarhyde – félénk, egy hátvéd testével megáldott férfi, aki nem halandzsázik.

Soha életében nem látott vagy érintett nyúlszájat, semmiféle vizuális kép sem élt benne az ilyen szájból jövő hangokról. Azon tűnődött, vajon Dolarhyde azt hiszi-e, azért érti meg könnyen, mert „a vakok annyival élesebben hallanak, mint mi”. Ez egy népszerű tévhít. Talán meg kellett volna magyaráznia neki, hogy egy szó sem igaz belőle, hogy a vakok egyszerűen csak jobban odafigyelnek arra, amit hallanak.

Oly sok téves nézet él a vakokról. Elgondolkodott, vajon Dolarhyde is osztja-e azt a széles körben elterjedt felfogást, miszerint a vakok „tisztább szelleműek” a legtöbb embernél, hogy valamiképpen szentekké válnak a testi hibájuk folytán. Elmosolyodott, mert ez sem volt igaz.

32. fejezet

A chicagói rendőrség a média lankadatlan figyelme közepette dolgozott: esténként a hírekben visszaszámítás folyt a legközelebbi holdtölteig. Még tizenegy nap volt hátra.

A chicagói családok rettegésben éltek.

Ugyanakkor egyre nőtt a horrorfilmek nézettsége, pedig más-kor az autós mozikban is egy hét után lekerülnek a műsorról. Varázs és horror. Az a vállalkozó, aki elsőprő sikert aratott a punk-rock piacon a „Csorbafogú” feliratú pólókkal, most egy újabb feliratot dobott a piacra: „A Vörös Sárkány csak egy egyéjszakás kaland”. Az eladások nagyjából egyenlően oszlottak meg a kettő között.

Magának Jack Crawfordnak is meg kellett jelennie több rendőrtiszt társaságában a temetés után tartott sajtótájékoztatón. Oda-fentről utasítást kapott, hogy jobban juttassa kifejezésre az FBI

részvételét; de a megjelenése nyomán a szövetségek részvételle nem vált hallhatóbbá, mert egy árva szót sem szolt.

Amikor egy nagy erőkkel folyó nyomozás kevés kézzelfogható eredményt tud fölmutatni, rendszerint befelé fordul, ugyanazokat az utakat járják be újra meg újra, darabokra szedik szét a nyomokat. A nyomozás ilyenkor egy hurrikán vagy egy zérus számjegy önmagába záruló körének az alakját veszi fel.

Bárhová is ment Graham, mindenütt nyomozókba botlott, kamerákba, rohangáló egyenruhásokba, a rádiók szüntelen sípolásába. Nem tehetett mást, hallgatott.

A sajtótájékoztatótól fölborzolt idegállapotban lévő Crawford sötétedéskor akadt rá Grahamre az államügyészi hivatal fölötte emeleten, egy csöndes, használaton kívüli esküdttanácsteremben.

Erős lámpák világították meg a zöld filcborítású esküdtszéki asztalt, amelyen most Graham fényképeket és dokumentumokat teregetett ki. Levette a kabátját és a nyakkendőjét, görnyedten ült egy fotelban, és két fényképre meredt. A Leeds család bekeretezett képe állt előtte; mellette meg egy vizeskancsóhoz támasztott blokkon a Jacobi családé.

Graham képei Crawfordot a bikaviadorok hordozható, összehajtoghatható kis szentélyére emlékeztették, amelyet minden szállodaszobában, ahol csak megszállnak, fölállítanak. Lounds fényképét nem látta. Gyanította, hogy Graham egyáltalán nem töprengett a Lounds-ügyön. Arra gondolt, nincs értelme, hogy összevesszen Gráhammel.

– Olyan itt, mint egy biliárdteremben – jegyezte meg találóan Crawford.

– Agyoncsaptad őket? – kérdezte a sápadt, de színjózan Graham. A kezében félliteres narancsdzsuszos üveget szorongatott.

– Úristen! – Crawford leroskadt egy fotelba. – Ha az ember megpróbál ott gondolkodni, az olyan, mintha vonaton akarna hugyozni.

– Mi újság?

– A rendőrfőnök alaposan megizzadt az egyik kérdésén, és

a televíziós kamerák előtt vakaródzott. Ez volt az egyetlen érdelemleget, amit láttam. Ha nem hiszed, nézd meg a hat- és a tízenegy órás híreket.

- Kérsz narancslét?
- Inkább szögesdrótot nyelnék le.
- Helyes. Legalább több marad nekem. – Graham arca nyúzott volt. A szeme túlságosan csillogott. – Mi van a benzinnel?

– Az isten áldja meg Liza Lake-et! Nagy-Chicagóban negyvenegy Servco Supreme-állomás működik. Osborne százados emberei megrohanták valamennyit. Ellenőrizték, hogy furgonokat és teherkocsikat vezető személyek közül kiknek adtak el kannában ilyen benzint. Még semmi eredmény, de nem beszéltek valamennyi műszakkal. A Servcónak van még száznyolcvanhat egyéb kútja is, nyolc államban. Segítséget kértünk az illetékes helyi hatóságoktól. Beletelik még egy kis időbe. Ha Isten kegyes lesz hozzáim, akkor a pasas hitelkártyát használt. Akkor van esélyünk.

- Ha gumicsővel le tudott szívni, akkor reménytelen.
- Megkértem a rendőrfönököt, hogy ne szóljon egy szót sem arról, hogy a Csorba fogú esetleg itt él a környéken. Az emberek épp eléggyé meg vannak rémülvé. Ha ezt elárulja nekik, a város olyan lett volna ma éjszaka, mint amikor Koreából visszaérkeztek a tökrészeg katonák.
- Továbbra is úgy gondolod, hogy itt van a közelben?
- Te nem így hiszed? Beleillik a képhe, Will. – Crawford a kezébe vette Lounds boncolási jegyzőkönyvét, és bifokális szemüvegen keresztül olvasni kezdte.

– A fején a horzsolás régebbi volt, mint a szájsérülés. Öt-nyolc órával régebbi keletű, nem tudják pontosan megállapítani. Nos, a szájsérülés többórás volt már, amikor Loundsot beszállították a kórházba. A sérülés is megégett, de a szájon belüli nyomokból meg tudták állapítani. Maradt benne valami kloroform is a... fehébe is, valahol a fütyüljében. Mit gondolsz, eszméletlen lehetett, amikor a Csorba fogú megharapta?

- Nem. Bizonyára ébren akarta elintézni.

– Én is így gondoltam. Szóval kupán vágja; ez még a garázsból történt. Kloroformmal el kell kábítania, hogy csöndben legyen, amíg elszállítja valahová, ahol nem számít, ha zajong. Visszahozza, és órákkal a harapás után ér ide vele.

- Megtehette mindez bent a kocsi mélyén, ha valahol leparkolt – mondta Graham.

Crawford ujjáival az orrcimpáit masszírozta, ezáltal amit mondott, úgy hallatszott, mintha egy megafonból beszélne.

– Megfeledkezel a tolókocsi kerekeiről. Bev kétféle szőnyegszálat mutatott ki, gyapjút és műanyagot. A műanyag talán származhat a furgonból, de láttál valaha gyapjúszőnyeget egy furgonban? Hát olyan helyeken, amelyeket bérálni lehet? Atkozottuk keveset. A gyapjúszőnyeg házat jelent, Will. A kosz és a penész pedig valami sötét helyről származhat, ahol a tolókocsit tárolták, egy döngölt padlójú pincéből.

– Lehet.

– Most pedig idénézz. – Crawford egy Rand McNally autóstérképet húzott elő az aktatáskájából. Egy kört rajzolt „Az Egyesült Államok úttávolságai és az utazási idők” feliratú térképre. – Frédéric valamivel több, mint tizenöt órára tűnt el, a sérüléseit ezen az időn belül szenvedte el. Most néhány feltevést közlök veled. Nem szeretem az ilyesmit, de hát mit tehetnék... Min nevetsz?

– Csak eszembe jutott, amikor Quanticóban a gyakorlati kiépzést vezetted, és egy hallgató azt mondta neked, hogy fölvése szerint...

– Ném emlékszem erre. Szóval...

– Ráparancsoltál, hogy a táblára írja fel a föltepés szót. Aztán fogtad a krétát, aláhúzogattad a szót, közben meg beleordítottad az arcába: „Akkora baromságot, amekkorát felvéstél a táblára, régen nem hallottam!” Ha jól emlékszem, pontosan ezt mondadt neki.

– Jól seggbe kellett rúgni, hogy észhez térjen. Most pedig figyelj ide! Tegyük fel, hogy kedd délután a szokásos chicagói forgalom volt, amikor kifelé hajtott a városból Loundssal. Hagy-

junk neki két órát, amikor kezelésbe vette Loundsort abban a helyiségben, ahová vitte, azután adjuk hozzá a visszaszállításhoz szükséges időt. Nos, ez a Chicago köré húzott kör hatórás autós időt jelent. Nézd, itt hullámvonalat húztam, mert egyes utakon gyorsabban, a többin lassabban lehet csak hajtani.

– De az is lehet, hogy egyszerűen itt maradt.

– Lehet, de ez a legmesszebb fekvő rész, ameddig egyáltalán eljuthatott.

– Ezek szerint leszűkítetted Chicagóra vagy egy olyan körre, amelybe beleesik Milwaukee, Madison, Dubuque, Peoria, St. Louis, Indianapolis, Cincinnati, Toledo és Detroit, hogy csak néhány várost említsek.

– Ennél azért többre jutottam. Tudjuk, hogy nagyon gyorsan szerzett egy *Tattler*. Feltehetően hétfő este.

– Chicagóban is megkaphatta.

– Tudom, de ha egyszer kijutsz a városból, a *Tattler* egy csomó helyen nem kapható hétfő este. Itt egy kimutatás, a *Tattler* terjesztési osztálya adta azokról a helyekről, ahová légi úton vagy teherautón szállítják még hétfő este a *Tattler*... a körön belül. Nézd csak, ezzel leszűkült a kör Milwaukee-ra, St. Louisra, Cincinnati-ra, Indianapolisra és Detroitra. A repülőterek megkapják a példányokat, és még vagy kilencven újságstand, amely egész éjszaka nyitva tart, eltekintve most a chicagiaktól. A helyi kirendeltségeinknek kiadtam, hogy ellenőrizzék ezeket. Akadhat egy újságos, aki talán emlékszik egy hétfő esti furcsa vásárlóra.

– Lehet. Jó húzás volt, Jack.

Graham gondolatai szemmel láthatóan másutt jártak.

Ha Graham beosztott nyomozó lett volna, Crawford megfenyegeti, hogy élethosszig tanácsolja az Aleut-szigetekre helyeztetni. Ehez csak annyit mondott:

– Ma délután fölhívott a fivérem. Közölte, hogy Molly elhagyta a házat.

– Igen.

– Gondolom, valami biztonságos helyre utazott.

Graham biztosra vette, hogy Crawford pontosan tudja, hová utazott Molly.

– Willy nagyszüleihez.

– Nos, bizonyára örülnek, hogy viszontlátják a kölyköt. – Crawford elhallgatott.

Graham egy szót sem szolt.

– Remélem, minden rendben van.

– Dolgozom, Jack. Ne aggódj emiatt! Nézd, csak arról van szó, hogy inába szállt odaát a bátorsága.

Graham egy köteg temetési fényképfelvétel alól egy zsineggel átkötött, lapos csomagot húzott elő, és kezdte kibogozni a csomót.

– Ez meg micsoda?

– Byron Metcalf, Jacobiék ügyvédje küldte. Brian Zeller továbbította. minden rendben.

– Várj csak, hadd nézzem meg! – Crawford szörös ujjai közzött forgatta a csomagot, amíg megtalálta a pecsétét és S. F. („Semper Fidelis”) Aynesworth, az FBI robbanóanyag-osztály vezetőjének a szignóját, ami igazolta, hogy a csomagot röntgen-nel átvilágították.

– Mindig ellenőrizni kell. Mindig.

– Én minden ellenőrzöm, Jack.

– Chester hozta ezt neked?

– Igen.

– Megmutatta neked a pecsétet, mielőtt átadta?

– Ellenőrizte és megmutatta.

Graham elvágta a zsineget.

– Másolatok vannak benne a Jacobi-ingatlan hagyatéki végzését illetően. Megkértem Metcalfot, küldje el nekem, mert összehasonlíthatjuk a Leeds-anyaggal, ha az is megérkezik.

– Van egy jogászunk, az vége az efféle munkát.

– Nekem van rá szükségem. Nem ismerem Jacobiékat, Jack. Nemrég költöztek a városba. Egy hónapos késéssel értem Birminghambe, addigra a holmijukat már szétszórták, minden. Leedséket érzékelni tudom. Jacobiékat nem. Meg kell ismernem

őket. Beszélni akarok olyanokkal, akik ismerték őket Detroitban, és még egypár napot el akarok tölteni Birminghamben is.

– Itt van rád szükségem.

– Figyelj! Lounds egyenesen sértes volt számára. Feldühítettük, a Loundssal való kapcsolatát mi teremtettük meg. Van némi bizonyíték Lounds esetében, a rendőrség már dolgozik rajta. Lounds pusztán csak irritáló tényező volt számára, de Leed-sék és Jacobiék azok, akikre szüksége van. Meg kell találnunk a kapcsolatot közöttük. Ha valaha is elkapjuk, az csakis ezen az úton lehetséges.

– Szóval megkaptad használatra a Jacobi-iratokat – állapította meg Crawford. – Mit keresel bennük? Miféle dolgot?

– Bármit, Jack. Pillanatnyilag éppen egy orvosi költség elszámolását. – Graham kihúzta az adóhivatal ingatlanával kapcsolatos nyomtatványát a csomagból. – Lounds tolókocsiban ült. Orvosi segédeszköz. Valerie Leeds műtéten esett át körülbelül hat héttel a halála előtt; ugye emlékszel még a naplójára? Kis ciszta a mellében. Ismét orvosi ügy. Azon tűnődtem, vajon Mrs. Jacobit is megműtötték-e.

– Nem emlékszem semmiféle műtéti utalásra a boncolási jegyzőkönyvben.

– Nem is volt, de lehetett valami, amit nem mutattak ki. Az orvosi folyjegyzései megoszlottak Detroit és Birmingham között. Valami elkallódhatott. Ha bármilyen kezelésen volt, nyilván igényelt volna adólevonást, meg biztosítási igénybejelentésnek is kellene lennie.

– Arra gondolsz, hogy valamiféle vándormadár kórházi ápoló lehet? Aki minden helyen dolgozott: Detroitban vagy Birminghamban és Atlantában?

– Ha az ember eltöltött egy kis időt egy idegklinikán, elsajátíthatja a fogásokat. Kórházi ápolónak is nézhetik, és az elbocsátása után akár el is helyezkedhet ilyen állásban – mondta Graham.

– Nem akarsz vacsorázni?

– Várok még egy darabig. Evés után eltompulok.

Crawford távozóban megfordult a félhomályos ajtóban, és visszapillantott Grahamre. A látvány nem nagyon nyugtatta meg. A mélyen lógó lámpák fényében Graham arca még beesetebbnek tűnt, amint a papírjaiba mélyedt, szemben vele pedig az áldozatok meredtek rá a fényképekről. A szobát a reménytelen-ség légköre ülte meg.

Vajon előnyösebb lenne az ügy érdekében visszaküldeni Grahamet az utcára? Crawford nem engedhette meg magának azt a fényüzést, hogy Graham kiégen itt a semmiért. De valamiért?

Crawford kiváló vezetői ösztöneit nem zsibbasztotta el a részvét. Márpédig az ösztönei azt súgták neki, hogy békén kell hagynia Grahameit.

33. fejezet

Este tíz óráig Dolarhyde szinte a végkimerülésig edzett a súlyzókkal, megtekintette a filmjeit, és megkísérlete kielégíteni magát. A nyugtalansága mégsem hagyott alább.

Valahányszor csak Reba McClane-re gondolt, az izgalom úgy döngette a mellkasát, akár egy jéghideg medalion. Nem szabad Reba McClane-re gondolnia.

Hátradönthető székében kinyújtózva – a teste a kemény edzéstől kimerült és kivörösödött – nézte a tévéhíradót, hogy megállapítsa, hogyan boldogul a rendőrség Freddy Loundssal.

Ott állt Will Graham a koporsó mellett, miközben a kórus vonította a magáét. Graham vékony testalkatú, könnyűszerrel eltörhetné a gerincét. Ez jobb, mintha megölné. Eltörni a gerincét, azután a biztonság kedvéért még egyet csavarni rajta. A legközelebbi nyomozásra már tolókocsiban érkezne.

De nem kell elsietni a dolgot. Hadd rettegjen Graham.

Dolarhyde most már szüntelenül a hatalma nyugodt tudatában élt.

A chicagói rendőrség nagy felhajtást csapott a sajtótájékoztatón. A hanta mögött, hogy milyen szívósan dolgoznak, lényegében az rejlett, hogy semmi előrehaladás sem történt Freddy ügyében. A mikrofon mögötti csoportban ott volt Jack Crawford is. Dolarhyde fölismerte a *Tattler*ben közölt fényképről.

A *Tattler* szóvivője – jobbról-balról egy-egy testőr fogta közre – kijelentette: „Dacára e vadállati és értelmetlen bűncselekménynek, a *Tattler* hangja egyre erőteljesebben fog szólni.”

Dolarhyde fölhorkant. Lehet, hogy így lesz. Freddy minden-estre elhallgattatta.

A hírolvasók most már a „Sárkány” néven emlegették. Tetteit „a rendőrség a »Csorba fogú gyilkosságai« meghatározással jelöli”. Ez már határozott haladás. A továbbiakban csak helyi hírek következtek. Valami éles árcélű bugris pasas az állatkertből tudósított. Nyilván bárhová elküldenék, csak ne tegye be a lábat a stúdióba.

Dolarhyde éppen a távkapcsoló után nyúlt, amikor a képernyőn megpillantott valakit, akitel csak néhány órája beszélt telefonon: dr. Frank Warfield volt az, az állatkert igazgatója, aki boldogan fogadta Dolarhyde ajánlkozását, hogy a rendelkezésére bocsát egy infravörös filmet.

Dr. Warfield és egy fogorvos egy törött fogú tigris körül se-renykedtek. Dolarhyde szerette volna látni a tigrist, de a riporter beállt a képhez. Nagy sokára elkotródott onnan.

Hátradöntető székében hintázva, saját erőteljes törzse mellett eltekintve végre megpillantotta a hatalmas tigrist: elkábtíva nyúlt el egy tömör munkaasztalon.

Ma csak előkészítik a fogat. Néhány nap múlva koronát húznak rá, közölte a fajankó.

Dolarhyde figyelte őket, amint nyugodt mozdulatokkal dolgoznak a tigris félelmetesen csíkozott posfajának állkapcsai között.

– Megérinthatem az arcát? – kérdezte Miss Reba McClane.

Szeretett volna elárulni valamit Reba McClane-nek. Bárcsak sejtelme volna arról, kis híján mit követett el! Bárcsak egy szem-

pillantásra láthatta volna a Dicsőséget! De ha ez megtörtént volna, nem élhetne tovább. Márpedig élnie kell: látták vele együtt, és túl közel lakott az ő otthonához.

Megpróbálta megosztani az élményeit Lecterrel, de ő elárulta őt.

Ám még mindig szerette volna megosztani valakivel az élményeit. Szerette volna egy egészen kicsit megosztani Rebával az élményeit, de úgy, hogy azért a lány életben maradhasson.

34. fejezet

– Én tudom, hogy ez politikai jellegű, te is tudod, de hát amúgy is nagyjából ezt teszed – közölte Crawford Grahammel. A State Streeten lévő bevásárlóközpontnál sétáltak késő délután a szövetségi hivatal épülete felé.

– Tedd csak, amihez kedved van, de tisztázd le a párhuzamokat, a többöt bízd rám.

A chicagói rendőrség arra kérte az FBI viselkedéstudományi részlegét, hogy állítsa fel az áldozatok profilját. A rendőrtisztek azt mondták, fölhasználják majd a teliholdas rendkívüli őrjáratok idejére szóló utasításaik elkeszítésekor.

– Fedezni akarják magukat, csakis ez jár a fejükben – állapította meg Crawford, a sült krumplis zacsikóját lengetve. – Az áldozatok jómódú emberek voltak, így azután járőrökkel kell tele-tűzdelniük a jómódúak lakónegyedeit. Tudják, hogy nagy hűhöt csapnak majd emiatt; a választókerületek politikai vezetői ezt követelik, ami óta Freddy elpatkolt. Ha ők a nagypolgári kerületekben járőrznek, ő pedig a déli negyedben csap le, az isten legyen irgalmas a városatyákhöz. És ha ez bekövetkezik, vádlón mutogatnak az átkozott szövetségekre. Szinte már hallom is: „Ők mondták nekünk, hogy így csináljuk. Ők azok, akik azt mondta, így csináljuk.”

– Nem hiszem, hogy nagyobb a valószínűsége annak, hogy

Chicagóban csap le, mint bárhol másutt – vélte Graham. – Semmi okunk ezt feltételezni. Seggfejkedés az egész. Miért nem állíthatja össze a jellemrajzot Bloom? Ó a viselkedéstudományi részleg konzulense.

– Nem akarják, hogy Bloom készítse el, tőlünk várják el. Mi hasznuk lenne abból, ha Bloomot kellene okolniuk? Egyébként még mindig kórházban van. Utasítást kaptam, hogy csináljam meg. Valaki odafenn a Capitoliumon telefonon beszél az igazságügygyel. A fejesek azt mondta: meg kell csinálni. Megteszed?

- Megteszem. Ügyis ezt csinálom.
- Tudom én azt – mondta Crawford. – Csak folytasd.
- Jobb szeretnék visszamenni Birminghambe.
- Nem – mondta Crawford. – Maradj itt, ezt együtt csináljuk. A péntek utolsó fényei lángoltak nyugaton. Még tíz nap volt hátra.

35. fejezet

– Elmondaná végre, miféle kirándulás ez? – kérdezte Reba McClane Dolarhyde-ot szombat reggel, amikor már tíz perce nélmán száguldott velük a kocsi. A lány remélte, hogy piknikről van szó.

A furgon megállt. Reba hallotta, hogy Dolarhyde leengedi a vezetőülés melletti ablakot.

- Dolarhyde – mondta. – Dr. Warfield leadta a nevemet.
- Igen, uram. Betenné ezt az ablaktörlője alá, amikor kiszállnak a kocsiból?

Lassan haladtak előre. Reba érezte, hogy az út enyhén kanyarog. A szél szokatlan, erős szagokat sodort felé. Elefánt trombitált.

- Az állatkert – mondta Reba. – Pompás! – Jobb szerette volna, ha piknikre mennek. De a fenébe, így is jó! – Ki ez a dr. Warfield?
- Az állatkert igazgatója.
- A barátja?

– Nem. Szívességet tettünk az állatkertnek a filmmel. Meghálálják.

- Hogyan?
- Megérinthati a tigrist.
- Vigyázzon, nehogy túl nagy legyen a meglepetés.
- Látott már tigrist?

Reba örölt, hogy a férfi képes volt ezt megkérdezni.

– Nem. Kiskoromból emlékszem egy pumára. Ez volt az egyetlen vadállat a Red Deer-i állatkertben. A legokosabb lenne, ha kicsit beszélgetnénk erről az állatkértről.

– A tigris fogát kezelik. El kell... altatniuk. Ha akarja, megérinthati.

- Nagy tömeg lesz ott, várakozó emberekkel?
- Nem. Semmi közönség. Warfield, én, néhány ember. A tévé csak azután érkezik, hogy mi már elmentünk. Van kedve hozzá? – A lány sajátos súrgéstét vélte kihallani a kérdésből.

– Hát hogy a fenébe ne! Köszönöm... pompás meglepetés. A kocsi megállt.

– Ó, és honnan tudom, hogy a tigris már mélyen alszik?

– Csilandozza meg! Ha a tigris elneveti magát, rohanjon, ahogy csak bír.

Reba úgy érezte, a talpa alatt a kezelőszoba padlóját linóleum borítja. A hűs terem erősen visszhangzott. Távoli végéből sugárzó hő áradt felé.

Nehéz terhet cipelő lábak ütemes csoszogása, azután Dolarhyde átkormányozta a terem egyik oldalára, míg nem Reba megérezte, hogy egy sarokba szorult.

A szagról tudta, hogy a tigris már bent van a helyiségbén.

Egy hang.

– Föl... most! Könnyedén. Le! Alatta hagyhatjuk a hurkot, dr. Warfield?

– Igen, tekerjék be azt a párnát abba a zöld törülközőbe, és rakják a feje alá. Mihelyt végeztünk, elküldöm magukért Johnt.

Távolodó léptek.

Reba várta, hogy Dolarhyde mondjon neki valamit. A férfi azonban néma maradt.

– Idebenn van – szólalt meg Reba.

– Tíz ember hozta be hevederekkel. Hatalmas. Háromméteres. Dr. Warfield most a szívét hallgatja. Bepillant az egyik szemhéja alá. Itt is van.

Egy test tompította a hangokat Reba előtt.

– Dr. Warfield, Reba McClane – mondta Dolarhyde.

A lány előrenyújtotta a kezét. Nagy, lágy tenyér simult az övébe.

– Köszönet, amiért engedélyezte, hogy idejöjjek – mondta.

– Nagy élmény.

– Örülök, hogy el tudott jönni. Felvillanyozza a mai napom. Egyébként nagyon hálásak vagyunk a filmért.

Dr. Warfield egy középkorú férfi mély, kulturált, sötét tónusú hangján szolt. Virginai lehet, találhatta Reba.

– Most arra várunk, hogy meggyőződjünk róla: a légzése és a szívdobogása erős, egyenletes-e, dr. Hassler csak ezt követően lát munkához. Hassler odaát áll, éppen a homloktükrét igazgatja. Az igazat megvallva, csak azért hordja, hogy leszorítsa a pejjét. Jöjjön, bemutatom! Mr. Dolarhyde?

– Csak ön után.

Reba kinyújtotta a kezét Dolarhyde felé. A férfi nagy sokára ért hozzá, akkor is csak egészen könnyedén. Izzadó tenyere a lány kézfejének bütykeire tapadt.

Dr. Warfield megfogta Reba kezét, a karjára helyezte, úgy indultak el lassan előre.

– Mélyen alszik. Van valami általános benyomása? Csak szóljon, leírom magának olyan részletesen, ahogy akarja. – Elbizonytalannodva elhallgatott, nem tudta, hogyan fogalmazza meg, amit mondani akart.

– Gyerekkoromból emlékszem könyves illusztrációkra, azután egyszer közel az otthonhoz, az állatkertben láttam egy pumát.

– Ez a tigris olyan, mint egy szuperpuma – mondta az igaz-

gató. – Szélesebb a mellkasa, tömörebb a feje, súlyosabb a testalkata és az izomzata. Négyéves bengáli him. Orrtól farokvégig körülbelül három méter hosszú, a súlya pedig jóval kétszáz kiló fölött van. A jobb oldalán never, erős reflektorfényben.

– Érzem a reflektorokat.

– Gyönyörű példány, narancs és fekete csíkozású; a narancssín annyira élénk, hogy szinte úgy tűnik, belevérzik a körülötte lévő levegőbe. – Dr. Warfield hirtelen rádöbbent, hogy kegyetlenség, ha a lánynak színekről beszél. De ahogy rápillantott, megnyugodott.

– Úgy két méterre van tőlünk. Érzi a szagát?

– Igen.

– Mr. Dolarhyde talán elmondta magának, hogy valami félkegyelmű alak egy kertészásóval döfködte a korláton túlról. A tigris odakapott, és az ásófej letört egy darabot a bal felső tépőfogából. Készen van, dr. Hassler?

– minden rendben. De azért még hagyunk neki egy-két percet. Warfield bemutatta Rebának a fogászt.

– Kedvesem, maga az első kellemes meglepetés, amit Frank Warfield valaha is okozott nekem – jelentette ki Hassler. – Talán szívesen megvizsgálná ezt itt. Aranyfog, pontosabban arany tépőfog. – Rátette Reba tenyerére. – Ugye milyen súlyos? Letisztogattam a törött fogát, és több nappal ezelőtt lenyomatot is vettem róla, ma pedig ráhúzom ezt a koronát. Persze fehérből is készíthettem volna, de úgy gondoltam, így mulatságosabb. Dr. Warfield majd bizonyára elmondja magának, hogy soha nem mulasztom el az alkalmat, hogy kérkedjek. Egyáltalán nem megértő velem szemben, nem hagyja, hogy hirdetést tegyek a ketrecre.

Reba érzékeny, heges ujjaival végigtapogatta a kúpos alakú fogat, a hajlatát és a csúcsot. „Milyen szép munka!” Mély, lassú lélegzést hallott maga mellett.

– A kölykök majd meghökkennek, ha elásítja magát – mondta Hassler. – Attól meg nem félek, hogy kísértésbe ejti a tolvajo-

kat. Most pedig lássuk a mókát! Ugye maga nem ijedős? A kísérője, az az izmos úriember odaát, úgy figyel bennünket, mint egy menyét. Csak nem ő kényszeríti magát erre?

– Nem! Én akarom.

– A hátát fordítja nekünk – szólalt meg dr. Warfield. – Csak hever és alszik, úgy nyolcvan centire magától, derékmagasságban egy munkaasztalon. Tudja, mit? Fogom a bal kezét... Ugye maga jobbkezes? Ráhelyezem az asztal szélére, a jobb kezével pedig tapogatózhatsz. Ne siessen! Én végig itt leszek maga mellett.

– Én is – tette hozzá dr. Hassler. Elveztek a dolgot. A forró reflektorok alatt Reba hajának olyan illata volt, mint napfényben a friss fűrészpornak.

Reba a fejbőrén érezte a meleget. Bizsergett tőle. Érezte meleg hajának illatát, Warfield szappanjáét, alkoholét és fertőtlenítőt, meg a nagy macskáét. Egy pillanatra elgyöngült, de ez gyorsan elmúlt.

Megkapaszkodott az asztal szélén, és tapogatózva kinyújtotta a másik kezét, amíg az ujjai a szőrhöz nem értek, amely átmelegedett a reflektorfénytől, azután egy hűvösebb réteghez ért, végül egy, a test mélyéről áradó, állandó melegséget érzékelt. A tenyerét a vastag bundán nyugtatta, könnyedén ide-oda mozgatta, érezte, hogy csúszik alatta az állat bundája, hol ször menten, hol az ellentétes irányban, és hogy a tigris bőre ide-oda sikklik az emelkedő és süllyedő, széles bordák fölött.

Megmarkolta a tigris bundáját, az ujjai között rugalmasan pattogott a szőr. A tigris jelenlétéből az arca elpirult, visszaesett a vakok hibájába, hogy önkéntelenül fintorokat vágott, amik ellen olyan türelmesen küzdött.

Warfield és Hassler észrevették, hogy megfeledkezik magáról, és örültek ennek. Mintegy hullámossabban ablakon át látták, egy új élmény üvegtábláján át, amelyhez odanyomta az arcát.

Dolarhyde izomkötegei megremegtek, amint az árnyékos sarokból figyelte a lányt. Érezte, hogy a bordáin végiggurul a verejtékcsepp.

– A többi már mind üzlet – szólalt meg Reba füle mellett dr. Warfield.

Megkerülte vele az asztalt, közben a lány keze végigsiklott a tigris péniszén.

Dolarhyde mellét belülről hirtelen összeszorította valami, amint Reba ujjai végigkústak az állat szőrös heregolyóin. A lány egy pillanatra a tenyerébe fogta, azután továbblépett.

Warfield fölemelte a tigris egyik hatalmas mancsát, és Reba kezébe rakta. A lány megérezte a talppárnak érdességét, és orrát enyhe ketreczag csapta meg. Warfield megnyomta az állat egyik lábujját, hogy kibújon a karom. A tigris súlyos, ernyedt lába teljesen kitöltötte a lány nyitott tenyerét.

Megérintette a tigris füleit, a széles koponyáját, majd óvatosan, az állatorvos irányításával megérintette érdes nyelvét is. Reba pelyhes alsókarját forró lehelet csapta meg.

Végül dr. Warfield Reba fülébe helyezte a sztetoszkópot. A lány a kezét az állat ütemesen emelkedő mellkasára helyezte, az arcát fölfelé fordította, és az egész lényét betöltötte a tigris szívénél erős dobogása.

Reba McClane csöndben, felhevülten, mámorosan ült, amint elindultak a kocsin visszafelé. Egy ízben Dolarhyde-hoz fordult, és lassan ezt mondta:

– Köszönöm... nagyon köszönöm. Ha nincs ellenére, rettentenesen vágyom egy Martinira.

– Várjon itt egy percert! – mondta Dolarhyde, amikor a háza udvarán megállította a kocsiját.

Reba örült, hogy nem az ő lakásába térnek vissza. Áporodott és túl biztonságos.

– Ne rakjon rendet! Vezessen be, és mondja azt, hogy minden ragyog.

– Várjon meg itt!

Dolarhyde bevitte a házba az italboltban vásárolt szatyrot, és gyors ellenőrző körutat tartott odabenn. A konyhaban egy pilla-natra megállt, és az arca elé kapta a kezét. Fogalma sem volt, voltaképpen mit is tesz. Veszélyt érzett, de az nem a nőből eredt. Képtelen volt fölpillantani a lépcsőn. Tudta, hogy cselekednie kell, de nem tudta, hogyan tegye meg. Haza kellene vinnie.

Az Átlényegülése előtt eszébe sem jutott volna, hogy ilyesmit merészelen tenni.

Most főlismerte, hogy bármit meg tud tenni. Bármit.

Kilépett a házból a napfénybe, a kocsi hosszú, kék árnyékába. Reba McClane megkapaszkodott a vállában, amíg a lába földet nem ért.

Érezte a ház élmösödött körvonalait. A kocsiajtó csapódása által okozott visszhang révén érzékelte a ház magasságát.

– Négy lépés a füvön. Aztán rámpa következik – szólalt meg Dolarhyde.

Reba megfogta a karját. A férfi megremeggett. A pamutpólója fölszívta a tiszta verejték szagát.

- Valóban rámpája van. Minek?
- Valamikor öregek laktak itt.
- De most már nincsenek?
- Nincsenek.

Beléptek a társalgóba.

– Hűvösnek és magasnak érzem – szólalt meg a lány. Múzeumszag. És ez a szag, csak nem tömjén? Messzirol egy óra ketye-gése hallatszott. – Ugye nagy ház? Hány szobája van?

– Tizennégy.

– Régi ház. minden, ami itt bent van, öreg. – Reba a vállával egy rojtos lámpaernyőt súrolt, és az ujjaival megérintette.

„A félénk Mr. Dolarhyde.” Tökéletesen tisztában volt vele, hogy a férfit fölizgatta, amikor együtt látta őt a tigrissel; amikor kiléptek a teremből, és megfogta a karját, úgy remegett, akár egy ló.

Figyelmes gesztus volt a részéről, hogy így rendezte a dolgot.

Meglehet, beszédes is volt ez a gesztus, de efelől nem volt bizonyos.

– Martinit?

– Hadd menjek magával, és én majd elkészítem – mondta, miközben kilépett a cipőjéből.

Az ujjaival mérte ki a vermutot a pohárba. A tetejébe hetven millilitter gint, végül két olajbogyót. Gyorsan megtalálta a házban a vonatkoztatási pontokat. A tiktakoló órát, az ablak fölé szerelt légkondicionáló zümmögését. A konyhaba vezető ajtó mellett a padlón, ott, ahol a délutáni napfény beszivárgott a szobába, meleg foltot tapintott a lábával.

Dolarhyde a nagy karrosszékhez vezette a lányt. Ő maga a dí-ványra ült.

A levegő feszültséggel telt meg. Akár a tengerben a foszforeskálás, szinte kézzelfoghatóvá változott minden mozdulat. Reba a mellette lévő állványon helyet talált a poharának, Dolarhyde lemezt tett fel.

Dolarhyde úgy érezte, megváltozott a szoba. Reba volt életében az első ember, aki jószántából kereste fel a házban, és most a szoba megoszlott közte meg a lány között.

– Aztán meg ott volt a zene: Debussy a szürkületben.

Kérdezgetni kezdte Denverről, Reba pedig elmesélt neki egy-két dolgot, de szórakozottan, mintha másutt járnának a gondolatai. Dolarhyde leírta neki a házat és a tágas, sövénykerítéssel övezett udvart. Nem sok késztetést érzett a beszédre.

Miközben lemezt cserélt, a lány megszakította a csöndet:

- Az a csodálatos tigris; ez a ház, maga meglepetést meglepetésre halmoz, D. Azt hiszem, voltaképpen senki sem ismeri magát.

– Érdeklődött rólam?

- Kinél?

- Bárkinél.

- Nem.

- Akkor honnan tudja, hogy senki sem ismer engem? – Any-

nyira vigyázott a nyelvtörő s hang kiejtésére, hogy a kérdésének a hangszíne közömbösre sikerült.

– Tudja, néhány gatewaybeli nő meglátott minket a múltkor, amikor beszálltunk a maga kocsijába. Öregem, milyen kíváncsiak lettek! Egyszeriben társaságom lett a kólaautomatánál.

– Mire kíváncsiak?

– Egyszerűen csak valami zaftos pletykát akartak hallani. Amikor rájöttek, hogy nincs miben reménykedniük, faképnél hagytak. Csak ki voltak éhezve a pletykára.

– És mit mondtak?

Reba a nők mohó kíváncsiságát önieróniával akarta előadni. De csak nem sikerült neki.

– Örökkel jár az agyuk – mondta. – Roppant titokzatosnak és érdekesnek találják magát. Ide figyeljen, ez bők!

– Mondtak valamit arról magának, hogy nézek ki?

Noha a kérdést a férfi csak könnyedén tette fel, mintegy oda-vetette, Reba tudta, hogy az emberek ezt sohasem szánják tréfának. Ezért egyenesen válaszolt.

– Nem kérdeztem őket. De várjon csak! Igen, leírták nekem a maga külsejét. Kíváncsi rá? Mondjam el szóról szóra? Ha nem kíváncsi rá, nem mondomb. – Bizonyos volt benne, hogy a férfi meg fogja kérdezni.

Csönd.

Reba egyszerre azt érezte, hogy egyedül maradt a szobában, hogy az a hely, ahol Dolarhyde állt, üresebb az úrnél; egy minden elnyelő, semmit sem sugárzó fekete lyuk. De azt is tudta, hogy nem távozhatott a szobából úgy, hogy ő ne hallotta volna.

– Azt hiszem, elmondomb magának – folytatta. – Valami kemény, tiszta választékosság árad magából, ami tetszik nekik. Azt mondta, hogy csodálatos teste van. – Tudta, hogy nem hagyhatja ennyiben: – Azt mondják, nagyon érzékeny az arcára, és hogy ez teljesen fölösleges. Ott van az a hóbortos a Dentine-nál, Eileennak hívják, ugye?

– Eileen.

Végre valami reakció. Reba úgy érezte, mintha rádiócsillagász lenne.

Kitűnő utánzó volt. Meghökkentő hűséggel tudta volna elő-adni Eileen beszédmódját, de túl okos volt ahhoz, semhogyan bár-kinek a beszédét is utánozza Dolarhyde-nak. Úgy idézte Eileent, mintha egy átfrást olvasna föl.

– „Nem rosszképű pásas. Istenemre mondomb, sok olyan pa-sossal jártam már, aki kevésbé volt jóképű nála. Egyszer egy ho-kissal jártam... talán a Bluesban játszott? Annak egy kis hasadás volt az ajkán, ott, ahol az ínye visszahúzódott a foghídjáról. Ezeknek a hokisoknak minden ilyen a szájuk. Ez, tudja, valamiféle macsó dolog, gondolom, Mr. D.-nek gyönyörű bőre van, és sokért nem adnám, ha olyan hajam lenne, mint neki.” Elégedett? Ó, azután azt is megkérdezte tőlem, igazán olyan erős-e, mint amilyennek látszik!

– És?

– Azt mondtam, nem tudom. – Kiitta a poharát, és fölállt. – De mondja csak, D., hol a fenében van maga? – Nyomban rá-jött, amikor Dolarhyde egy hangfal elé lépett. – Aha. Hát itt van! Érdeklí, hogy én mit gondolok erről?

Az ujjáival megtalálta Dolarhyde száját, és megcsókolta, ajkát könnyedén a férfi összeszorított fogaihoz nyomta. Rögvést rá-jött, hogy a férfi nem az undortól merevedik meg, csak félénk.

Dolarhyde elképedt.

– Megmutatná, hol a fürdőszoba? – kérdezte Reba.

Dolarhyde-ba karolt, úgy ment vele végig a hallon.

– Visszafelé már eltárolék egyedül is.

A fürdőszobában meglazította a haját, az ujját végigfuttatta a mosdón, fogpasztát vagy szájvizet keresett. Megpróbálta meg-keresni a fürdőszobaszekrény ajtaját, rájött, hogy nincsenek semmiféle ajtók, csak zsanérok és nyitott polcok. Gondosan megtapogatta a polcokon álló holmikat, felt, hogy megvághatja magát egy borotvával, és végül ráakadt egy üvegre. Lecsavarta

a kupakját, megszagolta, valóban szájvíz-e, azután kiöblítette a száját a folyadékkal.

A nappaliba visszatérve ismerős zajt hallott; egy vetítőgép zúgását, amint visszatekercselik.

– Egy kis házi feladat – közzölte vele Dolarhyde, és egy újabb pohár Martinit nyújtott át neki.

– Hát persze – mondta Reba. Maga sem tudta, hogyan fogadja a dolgot. – Ha zavarom a munkájában, inkább elmegyek. Ide lehet rendelni egy taxit?

– Nem. Azt akarom, hogy itt maradjon. Akarom. Csak ellenőriznem kell egy filmet. Nem tart sokáig.

A nagy karosszék felé kezdte irányítani. De Reba tudta, hol a dívány, és inkább oda ment.

– Hangja is van?

– Nincs.

– Nem bánja, ha tovább szól a zene?

– Ühüm.

Reba érezte, hogy a férfi feszülten figyeli. Azt akarja, hogy maradjon, csak meg van riadva. Fölösleges: minden rendben van. Leült.

A Martini csodálatosan hideg és frissítő volt.

Dolarhyde a dívány túlsó végére ült le, olyan súlyosan, hogy a lány poharában megcsörrentek a jégkockák. A vetítőgép még mindig visszafelé tekercselt.

– Ha nincs ellenére, pár percig kinyújtóznék – mondta Reba.

– Nem, ne mozduljon, van elég helyem bőven. Ébresszen fel, ha elszundikálnék, rendben?

Végignyúlt a díványon, a poharat a gyomrára állította; a haja vége épphogy csak érintette a férfinak a combjához szorított kezét.

Dolarhyde megnyomta a távkapcsolót, és elkezdődött a vetítés.

A Leedsékről vagy a Jacobiékról készült filmjét úgy akarta végnézni, hogy közben a nő is a szobában legyen. A vetítővászonról Rebára, Rebáról a vetítővászonra akart nézni. Tudta,

hogy a lány nem élheti túl ezt. Azok a nők látták, hogy beszállt a furgonjába. Erre még csak gondolni sem szabad. Azok a nők látták, hogy beszállt az ő furgonjába.

Megnézi azt a filmjét, amely a Sherman családról szól, azokról, akiket legközelebb látogat majd meg. Látja, hogyan közeledik a megkönyebbülése, és Reba jelenlétében, egyre csak őt nézve teszi majd meg.

A vetítővászon, az ingmerekvítő kartonon egypennysekkel kirakva megjelent *Az új ház* cím. Hosszú képsor Mrs. Shermanről és a gyerekekéről. Bolondozás az úszómedencében. Mrs. Sherman megkapaszkodik a medencelépcsőn, fölpillant a kamerába, a melle nedvesen, fénylőn duzzad ki az úszódresszéből, fehér lábával ollózó mozdulatokat végez.

Dolarhyde büszke volt az önnuralmára. Erre a filmre fog gondolni, nem a másikra. De magában már éppúgy kezdett beszélni Mrs. Shermanhez, mint ahogy Atlantában szolt Valerie Leedshez.

Igen, most látsz engem.

Igen, ezt érzed, amikor látsz engem.

Bolondozás a régi göncökkel. Mrs. Sherman fölveszi a nagy karimájú kalapot. A tükör előtt áll. Mosolyogva megfordul, pótol a felvezőgép előtt, a kezét a tarkójára teszi. A nyakában egy kámea.

Reba McClane fészkelődik a díványon. A földre állítja a poharat. Dolarhyde nyomást és meleget érez. A lány a combjára fektetik a fejét. A nyakszirtje fehér, a vetítőgép fénye villódzik rajta.

Dolarhyde mozdulatlanul ül, csak a hüvelykujját mozdítja meg, hogy megállítsa a filmet, és visszapörgesse. A vászonon Mrs. Sherman a kalapjában pótol a tükör előtt. Aztán a kamera felé fordul, és elmosolyodik.

Igen, most látsz engem.

Igen, ezt érzed, amikor látsz engem.

Igen, érzel most engem?

Dolarhyde megremeg. A nadragja nagyon dörzsöli. Elönti a forróság, a szöveten át forró leheletet érez. Reba fölfedezett valamit.

A hüvelykujjával görcsösen nyomja a távkapcsolót.

Igen, most látsz engem.

Igen, ezt érzed, amikor látsz engem.

Igen, érzed ezt?

Reba lehúulta a nadrágja cipzárványát.

Dolarhyde-ba belehasít a félelem; még sohasem volt merevedése elő nő jelenlétében. Ő a Sárkány, nincs mitől férnie.

A gyors ujjak kiszabadítják.

Ó!

Igen, érzel most?

Igen, érzed ezt.

Igen, érzed, tudom.

Igen, a szíved hangosan dobog.

Nem szabad hozzájárulnia Reba nyakához. El a kezekkel!

A nők látták őket a kocsiban. Erősen markolja a dívány karfáját.

Az ujjai a kárpitba vájnak.

Igen, a szíved hangosan dobog.

Most meg is rebben.

Meg is rebben most.

Igen, megpróbál kibújni.

És most gyors és könnyű, és gyorsabb és könnyű és...

Kész!

Ó, vége!

Reba Dolarhyde combjának támasztja a fejét, égő arcát felé fordítja. A keze besiklik az inge alá, meleg tenyerét a mellén nyugtatja.

– Remélem, nem ijesztettem meg – mondta.

De a lány eleven hangjának a csengése volt az, ami megijesztette; odanyúlt, hogy megállapítsa, dobog-e a szíve – dobogott.

Reba gyöngéden ott tartotta a kezét.

– Úristen, csak nem ment már el?

Egy elő nő. Milyen elkapasztó! Erősnek és hatalmasnak érezte magát – a Sárkány erejét érezve, vagy a sajátját –, könnyedén fölemelte a lányt a díványról. Szinte nem is volt súlya, és annál is

könnyebben tudta vinni, mert Reba nem volt élettelen. Ne az emeletre! Most már sietett. Valahová. Gyorsan. A nagyanya ágya, a tűzött szaténtakarója csúszkál alattuk.

– Várjon, várjon, majd kibújok belőle! Ó, most elszakadt! Nem baj. Gyere, úristen, te! Jaj, de jóóó! Kérlek, ne szoríts le, majd én rád ülöök.

Rebával, egyetlen elő nőjével, akitel e buboréknyi időre eggyé válhatott, életében először érezte úgy, hogy minden rendben van; az ő élete az, ami itt fölszabadul, ő maga túllép minden halandóságon, az életét küldi a lány csillagos sötétjébe, kiszakad ebből a fájdalomteli bolygóból, lelkében csend, úgy halad a békéhez vezető úton, ahol a megnyugvás ígérete várja.

A sötétben, Reba mellett fekve, a tenyerét rátette, és gyöngédén összeszorította a lányt, hogy elzárja az utat visszafelé. És miközben Reba csöndesen aludt, Dolarhyde, tizenegy ember átkozott gyilkosa, újra meg újra meghallgatta a szíve dobogását.

Képek. Barokk gyöngysorok lebegtek a barátságos sötétben. Egy világítórakéta, amellyel a holdat célozta meg. Egy óriási tűzijáték, amelyet Hongkongban látott, és amelyet úgy hívtak: „A Sárkány elveti a gyöngyeit.”

A Sárkány.

Elképedt, úgy érezte magát, mint akit kettéhasítottak. A lány mellett eltöltött hosszú éjszakán mindvégig szorongva hallgatózott, nem jön-e le ő maga kimonóban a lépcsőn.

Reba egyszer megmozdult, álomittasan kerestélt, amíg meg találta az éjjeliszekrényen a poharat. A nagymama fogosra megsörrent benne.

Dolarhyde vizet hozott neki. Reba a sötétben magához ölelte. Amikor ismét elaludt, a férfi leemelte a kezét a hatalmas tetoválásáról, és a saját arcára tette a lány tenyerét.

Csak hajnalban aludt él.

Reba McClane kilenc órakor ébredt fel, hallotta a férfi egyenletes légzését. Lustán nyújtózott a széles ágyon. Dolarhyde meg sem moccant. Reba átgondolta a ház elrendezését, a szőnyegek és a szabad padló helyét, a ketyegő óra irányát. Amikor minden-tisztába került, csöndesen fölkelt, elindult, és megkereste a fürdőszobát.

Hosszan zuhanyozott, és amikor kijött, Dolarhyde még mindig aludt. Reba széttépett fehérneműje a földön bevert. A lábával tapogatva megtalálta, és begyömöszölte a táskájába. Bebújt a pamutruhájába, fogta a botját, és kifelé indulott.

Bár a férfi megmondta neki, hogy az udvar nagy, tágas, sima talajú és elvadult sövény szegélyezi, Reba eleinte óvatosan mozgott.

Hús reggeli fuvallat csapta meg, a nap melegen sütött. Megállt az udvar közepén, hagyta, hogy a szél átfújja az ujjain a fekete bodza száraz magházait. A szél meglelte zuhanyozástól felfrisült testének hajlatait. Kitárta a karját, a szél hűvösen besiklott a melle és karja alá, a lába közé. Méhek zümmögtek körülötte. Nem félt tőlük, így hát nem is bántották.

Dolarhyde fölébredt, egy pillanatig megdöbbent, nem értette, miért nincs az emeleti szobájában. Sárga szeme tágra nyílt, amikor eszébe jutott, mi történt. Bagolyszerű mozdulattal fordult a másik párna felé. Senki.

Vajon Reba a házban kószál? Mire bukkanhat? Vagy történt valami éjszaka? Valami, amit el kell rejteni? Nyilván őt gyanúsítják. Lehet, hogy menekülnie kell.

Benézett a fürdőszobába, a konyhába. Aztán lement az alagsorba, ahol a másik tolókocsiját tárolta. Majd föl az emeletre. Nem akart fölmenni. De utána kell néznie. A tetoválása megfeszült a hátán, amint fölfelé igyekezett a lépcsőn. A hálószobája faláról leragyogott rá a Sárkány. Nem maradhatott egy szobában a Sárkánnyal.

Végül egy emeleti ablakból megpillantotta a lányt az udvaron.

— FRANCIS! — Tudta, hogy a szobájából szólítja a hang. Tudta, hogy a Sárkány hangja az. Ez az új kettőssége a Sárkánnyal megzavarta. Először akkor lett úrrá rajta ez az érzés, amikor Reba szívére tette a kezét.

Azelőtt sohasem szólt hozzá a Sárkány. Félelmetes volt.

— FRANCIS, GYERE IDE!

Megkísérelte elfojtani az őt szólító hangot, amely újra és újra szólította, amint lerohant a lépcsőn.

Vajon mire bukkanhatott Reba? A nagyanya fogosra megcsörrent a pohárban, de elrakta, amikor vizet hozott a lánynak. Látni pedig nem lát.

Freddy hangszeres. Egy magnetofonban volt a nappaliban. Megnézte, a helyén van-e. A kazetta vissza volt tekerve, egészen az elejéig. Nem emlékezett rá, vajon visszatekerte-e azt követően, hogy a telefonon bejátszotta a *Tattlernek*.

Reba nem jöhét vissza a házba. Maga sem tudja, mi eshet meg a házban. Meglepetés érheti. Megtörtéhet, hogy a Sárkány lejön az emeletről. Tudta, hogy a lány minden könnyen kettéoppanna.

A nők látták, ahogy Reba beszáll a kocsijába. Warfield is emlékezne, hogy láttá őket együtt. Kapkodva felöltözött.

Reba McClane érezte a fatörzs árnyékának hűvös csíkját, majd ismét a napfényt, amint keresztül-kasul barangolt az udvaron. A napfény erejéből és az ablakba szerelt légkondicionáló zúgásából minden meg tudta állapítani, merre jár. A tájékozódás, életének vezérlő elve, itt könnyűnek bizonyult. Körbeforgott, a kezét végighúzta a bokrokon meg a vadul növő virágokon.

Egy felhő takarta el a napot. Reba megállt, és nem tudta, merrefelé fordult. Fülelt, honnan hálja a légkondicionálót. A berendezést leállították. Egy pillanatra nyugtalanság fogta el, azután tapsolt, és meghallotta a ház eligazító visszhangját. Fölkattintotta az óraüveget, és kitapogatta az időt. Hamarosan föl kell kelennie D.-t. Haza kell mennie.

Becsapódott a szúnyoghálós ajtó.

– Jó reggelt! – mondta Reba.

Dolarhyde kulcscsomója megcsördült, amint közeledett a lány felé a füvön.

Óvatosan közelítette meg, mintha attól tartana, hogy közeledésének a szele ledönthetné a lábáról, de azután látta, hogy a lány csöppet sem fél tőle.

Nem látszott zavartnak vagy szégyenkezőnek azért, amit éjszaka tettek. Haragosnak sem tűnt. Nem futott el előle, nem is fenyegetőzött. Dolarhyde azon töprengett, vajon azért van-e így, mert nem látta a nemi szervét.

Reba átölelte, a fejét a férfi izmos mellkasára hajtotta. Dolarhyde szíve hangosan vert.

Nagy nehezen kinyögte a jó reggeltet.

– Remekül érzem magam, D.

Valóban? Mit kellene erre válaszolni?

– Akkor jó. Én is. – *Ez megfelelően hangzott. El kell távolítani innen.*

– De most már hazára kell mennem – szólalt meg Reba. – A nővérem eljön értem, elvisz ebédelni. Velünk tarthatsz, ha van kedved.

– Be kell mennem az üzembé – felelte Dolarhyde, beszéd közben módosítva az előre kitervelt hazugságon.

– Megyek, hozom a táskámat.

Csak azt ne!

– Majd én kihozom.

Dolarhyde, aki már-már teljesen összeavarodott a saját érzelméit illetően, és annyira sem tudta kifejezésre juttatni azokat, ahogyan egy hegy sem tud elpirulni, nem tudta, mi történt vele Reba McClane-nel kapcsolatban, és azt sem, hogy miért következett be minden. Csak zavart érzett, új rettegés hasított bele: az, hogy ő most kettő.

Reba veszélyeztette, Reba nem veszélyeztette.

Erősen foglalkoztatta, milyen meghökkentően élénk mozulatokkal adta oda magát neki a nagyanya ágyában.

Dolarhyde gyakorta nem ismerte föl, voltaképpen mit is érez, amíg nem cselekedett. Nem tudta, mit érez Reba McClane iránt.

Miközben a lányt hazafelé vitte kocsin, egy visszataszító esemény némileg segített neki ebben a fölismerésben.

Épphogy elhagyták a 70-es út Lindbergh Boulevard-i elágazását, amikor Dolarhyde beállt egy Servco Supreme benzinkúthoz tankolni.

A benzinkutas tagbaszakadt, mogorva férfi volt, a lehelete muskotályosnak érződött. Elfintorodott, amikor Dolarhyde megkérte, hogy ellenőrizze az olajszintet.

A kocsiban úgy, egy literrel kevesebb olaj volt a szükségesnél. A benzinkutas az olajtömlőt belenyomta a kannába, azután belökte a motorházba.

Dolarhyde kikászálódott, hogy fizessen.

A benzinkutas látható lelkesedéssel törölgette a szélvédőt – az utas felőli oldalon. Csak törölte, egyre csak törölte.

Reba McClane a magasított kísérőülésben ült, a szoknyája fölcúsztott a térdre fölé. Fehér botja a két ülés között hevert.

A benzinkutas ismét törölgetni kezdte a szélvédőt. Közben bepislogott a lány ruhája alá.

Dolarhyde fölnézett a tárcájából, és rajtakapta a leselkedő passzt. A kocsi ablakán benyúlva teljes sebességre kapcsolta az ablaktörlöket, amelyek elkapta a benzinkutas ujjait.

– Hé, vigyázzon! – A benzinkutas nagy buzgón kezdte kiszedni az oljartályt a motorházból. Tudta, hogy rajtakapták, az arcára alattomos mosoly ült ki, amíg Dolarhyde a kocsit megkerülve oda nem lépett hozzá.

– Te rohadt szemét! – Igyekezett gyorsan átsiklani az szfölött.

– Mi a fene esett magába? – A benzinkutas nagyjából azonos súlyú volt Dolarhyde-dal, egymagas is vele, de távolról sem annyira izmos. Túl fiatal volt ahhoz, hogy műfogsor viseljen, viszont elhanyagolta a fogait.

Zöldes színben játszottak, és ez undort keltett Dolarhyde-ban.

- Mi történt a fogaiddal? – kérdezte halkan.
- Mi köze hozzá?
- Sokat használtad a fiúd kedvére, te rohadt buzi? – Dolarhyde nagyon közel lépett a benzinkutashoz.
- Eredjen a fenébe innen!
- Dolarhyde halkan annyit mondott:
- Disznó. Idióta. Szemét. Szar. – Egyetlen kézmozdulattal a furgon oldalához kente. Az olajtartály és a tömlő csörömpölve hullott az útra.

Dolarhyde fölemlvelte a tartályt és a tömlőt.

- Ne fuss! El tudlak kapni. – Kihúzta a csövet a tartályból, és szemügyre vette az éles végét. A benzinkutas elsápadt. Volt valami Dolarhyde arckifejezésében, amivel még soha, sehol sem találkozott életében.

Egyetlen pillanatig Dolarhyde láttá, hogy a tömlőt belevágja a férfi mellébe, és kiszívja a vért a szívéből. Reba arcát is látta a szélvédőn át, a fejét rázta, és mondott valamit. Az ablaklehúzó után tapogatózott, hogy leengedje az ablakot.

- Eltörték már valamidet, te seggfej?
- A benzinkutas gyorsan, tagadólag rázta a fejét.
- Nem akartam megsérteni, tényleg nem! Istenre esküszöm!
- Dolarhyde a hajlított fémtömlőt a pasas orra alá dugta. Két kézzel fogta, a mellizmai kidagadtak, amint kétréte hajlította. Megrántotta a férfi övét, és a tömlőt a lába előre dobta.
- Máskor ne meregesd azt a disznó szemedet! – A benzinért járó pénzt a pasas ingzsebébe gyomosztolta. – Most elhordhatod az irhádat – mondta. – De jegyezd meg, bármikor elkaphatnak.

36. fejezet

A magnószalag szombaton érkezett meg, egy kis csomagban. A címzés: „Will Graham, Washington, FBI Központ”. Chicagóban adták föl aznap, amikor Loundsot megölték.

A laboratórium és az ujjlenyomatrézleg sem a kazetta dobozán, sem a csomagolópáron nem talált semmi felhasználható nyomat.

A szalag egy másolatát a délutáni futárpostával elküldték Chicagóba. Chester különleges ügynök késő délután hozta el Grahamnek az esküdtszéki terembe. A szalaghöz Lloyd Bowman írt kísérőlevelet:

A hangspektrogramos vizsgálatok igazolták, hogy Lounds hangja van a felvételen. Nyilvánvalóan diktálták, mit mondjon. Új szalag, az utóbbi három hónapban gyártották, sohasem használták korábban. A viselkedéstudományi részleg elemzi a tartalmát. Mihelyt dr. Bloom eléggé jó állapotban lesz, meghallgattatjuk vele, erről dönts te.

*A gyilkos láthatóan össze akar zavarni téged.
Azt hiszem, előbb-utóbb rafázik erre.*

Fanyar biztatás, Graham hálás volt érte.

Tudta, hogy meg kell hallgatnia a szalagot. Megvárta, amíg Chester magára hagyta.

Nem akart bezárkózni a szalaggal az esküdtterembe. Az üres bírósági tárgyaló jobban megfelelt erre – a magas ablakokon beszivárgott némi napfény. Nemrégiben takarították a termet, a por még szállongott a napsugarak pászmáiban.

Kicsi, szürke magnója volt. Az ügyvédi asztalra állította, és megnyomta a gombot.

Egy technikus fakó hangja szólt: „Ügyszám: 426238, 814. térel, címkézve és iktatva, magnetofonszalag. Hangfelvétel.”

A hangminőség változott.

Graham mindenkor kezével megmarkolta az esküdtszéki emelvény korlátját.

Freddy Lounds hangja fáradtnak és ijedtnek tűnt.

„Nagy megtiszteltetésben volt részem. Láttam... csodállal láttam... csodálattal és áhítattal... áhítattal... a Nagy Vörös Sárkány erejét.”

A hangfelvételt a készítése közben sokszor megszakították. A gép a leállítógomb kattanását minden alkalommal rögzítette. Sárkányujj.

„Hazudtam Róla. minden, amit írtam, Will Graham hazugsága. Ő fratott velem minden. Én... én meggyaláztam a Sárkányt. De még így is... a Sárkány irgalmas. Most már szolgálni akarom Öt. Ő... segített nekem megérteni... a tündöklő fényét, és én dicsőíteni fogom Öt. Újságok, amikor kinyomtatják ezt, minden nagybetűvel szedjék, hogy »Öt«!”

Ő tudja, hogy te kényszerítettél hazugságra, Will Graham. És amiért hazugságra kényszerültet, Ő... irgalmasabb lesz hozzá, mint hozzá, Will Graham.

Nyúlj hátra, Will Graham... és tapogasd meg a kis... dudorokat a medencéd felső peremén. Tapogasd ki a csigolyákat... pontosan ez az a hely... ahol a Sárkány ketté fogja roppantani a gerinctedet.”

Graham továbbra is erősen markolta a korlátot. *Egy fenét fogom megtapogatni!* Vajon a Sárkány nem ismeri a csípőtörvis megnevezést, vagy szándékosan nem ezt a kifejezetet használta?

„Jó okod van... hogy rettegj. Most az én... az én saját számból hallasz majd olyat, amitől szintén retteghetsz.”

Egy kis szünet, utána vérfagyásztó sikoly. De még ennél is szörnyűbb az ajak nélküli kiáltás: „Te istenerte ohadék, egígérted...”

Graham a térd köze szorította a fejét, amíg meg nem szűnt a szemkáprázása. Kinyitotta a száját, és mély lélegzetet vett.

Egy órába is beletelt, mielőtt képes volt tovább hallgatni a szalagot.

Bevitte a magnót az esküdtterembe, és megkísérelte ott lejá-

szani. Túl közelinek érezte. Bekapcsolva hagyta a magnót, forogtak az orsók, ő pedig visszament a tárgyalóterembe. A nyitott ajtón át hallgatta a szalagot.

„Nagy megtiszteltetésben volt részem...”

Valaki megállt a tárgyalóterem ajtajában. Graham megismerte a chicagói FBI fiatal alkalmazottját, és azonnal intett is neki, hogy lépjön be.

– Levele érkezett – mondta a fiatalembert. – Mr. Chester küldte. A lelkemre köötte, hogy mondjam meg: a postai ellenőr átvilágította.

Előhúzta a kabátja belső zsebéből a levelet. Vastag, mályvaszínű levélpapír. Graham azt remélte, Molly írt.

– Látja, le van pecsételve.

– Köszönöm.

– Azonkívül ma volt fizetés. – A fiatalembert átnyújtotta neki a fizetési csekkjét.

A magnószalagon Freddy sikoltott. A fiatalembert összerezzen.

– Sajnálom – mondta Graham.

– Nem is értem, hogy bírja – jegyezte meg a fiatalembert.

– Menjen haza! – mondta Graham.

Beült az esküdtek páholyába, ott olvasta el a levelet. Pillanatnyi megkönnyebbülésre vágyott. A levelet dr. Hannibal Lecter írta.

Kedves Will!

Ez csak néhány rövid üdvözlő sor, amiért olyan jó munkát végzett Mr. Loundson. Szívből csodáltam érte. Micsoda ravaSZ fikkó maga!

Mr. Lounds gyakran megsértett engem az ostoba sületlenségeivel, de egy dologban fölnyitotta a szememet – abban, hogy maga elmegyogyintézetben volt. Tehetségtelen ügyvédemnek ezt ki kellett volna játszania a bíróság előtt, de ez már nem érdekes.

Tudja, Will, maga túl sokat tépelődik. Sokkal jobban érezné magát, ha lazítana kicsit önmagával szemben.

Nem mi találjuk ki a természetünket, Will; együtt kapjuk a tüdőnkkel, a hasnyálmirigyünkkel és minden egyébbel. Miért küzdenénk ellen?

Segíteni szeretnék magán, Will, és azzal kezdeném, hogy megkérdezem: amikor oly mély depresszióba került azt követően, hogy agyonlötte Mr. Garrett Jacob Hobbsot, ugye nem maga a tett volt az, ami legyűrte? Valójában azért érezte magát olyan rosszul, mert annyira elvezette, hogy megölte, igaz?

Gondolkodjon ezen, de ne gyötörje magát. Miért is ne elvezte volna? Bizonyára Isten is élvezeti – szüntelenül ezt teszi, és nem a saját képmására teremtett-e bennünket?

Talán olvasta a tegnapi újságban, hogy Isten szerda este Texasban rárogyasztotta egy templom tetejét harmincnégy hívőjére – pontosan abban a pillanatban, amikor zsolozsmáztak hozzá. Nem gondolja, hogy elvezethette ezt?

Harmincnégyre, Hobbsot magának engedte át.

A múlt héten egyetlen repülőgép-szerencsétlenségben százhártyan Fülöp-szigeteket kapott el – magának meg csak azt az egy nyomorúságos Hobbsot engedte át. Nem vesz zokon magától egyetlen nyomorúságos gyilkosságot. Most már kettő van! Ez teljesen rendjén való.

Figyelje az újságokat! Isten mindig megtartja az előnyét.

Szívélyes üdvözlettel:

Dr. Hannibal Lecter

Graham tudta, hogy Lecter mennyire téved Hobbsot illetően, de a pillanat egy törtrészéig átvillant a fejében, vajon nincs-e valamennyi igazság abban, amit Freddy Loundsról írt. A Graham lelke mélyén megbúvó ellenség bármely vádaskodással egyetértett.

Azért tette Freddy vállára a kezét a *Tattlerben* közölt fényképen, hogy bizonyítsa: valóban ő mondta neki a Sárkányt oly mélyen sértő dolgokat. Vagy veszélynek akarta-e kitenni Freddyt, akár csak egészen kis mértékben? Eltűnődött ezen.

Az a biztos tudat, hogy szántszándékkal nem hagyná futni a Sárkányt, ideiglenesen fölmentette a vad alól.

– Egyszerűen csak arról van szó, hogy kimerítetek, ti őrült gazemberek – mondta hangosan.

Tudta, hogy ki kell kapcsolódnia. Fölhívta Mollyt, de Willy nagyszüleinek a házában senki sem vette fel a kagylót.

– Biztosan abban az átkozott csónakházukban vannak – mondtogta.

Kiment, hogy igyon egy kávét, de részben azért is, hogy önmagának bebizonyítsa, nem bújik el az esküdtteremben.

Egy ékszerész kirakatában műves, antik arany karperecet pilantott meg. Megvette – a fizetése nagy része rámént. Becsoma-goltatta és lepecsételtette, hogy föladhassa postán. De csak amikor megbizonyosodott róla, hogy egyedül van a postaláda előtt, írta rá Molly oregoni címét. Graham nem ismerte el – de Molly jól tudta –, hogy olyankor ad ajándékot, amikor haragos.

Semmi kedve sem volt visszatérni az esküdtterembe és dolgozni, de nem tehetett mászt. Valerie Leeds emléke nem hagyta nyugodni.

Sajnáлом, de most nem jöhettek a telefonhoz, mondta Valerie Leeds.

Arra gondolt, bárcsak ismerte volna. Bárcsak... Haszontalan, gyermekded gondolat.

Graham fáradt volt, önző, kimerült, olyannyira, hogy visszazuhant gyermeki állapotába, amelyben első ízben tanulta meg a mértékegységeket, amelyben „észak” azt az irányt jelentette, amerre a 61-es út volt, és az egy-nyolcvankettő örökre az édesapja testmagasságát jelölte.

Rávette magát, hogy nekiüljön az áldozatok aprólékos jellemzésének, amelyet jelentéstöredékekbeli és a saját megfigyelései alapján állított össze.

Jómód. Ez volt az egyik közös vonás. Mindkét család jómódú volt. Furcsa, hogy Valerie Leeds a harisnyanadrágjain spórolt.

Graham azon töprenggett, vajon Mr. Leeds gyermekkorában

szegény volt-e. Úgy vélte, igen; a saját gyermekei túlságosan is el voltak látva mindenkel.

Graham szegény fiúként nőtt fel, az apjával a biloxi és greenville-i hajógyárakból az Erie-tó csónaküzeméig vándorolt. Mindig új fiú volt az iskolában, mindig idegen. Fojtott haraggal gondolt a gazdagokra.

Lehet, hogy Valerie Leeds szegény gyerek volt. Kísértésbe esett, hogy ismét megtekintse a róla készült filmet. Megtehetné a tárgyalóteremben. De nem. Nem Leedsék okozták most neki a fejtörést. Ismerte Leedséket. De nem ismerte Jacobiék.

Gyötörte az a tudat, milyen kevessé ismeri őket. A detroiti tűzvészen odaveszett mindenük – családi fényképalbumok, feltehetően naplók is.

Graham megkísérlelte megismerni őket azokon a tárgyakon keresztül, amelyekre áhítottak, amelyeket megvásároltak és használtak. Más támpontja nem volt.

Jacobiék hagyatéki dossziéja közel nyolc centi vastag volt, zömmel a család tulajdonát fölsoroló listákat tartalmazott. A Birminghambe költözésük óta új háztartást rendeztek be. Nézd, mennyi szemet! minden biztosítva, sorozatszámoskall el-látva, ahogyan azt a biztosítótársaságok megkövetelik. Egy tűz-vészen átesett ember legközelebb feltehetően nagy összegű biztosításokat fog kötni.

Byron Metcalf, az ügyvéd nem fénymásolatokat küldött neki a biztosítási szerződésekről, hanem indigóval írt másodpéldányokat. Elmosódottak voltak, alig tudta elolvasni őket. Jacobinak volt egy vízisívontató csónakja, és ugyanilyen motorcsónakja volt Leedsnek is. Jacobinak oldalkocsis motorkerékpárja, Leedsnek is motorbiciklije volt. Graham megnyálatta a hüvelykujját, és továbblapozott.

A második oldalon a negyedik téTEL egy Chinon Pacific filmvetítő volt.

Graham abbahagyta az olvasást. Ez hogyan kerülhette el a figyelmét? A birminghami raktárban valamennyi állványon az öss-

szes lánát átnézte, figyelmesen kutatva, mi adhatna neki valami támpontot Jacobiék jobb megismeréséhez.

Hol van a vetítőgép? A biztosítási nyilatkozatot összevethetné azzal a leltárral, amelyet Byron Metcalf állított össze hagyatéki végrehajtóként, amikor raktározta Jacobiék holmiját. A raktározási szerződést aláíró áruházi ellenőr Metcalf leltára alapján valamennyi téTEL kipipálta.

Tizenöt percébe telt, amíg végigment a raktározott tételek listáján. Sem vetítőgép, sem felvevőgép, sem film nem szerepelt rajta.

Graham hátradőlt a széken, és rámeredt Jacobiék mosolygó fényképére, amelyet maga elé támasztott az asztalon.

Mi a fenét csináltál vele?

Ellopták?

A gyilkos lopta el?

És ha a gyilkos lopta el, eladt-e?

Édes jó istenem, adj egy kinyomozható orgazdát!

Grahamnek egy csapásra elmúlt a fáradtsága. Arra volt kíváncsi, hiányzik-e más is. Egy órán át dolgozott, összevettette a raktári leltárt a biztosítási nyilatkozatokkal. minden egybevágott, kivéve néhány értéktárgyat. Ezek nyilván Byron Metcalf saját páncéldobozában szerepelnek, és a birminghami bank pánclérmeiben helyezte el őket.

Minden szerepelt a listán. Kivéve két téTEL.

„Kristály ékszerdoboz, 10 × 7,5 cm, finomezüst tető” – ez szerepelt a biztosítási nyilatkozaton, de hiányzott a páncéldobozból. „Finomezüst képkeret, 23 × 28 cm, szőlőlevél- és virágdíszítéssel” – ez sem szerepelt a páncéldoboz tartalmáról készített banki listán.

Ellopták? Elkeveredett? Kis tárgyak, könnyen elrejthetők. Az orgazdáknak eladt ezüsttárgyakat rendszerint azonnal beolvastják. Nehéz lenne a nyomukra bukkanni. De a filmfelszereleknek sorozatszámaik vannak belül és kívül is. Az ilyesmi kinyomozható.

Vajon a gyilkos a tolvaj?

Amint Jacobiék piszoktól foltos fényképére meredt, Grahamen úrrá lett az új nyom fölfedezésekor érzett örömteli sokk. De átgondolva az önmaga által feltett kérdésre adható választ, siralmasnak, kiábrándítónak és jelentéktelennek érezte.

Az esküdttermi telefonon fölhívta a birminghami gyilkossági csoportot. A délutáni-esti ügyelet parancsnoka jelentkezett.

– Úgy tudom, a Jacobi-ügyben huszonégy órás naplót készítettek a házban, még a lepecsételés előtt. Így van?

– Egy pillanat, utána nézek – felelte az ügyeletes parancsnok.

Graham tudta, hogy vezettek ilyen naplót. Bevett szokás volt, hogy a gyilkosságok színhelyén följegyezték minden személy nevét, aki ott megjelent vagy eltávozott, és Graham örömmel láitta, hogy a birminghamiek alkalmazzák ezt a jól bevált módszert. Ötpercnyi várakozás után egy hivatalnok jelentkezett.

– Oké, itt a naplórészleg. Mire kíváncsi?

– Niles Jacobi, az elhalálozottak fia szerepel a naplóban?

– Ühüm, igen. Július 2-án, este het órakor. Engedélye volt, hogy elvigye a személyes holmiját.

– Van-e nyoma annak, hogy egy bőrönnyel jelent meg?

– Nincs. Sajnálom.

Byron Metcalf rekedt hangon, nehezen lélegezve jelentkezett be. Graham kíváncsi lett volna, mit művel.

– Remélem, nem zavarom.

– Miben állhatok a szolgálatára, Will?

– Egy kis segítségre lenne szükségem Niles Jacobival kapcsolatban.

– Már megint mit követett el?

– Azt hiszem, néhány holmit elemelt a Jacobi-házból a gyilkosság után.

– Hmm.

– A maga páncéldobozos leltárában felsoroltak közül hiányzik egy finomezzűt képkeret. Amikor Birminghamben jártam, Niles hálószobájában találtam egy családi fényképet. Ko-

rábban keretezve volt; láttam, hogy nyomot hagyott rajta a képkeret szegélye.

– A kis rohadék! Engedélyeztem, hogy elhozhassa a ruháit és egypár könyvet, amire szüksége lehet – mondta Metcalf.

– Nilesnak költséges ismerősei vannak. De legfőképpen nem is ezt, hanem egy filmvetítőt és egy filmfelvezőt keresek, ezek is hiányoznak. Szeretném tudni, nála vannak-e. Feltehetően ő vitte el, de ha nem, talán a gyilkosnál vannak. Ebben az esetben a sorozatszámokat ki kell adnunk a zálogházaknak. Országos körözést kell elrendelnünk. A keretet bizonyára már beolvastották.

– Ha beszélek vele, mindenki azt fogja hinni, hogy őt szeretnék „bekeretezve” látni. Szép, rácsos keretben.

– Még valami: ha Niles vitte el a vetítőt, talán megtartotta a filmet. Semmit sem kaphatott érte. Szükségem van a filmre. Látnom kell. Ha nyíltan teszi fel neki a kérdést, minden le fog tagadni, és ha nála van a film, lehúzza a vécén.

– Rendben van – mondta Metcalf. – A kocsija tulajdonjoga visszaszálta a hagyatéki gondnokságra. Én vagyok a hagyatéki végrehajtó, tehát külön felhatalmazás nélkül is átkutathatom. A barátom, a bíró bizonyára hajlandó a kedvemért átkutattatni a szobáját. Visszahívom.

Graham újra nekiült a munkának.

Jómód. Iktassuk be a „jómódot” is a rendőrségnak készítendő áldozattípus leírásába.

Graham azon gondolkodott, vajon Mrs. Leeds és Mrs. Jacobi valaha is járt-e bevásárolni teniszruhában. Egyes kerületekben divatnak számított. Bizonyos kerületekben ostoba doleg volt ez, mert kétszeresen is provokálónak bizonyult: osztálygyűlöletet, ugyanakkor szexuális vágyat is gerjesztett.

Graham elképzelite őket, amint a bevásárlókocsijaikat tolják, rövid szoknyájuk fölcüszik a barna combjukon, a teniszzoknijukon a labdaminta hívogatóan táncol – így haladnak el a ragadozóhal-szemű, tagbaszakadt férfi mellett, aki hideg löncshúst vásárol, amelyet majd a kocsijában kap be.

Vajon hány háromgyermekes, kutyás, macskás család lehet, amelyet álmában csak egyszerű zár választ el a Sárkánytól?

Amikor Graham a lehetséges áldozatokat idézte fel a lelki szemei előtt, szép házakban lakó okos, sikeres embereket látott.

Csakhogy a legközelebbi embernek, akinek szembe kellett néznie a Sárkánnyal, nem volt sem gyermeké, sem kedvenc kisállata, a háza pedig mindennek mondható, csak szépnek nem. A legközelebbi ember, akinek szembe kellett néznie a Sárkányal – Francis Dolarhyde volt.

37. fejezet

A súlyzók tompa puffanása a manzárdból végigdöngött az egész házon.

Dolarhyde nagyobb súlyokat emelt, nyomott és lökött ki, mint bármikor életében. A szokásostól eltérő öltözéket viselt: a melegítője eltakarta a tetoválást. Az atlétatrikója ott lógott. A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő képében. A kimonó úgy függött a falon, akár egy sikló levedlett bőre. Eltárt a tüköröt.

Dolarhyde nem viselt álarcot.

Fel. Százhuzzonöt kilót húzott fel egyetlen mozdulattal a mellkasa elé. Azután kilökte a feje fölé.

– KIRE GONDOLSZ?

Annyira elképedt a hang hallatán, hogy majdnem elejtette a súlyzót, és megingott a súlya alatt. Le. A korongok dübörögve, csengve zuhantak a padlóra.

Megfordult, két hatalmas karja az oldala mellett lógott, és a hang irányába meredt.

– KIRE GONDOLSZ?

Minthá a hang az atlétatrikó mögül jönne, de annak csikorgása és ereje a torkát karcolta.

– KIRE GONDOLSZ?

Tudta, ki szól hozzá, és megrettent. Ő és a Sárkány kezdtettől fogva egy és ugyanaz volt. Átlényegült, és a Sárkány lett a magasabb rendű énje. A testük, a hangjuk és az akaratuk eggyé vált.

De most nem így volt. Reba óta nem így volt. *Ne gondolj Rebárá!*

– KI ELFOGADHATÓ? – kérdezte a Sárkány.

– Mrs. ... erhman ... Sherman. – Dolarhyde alig tudta kinyogni a szavakat.

– HANGOSABBAN BESZÉLJ! NEM ÉRTELEK. KIRE GONDOLSZ?

Dolarhyde összeszedte magát, és a súlyzó felé fordult. Fel. A fej fölé. Ezúttal sokkal nagyobb erőfeszítésébe került a mozdulat.

– Mrs. ... erhman, vizesen a medencében.

– A KIS HAVERODRA GONDOLSZ, NEM IGAZ? AZT AKAROD, HOGY A KIS HAVEROD LEGYEN, NEM IGAZ?

A súlyzó döngve a padlóra hullott.

– Neke incs ki averom. – Annyira szorongott, hogy elhagyta a beszédkészsége. Kénytelen volt letapasztani az orrcimpáit.

– OSTOBA HAZUGSÁG! – A Sárkány hangja erősen, tiszta csengett. Erőfeszítés nélkül ejtette ki az s hangokat. – MEGFELDEKEZEL AZ ÁTLÉNYEGÜLÉSRŐL. KÉSZÜLJ FEL SHERMANÉKRE! EMELD FÖL A SÚLYZÓT!

Dolarhyde megragadta a súlyzó rúdját, erőlködött. A testével együtt az agya is nagy erőfeszítést tett. Kétségbesen próbált Shermanékre gondolni. Kényszerítette magát, hogy arra gondoljon, milyen súlyos lesz Mrs. Sherman a karjában. Mrs. Sherman a következő. Mrs. Sherman az. A sötétben küzd Shermannel. Leszorítja, amíg a vérveszteségtől Sherman szíve úgy rebben, akár egy madár. Csakis ezt a szívdobogást hallotta. Nem hallotta Reba szívverését. Nem hallotta.

A rettegés elapasztotta az erejét. A súlyzót fölelemelte a combjáig, de képtelen volt továbbnyomni a mellkasa elé. Shermanék gondolatban ott kóvályogtak körülötte, tágra nyílt a szeme, amint elvette a Sárkány járandóságát. Nem volt jó. Üres és hamis volt. A súlyzó döngve a padlóra zuhant.

— ELFOGADHATATLAN.

— Mrs.

— MÉG AZT SEM TUDOD KIMONDANI, HOGY „MRS. SHERMAN”. ESZED ÁGÁBAN SINCS ELKAPNI SHERMANÉKET. REBA MCCLANE-T AKAROD, AZT AKAROD, HOGY A KIS HAVEROD LEGYEN, ÍGY VAN? AZT AKAROD, HOGY „BARÁTOK” LEGYETEK.

— Nem.

— HAZUDSZ.

— Tyak ety kity igyőle.

— CSAK EGY KÍS IDŐRE? TE PICSOGÓ NYÚLSZÁJÚ, UGYAN KI BARÁTKOZNA VELED? IDE GYERE! MEGMUTATOM NEKED, MI VAGY. Dolarhyde nem mozdult.

— SOHA ÉLETEMBEN NEM LÁTTAM ILYEN UNDORÍTÓ, MOCSKOS GYEREKET, AMILYEN TE VAGY. IDE GYERE!

Odament.

— VEDD LE AZ ATLÉTATRIKÓT!

Levette.

— NÉZZ RÁM!

A Sárkány izzó színekben ragyogott a falról.

— VEDD LE A KIMONÓT! NÉZZ A TÜKÖRBE!

Belenézett. Képtelen volt mászt tenni, képtelen volt elfordítani arcát a perzselt fénytől. Megpillantotta nyáladzó arcmását.

— NÉZZ MEG MAGAD! MEGLÉPETÉST TARTOGATOK NEKED A KIS HAVEROD SZÁMÁRA. LEVENNI AZT A RONGYOT!

Dolarhyde két keze küzdött egymással a melegítőnadrág kötője körül. Elszakadt a nadrág. A bal kezével lehántotta magáról, a jobbjával nyújtotta neki a szakadt rongyokat.

A jobb keze kiragadta a rongyokban lógó nadrágot remegő, tehetetlen baljából. A sarokba vágta, hátravetette magát a szőnyegen, és úgy tekert, mint egy elevenen kettészelt homár. Átöltele magát, és nyöszörgött, zihálva lélegzett, a tetoválása fölragyogott a tornaterem rideg fényében.

— SOHA ÉLETEMBEN NEM LÁTTAM ILYEN UNDORÍTÓ, MOCSKOS GYEREKET, AMILYEN TE VAGY. EREDJ, HOZD IDE!

— Aaamama.

— HOZD IDE!

Kisurrant a szobából, és kisvártatva a Sárkány fogisorával tért vissza.

— FOGD A TENYEREDBE! CSUKD ÖSSZE AZ UJJAIDAT, ÉS NYOMD ÖSSZE A FOGAIMAT!

Dolarhyde mellizmai kidagadtak.

— TUDOD, HOGY MELYEN ÉLESEK. MOST TARTSD A FOGSORT A HASAD ALÁ, RAKD BE A FOGAK KÖZÉ.

— ...nem.

— MEGTESZED... MOST NÉZD!

A fogak fájdalmasan belemartak. Nyál és könny hullott a mellére.

— ...ééérem.

— AZ ÁTLÉNYEGÜLÉSBŐL VISSZAMARADT SZEMÉT VAGY, SZEMÉT VAGY, ÉS NEVEDEN NEVEZLEK. PICSAARCÚ VAGY. MONDD UTÁNAM!

— ...picsarcú vagyok. — Letapasztotta az orrcimpáját, hogy ki tudja ejteni a szavakat.

— HAMAROSAN MEGTISZTULOK TŐLED — vetette oda könnyeden a Sárkány. — JÓ LESZ AZ?

— ...jó.

— KI LESZ A LEGKÖZELEBBI, HA ELJÖN AZ IDEJE?

— ...Mrs. ... ehrman...

Éles fájdalom hasított Dolarhyde-ba, fájdalom és iszonyú rettegés.

— LETÉPEM.

— ... Reba. Reba. Neked adom Rebát. — A beszéde már tiszttult.

— TE SEMMIT SEM ADSZ NEKEM. Ő AZ ENYÉM. MIND AZ ENYÉM. REBA MCCLANE ÉS SHERMANÉK.

— ... Reba és azután Shermanék. A törvény beteljesül.

— MÁRA ELEGET BIZONYÍTOTTAM. KÉTELKEDSZ BENNE?

— ...nem.

— KI VAGY TE?

- ...picsaarcú.

- MOST ELTEHETED A FOGSOROMAT. TE SZÁNALMAS, GYENGE NYÚLSZÁJÚ, UGYE SZÍVESEN ELREJTETTED VOLNA ELŐLEM A KIS HAVERODAT? KETTÉ FOGOM TÉPNI, ÉS A DARABJAIT A RONDA POFÁDBA DÖRGÖLÖM. HA SZEMBESZEGÜLSZ VELEM, FÖLAKASZTALAK A VASTAGBELÉRE. TUDOD, HOGY MEG TUDOM TENNI. MOST RAKJ SZÁZHARMINCÖT KILÓT A RÚDRA.

Dolarhyde fölrakta a korongokat a rúdra. Egészen addig a napig csak százhuzzonöt kilót emelt, az volt a legtöbb.

- EMELD FÖL!

Ha nem lesz olyan erős, mint a Sárkány, Reba meghal. Tudta. Úgy erőlködött, hogy kiguvadó szeme előtt vörösbe fordult a szoba.

- ...nem tudom.

- PERSZE HOGY NEM. DE ÉN FEL TUDOM EMELNI.

Dolarhyde megragadta a rudat. A rúd meghajlott, amint a súlyok egy vonalba értek a vállával. FÖL. Könnyedén nyomta a feje fölé.

- ISTEN VELED, PICSAARCÚ! – mondta ő, a büszke Sárkány, és megremegett a fényben.

38. fejezet

Dolarhyde hétfő reggel nem jutott el a munkahelyére. Szokása szerint pontosan, időben indult el otthonról. A külseje kifogástalan volt, a kocsiját határozottan, jól vezette. Amikor ráfordult a Missouri folyó hídjára, föltette sötét szemüvegét, és szemszáguldott a reggeli nappal.

Polisztrénhab hűtőtáskája megnyikordult, amint a mellette lévő üléshez ütődött. Áthajolt, letette a padlóra, de közben eszébe jutott, hogy el kell hoznia a szárazjeget, illetve a filmet a...

A Missouri-csatornán haladt át, alatta hullámzott a víz. A tovasikló folyó fehér hullámtaréjait nézte, és egyszerre csak úgy

érezte, hogy ő az, aki siklik, a folyó pedig mozdulatlan. Sajátos, összefüggéstelen, szédítő érzés lett úrrá rajta. Leemelte a lábat a gázról.

A kocsi lassított, átment a külső sávba, végül megállt. Mögötte torlódás támadt, az autók vadul dudáltak. Meg sem hallotta.

Csak ült, lassan siklott észak felé a mozdulatlan folyó fölött, szemben a reggeli nappal. A napszemüvege alól könnyek szívárogtak, és forró csöppekben hullottak az alkárjára.

Valaki megkocogtatta az ablakát. Egy kialvatlan, sápadt, pufadt arcú sofőr szállt ki a Dolarhyde mögötti kocsijából. Valamit beordított az ablakon.

Dolarhyde rápillantott a férfira. A híd túlsó oldaláról villogó fények közeledtek. Tudta, hogy el kell indulnia. Rávette magát, hogy lépjön rá a gázra, és a teste engedelmeskedett. A kocsi mellett álló férfi hátraugrott, hogy mentse a lábat.

Dolarhyde a 270-es út kereszteződéséhez közeledve egy nagy motel parkolójába hajtott be. Egy iskolai busz parkolt már ott, a hátsó ablakához egy tuba tölcserét támasztották.

Dolarhyde azon töprengett, vajon azt várják-e tőle, hogy a fiúkkal együtt ő is fölszálljon a buszra.

Nem, nem erről van szó. Körülnézett, kereste az anyja Parkardját.

„Szállj be! Ne rakd fel a lábadat az ülésre!” – mondta az anyja.

Nem, erről sincsen szó.

St. Louis nyugati részének egyik motelparkolójában áll, és azon van, hogy válasszon, de képtelen rá.

Hat nap múlva, ha tud annyit várni, megöli Reba McClane-t. Hirtelen éles hangot adott ki az orrán át.

A Sárkány talán hajlandó lesz először Shermanéket elfogadni, és várni még egy hónapot.

Nem, nem lesz hajlandó.

Reba McClane nem tudott a Sárkányról. Azt hitte, hogy Francis Dolarhyde-dal van együtt. A testével Francis Dolarhyde-ra

akart nehezedni. Francis Dolarhyde-ot fogadta magába a nagymama ágyában.

„Igazán fantasztikusan jó volt, D.” – mondta Reba McClane az udvaron.

Talán kedvelte Francis Dolarhyde-ot. Micsoda perverz, megvetendő dolog ez egy nőtől! Fölkismerte, hogy meg kell vennie érte, de, uramisten, mégis milyen jó volt.

Reba McClane bűnösnek találtatott abban, hogy kedveli Francis Dolarhyde-ot. Kézzelfoghatóan bűnösnek.

Há az Átlényegülése révén nem vált volna olyan hatalmassá, ha nem létezne a Sárkány, sohasem vihette volna el a házába. Képtelen lett volna a közösülésre. Vagy talán mégis?

– Úristen, te! Jaj, de jóóó!

Ezt mondta. Azt, hogy „te”.

A motelból kiáramlottak a reggelizők, elsiettek a furgonja mellett. Szórakozott tekintetük sok apró lábként taposott át rajta.

Gondolkodnia kell. Nem mehet haza. Bejelentkezett a motelba, fölhívta a munkahelyét, és beteget jelentett. Barátságos, csöndes szobát kapott. Egyetlen díszként silány gózhajónyomatok lógtak a falon. Semmi sem ragyogott le rá, mint otthon.

Dolarhyde ruhástul az ágyra vetette magát. A gipszmennyezetben csillámszemcsék villogtak. Szinte percenként fől kellett kelnie, hogy vizeljen. Előbb remégett, azután kiverte a veríték. Így telt el egy óra.

Nem akarta odaadni a Sárkánynak Reba McClane-t. Azon töprengett, vajon mit tesz vele a Sárkány, ha nem szolgáltatja ki neki.

A vad rettegés hullámokban tör az emberre: a test sokáig nem állja az ostromot. Az egyes hullámok közötti súlyos csöndben Dolarhyde gondolkodhatott.

Hogyan is tagadhatná meg Rebát a Sárkánytól? Eszébe jutott erre egy mód, a gondolat nem hagyta nyugodni. Fölkelt.

A csempézett fürdőszoba villanykapcsolója hangosan kat-tant. Dolarhyde rápillantott a zuhanyozófölke függönyrúdjára:

a helyiség falaira erősített, két és fél centis, tömör csőre. Leszedte a zuhanyozófüggönyt, és ráakasztotta a tükköre.

Megragadta a csövet, az egyik karjával állmagasságig fölhúzódzkodott, a lábujjai síroolták a kád oldalát. Elég erős volt. A szíja is elég erős. Rá tudná venni magát, hogy megtegye. Ettől nem fél.

A szíját rákötötte a csőre. A csatos vége hurkot alkotott. A széles öv nem lengett, mereven lógott.

Leült a vécéfedékre, és a hurkot nézte. Nem szabadítaná ki magát, elviselné. Megállná, hogy ne nyúljon a kezével a hurokhoz, amíg annyira el nem gyöngül, hogy a karját sem tudja fölemelni.

De hogyan bizonyosodhatna meg afelől, hogy a halála valamiképpen befolyásolná a Sárkányt, most, hogy ő meg a Sárkány – kettő? Talán nem is lenne hatással rá. Hogyan is lehetne bizonyos abban, hogy a Sárkány akkor hagyná Rebát?

Napok is eltelhetnek, mire megtalálják a testét. Reba nem értené, hová tűnt. Vajon ez idő alatt elmenne a házába, és körbetapogatózva keresné? Fölmenne az emeletre, körbetapogatózna, és azután meglepetés érné?

A Nagy Vörös Sárkány egy óra alatt ki is okádná Rebát a lépcsőre.

Vajon fölhívja-e, hogy figyelmeztesse? De még ha figyelmeztetné is, mit tehetne Őellene? Semmit. Csak azt remélhetné, hogy gyors lesz a halála, hogy dühében a Sárkány gyorsan és elég mélyre harapna.

Odadenn az emeleten, Dolarhyde házában a Sárkány képeken várakozik, amelyek keretét saját kezűleg készítette. A Sárkány művészeti könyvekben és számtalan képes folyóiratban várakozik, újjászületik, valahányszor egy-egy fényképész... mit is csinál?

Dolarhyde magában hallotta, amint a Sárkány dörgő hangon átkozza Rebát. Mielőtt harapna, előbb szidalmazná. Szidalmazná Dolarhyde-ot is; elmondaná a lánynak, milyen senki ő.

– Ne tedd! Ne... tedd ezt! – szolt Dolarhyde a visszhangzó

csempefalhoz. Hallgatta a hangját, Francis Dolarhyde hangját, azt a hangot, amelyet Reba McClane oly könnyen megértett, a saját hangját. Egész életén át szégyellte, keserű, gonosz dolgokat mondott vele másoknak.

De sohasem hallotta, hogy Francis Dolarhyde hangja átkozta volna őt.

– Ne tess ezt!

Az a hang, amelyet most hallott, soha, de soha nem átkozta őt. Csak a Sárkány szidalmait ismételte. Az emléktől elszégyellte magát.

Szar ember lehetetek, gondolta. Eszébe ötlött, hogy valójában sohasem járt utána ennek a dolognak, és most föléledt a kíváncsisága.

Csupán egy kicsiny büszkeség élt benne, és ezzel Reba McClane ajándékozta meg. Ez pedig azt súgta neki, hogy egy fürdőszobában meghalni siralmas vég.

Mi mást tehetne? Milyen más kiút létezik?

Volt ugyan kiút, és amikor eszébe jutott, jól tudta, hogy az istenkáromlás. De kiút:

Föl-alá járkált a motelszobában az ágyak között, az ajtótól az ablakokig. Járkálás közben gyakorolta a beszédet. Ha a mondatok között lélegzetet vett, és nem hadart, hibátlanul ejtette ki a szavakat.

A szorongásrohamai között nagyon is jól tudott beszálni. Egyszerre iszonyú rettegés rohanta meg, hányingere támadt a félelemtől. A rohamot a nyugalom percei követték. Várt rájuk, és amikor bekövetkeztek, a telefonhoz sietett, és távhívással Brooklynt kérte.

A motel parkolójában egy középiskolásokból álló zenekar tagjai tolontak fel a buszra. A gyermekek látták a közeledő Dolarhyde-öt. Át kellett haladnia közöttük, csak úgy érhette el a furgonját.

Egy dagadt, holdképű fiú, ferdén fölcsatolt Sam Browne-övvvel, Dolarhyde háta mögött gúnyos fintort vágott, kidüllesztette a mellét, és a bicepszét mutogatta. Két lány vihogni kezdett. Amikor Dolarhyde elhaladt a buszablak előtt, felbődült a tuba, így aztán nem hallotta a háta mögötti nevetést.

Húsz perc múlva leállította a kocsiját úgy kétszáhetven métere a nagymama háza mögött, az utcácskában.

Megtörölte az arcát, három-négyszer mélyet lélegzett. A bal kezébe fogta a kapukulcsot, a jobbjával a kormánykeret szorongatta.

Az orrából éles, vinnyogó hang tört elő. Újra és újra, egyre hangosabban. Egyre hangosabban, újra meg újra. Gyerünk!

A kocsi mögött, amint hirtelen előregurult, fölcsapott a murva, a szélvédőn hatalmasra növekedve táncolt a ház képe. A furgon oldalvást siklott be az udvarba, Dolarhyde már ki is ugrott belőle, és futásnak eredt.

Mihelyt beért a házba, nem nézte se jobbra, se balra, lerobogott az alagsorba vezető lépcsőn, majd odalent matatni kezdett a lelakatolt útiládán, és a kulcsait kerestegélte.

A láda kulcsai odafenn voltak az emeleten. Nem hagyott időt magának a gondolkodásra. Az orrán keresztül éles sipítást hallattott, teljes erejéből fújtatott, hogy elnyomja a gondolatait, elfojtsa a hangokat, és rohanvást igyekezett föl az emeletre.

A komód előtt termett, a fiókban kotorászott, kereste a kulcsokat, és egyetlen pillantást sem vetett a Sárkány képére, amely ott függött az ágy lábánál.

– MIT MŰVELSZ?

– Hol vannak a kulcsok, hol vannak azok a kulcsok?

– MIT MŰVELSZ? MEGÁLLJ! SOHA ÉLETEMBEN NEM LÁTTAM ILYEN UNDORÍTÓ, MOCSKOS GYEREKET, MINT AMILYEN TE VAGY. HAGYD ABBA!

Kutató kezének mozdulatai lelassultak.

– NÉZZ... NÉZZ RÁM!

Megragadta a komód szélét, megkísérelte, hogy ne forduljon

hátra, a fal felé. Kinkeservvel sütötte le a szemét; miközben a feje akaratlanul hátrafordult.

— MIT MŰVELSZ?

— ...semmit.

Csengett a telefon, csak csengett, csak csengett. Hátat fordított a képnek, és fölvette a kagylót.

— Helló, D., hogy vagy? — Reba McClane hangja.

Megköszörülte a torkát.

— Jól — suttogta, szinte alig hallhatóan.

— Megpróbáltalak bent fölhívni. Az irodában azt mondta, hogy beteg vagy. Szörnyű a hangod.

— Beszélj hozzá!

— Hát persze hogy beszélek hozzád. Mit gondolsz, mi másért hívatalak fel? Mi a bajod?

— Influenza — válaszolta.

— Elmész orvoshoz...? Halló? Azt kérdeztem, elmész orvoshoz?

— Beszélj hangosan! — Kotorászott a nyitott fiókban, azután a mellette lévőben próbálkozott.

— Rossz a vonal? Ide figyelj, D., nem szabadna betegen egysőlenned abban a házban.

— MONDD MEG NEKI, HOGY JÖJJÖN ÁT MA ESTE, ÉS ÁPOLJON!

Dolarhyde-nak majdnem sikertült még idejében lefognia a kagylót.

— Uramisten, mi volt ez? Van ott nálad valaki?

— Csak a rádió, a rossz gombot nyomtam meg.

— Figyelj, D., akarod, hogy átküldjek valakit? Nem hangzol valami lelkesnek. Majd mágam megyek. Megkérem Marciát, hogy ebédidőben vigyen át.

— Nel! — A kulcsok egy összetekert öv alatt rejtőztek a fiók mélyén. Végre megkaparintotta őket. Kezében a telefonnal a hallba hátrált. — minden rendben. Hamarosan találkozunk. — Majdnem elakadt az s-en. Lerohant az emeletről. A telefonszínór kiszakadt a falból, a készülék csörömpölve gurult le utána a lépcsőn.

Tomboló, dühödt ordítás:

— IDE GYERE, PICSAARCÚ!

Le az alagsorba. A lángról, a dinamitos ládikó mellett egy kézitáskában készpénz, hitelkártyák, különféle nevekre kiállított jogosítványok, a pisztoly, egy kés, egy gumibot voltak bekészítve.

Folkapta a kézitáskát, fölrohant a földszintre, meg sem állt az emeletre vezető lépcsőnél, készen arra, hogy megküzdjön a Sárkánnyal, ha le találna jönni. Bevágta magát a kocsiba, teljes sebességre kapcsolva megindult, cikcakkban vágott ki a murván a sikátorba.

Az országúton lelassított, átkormányozta a kocsit az útpadkára, sárga epét öklendezett. A szorongása enyhült valamelyest.

Az előírt sebességgel haladva, a fényszóróit már jóval a kanayarok előtt villogtatva, óvatosan a repülőtérrre hajtott.

39. fejezet

Dolarhyde az Eastern Parkway egyik bérháza előtt, két sarokra a Brooklyn Múzeumtól fizette ki a taxist. Az út hátralévő részét gyalog tette meg. Minduntalan a Prospect Park felé tartó kocogók futottak el mellette.

Az IRT földalatti-állomása melletti járdaszígen állva jó kilátása nyílt az klasszikáló épületre. Még sohasem látta a Brooklyn Múzeumot, bár a kiállítási katalógusát elolvasta — akkor rendelte meg, amikor első ízben pillantotta meg parányi betűkkel a „Brooklyn Múzeum” aláírást A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő fénykép-reprodukciói alatt.

A bejárat fölött a nagy gondolkodók nevét — Konfuciusztól Démoszthenésig — vésték köbe. Tekintélyt parancsoló épület volt, mellette botanikus kert terült el — méltó hely a Sárkány számára.

Az utca alatt a földalatti dübörgött, szinte csiklandozta a talpát. A szellőzőnyílásokból áporodott levegő áramlott ki, és elkeveredett a bajuszfestéke szagával.

Alig egy órája volt csak zárásig. Átvágott az utcán, és belépett a múzeumba. A ruhatáros átvette a kézitáskáját.

- Holnap nyitva lesz a csomagmegőrző? – kérdezte Dolarhyde.
- Holnap zárva lesz a múzeum – válaszolta a ruhatáros, kék köpenyes, idős asszony, azután hátat fordított neki.
- Azért a csomagmegőrzőt lehet holnap használni?
- Nem. Zárva van a múzeum, zárva van a poggyászmegőrző is.
- Értem. Köszönöm.
- Szívesen.

Dolarhyde az Óceán-terem hatalmas üvegtárlói között őgyelgett; azután átment a földszinti Amerika-terembe – az Andokból származó agyagedények, kezdetleges pattintott fegyverek, az északnyugati partvidék indiánainak eszközei és félelmetes maszkjai.

Már csak negyven perc volt hátra a záróráig. Nem maradt több ideje a földszint tanulmányozására. De már tudta, hol találhatók a kijáratok és a felvonók.

Beszállt egy liftbe, és fölment a negyedik emeletre. Érezte, hogy közelebb jutott a Sárkányhoz, de nem bánta – ha befordul egy sarkon, legalább nem váratlanul találja magát szembe Vele.

A Sárkány nem szerepelt a kiállított tárgyak között, a festményt elraktározták, ami óta visszahozták a londoni Tate-ből.

Dolarhyde korábbi telefonos érdeklődésére közölték, hogy A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő című festményt csak nagy ritkán állítják ki. Több mint kétszáz éves volt, ráadásul akvarell, kifakulna a fényben.

Megállt Albert Bierstadt *Vihar a Sziklás-hegységben – Mount Rosalie 1866* című festménye előtt. Onnan szemmel tarthatta a Festmények és Raktárrészleg zárt ajtajait. Ott őrizték a Sárkányt. Ide akart eljönni másnap, amikorra a találkáját tervezte.

Körbejárta a negyedik emeletet, elhaladt a portrék galériája előtt, ügyet sem vetett a festményekre. Csak a kijáratok érdekeltek. Megtalálta a vészkijáratokat és a főlépcsőt, jól az agyába vészte a felvonók helyét.

A teremőrök vastag talpú cipőben járó, udvarias, középkorú férfiak voltak, a lábuk állásán meglátszott, hogy hosszú évek óta állandóknak már itt. Dolarhyde megfigyelte, hogy egyiküknel sem volt fegyver; odalenn, a bejárati csarnokban látott csak pisztolyt az egyik őrnél. Meglehet, hogy másodállásban dolgozó zsaru.

A hangszórókon át bejelentették, hogy záróra van.

Dolarhyde a Brooklynt jelképező allegorikus szobor alatt állt a járdán, és figyelte, hogyan áramlik ki a tömeg a kellemesen langyos nyári estébe.

Néhány kocogó helyben futott, várták, hogy elapadjon a múzeumból jövő tömeg, és az emberek áterjenek a túloldalon lévő földalatti lejáratához.

Néhány percert a botanikus kertben töltött. Aztán leintett egy taxit, és a soförnek megadta a szaknévsorból kikeresett áruház címét.

40. fejezet

Este kilenckor Graham lerakta az aktatáskáját annak a chicagói lakásnak az ajtaja elé, amelyben éppen akkor lakott, és a zsebeit kiforgatva kereste a kulcsait.

Egész álló napon át annak a detroiti kórháznak a személyzetét kérdezte ki, ahol Mrs. Jacobi társadalmi munkában dolgozott, mielőtt családostul Birminghambe költözött; ellenőrizte a személyzeti kartotékokat is. Egy vándormadarat kerestet, olyasvalakit, aki esetleg Detroitban és Atlantában, vagy Birminghamban és Atlantában dolgozott; olyasvalakit, aki könnyen hozzáérhetett egy furgonhoz meg egy tolókocsihoz, és aki láttá minden Mrs. Jacobit, minden Mrs. Leedset, mielőtt rájuk tört volna a házukban.

Crawford úgy vélte, az ördögnek tartozott ezzel az úttal, de Graham kedvéért beleegyezett. Crawfordnak igaza lett. A fene essen bele! Túl gyakran volt igaza.

Graham hallotta, hogy bent a lakásban szól a telefon. A kulcsok beleakadtak a zsebbélésébe. Amikor végre sikerült kirántania őket, hosszú szálat húztak maguk után. A nadrágia szárán belül aprópénz gurult végig a lábán, és csengve hullt a földre.

– A keserves istenit!

A szoba közepére ért, amikor elhallgatott a telefon. Talán Molly próbálta elérni.

Fölhívta Oregonban.

Willy nagyapja vette föl a kagylót, éppen vacsorázott, tele volt a szája.

– Csak kérje meg Mollyt, hogy ha megvacsorázott, hívjon fel! – mondta Graham.

A zuhany alatt állt, a szemébe folyt a sampon, amikor ismét csengett a telefon. Gyorsan leöblítette a fejét, és csöpögő hajjal kapta fel a kagylót.

– Szia, te csókos szájú!

– Maga dalos pacsirta, itt Byron Metcalf beszél Birminghamból.

– Ó, sajnálm!

– Van egy jó meg egy rossz hírem. Igaza volt Niles Jacobival kapcsolatban. Ő vitte el a holmit a házból. Már túladott rajta, de megsaroltam egy kis narkóval, amit a szobájában találtam, és minden bevallott. Ez a rossz hír... Tudom, azt remélte, hogy a Csorba fogú lopta el és adta el egy orgazdának. A jó hír viszont az, hogy van valami film. Még nincs nálam. Niles azt állítja, hogy a kocsija ülése alá gyömöszölt két tekercset. Még mindig szüksége van rá?

– De mennyire!

– Nos, Niles kebelbarátja, Randy használta a kocsit, és még nem sikerült a nyomára bukkannunk, de hamarosan elkapjuk. Akarja, hogy föladjam a filmet a Chicagóból induló első géppel, és fölhívjam, amikor útnak indítottam?

– Nagyon kérem! Ez nagyon jó hír, Byron, kösz.

– Nincs mit.

Molly akkor telefonált, amikor Graham éppen elalvófélben volt. Kölcsönösen biztosították egymást, hogy minden a legnagyobb rendben van, de ezen túl nem sok megbeszénivalójuk akadt.

Willy remekül érzi magát, közölte Molly.

Most átadja neki a kagylót, hadd kívánjon jó éjszakát.

Willynek ennél sokkal több mondanivalója volt; izgalmas hírt közölt Will-lel: a nagyapja egy pónit vett neki.

Molly ezt nem is említtette.

41. fejezet

A Brooklyn Múzeum keddi napokon zárva van a nagyközönség előtt, de a művészeti órákra járókat és a kutatókat beengedik.

A múzeum kiváló lehetőséget nyújt a komoly tudományos munka számára. Az alkalmazottak kitűnően képzettek és előzékenyek; gyakran azt is engedélyezik a kutatóknak, hogy előzetes megbeszélés alapján, keddi napokon ki nem állított műtárgyakat is megtekintsenek.

Francis Dolarhyde röviddel délután két óra után lépett ki az IRT földalatti-állomásról; magával hozta a tudományos iratait. Egy jegyzetfüzetet, a Tate Galéria katalógusát és William Blake életrajzát szorongatta a kezében.

Az inge alatt egy lapos, kilenc milliméteres pisztoly, egy gumibot és a borotvaéles filézőkése rejtőzött. A fegyvereket rugalmasszalaggal kötözte a lapos hasához. Az esőkabátját könnyűszerrel begombolhatta. A kabátzsebében kloroformba áztatott rongy lapult egy nejlonzacskóban.

A kezében új gitártokot lóbált.

Az Eastern Parkway közepe táján, a földalatti kijáratának a közelében három nyilvános telefonfülke van. Az egyiknek leszakították a kagylóját. A megmaradt kettő közül az egyik működött.

Dolarhyde addig dobálta be az automatába a negyeddollárosokat, amíg a vonal túlsó végén meg nem szólalt Reba hangja:

- Halló?

Meghallotta a hangja mögött a sötétkamrai zajokat.

- Helló, Reba! – mondta.

- Helló, D. Hogy vagy?

A nagy forgalom miatt alig hallott valamit.

- minden rendben.

- Úgy hallom, mintha nyilvános fülkéből beszélн. Azt hittem, otthon fekszel betegen.

- Szeretnék később beszálni veled.

- Oké. Hívj fel késő este, rendben?

- Látnom kell... téged.

- Én is szeretnék találkozni veled, de ma este nem megy.

Dolgoznom kell. Fölhívsz?

- Igen. Ha semmi...

- Mit mondasz?

- Fölhívlak.

- Nagyon szeretném, ha minél előbb eljönnél hozzáim, D.

- Igen. Isten veled... Reba.

Ez rendben lenne. Dolarhyde mellcsontjáról a félelem verítéke csorgott a hasára. Megdörgölte magát, és átvágott az utcán.

Keddi napokon egyetlen kis ajtón, az épület jobb szárnyának a végén lehet bejutni a Brooklyn Múzeumba. Dolarhyde négy művészeti főiskolás mögött lépett be. A diákok a falnak támasztották a hátizsákjaikat meg a válltáskáikat, és előkotorták a belépési engedélyeket. A pult mögött ülő őr egyenként ellenőrizte őket.

Dolarhyde-ra került a sor.

- Várja valaki?

Dolarhyde bólintott.

- Festményrészleg, Harper.

- Szíveskedjen aláírni a nyilvántartási könyvet. – Az őr átnyújtotta a tollat.

De Dolarhyde már előhúzta a magáét. A Paul Crane nevet írta be a könyvbe.

Az őr egy emeleti számot tárcsázott. Dolarhyde hátat fordí-

tott a pultnak; a bejárat fölött lógó festményt, Robert Blum Szüretét tanulmányozta, miközben az őr ellenőrizte, valóban várják-e. A szeme sarkából megfigyelte, hogy az előcsarnokban még egy másik őr is tartózkodik. Ez volt a pisztolyos pasas.

- Ott hátul, az előcsarnokban, a múzeumi bolt mellett, minden járt a felvonóknál van egy pad – közölte a pult mögött ülő őr.

- Várjon ott. Miss Harper lejön önért. – Fehér-rózsaszín műanyag jelvényt nyújtott át Dolarhyde-nak.

- Itt hagyhatnám a gitáromat?

- Majd vigyázok rá.

Most, hogy nem égtek a villanyok, a múzeum teljesen más-keppen festett, mint hétköznapokon. A nagy üvegtárlók között félhomály honolt.

Dolarhyde vagy három perce várakozott a padon ülve, amikor Miss Harper kiszállt a felvonóból.

- Mr. Crane? Paula Harpér vagyok.

Fatalabb volt, mint amilyennek a hangja alapján ítélté volna; korábban fölhívta St. Louisból. Józannak látszó, kimérten csinos nő. A blúzát és a szoknyáját úgy viselte, akár egy egyenruhát.

- A Blake-akvarell miatt telefonált – mondta Miss Harper. - Menjünk fel, megmutatom magának. A személyzeti felvonón megyünk, erre.

Elhaladtak a sötétbe borult múzeumi bolt előtt, azután kerestülmények egy primitív fegyverekkel telezsúfolt szobán. Dolarhyde gyorsan körülnézett, és tájékozódott. Az Amerika-terem sarkából folyosó vezetett egy kis felvonóhoz.

Miss Harper megnyomta a hívógombot, összefűzte a karját a mellkasán, és várta. Világoskék szemével a Dolarhyde kabáthajtókájára tűzött rózsaszín-fehér jelvényt vizsgálta.

- Ötödik emeleti belépőt adott magának – jegyezte meg.

- De nem baj, ma a negyediken amúgy sincsenek őrök. Mi a kutatási témája?

Dolarhyde eddig mosolyokkal és fejbólintásokkal megúszta.

- Buttsról írok tanulmányt – szólalt meg most.

– William Buttsról?

Bólíntott.

– Nem sokat olvastam róla. Csak lábjegyzetekben találkozni vele mint Blake egyik patrónusával. Érdekes ember?

– Csak a kutatás kezdetén tartok. El kell majd utaznom Angliaba.

– Úgy tudom, a Nemzeti Képtárnak van két akvarellje, amelyeket Blake Butts megbízásából készített. Látta azokat?

– Még nem.

– Jól tenné, ha még az elutazása előtt írna nekik.

Dolarhyde bólíntott. Megérkezett a felvonó.

Negyedik emelet. Dolarhyde belülről kissé remegett, de a végtagjai nem dermedtek meg. Hamarosan már csak egy eldönthető kérdés lesz az egész: igen vagy nem? Ha balul ütne ki a dolog, nem hagyja magát elkapni.

Miss Harper végigvezette az amerikai portrék galériáján. Dolarhyde fölismerte, hogy előző nap nem erre jött. Pontosan kiismerette magát. minden rendben volt.

Ám a folyosón meglepetés várt rá, és amikor megpillantotta, gyökeret vert a lába.

Paula Harper észrevette, hogy nem követi. Hátrafordult.

Dolarhyde mozdulatlanná dermedve állt a portréfal egyik beugrója előtt.

Miss Harper visszament hozzá, és meglátta, mire mered a férfi.

– Ez Gilbert Stuart Washington-portréja – magyarázta.

Nem, nem az volt.

– Hasonlót láthat az egy dolláros bankjegyen. Landsdowne-portrénak nevezik, mert Landsdowne márkinak készítette Stuart, hálából, amiért támogatta az amerikai forradalmat. Jól van, Mr. Crane?

Dolarhyde halálsápadtá vált. Ez rosszabb volt minden addig látott egy dolláros bankjegynél. Washington súlyos szemhéja alól rossz, hamis fogossal meredt rá a keretből. Úristen, úgy néz ki, mint a nagymama! Dolarhyde úgy érezte magát, mint egy gumi-kést szorongató kisgyerek.

– Mr. Crane, csak nincs rosszu?

Vagy felel, vagy lőttek az egésznek. *Úristen, te! Jaj, de jóóó!* TE VAGY A LEGMOCSKOSABB... Nem.

Mondania kell valamit.

– Kobaltot szedek – szólalt meg.

– Nem akar leülni pár percre? – Valóban enyhe orvosságszag lengte körül a férfit.

– Nem, Menjen csak előre! Mindjárt jövök.

Te pedig nem fogsz átverni, nagymama. Az isten verjen meg, a legszívesebben megölnélek, ha már nem lennél úgyis halott! Már úgyis halott. A nagyanya már halott! Halott most és mindenkorre. *Úristen, te! Jaj, de jóóó!*

A másik azonban nem volt halott, és Dolarhyde nagyon is jól tudta ezt.

A szorongásán áttörve követte Miss Harpert.

Kettős ajtón keresztül léptek be a Festmények és Raktárrészlegébe. Dolarhyde villámgyorsan körülnézett. Hosszú, csöndes, jól megvilágított terem, tele letakart festményekkel, forgatható állványokon. A fal mentén kis hivatali helyiségeket választottak le. A terem legvégen egy kis helyiség ajtaja félig nyitva állt, írógép zaja hallatszott ki.

Dolarhyde Paula Harperen kívül egy teremtett lelket sem látott.

Miss Harper egy pulcmagasságú asztalhoz kalauzolta, és egy támlátlan széket hozott neki.

– Várjon itt. Kihozom magának a festményt.

Eltűnt az állványok mögött.

Dolarhyde kigombolt a hasa fölött egy gombot.

Miss Harper visszatért. Lapos, fekete dobozat hozott, amely nem volt nagyobb egy aktatáskánál. Abban volt. Honnan merített erőt ahhoz, hogyan ezt a képet cipelje? Dolarhyde sosem valamiféle lapos tárgyként gondolt rá. A katalógusokban láttá, makkora – $43,7 \times 34,8$ cm –, de az adatokra ügyet sem vetett. Úgy képzelte, hogy a festmény roppant nagy. Mégis kicsi volt. Kicsi, és itt volt, ebben a csöndes teremben. Eddig sohasem gondolt

arra, milyen hatalmas erőt merített a Sárkány a gyümölcsös közepeén álló öreg házból.

Miss Harper mondott valamit.

– ...azért vagyunk kénytelenek ebben a bőrtokban tartani, mert a fény kifakítaná. Ezért is állítjuk ki olyan ritkán.

Az asztalra tette a dobozt, fölkattintva a zárajt, majd kinyitotta. Zaj hallatszott a kettős ajtó felől.

– Elnézést, ki kell nyitnom az ajtót Juliónak. – Visszakattintotta a doboz fedelét, és az egészet magával vitte az üvegajtóhoz. Egy férfi várakozott kint egy gördíthető kocsival. Miss Harper kitárta az ajtót, hogy Julio betolhassa a kocsit.

– minden rendben maguknál?

– Igen, köszönöm, Julio.

A férfi kiment.

Aztán Miss Harper ismét ott termett a fekete dobozzal.

– Sajnálom, Mr. Crane. Julio ma port törölget, és leszedi a piszkot néhány kéretről. – Kinyitotta a dobozat, és egy fehér kartonmappát emelt ki. – Kérem, ne feledkezzen meg róla, hogy nem szabad megérintenie! Majd én kinyitom magának... ez a szabály. Rendben?

Dolarhyde bólaintott. Nem jött ki hang a torkán.

Miss Harper kinyitotta a mappát, és távolította a műanyag fedőlapot és egy matt papírlapot.

Itt volt. A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő – a Férfi-Sárkány félágaskodik az aléltan könyörgő nő fólé, aki belebabolyodott a Sárkány farkának egyik hurkába.

Kicsi volt, igaz, de hallatlan erőt árasztott. Elképesztő. Még a legjobb reprodukciók sem adták vissza híven a részleteket és a színeket.

Dolarhyde minden élesen látott, egyetlen szempillantás alatt befogadta az egészet – Blake kézirását, két barna foltot a papír legszélén. Nagyon megfogta a látványt. Túl sok volt neki... a színek itt mennyivel erőteljesebbek!

Nézd csak a Sárkány farkába tekeredett nőt! Nézd csak!

Látta, hogy a nő haja pontosan olyan színű, mint Reba McClane-é. Azt is fölmérte, hogy hat méterre van az ajtótól. Lélegzetét visszafojtva belső hangokat hallott.

Remélem, nem ijesztettem meg, mondta Reba McClane.

– Úgy tűnik, nemcsak vízfestéket, de krétát is használt – mondta Paula Harper. Olyan szögben állt, hogy láthatta, mit csinál a férfi. Egy pillanatra sem vette le a szemét a festményről.

Dolarhyde az inge alá nyúlt.

Telefon csengett valahol. A gépelés abbamaradt. A távoli kis helyiségből egy nő dugta ki a fejét.

– Paula, telefonon keresnek. Az édesanyád.

Miss Harper nem fordult hátra. Nem vette le a szemét Dolarhyde-ről és a festményről.

– Vedd át az üzenetet! – mondta. – Mond meg neki, hogy visszahívom!

A nő visszahúzódott az irodába. Egy pillanat múlva ismét fölhangzott az írógép billentyűinek a hangja.

Dolarhyde nem bírta tovább. Mindent vagy semmit, most, azonnal.

De a Sárkány megelőzte.

– SOHA ÉLETEMBEN NEM LÁTTAM...

– Micsoda? – Miss Harper szeme elkerekedett.

– ...ilyen óriási patkány! – mondta Dolarhyde, és egy sarok felé mutatott. – Fölmászott arra a keretre!

Miss Harper megfordult.

– Hol?

A gumibot kicsúsztott az inge alól. Nem is annyira karból, inkább csak csuklóból tarkón legyintette a nőt. Paula Harper összecsuklott, ő pedig elkapta a blúzánál fogva, és rászorította a kloroformos rongyot az arcára. A nő egyetlen vékonyka hangot adott ki, nem túl hangosat, azután elernyedt.

Dolarhyde lecsúsztatta a padlóra az asztal és a festményállványok közé. Lerántotta az akvarellt tartalmazó mappát a padlóra, és a nő fólé guggolt. Papírzizzénés, fojtott zörej, ziháló légzés, azután telefoncsöngés.

A távoli irodahelyiségből kilépett a nő.

– Paula? – Körülözött a teremben. – Az édesanyád! – kiáltotta. – Most azonnal beszélnie kell veled.

Az asztal mögé lépett.

– Majd én itt maradok a látogatóval, amíg... – És ekkor megpillantotta őket. Paula Harpert a padlón, az arcát elborító hajat, és fölötte guggolva, pisztollyal a kezében Dolarhyde-ot, amint az akvarell utolsó cafatát tömködi a szájába. Dolarhyde fölpattant, és a papírt tovább rágva futásnak eredt. Feléje.

A nő az irodájába menekült, bevágta maga után a furnérajtót, fólkapta a telefonkagylót, lerántotta a készüléket a földre, négykézlábra ereszkedve kapkodott utána, és éppen megpróbált tárcsázni – a vonal foglaltat jelzett –, amikor betört az ajtó. A kivilágított tárcsa ezernyi színre robbant szét a fülére mért ütés nyomán. A kagyló továbbra is foglaltat jelezve esett a padlóra.

A személyzeti felvonóban Dolarhyde figyelte, amint az emeleteket jelző fények sorra felvillannak, a pisztolyát a gyomrához szorította, és a könyveivel takarta el.

Földszint.

Kilépett a néptelen képcsarnokba. Gyors léptei nyomán a sportcipője surrogó hangot hallatott a mozaik padlóburkolaton. Eltévesztette a fordulót, a bálnamaszkk előtt sietett, Sisuit nagy maszkja előtt. Másodperceket vesztett, majd futva a hatalmas haida totemoszlopok elé ért – eltévedt. A totemoszlopokhoz ugrott, balra tekintett, meglátta a primitív pattintott fegyvereket, és már is tudta, hol jár.

A fordulóhoz érve bekémlelt az előcsarnokba.

A szolgálatos őr a hirdetménytábla előtt állt, vagy kilenc métere a recepcióspulttól.

A fegyveres őr közelebb állt az ajtóhoz. Ahogy lehajolt, hogy letisztítson egy koszfoltot a cipőjéről, megnyikordult a pisztolytáskája.

Ha harcra kerül a sor, te lőj először. Dolarhyde az övébe dugta a pisztolyát, azután rágombolta a kabátját. Áthaladt az előcsarnokon, közben levette a hajtókájáról a belépőjelvényt.

Az ügyeletes őr hátrafordult, mert meghallotta a lépteit.

– Köszönöm – szolt oda neki Dolarhyde. Fölmutatta a belépőjét, és a pultra dobta.

Az őr bólintott.

– Lenne szíves benyomni abba a nyílásba?

Az ügyeletes pultján csengett a telefon.

Dolarhyde alig tudta lekapni a belépőt a pult üveglapjáról.

A telefon ismét megszólalt. *Gyorsan!*

Dolarhyde végre fölemelte a belépőt, benyomta a nyílásba.

Aztán fölvette a hátizsákkrakásról a gitártokját.

Az őr a telefonért nyúlt.

Dolarhyde kilépett az ajtón, gyors léptekkel elindult a botanikus kert irányába, de arra is készen állt, hogy ha meghallja az üldözőit, visszaforduljon, és tüzeljen.

A kertbe érve balra fordult, azután lekuporodott egy kis bódé és egy sövény közötti szabad helyre. Kinyitotta a gitártokot, és kifordított belőle egy teniszütőt, egy teniszlabdát, egy törülközőt, egy összehajtогatott bevásárlószatyt és egy hatalmas, leveles zellert.

Kapkodva rántotta le a magáról a köpenyét és az ingét, csak úgy pattogtak a gombok, azután kilépett a nadrájából is. Alatta egy „Brooklyn College” feliratú pólót és melegítőnadrágot viselt. A könyveit és a ruhaneműit belegyömöszölte a szatyorba, végül a fegyverei is odakerültek. A legtetejére a zellert rakta. A tok foggantyúját meg zárkapcsait gondosan letörölgette, és betolta a sövény alá.

Átvágott a botanikus kerten, és a Prospect Park felé haladva az Empire Boulevard-ra ért ki. Előtte kocogók futottak. Az első rendőrautók akkor száguldottak vijjogva a múzeum felé, amikor a kocogók nyomában belépett a parkba. Egyetlen kocogó sem vetett ügyet rájuk. Dolarhyde sem.

Hol kocogott, hol sétált, kezében lóbálta a szatyat és a teniszütőjét, másik kezével a labdát pattogtatta – mint aki egy kemény edzés után éppen lazít, és úton hazafelé betért egy zöldségeshez.

Kényszerítette magát, hogy lassítson; tele gyomorral nem szabad futni. Most már maga szabhatta meg az ütemet.
Bármit megszabhatott.

42. fejezet

Crawford az esküdtek padjának a hátsó sorában ült, földimogyorót rágcsált, miközben Graham lehúzta a tárgyalóterem rolóit.

– Ha jól értettem, ma késő délutánra elkészíted nekem a jellemzést – szólalt meg Crawford. – Keddre ígérte, ma pedig kedd van.

– Befejeztem. De előbb meg akarom nézni ezt.

Graham felfüggesztette a Byron Metcalf által küldött expresszküldemény borítékját, és kiborította a tartalmát: két poros amatőrfilm-tekerçset; mindenből műanyag uzsonnás zacskóba csomagolták.

– Metcalf föl akarja jelenteni Niles Jacobit?

– Nem lopásért, feltehetően amúgy is ő lesz az örökösi, már mint ő és Jacobi fivére – mondta Graham. – Nem is tudom, talán a hasis miatt. A birminghani ügyészség el tökélte, hogy ráncba szedi.

– Helyes – jegyezte meg Crawford.

A vétítővászon leereszkedett a tárgyalóterem mennyezetéről, az esküdtek padjával szemben; ez a berendezés megkönnyítette a filmes bizonyítékok bemutatását az esküdtszéknek.

Graham befűzte a filmet.

– Ellenőriztük mindenötöt az újságstandokat, ahol a Csorba-fogú olyan gyorsan beszerezhette a *Tattlert*; egy csomó jelentés érkezett be Cincinnatiból, Detroitból és Chicagóból – mondta Crawford. – Jó pár különcöt kell lenyomoznunk.

Graham elindította a vétítőt. Egy horgászást vettek fel rá.

A tóparton a Jacobi gyerekek guggoltak bambusz horgászbotokkal és úszókkal.

Graham próbált nem úgy gondolni rájuk, mint akik kis koporsóikban a föld alatt nyugszanak. Igyekezett egyszerűen csak pecázó gyerekekkel látni őket.

A kislány parafa dugója megingott, azután eltűnt. Egy hal a horgára akadt.

Crawford a földimogyorós tasakkal babrált.

– Indianapolis halogatja az újságosok kihallgatását és a Servco Supreme töltőállomások ellenőrzését – szólalt meg.

– Akarod nézni, vagy sem? – kérdezte Graham.

Crawford szó nélkül nézte végig a kétpáros filmet.

– Óriási, sikerült kifognia egy sügért – állapította meg a végén. – Nos, ami a jellemzést illeti...

– Jack, te ott voltál Birminghamben, közvetlenül az események után. Én csak egy hónap múlva érkeztem oda. Te láttad a házukat, amikor még az ő házuk volt, én nem láttam. Mire odaértem, mindenki kihordtak belőle, és átalakították. Az isten szerelmére, hadd ismerkedjek meg ezekkel az emberekkel, azután majd befejezem a jellemzést.

Vetíténi kezdte a második filmet.

A bírósági tárgyalóterem vétítővásznán egy születésnapi ünnepség képei jelentek meg. Jacobiék egy ebédlőasztal körül ültek. Énekeltek.

Graham leolvasta az ajukról: „Boldog születésnapot!”

A tizenegy éves Donald Jacobi nézett szembe a felvételéggel. Az asztal végén ült, előtte a születésnapi torta. A gyertyák fénye tükrözött a szemüvegen.

Az asztal sarka körül a fivére és a nővére ült egymás mellett, és figyelték, hogyan fújja el a gyertyákat.

Graham feszkelődött a székén.

Mrs. Jacobi előrehajolt, sötét haja a szemébe hullott, elkapta a macskát, és leemelte az asztalról.

Mrs. Jacobi most egy nagy méretű borítékot adott át a fiának. Hosszú szalag kígyózott le róla. Donald Jacobi kinyitotta a borítékot, és egy hatalmas születésnapi üdvözlőlapot vett ki belőle.

Fölpillantott a kamerára, azután megfordította a lapot. „Boldog születésnapot – kövesd a szalagot!” – szolt a felirat.

A képsor megugrott, amint a felvőgép követte a menetet a konyhába. Kampóval beakasztott ajtó. Donalddal az élen a menet levonult az alagsorba vezető lépcsőn, mindenütt a szalag nyomában. A vége egy versenykerékpár kormányára volt kötve.

Graham azon töprengett, vajon miért nem a szabadban adták át a biciklit a kisfiúnak.

Hirtelen vágás a következő képsorra, és márás választ kapott kérdésére. Most már a szabadban voltak, és világosan látszott, hogy nemrégen nagy eső zúdulhatott le. Az udvaron tócsákban állt a víz. A ház most egészen másként festett. Geehan, az ingatlanügynök még a falak színét is megváltoztatta a gyilkosság utáni renoválás során. Kinyílt a földszinti bejáratit ajtó, Jacobi tünt fel a kerékpárt cipelve. Először jelent meg a filmen. Egy szellő fellibbentette a kopasz feje búbjára fésült haját. Szertartásosan a földre állította a biciklit.

A film Donald első, óvatos kerékpározási próbálkozásával végződött.

– A fenébe is, szomorú doleg – szólalt meg Crawford. – De hát mindezt már eddig is tudtuk.

Graham ismét vetíteni kezdte a születésnapi filmet.

Crawford a fejét rázta, majd egy ceruzalámpa fényénél elő-húzott egy iratot az aktatáskájából, és annak az olvasásába mélyedt.

A vetítővászonon Jacobi jelent meg, a kerékpárt hozta ki az alagsorból. Az alagsori ajtó becsapódott mögötte. Az ajtón lakat lógott.

Graham megállította a filmet.

– Tessék! Ezért volt szüksége a csapszegvágóra, Jack, hogy levágja a függölakatot, és az alagsoron át hatoljon be a házba! De vajon miért nem ezen az úton ment be végül a házba? – Crawford leoltotta a zseblámpáját, és a szemüvege fölött a vetítővászonra sandított.

– Miről van szó?

– Tudom, hogy volt egy csapszegvágója, amikor az erdőből figyelte a házat, azzal vágta le a kilátást zavaró ágat. Vajon miért nem használta arra is, hogy az alagsori ajtón át hatoljon be a házba?

– Mert nem tudott ott bemenni. – Crawford önelégülten somolygott. Imádta, ha helytelen feltevésekben érhetett másokat.

– De vajon megkísérelte-e? Egyáltalán, felfigyelt-e az ajtóra? Én már nem láttam azt az ajtót, mire én odaértem, Geehan egy acélajtót meg biztonsági zárat tetetett a helyébe.

Crawford szólsásra nyitotta a száját.

– Te azt feltételezed, hogy Geehan helyeztette be. De az acélajtó már akkor is ott volt, amikor megölték őket. Nyilván Jacobi tetette be; detroiti pasas volt, szerette a biztonsági zárákat.

– Mikor tetette be Jacobi?

– Nem tudom. Nyilvánvalónan a gyerek születésnapja után... Mikor is volt az? Ha itt van nálad a boncolási jegyzőkönyv, abban megtaláljuk.

– A születésnapja április 14-én, hétfőn volt – felelte Graham a vetítővászonra meredve, állat az öklére támasztva. – Tudni akarom, Jacobi mikor cserélte ki az ajtót.

Crawford igencsak felvonta a szemöldökét, kopasz fején fel-szaladt a bőr. De amint megértette, miről van szó, ismét kisimultak a vonásai.

– Arra gondolsz, hogy a Csorba fogú akkor cserkészte be a Jacobi-házat, amikor a lakat még ott volt – állapította meg.

– Hozott magával egy csapszegvágót, igaz? Hogyan törsz be valahová egy csapszegvágó segítségével? Átvágod a lakatot, a reteszt vagy a láncot. Jacobinak nem volt sem retesze, sem láncos ajtaja, jól mondomb!

– Így van.

– Ezek szerint úgy érkezett oda, hogy egy lakatra számított. Egy csapszegvágó meglehetősen súlyos és hosszú nyelű. Ő pedig nappal érkezett, és onnan, ahol parkolt, hosszú utat kellett gyalog megtennie a Jacobi-házig. Előzetes ismeretei szerint esetleg

hanyatt-homlok kellett volna visszafelé igyeksznie, ha valami hiba csúszik a számításba. Nem cipelt volna magával egy csapszegvágót, ha nem lett volna benne biztos, hogy szüksége lesz rá. Lakatra számított.

– Szerinted tehát azelőtt cserkészte be a házat, hogy Jacobi kicserélte az ajtót. Aztán megjelenik, hogy meggyilkolja őket, az erőben várakozik...

– A háznak az az oldala nem látszik az erdőből.
Crawford bólíntott.

– Várakozik az erőben. A család lefekszik, ő pedig megjelelik a csapszegvágójával, és szemben találja magát egy biztonsági zárral ellátott, új ajtóval.

– Tegyük fel, hogy megtalálja az új ajtót. Gondosan előre kitervezett minden, és most tessék, itt van ez – mondta Graham a karját széttárva. – Iszonyúan letört lesz, elkeseredik, mindenáron be akar jutni. Így aztán kapkod, és túl nagy zajt csap a verandaajtón. Zűröséen jutott be, fölébresztette Jacobit, és már a lépcsőn le kellett lónie. Ez nem vall a Sárkányra. Nem ilyen maszatosan szokott dolgozni. Általában körültekintő, semmi nyomat sem hagy hátra. Amikor Leedsékhöz hatolt be, tiszta munkát végzett.

– Oké, rendben van – mondta Crawford. – Ha megtudjuk, mikor cserélte ki az ajtót Jacobi, talán sikerül megállapítanunk azt, mennyi idő telt el a felderítés és a gyilkosság között. Úgy tűnik, ezt hasznos lenne megtudni. Talán megfelel annak az időtartamnak, amit a birminghami konferencia és a látogatóiroda adatai alapján kapunk. Újra ellenőrizhetjük, kik bérletet kocsikat. Ezúttal a furgonokat is ellenőriznénk. Szólok a birminghami kirendeltségünknek.

Úgy látszik, Crawford igen nyomatékosan szólhatott: kereken negyven perc múlva egy birminghami FBI-ügynök Geehan ingatlanguynökkel az oldalán már egy új ház szarufáin dolgozó ácstól kért kiáltozva felvilágosítást. Az ács közléseit rádión adták le Chicagónak.

– Április utolsó hetében – mondta Crawford, ahogy letette a telefonkagylót. – Akkor helyezték be az új ajtót. Uramisten, ez két hónappal a Jacobiékon elkövetett gyilkosság előtt volt! Miért derítette volna fel a terepet két hónappal korábban?

– Nem tudom, de a nyakamat teszem rá, hogy láttá Mrs. Jacobit vagy az egész családot, mielőtt kijelölte volna magának a házukat. Hacsak nem követte őket már Detroit óta. Mrs. Jacobit valamikor a Birminghambe költözésük, tehát április tizedike és április vége között pillanthatta meg, amikor az ajtót kicseréltek. Valamikor ebben az időszakban kellett Birminghamben tartózkodnia. Az ottani iroda követi ezt a nyomot?

– A zsaruk is – felelte Crawford. – Azt mondd meg nekem, honnan tudta, hogy az alagsorból egy belső ajtó nyílik a házba? Erre nem számíthatott, legalábbis délen nem.

– Nem vitás, láttá belülről a házat.

– A haverod, Metcalf megszerezte Jacobiek bankszámlakivonatait?

– Biztos vagyok benne, hogy igen.

– Nézzük meg, milyen szolgáltatásokért fizettek április tizedike és a hónap vége között. Tudom, hogy ezeket a számlákat ellenőrizték a gyilkosságtól visszamenőleg néhány hétre, de talán nem elég régről kezdtük az ellenőrzést. Ugyanez vonatkozik Leedsékre.

– Mindig úgy képzeltük, hogy Leedsék házában bent nézett körül – mondta Graham. – Az utcáról nem láthatta, hogy a konyhaajtóban üveg van. Rácsos tornác van hátul. Mégis kézsenlétben tartotta az üvegvágóját. És mielőtt megölték volna őket, három hónapon át semmiféle szerelési munkát nem végeztek nálok.

– Ha ő olyannyira előre deríti fel a terepet, talán mi nem elég régről végeztük az ellenőrzést. Most megtesszük. Leedsék esetében azonban, amikor két nappal a gyilkosság előtt a házuk möötti utcácskában fogyasztórákat olvasott le, talán láthatta őket bemenni a házba. És be is nézhetett, amikor nyitva állt a tornáckapu.

– Nem, az ajtók nincsenek egy vonalban, emlékszel? Ide nézz! Graham most már a Leeds-filmet játszotta le.

Leedsék szürke kutyája a fülét hegyezte, és a konyhaajtóhoz rohant. Valerie Leeds és a gyerekek léptek be élelmiszert cipelve. A konyhaajtón keresztül csak a lambériát lehetett látni.

– Rendben van, szóval Byron Metcalfot rá akarod állítani, hogy vizsgálja át az áprilisi bankszámlakivonatokat? Keressen bármiféle olyan szerelőszámlát vagy vásárlást, amit egy házhoz menő szerelő el tud végezni, vagy mozgóárus el tud intézni. Nem is... majd én beszélek vele, amíg te végzel a jellemzéssel. Megvan Metcalf telefonszáma?

Graham figyelmét leköötötte a Leeds-film. Szórakozottan három számot is mondott Crawfordnak, ahol megtalálhatja Metcalfot.

Miközben Crawford az esküdtteremben próbálta elérni az ügyvédet, Graham újra meg újra levetítette a filmeket.

Először a Leedséről készültet.

Megjelent Leedsék kutyája. Nem volt rajta nyakörv; a szomszédságban rengeteg kutya volt, a Sárkány mégis tudta, melyik az ő kutyájuk.

Megjelent Valerie Leeds. A látványa Graham elevenébe vágott. Mrs. Leeds mögött ott volt az ajtó a hatalmas, törékeny üvegtáblával. A bírósági terem vetítővásznán a gyermekek játszadoztak.

Graham sohasem érezte oly közel állónak Jacobiékat, mint a Leeds családot. A Jacobiékról készült film most nyugtalanította. Bántotta, hogy korábban csak a véres földön kijelölt krétkör-vonalakként gondolt rájuk.

Ott voltak az asztal sarka körül tolongó Jacobi gyerekek, a születésnapi gyertyák lobogó fénje megvilágította az arcukat.

Egy villanásnyi időre Graham szeme előtt megjelent a gyertyaviasz lecsöppent kis pötteye Jacobiék éjjeliszekrényén, a Leedsék hálószobája sarkán talált vérnyomok. Valami...

Crawford visszajött.

– Metcalf azt mondta, kérdezzelek meg...

– Ne beszélj hozzá!

Crawford nem sértődött meg. Mozdulatlanul állt, kis szeme fénylett, és résnyire szükült.

Pergett a film, a fények és árnyak Graham arcán ugráltak.

Megjelent Jacobiék macskája. A Sárkány tudta, hogy ez Jacobiék macskája. Megjelent a vászon a belső alagsori ajtó.

Megjelent a külső alagsori ajtó a függölakattal. A Sárkány csapszegvágót hozott magával.

Véget ért a film. A celluloidszalag letekeredett az orsóról, a vége újra meg újra körbeforgott.

Mindazt, amit a Sárkánynak tudnia kellett, megtalálhatta a két filmen.

A filmeket nem vetítették nyilvánosan, nem volt szó semmiféle filmklubról, filmfesztí...

Graham rápillantott az ismerős zöld dobozra, amelyben a Leeds-film érkezett. Rajta volt a nevük és a címük. Azonkívül a hivatalos címke: „Gateway Filmlabor, 63102 Missouri, St. Louis.”

Az agyában visszakereste St. Louist, ahogy vissza tudott keresni bármely telefonszámot, amit életében csak egyszer is látott. Mi is van St. Louisszal? Egyike volt azoknak a helyeknek, ahol a Tattler már hétfő este kapható, még aznap, amikor kinyomják – egy nappal azelőtt, hogy Loundsot elrabolták.

– Jaj nekem! – sóhajtott fel Graham. – Uramisten!

Két öklével szorította a halántékát, nehogy a gondolat elszökjen.

– Ott van még Metcalf a vonalban?

Crawford átnyújtotta neki a kagylót.

– Byron, itt Graham beszél. Ide figyeljen, azok a filmek Jacobiékról, amiket elküldött nekünk, dobozokban voltak... Persze, persze, tudom, hogy elküldte volna őket. Nagy szükségem lenne a segítségére. Kéznél vannak Jacobiék bankszámlakivonatai? Rendben van, tudni akarom, hol dolgoztatták ki a filmjeiket. Feltehetően valamelyik boltnak adták át, hogy küldjék kidolgozásra őket. Ha vannak csekkek szupermarketektől vagy fotóüz-

letektől, megállapíthatjuk, hol dolgoztattak. Sürgős a doleg, Byron. Majd hamarosan elmagyarázom az egészet. A birminghami FBI azonnal elkezdi ellenőrizni az üzleteket. Ha talál valamit, egyenesen velük, azután mivelünk közölje! Megteszi? Remek. Micsoda? Nem, nem fogom bemutatni a csókos szájúnak.

A birminghami FBI-ügynökök négy fotószaküzletet is végigjártak, mielőtt rábukkantak arra, amelyben Jacobiék vásároltak. A boltvezető közölte, hogy minden ügyfelük filmjét ugyanarra a helyre küldik kidolgozásra.

Crawford már tizenkettedszer nézte végig a filmeket, amikor Birmingham jelentkezett telefonon. Meghallgatta az üzenetet.

Szertartásos ünnepélyességgel nyújtott kezet Graham-nak.

- Gateway - mondta.

43. fejezet

Crawford a pezsgőtablettáját kavargatta egy műanyag pohárban, amikor a stewardess hangja megszólalt a 727-es hangsbeszélőjén.

- A Crawford nevű kedves utasunkat keressük.

Intett a folyosó melletti ülésből, és a légitársasszony gyors léptekkel odajött hozzá.

- Mr. Crawford, lenne szíves a pilótafülkébe fáradni?

A különleges ügynök négy percet volt távol. Aztán visszacsúszott a Graham melletti ülésbe.

- A Csorbafogú ma New Yorkban járt.

Graham megrezzen, a fog a összekoccant.

- Nem. Csak fejbe vágott két nőt a Brooklyn Múzeumban, és most figyelj, megevett egy festményt.

- Megette?

- Megette. A New York-i művészeti csoport lecsapott az ügyre, amint kiderült, hogy mit evett meg. Két részleges újjlenyomatot sikerült levenniük az általa használt műanyag belépőjelvényről, és röviddel ezelőtt megküldték ezeket Price-nak. Amikor Price öss-

szerakta őket, riadóztatott. Nincs még semmiféle hivatalos azonosítás, de ugyanaz a hüvelykujjlenyomat, amelyet a Leeds gyerekek szemén találtak.

- New York - mormolta Graham.

- Semmit sem jelent, hogy ma New Yorkban járt. Attól még dolgozhat a Gatewaynél. Ha így van, ma nem ment be a munkahelyére. Ez csak megkönnyíti a dolgot.

- Mit evett meg?

- Egy képet, aminek a címe *A Nagy Vörös Sárkány és a Napba Öltözött Nő*. Azt mondták, William Blake festette.

- Mi lett a nőkkel?

- Nagyon finoman kezeli a gumibotot. A fiatalabb bent tartották a kórházban további megfigyelésre. Az idősebbet négy öltéssel varrták össze. Enyhe agyrázkódás.

- Tudnak személyleírást adni?

- A fiatalabb adott. Csöndes, izmos, sötét bajusz és haj... gondolom, paróka. A biztonsági ór ugyanezt vallotta. Az idősebbik nőtől akár nyuszinak is álcázhatta volna magát, semmit sem láttott belőle.

- De nem ölt meg senkit.

- Fura - morfondírozott Crawford. - Jobban járt volna, ha mindenkiőjüket elintézi; biztos lehetett volna, hogy marad elég ideje egérutat nyerni, amellett megspórolhatta volna magának, hogy valaki személyleírást ad róla. A viselkedéstudományi részleg fölhívta Bloomot a kórházban, és kikérte a véleményét. Tudod, mit válaszolt? Bloom azt mondta, hogy a pasas talán megpróbálja abbahagyni az egészet.

44. fejezet

Dolarhyde hallgatta, amint a gép kiengedte a kerekeit. St. Louis fényei lassan forogtak a fekete szárny alatt. A lába alatt a futóműben sivított a levegő, a kerekek dübörögve földet értek.

Dolarhyde néhány fejkörzést végzett, hogy enyhítsen bika nyaka merevségén.

Hazaért.

Nagy kockázatot vállalt, és most azzal a tudattal tér vissza, hogy hatalmában áll választani. Választhatja azt, hogy életben tartja Reba McClane-t. Ott lehet mellette, hogy beszélgeszen vele, és övé lehet meghökkentő, ártalmatlan mozgékonyisége az ágyában.

Többé nem kell rettegnie a házától. Most már a hasában volt a Sárkány. Beléphet a házába, fölmehet az emeletre, odaléphet a falon lógó Sárkány-másolathoz, és ha a kedve úgy tartja, akár össze is gyűrheti.

Nem kell többé szorongania, amiért szerelmet érez Reba iránt. Ha kívánja, Shermanéket odalökheti a Sárkánynak, így könnyíthet magán, azután nyugodtan visszatérhet Rebához, és dédelgetheti.

A reptéri terminárról fölhívta Reba lakását. Még nem volt ott-hon. Megpróbálta a Baeder Vegyiműveknél. Az éjszakai vonal foglaltat jelzett. Elképzelte, hogy Reba munka után a buszmegálló felé tart, pálcajával tapogatózva megy, esőköpenyét a vállára teríti.

A gyérülő esti forgalomban autóval nem egészen tizenöt perc alatt odaért a filmlaborhoz.

Rebát nem találta a buszmegállóban. Dolarhyde a Baeder mögött, az utcán parkolt, a sötétkamrákhöz legközelebb eső bejárat közelében. Úgy gondolta, beszól neki, hogy ott van, megvárja, amíg végez a munkájával, azután hazaviszi. Büszkén gondolt az új hatalmára, hogy most már maga választhatja meg, miként cselekszik. Élni akart ezzel a hatalommal.

Néhány dolgot elintézhetne az irodájában, amíg vár.

A Baederben alig néhány lámpa égett.

Reba sötétkamrája zárva volt. Az ajtó fölött sem vörös, sem zöld fény nem világított. Kikapcsolták. Megnyomta a csengőt. Semmi válasz.

Talán üzenetet hagyott neki az ő irodájában. Lépteket hallott a folyosón.

Dandridge, a Baeder üzemvezetője elhaladt a sötétkamra előtt, anélkül hogy fölpillantott volna. Gyors léptekkel sietett valahová, a hóna alatt vaskos köteg sárgásbarna személyzeti doszsziét szorongatott.

Dolarhyde igencsak felvonta a szemöldökét.

Dandridge már a parkoló közepén járt, a Gateway épülete felé tartott, amikor Dolarhyde kilépett mögötte a Baeder épületéből.

A parkolóban két szállítókocsi és fél tucat személygépkocsi állt. A Buick a Gateway személyzeti igazgatójáé, Fiské. Mit művelnek ezek?

A Gatewayben nem tartottak éjszakai műszakot. Az épület majdnem teljes sötétségebe borult. Dolarhyde a vörös kijárat fénnyek alapján tájékozódva haladt a folyosón az irodája felé. A személyzeti osztály homályos üvegajtói mögött égtak a lámpák. Dolarhyde hangokat hallott odabentről, először Dandridge-ét, azután Fiskét.

Női léptek közeledtek. Fisk titkárője fordult be a folyosóra Dolarhyde előtt. A hajcsavarói fólé kendőt kötött, és a könyvelés pénztárkönyveit cipelte. Nagyon sietett. A könyvek súlyosak voltak, jó ölnyit vitt. A lábával megrugdalta Fisk ajtaját.

Will Graham nyitott ajtót neki.

Dolarhyde megdermedt a sötét előcsarnokban. A pisztolyát a kocsijában hagyta.

Az iroda ajtaja ismét bezárult.

Dolarhyde gyorsan elindult, a tornacipőjében neszteLENÜL haladt a sima padlón. Arcát a kijáratí ajtó üvegtáblájára szorította, és a tekintetével végigpásztázta a parkolót. Az utcai lámpák fényében mozgást észlelt. Egy férfi. Az egyik szállítókocsi mellett állt, kezében zseblámpa, törölgetett valamit. A visszapillantó tükröt porozta be, ujjlenyomatokat keresett.

Dolarhyde mögött, valahol a folyosón férfiléptek közeledtek. Gyorsan el az ajtótól. Beugrott a sarok mögé, lerohant a lépcsőn az alagsorba, majd be az épület túloldalán álló kazánterembe.

Fölállt egy munkapadra; elérte a bokrok mögött a talajszintre

nyíló, magas ablakokat. Átvetette magát a párkányon, négykéz-láb ért a sűrűbe, készen arra, hogy meneküljön vagy szükség esetén harcoljon az életéért.

Az épületnek ezen az oldalán semmi sem moccant. Fölállt, az egyik kezét zsebre vágva, kényelmesen lépkedve átvágott az utcán. Amint a járda sötét szakaszára ért, rohanni kezdett; ha kocsi ment el mellette, lépésre fogta magát. Nagy kört írt le a Gateway és a Baeder körül.

A furgonja a Baeder mögött állt, a járda mellett, szabad területen, így nem közelíthette meg észrevétlenül. Hát legyen. Átrohant az utcán, beugrott a kocsiba, és megragadta a bőröndjét.

Egy teli tárat nyomott az automata pisztolyába. Csöre töltötte a fegyvert, azután a műszerfalra fektette, és egy pólóval letakarta.

Lassan elindult – nem szabad pirosat kapnia –, befordult a sarkon, és elvezült a gyér forgalomban.

Gondolkodnia kellett, de most nehezére esett a gondolkodás. Nyilván a filmek árulták el. Graham valahogyan tudott a filmekről. Graham tudja, hol kell keresnie. De azt nem, hogy kit. Ha tudná, kiről van szó, nem lenne szüksége személyzeti kartotékokra. De mihez kellettek neki a könyvelési bizonylatok? Hát persze! Azért, hogy tudja, kik voltak távol. Egybeveti a hiányzókat azokkal a dátumokkal, amikor a Sárkány lesújtott. Dé nem, ez minden szombaton történt, Loundsot kivéve. Hiányzások a szombatot megelőző napokon, biztosan azokat keresi majd. Itt kell átverni – a vezetők számára nem készítettek táppénzes feljegyzéseket.

Dolarhyde lassan végighajtott a Lindbergh Boulevard-on, szabad kezével gesztikulálva pipálta ki az egyes pontokat.

Ujjlenyomatokat keresnek. Nem adott nekik semmi esélyt, hogy ujjlenyomatot találjanak – kivéve a Brooklyn Múzeum műanyag belépőjét. Sietve kapta fel, leginkább a sarkánál fogva.

Biztosan van róla ujjlenyomatuk. Minek keresnének ujjlenyomatokat, ha nem tudnák összehasonlítani valamivel?

Azt a szállítókocsit vizsgálták ujjlenyomatra. Nem maradt ideje megállapítani, vajon személygépkocsikat is átvizsgálnak-e.

A furgon. Az, hogy Loundsot a tolósékkal együtt szállította – ez vezette nyomra őket. Vagy talán Chicagóban látta valaki a furgont. Rengeteg furgon volt a Gatewayben, magánfurgonok, szállítófurgonok.

Nem, Graham bizonyosan tudja, hogy neki furgonja van. Graham tudja, mert tudja. Graham tudja. Ez egy rohadék, egy szörnyeteg.

Biztosan a Gatewayben és a Baedernél is mindenkitől ujjlenyomatot vesznek. Ha ma éjszaka még nem jutnak a nyomára, holnap már bizonyosan. Most már örökösen menekülnie kell, az arca letekint majd rá minden hirdetőoszlopról, ott lesz minden postahivatalban, minden rendőrőrszobán. Darabokra hullik az egész. Jelentéktelenné és parányivá válik a szemükben.

– Reba – mondta hangosan. Reba most már nem mentheti meg. Szorosabbra zárul a gyűrű körülötte, ő pedig nem egyéb, mint egy nyápic nyúlszá...

– SAJNÁLOD MÁR, HOGY ELÁRULTÁL?

A Sárkány hangja mélyen, belülről dörgött felé, mélyről, mint a beleiben a cafatokká rágott festmény.

– Nem árultalak el. Csak választani akartam. Te engem...

– ADD MEG NEKEM, AMIT AKAROK, ÉS AKKOR MEGMENTELEK!

– Nem. Menekülni fogok.

– ADD MEG NEKEM, AMIT AKAROK, AKKOR HALLANI FOGOD GRAHAM GERINCÉNEK A ROPPANÁSÁT!

– Nem.

– NOS, CSODÁLD MEG, AMIT MA TETTÉL, MOST KÖZEL ÁLLUNK EGYMÁSHOZ, ISMÉT EGGYÉ LETTÜNK. ÉRZEL ENGEM MAGADBAN? UGYE ÉRZEL ENGEM?

– Igen.

– ÉS TUDOD, HOGY ÉN MEGMENTHETLEK. TUDOD, HOGY OLYAN HELYRE KÜLDENEK MAJD TÉGED, AMI ROSSZABB MÉG BUDDY TESTVÉR OTTHONÁNÁL IS. ADD MEG NEKEM, AMIT AKAROK, ÉS SZABAD LESZEL.

– Nem.

- MEG FOGNAK ÖLNI TÉGED. A PADLÓN FOGSZ FETRENGENI.
- Nem.
- AMIKOR TE MÁR NEM LESZEL, MAJD MÁSOKKAL BASZIK, MAJD...
- Nem! Hallgass!
- MAJD MÁSOKKAL BASZIK, JÓKÉPŰ FÉRFIAKKAL, BETESZI AZ Ő...
- Hagyd abba! Fogd be a szád!
- LASSÍTS, AKKOR NEM MONDOM KI.

Dolarhyde leemelte a lábat a gázpedálról.

- HEYES. ADD MEG NEKEM, AMIT AKAROK, AKKOR NEM TÖRTÉNHET MEG; ADD NEKEM, ÉS AKKOR HAGYOM, HOGY BÁRMIC KOR VÁLASZTHASS! AKKOR HIBÁTLANUL FOGSZ BESZÉLNI. LASÍTS, ÍGY MÁR RENDBEN. LÁTOD AZT A BENZINKUTAT? HAJTS ODA, ÉS HAGYD, HOGY BESZÉLJEK HÖZZÁD...

45. fejezet

Graham kilépett az irodából, és egy pillanatra körülnézett a félhomályos előcsarnokban. Nyugtalan, ideges volt. Nagyon elhúzódik a dolog.

Crawford a lehető leggyorsabban és legalaposabban fésülte át a Gateway és a Baeder háromszáznyolcvan alkalmazottját – valóságos művésze volt ennek a munkának –, de tudta, hogy az idő halad, és a titoktartást csak rövid ideig lehet fenntartani.

Crawford a lehető legkevesebb emberrel dolgozott a Gatewaynél. („Megtalálni, nem ijesztgetni akarjuk – mondta neki.

– Ha a nyomára bukkanunk ma éjszaka, akkor az üzemen kívül, talán a lakásán vagy a parkolójánál kaphatjuk el.”)

A St. Louis-i rendőrség készségesen együttműködött velük. Egy rendőrségi jelöletlen kocsin Fogel hadnagy a St. Louis-i gyilkossági csoporttól és egy őrmester feltűnés nélkül egy faxot hoztak.

Az egyik gatewaybeli telefonvonalba kapcsolva a fax tíz percen

belül egyidejűleg adta le a személyzeti listát az FBI washingtoni azonosítási osztályának és a missouri gépjármű-nyilvántartónak.

Washingtonban a neveket egybevetik mind a polgári, mind a bűnözői ujjlenyomatokkal. A biztonsági ellenőrzésen már átesett Baeder-alkalmazottak nevét megjelölték, hogy meggyorsításak a munkát.

A gépjármű-nyilvántartó a teherfurgonok tulajdonosait azonosította éppen.

Csupán négy alkalmazottat hívtak be – Fisket, a személyzeti igazgatót; Fisk titkárnőjét; Dandridge-et a Baeder Vegyművektől és a Gateway főkönyvelőjét.

A késő esti tanácskozásra nem telefonon rendelték be őket. FBI-ügynökök mentek értük a lakásukra, és négy szemközt közölték velük, miről van szó. („Jól vegyétek szemügyre őket, mielőtt megmondjátok nekik, miért van rájuk szükségek – utasította őket Crawford. – Utána pedig ne engedjétek a telefonhoz őket. Az effajta hírek gyorsan terjednek.”)

Gyors azonosításra számítottak a fogak alapján. A négy alkalmazott közül egy sem ismerte fel.

Graham végigpillantott a piros vészkijáratí fények által megvilágított, hosszú folyosókon. A fenébe is, ezt kell tenniük!

Különben is, mit tehetnék még ma éjszaka?

Crawford utasítást adott, hogy azt a nőt a Brooklyn Múzeumból – Miss Harpert – azonnal ültessék repülőre, és küldjék St. Louisba, mihelyt utazóképes lesz. Ez feltehetőleg reggel történik meg. A nőt odaültethetik, és figyelheti az üzembe belépő alkalmazottakat.

Ha ma éjszaka nem sikerül az azonosítás, az akció minden nyomát még a reggeli munkakezdés előtt eltüntetik a Gatewayból. Graham nem áltatta magát – szerencsésnek mondhatják magukat, ha egy teljes napon át dolgozhatnak, mielőtt kitudódiák a dolog. A Sárkány nyilván éberen les minden gyanús jelre. Ha észlel valamit, elillan.

46. fejezet

Egy késő esti vacsora Ralph Mandyvel jó ötletnek tűnt. Reba McClane tudta, hogy előbb-utóbb meg kell mondania neki, és amúgy sem szerette függőben hagyni a dolgokat.

Voltaképpen, gondolta, Mandy bizonyára tudta, mi következik, amikor ő ragaszkodott hozzá, hogy ki-ki alapon fizessenek.

A kocsiban mondta meg neki, amikor hazafelé hajtottak: nem nagy ügy az egész, nagyon jól érezte magát vele, és szeretné, ha barátok maradnának, de most másvalakivel van viszonya.

Meglehet, Mandy kicsit sérvtve érezte magát, de Reba azt is tudta, hogy némi megkönnyebbülést is érez. Nagyon rendesen viselkedett, gondolta.

Az ajtóhoz érve nem kérte, hogy bejöhessen. Csak egy búcsúcskot óhajtott, amit Reba szíves örö mest teljesített. Mandy kinyitotta neki az ajtót, és átadta a kulcsokat. Megvárta, amíg a lány beért, bezárta és bereszelt belülről az ajtót.

Amikor megfordult, hogy elinduljon, Dolarhyde a torkába lőtt, majd kétszer mellbe lőtte. Három pukkanás a hangtompítós pisztolyból. Még egy robogó is több zajt csinál.

Dolarhyde könnyedén fölnyalábolta Mandy testét, és a bokrok meg a ház közé fektette, majd ott hagyta.

Amikor meglátta, hogy Reba megcsókolja Mandyt, úgy érzte, mintha szíven döfték volna. De azután örökre elszállt belőle a fájdalom.

Még mindig úgy nézett ki, úgy beszélt, mint Francis Dolarhyde – a Sárkány kiváló színész volt, remekül játszotta Dolarhyde szerepét.

Reba éppen arcot mosott, amikor meghallotta a bejáratyi csegnőt. Négyeszer is megismétlődött a csegetés, amíg az ajtóhoz ért. Megérintette, de nem vette le a láncot.

– Ki az?

– Francis Dolarhyde.

Reba résnyire kinyitotta az ajtót, de a láncot még mindig nem vette le.

– Ismételd meg!

– Dolarhyde. Én vagyok az.

Reba megbizonyosodott róla, hogy valóban ő az. Kiakasztotta a láncot.

Nem szerette a meglepetéseket.

– Úgy emlékszem, azt mondadt, hogy fől fogsz hívni, D.

– Fől is hívtalak volna. De hát rendkívüli esetről van szó – mondta, és azzal, még miközben beljebb lépett, a lány arcára szorította a kloroformba áztatott kendőt.

Az utca üres volt. A legtöbb házra már sötétség borult. A kocsihoz cipelte Rebát. A bokrok közül Ralph Mandy lába meredt elő. Dolarhyde már nem bajlódott vele.

Reba útközben fölébredt. Az oldalán feküdt, arccal a furgon poros szőnyegen, a sebességváltó hangsosan sivított a fülébe.

Megpróbálta az arcához emelni a kezét. Úgy érezte, a mozду lat szétszaggyatja a mellét. A két alkarja össze volt kötözve.

Az arcával tapogatta a karját. A két kezét könyöktől csuklóig valamiféle puha szövetcsíkokkal kötözték össze. Hasonlóképpen térdtől bokáig a két lábat is. És valami elfedte a száját.

Mi... micsoda? D. állt az ajtóban, és azután... Emlékezett rá, hogy elfordította az arcát, és hogy D. milyen iszonyúan erős. Úris-ten... mi volt ez? D. állt az ajtóban, azután valami hideget nyelt, és megpróbálta elfordítani az arcát, de irtózatos satuba fogta a fejét.

Most D. furgonjában van. Fölyismerte a visszhangokat. A furgon úton volt. Félelem hasított belé. Az ösztöne azt súgta neki, maradjon csöndben, de a torkát fojtogatták a gözök, a kloroform és a benzin. A szájpecek ellenére elhánnya magát.

D. hangja.

– Már nem tart sokáig.

Érezte, hogy épp egy kanyart vesznek be, azután a murvás utat hallotta, kavicsok pattogtak a sárhányók és a padlólemez alatt.

Ez őrült. Úgy van. Erről van szó: őrült.

Az őrült egy félelmetes szó.

Mi lehetett az oka? Ralph Mandy. Biztosan meglátta őket a ház előtt. Az borította ki.

Úristen, össze kell szednem magam! Egyszer a Reiker Intézetben egy férfi meg akarta ütni. Csöndben meghúzódott, a férfi nem talált rá – ő is vak volt. De ez itt átkozottul jól lát. *Össze kell szednem magam.* Át kell gondolnom, mit mondjak. Úristen, ki van peckelve a szám, akár meg is ölhet! Úristen, akár meg is ölhet, és meg sem érti, mit akarok mondani!

Fel kell készülnöm. Mindent át kell gondolnom, és nem azt kell csak makognom, hogy: „Mi?”, meg kell mondanom neki, hogy kiszállhat a buliból, semmi vész. Nem árulom el. Passzívnak kell maradnom, amíg csak lehet. De ha erre már nincs mód, ki kell várnom, amíg megtalálom a szemét.

A kocsi megállt, és ringott egyet, amikor a férfi kisszállt. Félre-csúsztatta a furgon oldalajtaját. Fű és átforrósodott autógumik szaga. Tücsökök. A férfi belépett a furgonba.

Minden önuralma ellenére belesikoltott a szájpecekbe, és félrerántotta a fejét, amikor hozzáért.

Dolarhyde könnyedén a vállát paskolta, de ettől Reba nem hagyta abba a vonaglást. Egy csattanós posfon megtette a magáét.

Reba megpróbált belebeszélni a pecekbe. Dolarhyde fölemelte, és vitte kifelé. A léptei tompán kongtak a rámpán. Reba most már pontosan tudta, hol van. A férfi házában. De azon belül hol? Jobb kéz felől óra ketyegése hallatszott. Szőnyeg, azután padló. A hálószoba, ahol az megtörtént közöttük. A férfi leengedte, Reba ágyat érzett maga alatt.

Megpróbált belebeszélni a pecekbe. Dolarhyde kiment. Zaj kívülről. Kocsiajtó-csapódás. Aztán újra ott volt a szobában. Leállított valamit a padlóra – fémkannákat. Benzinszagot érzett.

– Reba. – Igen, ez D. hangja, de szokatlanul nyugodt. Iszonyúan nyugodt és idegen. – Reba, nem tudom, mit is... mondjak. Olyan jó volt veled, nem is tudod, mit tettem érted. És tévedtem, Reba, elgyengítettél, azután bántottál engem.

Reba megpróbált belebeszélni a pecekbe.

– Ha kioldozlak, és hagylak felülni, jól fogsz viselkedni? Ne próbálj meg elszabadni. El tudlak kapni. Jól fogsz viselkedni?

Reba elfordította a fejét a hang irányába, hogy bólinton.

Hűvös acél érintése a bőrén, egy kés szisszenése hasította át a szövetcsíkokat, és a karja már szabad is volt. Aztán a lába is. Az arca nedves maradt ott, ahonnan a férfi kihúzta a pecket.

Óvatosan, lassan felült az ágyban. Ki kell várni a kedvező pilanatot.

– D. – szólalt meg –, nem tudtam, hogy ennyire fontos vagyok neked. Örülök, hogy így érzel, de tudod, megijesztettél ezzel az egéssel.

Semmi válasz. Reba tudta, hogy a férfi ott van mellette.

– D., csak ném az a derék, ostoba Ralph Mandy borított ki téged? A házam előtt láttad? Erről van szó, igaz? Azt mondtam neki, hogy többet nem akarok találkozni vele, mert veled akarok járni. Soha többé nem találkozom Ralphfal.

– Ralph meghalt – mondta Dolarhyde. – Nem hiszem, hogy túlságosan kedvére való lett volna a dolog.

Agyrém. Csak kitalálja, úristen, biztos csak kitalálja!

– Én sohasem bántottalak téged, D. Sosem akartam fájdalmat okozni neked. Legyünk csak jóbarátok, szeretkezzünk, örüljünk egymásnak, és felejtsük el ezt a dolgot.

– Fogd be a szádat! – mondta szenvtelenül Dolarhyde. – Mondok valamit. Ez a legfontosabb, amit életedben hallottál. Olyan fontos, mint a hegyi beszéd. Olyan fontos, mint a Tízparancsoslat. Világos?

– Igen, D. Én...

– Fogd be a szádat! Reba, Birminghamben és Atlantában figyelemre méltó események történtek. Tudod, miről beszélek?

Reba tagadólag rázta a fejét.

– Gyakran volt szó erről a híradókban. Két családot átváltoztattak. Leedséket. És Jacobiékat. A rendőrség úgy véli, meggyilkolták őket. Most már emlékszel?

Reba ismét tagadólag rázta a fejét. De azután eszébe jutott, hogy miről van szó, és lassan bólintott.

– Tudod, minek nevezik azt a lényt, amely meglátogatta ezeket az embereket? Kimondhatod.

– A Csorba...

Egy kéz ragadta meg az arcát, és belefőjtotta a szót.

– Nyugodtan gondolkodj, azután add meg a helyes választ.

– Valami Sárkány. Sárkány... Vörös Sárkány.

Dolarhyde egészen közel lépett hozzá. Reba az arcán érezte a leheletét.

– ÉN VAGYOK A SÁRKÁNY.

Reba a hang erejétől és félelmetes hangsínétől hátrahőkölve az ágytámlának esett.

– A Sárkány kíván téged, Reba. Mindig is kívánt. Én nem akartalak odaadni neki. Ma tettem érted valamit, hogy ő ne kaparinhasson meg téged. Nem volt igazam.

Ez D. hangja volt, D.-vel szót érhet.

– Kérlek! Kérlek, ne engedd, hogy megkaparintson! Ugye nem engedor? Kérlek, ne engedd, nem teszi meg... A tiéd vagyok. Tarts itt magadról. Kedvelsz engem, tudom, hogy így van.

– Még nem határoztam. Lehet, hogy nem tehetek másat, és oda kell adnom téged neki. Nem tudom. Majd meglátom, hogy megteszed-e azt, amit töled óhajtok. Megteszed? Bízhatok benned?

– Megpróbálom. Megpróbálom. De ne rémíts meg túlságosan, mert akkor képtelen leszek rá.

– Kelj fel, Reba! Állj az ágy mellé! Tudod, hol vagy a szobában?

Reba bólintott.

– Ugye tudod, hol vagy a házban? Ugye körbejártad a házat, amikor aludtam?

– Aludtál?

– Ne ostobáskodj! Amikor itt töltöttük az éjszakát. Ugye véigmentél a házon? Találtál valami furcsát? Elvettél és megmuttált valamit bárkinek is? Megtettek ezt, Reba?

– Csak kimentem. Te aludtál, én meg kimentem. Esküszöm!

– Akkor tudod, hol a bejáratú ajtó, igaz?

Reba bólintott.

– Reba, érintsd meg a mellkasomat! Lassan tapogatózz fölfelé. *Most kellene megpróbálkozni a szemével?*

Dolarhyde hüvelykujja és az ujjai könnyedén megérintették kétoldalt Rebá légcsövét.

– Ne tedd meg, amire gondolsz, vagy megnyomom. Csak tapogasd meg a mellkasomat. A torkomat. Megtaláltad a láncon lógó kulcsot. Emeld át a fejemen. Óvatosan... úgy yan. Most majd meglátom, megbízhatok-e benned. Menj, csukd be és zárd kulcsra a bejáratú ajtót, aztán hozd vissza nekem a kulcsot. Eredj. Én itt várunk. Ne próbálj megszökni. El tudnak kapni.

Reba a kulccsal a kezében elindult, a lánc ütemesen a combjához ütődött. Cipőben nehezebb volt eligazodnia, de nem lépett ki belőle. Az óraketyegés a segítségére volt.

Szönyeg, azután padló, ismét szönyeg. A dívány széle. *Jobbra kell tartanom.*

Mi a legjobb esélyem? Melyik? Tegyek meg minden őrültséget, amit kíván, vagy meneküljek? Vajon a többiek megtettek neki minden? Olyan mélyeket lélegzett, hogy beleszédült. Csak meghalni ne!

Minden attól függ, nyitva van-e az ajtó. Meg kell állapítanom, hol van D.

– Jó irányba tartok? – Reba tudta, hogy így van.

– Még körülbelül öt lépés. – A hang valóban a hálószoba felettől jött.

Reba friss levegőt érzett az arcán. Az ajtó félén nyitva állt. A testét az ajtó és a háta mögül jövő hang közé manőverezte. A kulcsot becsúsztatta az ajtógomb alatti kulcslyukba. Kívülről.

Most. Villámgyorsan kiugrott az ajtón, berántotta maga mögött, és ráfordította a kulcsot. Le a rámpán, fehér pálca nélküli, megpróbált emlékezni arra, hol állhat a kocsi, rohant. Bele valamibe – mi lehet ez? –, egy bokor, most már sikoltozott. „Segítség, segítség! Segítség, segítség!” Murván rohant. A távolban teherkocsi dudája. Arrafelé van az országút, gyors léptekkel megindult, azután futni kezdett, inaszakadtából rohant, elfor-

dult, amikor murva helyett füvet érzett a lába alatt, círcakkban futott végig az utcácskán.

Mögötte gyors, kemény léptekkel rohant valaki a murván. Reba megállt, maroknyi kavicsot emelt fel a földről, megvárta, amíg közel ért, és elhajította a köveket; hallotta, ahogy eltalálják a férfit.

Egy rántás a vállán, megperdült maga körül, egy erős kar az állá alatt, a nyaka körül, szorítja, szorítja, a vér egyre hangosabban zúg a fülében. Kirúgott hátrafelé, sípcsonton találta a férfit, azután minden elcsendesedett.

47. fejezet

Két óra alatt elkészült azoknak a húsz és ötven év közötti fehér férfi alkalmazottaknak a listája, akiknek furgonjuk volt. Huszonhatan voltak.

A missouri közlekedésrendészeti jogosítványkartotékok alapján közölte a vezetők hajszínét, de ezt nem tekintették kizáró oknak – a Sárkány parókát is ölthetett.

Miss Trillman, Fisk titkárnője másolatokat készített a listáról, és körbeadta a példányokat a jelenlévőknek.

Fogel hadnagy éppen a neveket ellenőrizte a listán, amikor megszólalt az adóvezvője.

Fogel telefonon röviden tárgyalt a főnökével, azután a tenyerével lefedte a hallgatót.

– Mr. Crawford... Jack, egy bizonyos Ralph Mandyt, fehér férfit, harmincnyolc éves, néhány perccel ezelőtt agyonlőve találták az egyetemi városrészben... Ez a belváros, közel a Washington Egyetemhez. Egy Reba McClane nevű nő által lakott ház előkertjében feküdt. A szomszédok szerint a nő a Baedernél dolgozik. Az ajtaja nyitva áll, nem tartózkodik otthon.

– Dandridge! – kiáltott Crawford. – Reba McClane, mit tud róla?

– A sötétkamrában dolgozik. Vak. Valahonnan Coloradóból jött...

- Ismer egy bizonyos Ralph Mandyt?
- Mandy? – visszhangozta Dandridge. – Randy Mandy?
- Ralph Mandy. Itt dolgozik?
- A lista gyors ellenőrzése alapján kitűnt, hogy nem dolgozik ott.
- Talán véletlen egybeesés – vélekedett Fogel.
- Talán – mondta Crawford.
- Remélem, Rebának nem esett baja! – szólalt meg Miss Trillman.

- Ismeri? – kérdezte Graham.
- Többször beszélgettem vele.
- Tud valamit Mandyről?
- Nem ismerem. Egyetlen férfival láttam; amikor beszállt Mr. Dolarhyde furgonjába.

– Mr. Dolarhyde furgonjába, Miss Trillman? Milyen színű Mr. Dolarhyde furgonja?

- Hadd gondolkodjak! Sötétbarna vagy talán fekete?
- Hol dolgozik Mr. Dolarhyde? – kérdezte Crawford.
- Termelési üzemvezető – mondta Fisk.
- Hol az irodája?
- Az előcsarnok túlsó végén.

Crawford megfordult, hogy mondjon valamit Grahamnek, de az már nem volt a szobában.

Mr. Dolarhyde irodájának az ajtaja zárva volt. A gondnokságról fölhözött álkulccsal nyitották ki.

Graham benyúlt az ajtón, és fölkattintotta a villanyt. Mozdulatlanul megállt az ajtóban, a tekintete körbejárt a szobán. Peadás rend. Sehol egyetlen személyes holmi. A könyvespolcokon kizárolag szakmai kézikönyvek sorakoztak.

Az íróasztali lámpa a szék bal oldalán állt, ezek szerint Dolarhyde jobbkezes. Súrgósen szükség lenne egy jobbkezes férfi bal hüvelykujjlenyomatára.

– Próbálkozzunk meg egy csíptetős mappával – szolt hátra

az előtérben álló Crawfordnak. – Nyilván a bal hüvelykujjával nyomta meg a csíptetőt.

Éppen a fiókokat kezdték átkutatni, amikor Graham szemébe ötlött az íróasztalon álló előjegyzési naptár. Visszapörgette a telefonkált lapokat június 29-ig, szombatig, a Jacobi-gyilkosság napjáig.

A naptárban egyetlen bejegyzést sem talált a hétvége előtt csütörtökön és pénteken.

Előrelapozott július utolsó hetéhez. A csütörtök és a péntek üres volt. Szerdán talált bejegyzést: „Am 552 3:45–6:15”.

Graham lemosolta magának a bejegyzést.

– Meg kell tudnom, hová megy ez a járat.
– Majd én megtudom, te csak folytasd itt – mondta Crawford. Az előcsarnok túlsó végében lévő telefonhoz sietett.

Graham egy busz műfogsorrögzítőt vizsgált, az íróasztal legelső fiókjában találta, amikor Crawford bekiáltott az ajtóból:

– Atlantába megy, Will. Kapjuk el a pasast!

48. fejezet

Reba hideg vizet érzett az arcán, víz csurgott a hajából is. Széddült. Valami keményet érzett maga alatt, lejtőset. Megfordította a fejét. Fa volt alatta. Hideg, nedves törülközővel törölte valaki az arcát.

– Jól vagy, Reba? – Dolarhyde szenvtelen hangja.

Reba visszahököt a hangtól.

– Mmm.

– Mélyeket lélegezz!

Egy perc néma csend.

– Föl tudsz állni. Próbálj meg fölállni.

Dolarhyde átkarolta, és Reba föllállt. Émelygett a gyomra. Dolarhyde megvárta, amíg elmúlt a rossz érzés.

– Fel a rámpán. Emlékszel, hol vagy?

Reba bólintott.

– Vedd ki az ajtóból a kulcsot, Reba! Gyere be! Most zárd be az ajtót, a kulcsot meg akasd a nyakamba! Akasd a nyakamba! Jól van. Bizonyosodjunk meg róla, hogy be van zárva.

Reba hallotta, hogy a férfi bekattintja az ajtógombot.

– Helyes, így már jól van. Most menj a hálószobába, ismered az utat.

Reba megboltlott, térdre esett, a feje lehanyatlott. Dolarhyde a karjánál fogva fölemelte, és betámagatta a hálószobába.

– Ülj ebbe a székbe!

Reba leült.

– ADD MOST NEKEM.

Reba görcsösen igyekezett fölállni; de súlyos kezek nehezedtek a vállára, és visszanyomták.

– Ülj nyugodtan, vagy nem tudom őt távol tartani tőled – szólalt meg Dolarhyde.

– Kérlek, próbáld meg! – mondta.

– Reba, számonra mindennek vége.

Dolarhyde talpon volt, valamit matatott. Nagyon erős benzinszag érződött.

– Nyújtsd ki a kezed! Tapintsd meg ezt! Ne ragadd meg, csak tapintsd ki!

Reba olyasmit érzel, mintha belül síkos acél orrcimpákat tapintana. Egy fegyver csövét.

– Ez egy vadászpuska, Reba, 12-ös Magnum. Tudod, mire képes?

Reba bólintott.

– Tedd le a kezed. – A hideg csőtorkolat a lány torokhajlatába nyomódott.

– Reba, bárcsak bízhattam volna benned. Bízni akartam benned.

Úgy hallatszott, mintha a férfi sírna.

– Olyan jó volt veled.

Valóban sírt.

– Nekem is, D. Olyan jó veled. Kérlek, ne bánts most!
– Számomra mindennek vége. Nem adhatlak Neki. Tudod, mit tenne veled? – Most már kiabált.

Reba egy gyufa sercenését hallotta, kénés szagot érzett, sziszegő hangot hallott. Hőség támadt a szobában. Füst. Tűz. Ettől félte a világban a legjobban. A tüztől. Bármit, csak ezt ne! Azt remélte, hogy már az első lövés végez vele. Megfeszítette a lábat, készen állt a menekülésre.

Motyogás.

– Ó, Reba, nem bírom elviselni, hogy nézzelek, amint elégsz. A csőtorkolat lecsúszott a nő torkáról.

Abban a pillanatban, ahogy Reba talpra ugrott, a vadászpuska eldördült.

Reba úgy érezte, megsüketült, és azt hitte, hogy lelőtték, hogy már halott, és nem is annyira hallotta, mint érezte, amint valami súlyosan puffan a padlón.

Füst és lángok ropogása. Tűz. A tűz magához térítette. A karján és az arcán érezte a hőt. Ki innen! Emberi lábakra lépett, azután fulladozva beleszaladt az ágy lábába.

Azt mondják, hogy a füstben mélyre kell hajolni. Nem szabad futni, mert beleütözöl valamibe, és meghalsz.

Be volt zárva. Bezárva. Mélyre hajolva elindult, az ujjai a padlón tapogatóztak, lábakat talált – a másik oldal –, hajat talált, egy hajas lebenyt, a keze a haj alatt valami puhába süllyedt. Csak pép, éles csontszilánkok, és benne egy kifolyt szem.

A kulcs a nyakában... csak gyorsan! Mindkét kezével megfogta a láncot, maga alatt lábszárakat érzett, megrántotta a láncot. Az elszakadt, Reba hátraesett, majd föltápaszkodott. Összezavarodva megfordult. Megpróbált érezni, megpróbált zúgó füllel meghallani valamit a lángok ropogásán túl. Az ágy oldala... de melyik oldala? Belebotlott a testbe, megpróbált fülelni.

DONG, DONG – óraütés. DONG, DONG, be a nappali szobába, DONG, DONG, most jobbra fordulni.

A torkát fojtogatta a füst. DONG, DONG. Itt az ajtó.

gomb alatt. Nem elejeni. Kinyitni a zárat. Felrántani az ajtót. Levegőt. Le a rámpán. Levegőt! Összerogyott a fűben. Aztán újra négykézlábra tápászkodott, és kúszni kezdett.

Térdre emelkedett, hogy tapsolhasson, érzékelte a házfal visszhangját, és elkezdett kúszni az ellenkező irányba. Mélyeket lélegzett, végül föl tudott állni, elindult, futott, amíg bele nem ütközött valamibe, azután továbbrohant.

49. fejezet

Nem egykönnyen találtak rá Francis Dolarhyde házára. A Gatewayben nyilvántartott cím egy St. Charles-i postafiók volt.

Még a St. Charles-i seriffi hivatalnak is az áramszolgáltató szolgálati térképen kellett megkeresnie a pontos helyet.

A seriffi hivatal megkönnyebbülve irányította a St. Louis-i kommandósokat a folyó túlpartjára, és a gépkocsisor csöndben megindult a 94-es úton. Az élen haladó kocsiban Graham mellett a seriff egyik helyettese mutatta az utat. Crawford a hátsó ülésről kettőjük között előrehajolva szívta a fogát. St. Charles északi végén gyér volt a forgalom, rajtuk kívül csak egy gyerekkel zsúfolt iskolai busz, egy távolsági autóbusz és egy pótkocsis teherautó volt az úton.

Amint kiértek a város északi határára, megpillantották a tüzet.

– Ott van! – kiáltott fel a seriffhelyettes. – Ott van, az a ház az!

Graham a gázra taposott. Száguldva közeledtek az országúton a házhoz, az izzó fény egyre terjedt, egyre inkább elmélyült.

Crawford elkapta a mikrofont.

– Valamennyi egységnek: az ő háza ég. Figyelem! Lehet, hogy kijön a házból. Seriff, útchorlaszt kell itt felállítani!

Délkeletre szikrákból és füstből álló tömör oszlop emelkedett az égnek, azután ráborult a mezőkre.

– Itt vagyunk – szólalt meg a seriffhelyettes –, forduljon be a murvás útra!

Ekkor vették észre a nőt, a körvonalai feketén emelkedtek ki a tűz háttere előtt; akkor pillantották meg, amikor a nő meghal-lotta őket, és a karját nyújtotta feléjük.

És ekkor a nagy lángok hirtelen robbanásszerűen felszöktek, kitörtek a házból, lobogó lánggal égtek a gerendák és az ablakkeretek, lassú, magas íveket rajzoltak az éjszakai mennyboltra, az égő furgon az oldalára dölt, a lángoló fák narancsszínű csípkéi egy csapásra kihunytak és sötétebe borultak. A földdel együtt a rendőrautók is megremegtek az irtózatos erejű robbanásban.

A nő arccal feküdt az út porában. Crawford, Graham és a seriffhelyettesek kiugrottak a kocsiból, odarohantak hozzá az útra, amelyre megannyi tűzcsóva záporozott; mások előreszegezett pisztollyal rohantak el mellettük.

Crawford átvette Rebát a seriffhelyettestől, aki szikrákat söpört le a lány hajáról.

Megfogta a karját, egészen közel hajolt az arcához, amelyet vörösen világított a tűzvészben.

– Francis Dolarhyde – mondta. A lány alig észrevehetően megborzongott. – Francis Dolarhyde... hol van?

– Ott bent van – mondta a lány, és összemocskolt kezével az izzás felé mutatott. Leejtette a karját. – Ott bent van, halott.

– Honnan tudja ezt? – Crawford mélyen a világtalan szempárba nézett.

– Vele voltam.

– Legyen szíves, mondjon el minden.

– Agyonlőtte magát. Kitapogattam. Fölgyült a házat. Rá-tettem a kezem. A földön feküdt. Beletenyereltem... Most leülhetek?

– Persze – mondta Crawford. A rendőrségi kocsi hátsó ülésé-hez támogatta a lányt. Átkarolta a vállát, és hagyta, hadd zokogjon az arcának dőlke.

Graham az úton állva figyelte a lángokat, amíg az arca meg nem fájdult a nagy hőségtől.

A magasan nyargaló szél füstöt korbácsolt a hold elé.

50. fejezet

Meleg és páras volt a reggeli szél. Felhőfoszlányokat kergetett a tűzkormos kémények fölött, ahol valaha Dolarhyde háza állt. A mezők fölött ritkás füst lebegett.

Néhány esőcsepp izzó parázsra hullott, és parányi gőz- meg hamufelhőcskévé változott át.

A ház mellett megkülönböztető fényeit forgató tűzoltókocsi állt készenlében.

S. F. Aynesworth, az FBI robbanóanyag-részlegének a vezetője Graham mellett állt, háttal a szélnek, a romokkal szemben; egy termoszból kávét töltött maguknak.

Aynesworth összerezzen, amikor a helyi tűzoltófőnök egy gereblyével kotorászni kezdett a hamuban:

– Hálá istennek, odabenn még túl nagy neki a forróság! – súgta Grahamnek a szája sarkából. Udvarias szívéllyességgel tárgyalt a helyi hatóságokkal, Grahammel azonban nyíltan beszélt.

– A fenébe is, bele kell gázolnom! Ez a hely úgy fest majd, mint egy nyavalás pulykafarm, miheilyt a különleges osztály valamennyi zsaruja és a rendőrök befejezték a reggelijüket, és kifújták magukat. Lelkesen próbálnak majd segíteni nekünk.

Amíg Aynesworth büszkesége, a bombakocsi meg nem érkezik Washingtonból, meg kellett elégednie azzal a felszereléssel, amit a repülőgépen magával hozott. Az egyik járókocsi poggyásztartójából kihalászott egy megfakult tengerészgyalogos-vá-szontáskát, kivette belőle a tűzbiztos alsóneműjét, az azbeszt-csizmáját és a légmentesen záró kezeslábasát.

– Hogyan nézett ki, amikor fölrobbant, Will?

– Nagyon erős villanás, ami aztán kihunyt. Az alján sötétebbnek tűnt. Rengeteg minden repült a levegőbe, ablakkeretek, la-pos tetődarabok, vaskos fadarabok hullottak oldalra, a mezőkre. Volt egy lökéshullám, utána meg szél támadt. A ház felől fújt, azután ismét visszaszívta valami. Úgy tűnt, mintha majdnem eloltotta volna a tüzet.

- A tűz nagy lánggal égett, amikor fújt a szél?
- Igen, a tetőn át csaptak ki a lángok, az emeleti ablakokból is, és lefelé haladt. A fák is égtek.

Aynesworth fogott két helyi tűzoltót, hogy álljanak készenlétében egy tömlővel, egy azbesztruhába öltözött harmadik pedig csörlős vezetékkel állt készen arra az esetre, ha valami rásne.

Aynesworth túljutott az alagsori lépcsőkön, amelyek fölött semmi más nem volt, mint az ég, és leereszkedett az összegabalyodott, üszköös, fekete romok közé. Egy-egy alkalommal nem bírta tovább néhány percnél, összesen nyolcszor hatolt be a romok közé.

Az erőfeszítéseinek egyetlen kézzelfogható eredménye egy összevissa hasadt, lapos fémdarab volt, de ez szemmel láthatóan tökéletesen kielégítette.

Kipirult arccal, verejtékbén úszva lehántotta magáról a védőruhát, és a vállára vetett tűzoltó-esőköpenyben leült a tűzoltókocsi hágcójára.

A lapos fémdarabot letette a földre, és lefújta róla a hamuréteget.

– Dinamit – közölte Grahammel. – Nézze csak! Látja a fémben a páfránymintát? Ez a valami pontosan olyan méretű, ami egy utazóláda vagy egy katonáláda alkatrésze lehetett. Igen, valószínűleg ez lesz az. Dinamit egy katonáládában. De nem az alagsorban robbant. Szerintem inkább a földszinten történhetett. Látja, hol van elvágva az a fa, ahol a márvány asztallap találta? Oldalirányban röpült ki a házból. A dinamit olyasminnen volt, ami egy ideig megóvta a tüztől.

– Talált emberi maradványokat?
– Nem hiszem, hogy sok lenne, de valami azért mindig akad. Rengeteg kell majd szitálnunk. Megtaláljuk. Majd egy kis zacs-kóban magának ajándékozom.

Valamivel hajnal után a DePaul Kórházban sikerült gyógyszerrel elaltatni Reba McClane-t. Azt kérte a rendőrnőtől, hogy ne tágítson mellőle, üljön az ágya mellett. A délelőtt folyamán többször is fölébredt, és minden a rendőrnő keze után nyúlt.

Később reggelit kérte. Graham hozta be neki.

Merre induljon el? Az emberek számára sokszor egyszerűsíti a dolgot, ha személytelenül kérdezik őket. Reba McClane esetében azonban – úgy vélte – ez nem válna be.

Megmondta neki, hogy ki is ő valójában.

– Ismeri? – kérdezte Reba a rendőrnőt.

Graham átnyújtotta igazolványát a rendőrnőnek. Fölösleges volt.

– Tudom, hogy szövetségi nyomozó, Miss McClane.

Reba végül minden elmondott nekik. Mindent a Francis Dolarhyde-dal eltöltött időről. Gyulladt volt a torka, gyakran elakadt, és apróra zúzott jeget szopogatott.

Graham kínos kérdéseket tett fel neki, ő pedig mindenre részletesen válaszolt. Egy ízben intett, hogy menjen ki, amikor a rendőrnő odatartott neki egy lavárt, amelybe kihántha a reggelit.

Amikor Graham visszatért a szobába, Reba sápadt arcát tiszta mosták, csak úgy ragyogott.

Graham föltette az utolsó kérdést, azután becsukta a jegyzetfüzetét.

– Nem akarok ismét végigmenni magával az egészen – mondta –, de azért szeretnék még beugrani ide. Csak köszönny, és megkérdezni, hogy van.

– Hogyan akadályozhatnám meg? Egy ilyen férifaló, amilyen én vagyok.

Graham első ízben látta sírni: rádöbbent, mi bántja a lányt.

– Magunkra hagyna egy percre? – kérte a rendőrnőt. Megfogta Reba kezét.

– Ide figyeljen! Sok minden nem volt rendben Dolarhyde-nál, de magával semmi baj sincsen. Azt mondta, kedves és figyelmes volt magához. Elhiszem. Maga hozta ezt ki belőle. Végül képtelen volt megölni magát, képtelen volt végignézni a maga halálát.

Szakértők, akik az ilyen eseteket tanulmányozzák, azt mondják, megpróbált véget vetni az egésznek. Vajon miért? Mert maga segített rajta. Ezzel feltehetően jó néhány ember életét mentette meg. Maga nem egy szörnyeteg. Semmi baj nincs magával. Ha hagyja, hogy azt higgye, valami nincs rendben magával, az nagy ostobaság. Egy-két nap múlva meglátogatom. Egész nap zsarukkal van dolgom, szükségem van a változatosságra. Próbáljon meg csinálni valamit a hajával.

Reba a fejét rázta, és az ajtóra mutatott. Talán még halványan el is mosolyodott, de Graham ebben nem volt biztos.

Graham a St. Louis-i FBI-irodából fölhívta Mollyt. Willy nagyapja szolt bele a telefonba.

– Will Graham az, mama – mondta. – Helló, Mr. Graham!

Willy nagyszülei minden „Mr. Grahamnek” szólították.

– Mama azt mondja, hogy a pasas öngyilkos lett. A tévében Phil Donahue-t nézte, és az adást megszakítva mondták be. Átkozott szerencse. Sok fáradságot megspórolt maguknak, nem kell már elkapniuk. Nekünk, adófizetőknek meg jó csomó pénzt megtakarított, nem kell többet fizetnünk az egészért. Valóban fehér ember volt?

– Igen, uram. Szőke. Skandináv külsejű.

Willy nagyszülei skandináv származásúak voltak.

– Beszélhetnél Mollyval?

– Visszamegy most Floridába?

– Hamarosan. Ott van Molly?

– Mama, Mollyval akar beszélni. A fürdőszobában van, Mr. Graham. Az unokám ma már a második reggelijét eszi. Lovagolni volt a friss levegőn. Csak látná, hogyan lapátolja magába az ételt az a kis taknyos. Fogadni mernék, hogy legalább öt kilót hízott. Itt is van Molly.

– Helló!

– Szia, te drága!

– Jó híreid vannak, mi?

– Úgy tűnik..

– Kint voltam a kertben. Mamamma kijött, és elmondta, amikor láttá a tévében. Mikor derült ki?

– Késő éjjel.

– Miért nem hívtál fel?

– Mamamma biztos aludt már.

– Nem, Johnny Carsont nézte. El sem tudom mondani, Will, mennyire boldog vagyok, hogy nem kellett elkapnod.

– Még egy rövid ideig itt kell maradnom.

– Négy-öt napot?

– Magam sem tudom. Lehet, hogy rövidebb ideig. Nagyon szeretnélek már látni, kicsikém.

– Én is szeretnélek látni, amikor túl vagy minden.

– Ma szerda van. Pénteken már...

– Will, Mamamma meghívta Willy valamennyi bácsikáját és nénikéjét Seattle-ből a jövő hétre, és...

– A fenébe Mamammával! Különben is, mi az a „Mamamma”?

– Amikor Willy még kicsi volt, nem tudta kimondani...

– Gyere haza velem!

– Will, én vártam rád... Ök még sohasem látták Willyt, és egyptár nap ide vagy oda...

– Gyere egyedül! Hagyd ott Willyt, a volt anyósod majd a jövő héten fölrakhatja egy repülőgépre. Tudod, mit? Állunk meg New Orleansban. Van ott egy hely, úgy hívják, hogy...

– Nem hiszem, hogy ez lehetséges volna. Dolgozom itt, csak napi pár órát, egy városi westernüzletben, pár nappal előbb szólnom kellene nekik, hogy fölmondok.

– Mi a baj, Molly?

– Semmi. Semmi baj nincs... Annyira elszomorodtam, Will. Tudod, akkor jártam itt, amikor Willy apja meghalt. – Mindig azt mondta, „Willy apja”, mintha valamiféle hivatalt emlegetne. Sohasem ejtette ki a nevét. – És akkor mind együtt voltunk, összeszedtem magam, és megnyugodtam. Most is összeszedtem magam, és én...

– Van egy kis különbség: én nem haltam meg.

– Ne légy már ilyen!

– Milyen? Milyen ne legyek?

– Te őrült vagy.

Graham egy pillanatra lehunyt a szemét.

– Halló?

– Nem vagyok őrült, Molly. Azt teszel, amit akarsz. Fölhív-lak, amikor itt elintéztem minden.

– Ideutazhatnál.

– Nem hiszem.

– Miért ne? Rengeteg hely van. Mamamma...

– Molly, ők nem szeretnek engem, és azt is tudod, miért. Valahányszor rám néznek, eszükbe jut...

– Ez nem tisztelességes, és nem is igaz.

Graham rettentenesen fáradt volt.

– Rendben van. Ócska alakok, és undorodom tőlük, ha így jobban tetszik.

– Ne mondj ilyeneket!

– A fiút akarják. Lehet, hogy téged is kedvelnék, feltételezem, hogy így van, ha ugyan egyáltalán gondolnak valaha is ilyesmi-re. De a fiút akarják, és ezért fogadnak be téged. Engem viszont nem akarnak, és ez csöppet sem érdekel. Én viszont téged akar-lak. Floridában. Willyt is, ha beleunt a pónijába.

– Majd megnyugszol, ha kialudtad magad.

– Nem hiszem. Ide figyelj, fölhívlak, ha már tudok valami biztosat.

– Helyes. – Letette a kagylót.

– Baszki – mondta Graham –, baszki!

Crawford dugta be a fejét az ajtón.

– Jól hallottam, azt mondadt, hogy baszki?

– Jól hallottad.

– Fel a fejjel. Aynesworth telefonált a helyszínről. Talált ne-ked valamit. Azt mondta, ki kellene mennünk, mert kapott valami kézzelfoghatót a helyiektől.

51. fejezet

Amikor Graham és Crawford odaért a fekete romhalmazhoz, amely valaha Dolarhyde háza volt, Aynesworth új festékesdobozokba éppen nagy óvatosan hamut töltött.

Tetőtől talpig kormos volt, egyik füle alatt hatalmas vízholyag éktelenkedett. Janowitz különleges ügynök a robbantószeres részlegről odalenn dolgozott a pincében.

Egy hatalmas, kövér férfi matatott valamit a felhajtón egy poros Oldsmobile oldalán. Amint Crawford és Graham átvágta az udvaron, megállította őket.

– Maga Crawford?

– Úgy van.

– Robert L. Dulaney a nevem. Én vagyok a halottkém, tessék, itt a meghatalmazásom. – Odatartotta nekik a névjegyet: „Savazzatok Robert L. Dulaney-re!”

Crawford némán tekintett rá.

– A maguk embere talált itt valamit bizonyítékot, amit át kellett volna adnia nekem. Már majd egy órája várakoztat.

– Sajnálok a kellemetlenséget, Mr. Dulaney. Az én utasításo-mat követte. A legokosabb az lenne, ha beülne a kocsijába, amíg tisztázom a dolgot.

Dulaney utánuk indult.

Crawford sarkon fordult.

– Elnézést, Mr. Dulaney. Foglaljón helyet a kocsijában!

Aynesworth részlegvezető szélesen vigyorgott, fehér fogai ki-villantak a kormos képéből. Egész délelőtt hamut szitált:

– Részlegvezetőként a legnagyobb öröömre szolgál...

– Hogy lelőjem a poénodat, már mind tudjuk – szólalt meg a pince fekete káoszából kiemelkedő Janowitz:

– Csönd az alvégen, Janowitz indián. Mutasd csak azokat az ér-dekes tárgyat! – Odadobott Janowitznak egy autókulcs-karikát.

Egy FBI-kocsi poggyásztartójából Janowitz hosszúkás kar-tondobozt emelt ki. A doboz aljára dróttal egy vadászpuskát

erősítettek; a tusa elégett, a két csöve elgörbült a hőtől. Egy kissé dobozból egy megfeketedett automata pisztoly került elő.

– A pisztoly jobb állapotban van – közölte Aynesworth. – A ballisztikai részleg esetleg össze is hasonlíthatja. Gyerünk, Janowitz, fogj neki!

Aynesworth három műanyag hűtőtasakot vett át tőle.

– Elölről a közepébe, Graham. – Aynesworth arcáról egy pillanatra eltűnt a vidámság. Ez egyfajta vadászszerzertartás volt, mintha vérrel kente volna be Graham homlokát.

– Ez aztán igazán agyafúrt meló volt, öregem. – Aynesworth Graham tenyerére helyezte a zacskókat.

Az egyikben egy emberi combcsont öthüvelykes darabja és egy csípőízület volt. A másikban egy karórát talált, a harmadikban fogakat.

A műfogsor tartólemeze fekete és törött volt, és csak a fele maradt meg, de ebben teljesen felismerhetően egy beerősített oldalsó metszőfog kapott helyet.

Graham úgy érezte, mondania kell valamit.

– Kösz. Nagyon köszönöm.

Egy pillanatra elkábult, egész testén eluralkodott a felszabadság érzése.

– Múzeumi darab – hallotta Aynesworth hangját. – Ugye átkell adnunk a keselyűnek, Jack?

– Igen. De a St. Louis-i halottkémiai hivatalban dolgozik néhány profi. Ők majd átjönnek, és készítenek pár jó lenyomatot. Azokat megtartjuk.

Crawford meg a többiek összedugták a fejüköt a halottkém-mel a kocsija mellett.

Graham egyedül maradt a ház előtt. Hallgatta a kémények között fütyülő szelet. Azt remélte, Bloom majd eljön ide, ha felépül. Feltehetőleg eljön.

Graham szerette volna megismerni Dolarhyde-ot. Szerette volna tudni, mi történt itt, mi szülté a Sárkányt. De egyelőre elege volt az egészből.

Az egyik kémény tetejére csúfolódó sokszavú poszata szállt, és fütyörészni kezdett.

Graham visszafütyült neki.

Ideje hazamennie.

52. fejezet

Graham elmosolyodott. Érezte, hogy a sugárhajtású gép hatalmas lendülettel fúródik a levegőbe, és egyre távolabb viszi St. Louistól, átvág a nap előtt, előbb délnek, majd keletnek fordul – végre úton van hazafelé.

Molly és Willy várnival fogja.

– Ne sokat vitázzunk azon, ki mit sajnál. Marathonban érted jövök, szívi – mondta Molly telefonon,

Graham azt remélte, hogy idővel képes lesz visszaemlékezni a keyés jó pillanatra – az elégtétel érzésére, amikor a munkájuk iránt mélységesen elkötelezett embereket látott dolgozni. Úgy vélte, ilyeneket bárholt találni, ha az ember eleget tud arról, amit figyel.

Nagyképűség lett volna köszönetet mondani Lloyd Bowman-nek és Beverly Katznak, így azután csak annyit mondott nekik telefonon: örül, hogy ismét együtt dolgozhatott velük.

Egyvalami nyugtalánította kissé: az, amit akkor érzett, amikor Crawford Chicagóban elfordult a telefontól, és azt mondta: „Gateway”.

Valószínűleg az volt a leghevesebb és legvadabb öröm, ami valaha is úrrá lett rajta. Nyugtalánította a tudat, hogy élete legboldogabb pillanata Chicago városában, abban a dohos esküdtteremben következett be. Pedig még mielőtt tudta volna, már tudta.

Nem mondta el Bowmannek, mit érzett: fölösleges lett volna.

– Tudod, amikor az elmélete beigazolódott, Püthagorasz száz ökröt áldozott a múzsáknak – mondta Bowman. – Ugye nincs ennél édesebb érzés? Ne is felelj! Tovább tart, ha nem koptatod el sok beszéddel.

Minél közelebb került Graham az otthonához és Mollyhoz, annál türelmetlenebbé vált.

Miamiban ki kellett mennie a hangár elé, hogy átszálljon a *Lula néni*re, az ősrégi DC-3-ra, amely Marathonba repült.

Szerette a DC-3-akat. Ma minden szeretett.

A *Lula néni*t akkor gyártották, amikor Graham ötéves volt, a szárnyait mindig mocskos zsírréteg borította, mert a motorok visszacsapták az olajat repülés közben. Graham tökéletesen meg-bízott benne. Úgy rohant oda a géphez, mintha egy dzsungelben lévő tisztásra szállt volna le, egyenesen az ő megmentésére.

Islamorada fényei közeledtek, amint a gép szárnya alatt feltűnt a sziget. Graham az atlanti oldalon szabad szemmel láta a fehér hullámtarajokat. Néhány perc múlva leszálltak Marathonban.

Olyan érzés fogta el, mint amikor először érkezett ide. Akkor is a *Lula néni*vel jött, és utána még gyakran kiment alkonyatkor a repülőtérré, hogy figyelje, amint lassan és biztosan leereszkedik a gép, lenyitódó futóművel, a hajtóművéből tüzes szíkrák csapnak ki, a kivilágított ablakok mögött pedig ott ülnek biztonságban az utasok.

A felszállásokat is szívesén elnézte, de amikor a kiszolgált repülőgép nagy ívben eltűnt északi irányban, szomorúság és üresség lett úrrá rajta; a levegő keserűvé vált a sok istenhozzádtól. Rászorult arra, hogy csak a leszállásokat és az üdvözléseket figyelje.

Mindez még Molly előtt történt.

A repülőgép még egy utolsót fújtatott, és befordult a hangár felé. Graham megpillantotta a reflektorfényben a kerítés mögött álló Mollyt és Willyt.

Willy odacövekelte magát az anyja elé. Ott is marad, amíg Graham oda nem ér hozzájuk. Csak ezután megy majd arrébb, hogy megnézegesse mindenzt, ami érdekli a repülőtéren. Graham ezért is szerette a gyereket.

Molly ugyanolyan magas volt, mint Graham: százhetvenhét centi. A csók azonos magasságából mindig boldogságot áraszt, feltehetően, mert ilyen csókokat ágyban szokás váltani.

Willy följánlotta, hogy viszi az aktatáskáját, de Graham az öltönytartó táskáját engedte át neki.

Úton hazafelé, a kocsiban, amelyet Molly vezetett, Graham fölismerte azokat a dolgokat, amelyeket a fényszóró megvilágított, és odaképzelt a hiányzó részeket is.

Amikor az udvarban kinyitotta a kocsi ajtaját, meghallotta a tenger morajlását.

Willy bement a házba, a fején egyensúlyozta az öltönytartó táskát, amelynek az alsó vége hátulról a lábszárát ütögette.

Graham szórakozottan állt az udvaron, szúnyogokat hessegett el az arcáról.

Molly az arcára tette a tenyerét.

– Tudod, mit kellene tenned? Be kellene jönnöd a házba, mielőtt megzabálnak ezek a dögök.

Graham bólintott. A szeme könnybe lábadt.

Molly várt még egy percert, a férfi mellébe fúrta a fejét, és alulról pislogott fől rá.

– Tanqueray Martinik, steakek, ölelés és miegymás. Pontosan ebben a sorrendben... azután meg a villanyszámla, a vízdíj és hosszú beszélgetések a gyerekkel – tette hozzá halkan.

53. fejezet

Graham és Molly azt szerették volna, nagyon is azt kívánták, hogy minden ismét úgy legyen közöttük, ahogyan volt, és ott folytassák, ahol abbahagyáltak.

Amikor észrevették, hogy nem így van, aki nem mondott tudat úgy élt velük, mint egy nem szívesen látott vendég. A kölcsönös bizonygatások, amelyek a sötétben és napközben hangsztottak el, mintegy fénytörést szenvedtek, és ettől valahogyan hamissá váltak.

Soha ennyire még nem tetszett neki Molly. Fájdalmas távol-

ságóból csodálta a bajosságát, aminek az asszony nem is volt tudatában.

Molly megpróbált jó lenni hozzá, de közben Oregonban járt, és ott föltámadtak benne az emlékek.

Willy is megérezte ezt – hűvösen, őrjítően udvariasan viselkedett Grahammel.

Levél érkezett Crawfordtól. Molly odaadta neki a postával együtt, de egyetlen szóval sem említette többé.

A levélben a Sherman család fényképe volt, egy amatőr filmről másolták ki. Nem minden égett el, magyarázta levélben Crawford. A képet akkor találták meg, amikor alaposan átfésülték a ház körüli mezőket, és még néhány egyéb dolog is előkerült, amiket a robbanás távol sodort a tűztől.

„Ezek az emberek feltehetően szerepeltek a tervében – írta Crawford. – Most már biztonságban vannak. Gondoltam, érdekelné.”

Graham megmutatta Mollynak.

– Látod? Erről van szó – mondta. – Ezért érte meg az egész.
– Tudom – mondta Molly. – Megértelek, tényleg megértelek.

A holdfényben sötét halrajok vonultak az ívhelyük felé. Molly vacsorát csomagolt, azután kimentek és horgásztak, tüzet raktak, de semmi sem sikerült úgy, ahogyan terveztek.

Nagyapa és Mamamma elküldte Willynek a pónilova képét, ō meg kiszögezte a szobája falára. Már öt napja tartózkodtak otthon; másnap Grahamnek és Mollynak is újra munkába kellett állnia Marathonban. Halásztak a hullámtörésben, vagy négyszáz métert séáltak a kanyargós tengerparton, amíg elértek egy helyre, ahol valamikor már szerencsével jártak.

Graham úgy határozott, hogy együtt beszél kettőjükkel.

A kirándulás nem indult jól. Willy tüntetően félrerakta a botot, amelyet Graham neki orszózott fel, és elővette a hullámverés számára készült, különleges horgászbotját, amelyet a nagyapja ajándékozott neki a hazautazása előtt. Három órán át némán horgász-

tak. Graham többször is már-már kinyitotta a száját, elszánta magát a beszédre, de valahogyan sohasem tudta rábírni magát.

Elege volt abból, hogy ne szeressék.

Négy aligátorknőst fogott homokirák-csalival. Willy semmit sem fogott. Egy nagy rapalát vetett ki három hármas horoggal, amit a nagyapja ajándékozott neki. Túl gyorsan horgászott, újra és újra kivetette a csalit, túl gyorsan tekerte föl a zsinort; a végén már egészen belepirult, a pólója nedvesen tapadt rá.

Graham belegázolt a vízbe, homokgátat épített egy hullám sodrásában, és végül két homoki rákkal jelent meg. A lábuk kilógott a páncéljuk alól.

– Mi lenne, ha egy ilyennel próbálkoznál, haver? – Az egyik rákot odanyújtotta Willynek.

– Én a rapalát használom. Az apámé volt, tudtad?

– Nem – felelte Graham, és Mollyra nézett.

Molly átfogta a térdét, és egy magasan vitorlázó fregattmádárra szegezte a tekintetét.

Fölállt, letisztogatta a szoknyájáról a homokot.

– Megyej, készítek néhány szendvicset – mondta.

Amikor Molly eltűnt, Graham kísértésbe esett, hogy négy szemközt beszéljen a fiúval. De nem. Willy mindig azt érzi, amit az anyja. Majd vár, azután együtt beszél kettőjükkel, ha Molly visszajött. Ezúttal biztosan beszél a fejükkel.

Molly hamarosan visszatért, de szendvicsek nélkül; gyors léptekkel közeledtett a főveny fölötti, tömörebb homokcsíkon.

– Jack Crawford keres telefonon. Mondtam neki, hogy majd visszahívod, de azt mondta, hogy sürgős – vetette oda neki a körmét nézve. – Jól tennéd, ha sietnél.

Graham elpirult. A horgászbotja fogantyúját a homokba szúrta, és futólépéssben elindult a dűnék felé. Ez rövidebb út volt, mint ha az ember körbemenne az egész parton, ha nem volt nála semmi, ami beleakadhatott volna a bozótba.

Halk, surrogó hangot sodort felé a szél, és mivel csörgőkígyó-

tól tartott, figyelmesen nézte a talajt, miközben behatolt a cédrusbozótba.

Az egyik bokor alján egy bakancsot pillantott meg, egy lencse villant a napfényben, és hirtelen valami kekisznű emelkedett föl előtte.

Francis Dolarhyde sárga szemébe meredt, és a félelemtől valül kalapálni kezdett a szíve.

Egy pisztoly zárja kattant, majd egy automata fegyver emelkedett feléje. Graham abba az irányba rúgott, a csövét találta el abban a pillanatban, amikor a napfényben halványsárga láng csapott ki belőle. A pisztoly berepült a bozótba, Graham hanyatt esett, égő fájdalmat érzett a mellkasában baloldalt, és fejjel előre lecsúszott a dűnén a tengerpartra.

Dolarhyde a magasból minden két lábával Graham gyomrára ugrott, most már a kezében volt a kés, fől sem pillantott a vízszegélyről hallatszó éles sikolyra. A térdével a földre szegezte Grahameket, magasba emelte a kését, és hörögve lesújtott vele. A penge elkerülte Graham szemét, és mélyen belefúródott az arcába.

Dolarhyde előredőlt, teljes súlyával ránehezedett a kés fogantyújára, hogy keresztülnyomja Graham fején.

A horgászbot sivítva szelte a levegőt, amikor Molly nagy erővel belevágta Dolarhyde arcába. A nagy rapalahorgok mélyen belefúródtak a húsába, a dob megnyikordult, a zsinór lefelé terkedett, mert Molly visszahúzta a botot, hogy újra lesújhasson.

Dolarhyde felhördült, az arcához kapott, amikor Molly ismét eltalálta, és a hármas horgok most már a kezébe is belefúródtak. Egyik keze az arcához volt szögezve, de a szabad kezével kirántotta Grahamból a kését, és Molly után vetette magát.

Graham átkerült, térdre emelkedett, azután föltápaszkodott. Kiguvadó szemmel, vértől fulladozva, rohanva távolodott Dolarhyde-től, amíg csak össze nem rogyott.

Molly a dűnek felé futott, előtte Willy száguldott. Mögöttük a horgászbotot maga után vonszoló Dolarhyde. A bot beleakadt

egy bokorba, a fájdalomtól felordított, kénytelen volt megállni, amíg eszébe nem jutott, hogy a késével elvágja a zsinort.

– Rohanj, fiám, rohanj, fiám, rohanj, fiám! Ne nézz hátra! – lihegte Molly. Hosszú lába volt, a fiát maga előtt taszigálta, miközben mögöttük a bozótóból egyre közelebből hallatszott a csörtetés.

Amikor elhagyták a dűnét, vagy százméternyi előnyük volt Dolarhyde-dal szemben, ami hétre fogyatkozott, mire elértek a házat. Fölrohant a lépcsőn. Föltépte Willy szekrényének az ajtaját.

– Itt maradsz! – kiáltott Willyre.

Ismét le a lépcsőn, hogy szembeszálljon vele. Be a konyhába, nem készült ilyesmire, a gyorstöltővel bajlódott.

Elfelejtette a testtartást, elfelejtette, hogy az irányzékot nézze, de két kézzel szilárdan megragadta a pisztolyt, és amikor az ajtó betört, átlőtte Dolarhyde combját – „Ama!”, azután szemből belelőtt az arcába, amint lecsúszott az ajtó mellett, és megint belelőtt az arcába, amikor ott ült a földön, azután odaszaladt hozzá, és még kétszer belelőtt az arcába; Dolarhyde odatapadt a falhoz, fejbőre lecsúszott az állára, a haja tüzet fogott.

Willy csíkokra tépett egy lepedőt, és elindult, hogy megkeresse Willt. A lába remegett, többször is elesett, amíg átjutott az udvaron.

A sheriff emberei és a mentőkocsik előbb érkeztek oda, semmint hogy Mollynak eszébe juthatott volna kihívni őket. Amikor előreszegezett pisztollyal belépett a házba, Molly éppen zuhanyozott. Dühödten súrolta le magáról a vérfoltokat, az arcáról és a hajáról a csontszilánkokat, de amikor az egyik seriffhelyettes megkísérelt a zuhanyozófüggönyön át szólni hozzá, képtelen volt válaszolni.

Végül a sheriff egyik embere fölvette a lóbázó telefonkagylót,

és beszélt a Washingtonból telefonáló Crawforddal; ő riasztotta a rendőrséget, amikor meghallotta a lövéseket.

– Nem tudom, most hozzák be – mondta a seriffhelyettes. Kinézett az ablakon, éppen akkor hozták a hordágyat. – Azt hiszem, nagyon rossz bőrben van – mondta.

54. fejezet

Az ágy lábánál, a falon egy óra volt, akkora számokkal, hogy Will Graham még az altatók és a fájdalom fátylán keresztül is láttá őket.

Amikor ki tudta nyitni a jobb szemét, meglátta az órát, és nyomban tudta, hol van – egy kórház intenzív osztályán. Tudta, hogy figyelnie kell az órát. A mozgása alapján megbizonyosított róla, hogy minden elmúlik, el fog műlni.

Ezért is helyezték el ott az órát.

Négy órát mutatott. Fogalma sem volt, milyen nap négy órája, nem is törödött vele, amíg a mutatók mozogtak. A tudata elhomályosult.

Amikor ismét kinyitotta a szemét, nyolcat mutatott az óra.

Valaki ott volt mellette. Óvatosan oldalra sandított. Molly volt az, kinézett az ablakon. Soválynak tűnt. Megpróbált szálni, de amint megmozdította az állkapcsát, iszonyú fájdalom hasított a feje bal oldalába. A feje és a mellkasa nem egy ütemre lüktegett. Inkább amolyan szinkópaszerűséget érzett. Amikor Molly kiment a szobából, Graham halkan felnyögött.

Az ablak már világos volt, amikor rángatni, ráncigálni kezdték, és olyasmiket műveltek vele, amitől kidagadtak a nyakán az erek.

Sárga fény, és megpillantotta maga fölött Crawford arcát.

Graham nagy nehezen hunyorgott. Amikor Crawford elmosolyodott, Graham egy kis spenótmaradékot látott a fogai között.

Furcsa. Crawford nemigen evett zöldséget.

Graham író mozdulatokat végzett a kezével a lepedőn. Crawford a noteszét Graham keze alá csúsztatta, és tollat nyomott az ujjai közé.

Willy jól van? – írta.

– Igen, prímán van – mondta Crawford. – Molly is. Itt volt veled, amíg aludtál. Dolarhyde halott. Will, esküszöm, hogy halott. Magam vettek róla ujjlenyomatot, és Price-szal ellenőriztettem. Nem vitás. Halott.

Graham kérdőjelet rajzolt a blokkra.

– Megbeszéljük. Itt maradok, ha jobban leszel, mindenentmondok neked. Csak öt percet engedélyeztek nekem.

Most – írta Graham.

– Beszélt már veled az orvos? Nem? Arról, hogy először... rendbe fogsz jönni. A szemed csak bédagadt, egy mély szúrt sebtől az arcodon, összeeskábálták, de időbe telik, amíg begyógyul. Kivették a lépedet. De kinek van szüksége lépre? Price '41-ben Burmában hagyta az övét.

Egy ápolónő kopogtatott az üvegablakon.

– Mennem kell. Nem tisztelek itt az igazolványt, egy fikarci nyit sem. Egyszerűen kihajítják az embert, ha lejárt a látogatási idő. Viszlát!

Mollyt az intenzív osztály várószobájában találta. Sok fáradt ember várakozott ott.

Crawford odalépett hozzá.

– Molly...

– Üdv, Jack! – felelte Molly. – Maga igazán remekül néz ki. Nem akar felajánlani neki egy arcátültést?

– Molly, ne...

– Megnézte?

– Igen.

– Azt hittem, nem tudok majd ránézni, de megtettem.

– Rendbe hozzák. Az orvos mondta nekem. Meg tudják csinálni. Akarja, hogy valaki itt maradjon magával, Molly? Magammal hoztam Phyllist, ő...

– Nem. Ne tegyen többé semmit sem értem.

Elfordult, papírzsebkendőt keresett. Amikor Molly kinyitotta a táskáját, Crawford meglátta a levelet; drága, mályvaszínű levél-papír, ezt már láttá valahol.

Crawford gyűlölte magát, de meg kellett tennie.

– Molly.

– Mi kell?

– Will levelet kapott?

– Igen.

– Az ápolónő adta magának?

– Igen, nekem adta. És érkezett hozzájuk virág is, valamennyi washingtoni barátjától.

– Megnézhetem a levelet?

– Majd odaadom neki, ha ő kéri.

– Nagyon kérem, hadd nézzem meg.

– Miért?

– Mert nem lenne jó, ha... hallana valamit attól a bizonyos személytől.

Valami megváltozhatott Crawford arckifejezésében; Molly letekintett a levékre, elejtette a táskát és minden, ami benne van. A rúzsa elgurult a földön.

Crawford lehajolt, hogy fölszedje Molly holmiját, és ekkor meghallotta, hogy az asszony gyors léptekkel távozik, otthagya neki a táskát.

A táskát átadta az ügyeletes nővérnak.

Crawford tudta, hogy Lecternék szinte semmi esélye nincs arra, hogy megkapja, amire szüksége lenne, de az ő esetében nem kockáztathatott.

Megkért egy belgyógyászt, hogy világítassa át a levelet a röntgenosztályon. Crawford minden oldalán félvágta zsebkéssel a borítékot, megvizsgálta a belsejét és magát a levelet, van-e rajta valami felt vagy por – a Chesapeake-i Állami Kórházban lúgot használnak súroláshoz, és volt ott egy házi patika is.

Végül megnyugodott, és elolvasta a levelet.

Kedves Will!

Hát itt vagyunk, maga és én, senyvedünk a kórházainkban. Magának ott a fájdalma, nekem meg nincsenek könyveim – a tudós dr. Chilton gondoskodott erről.

Primitív időket élünk – ugye, Will? –, korunk sem nem vad, sem nem bölcs. A félmegoldások a kor átkai. Bármely észszerű társadalom vagy megölne engem, vagy visszaadná a könyveimet.

Gyors gyógyulást kívánok magának, és remélem, nem marad túlságosan rít.

Gyakran gondolok magára.

Hannibal Lecter

Az orvostanhallgató az órájára nézett.

– Szüksége van még rám?

– Nem – felelte Crawford. – Hol van a szemétégető?

Amikor négy óra múlva Crawford visszatért a következő látogatásra, Mollyt nem találta sem a várószobában, sem az intenzív osztályon.

Graham ébren volt. Nyomban kérdőjelet rajzolt a blokkra. D. most már halott? – írta.

Crawford elmondta neki. Graham egy hosszú percen át mozgatlan maradt. Aztán azt írta: Hogy lógott meg?

– Rendben van – felelte Crawford. – St. Louis. Dolarhyde nyilván Reba McClane-t kereste. Bejött a laborba, amikor mi már ott voltunk, és meglátott minket. Az ujjlenyomata ott volt egy nyitott kazánházi ablakon; ezt csak tegnap jelentették.

Graham a blokkra kopogott. A test?

– Úgy gondoljuk, egy Arnold Lang nevű fickó volt az. Eltűnt, a kocsiját megtalálták Memphisben. Gondosan letörölgették. Egy perc múlva kidobnak innen. Hadd mondjam el sorjában. Dolarhyde tudta, hogy ott vagyunk. Meglögött előlünk az üzemben, és a Lindbergh és a 270-es út kereszteződésénél lévő benzinkúthoz hajtott. Ott dolgozott Arnold Lang. Reba McClane azt mondta, Dolarhyde összetűzött egy benzinkutassal a múlt

hét előtti szombaton. Úgy gondoljuk, ez Lang lehetett. Elintézte, a holttestét elvitte a házba. Aztán elment Reba McClane lakására. A lány az ajtóban Ralph Mandyvel csókolózott. Lelőtte Mandyt, és bevonszolta a bokrok közé.

Belépett az ápolónő.

– Az isten szerelmére, ezek rendőrségi ügyek! – mondta Crawford. Miközben az ápolónő a kabátujjánál fogva az ajtó felé húzta, hadarva beszélt: – Kloroformmal elkábította Reba McClane-t, és elvitte a házba. A holttest már ott volt! – kiáltotta vissza az előtérből.

Grahamnek négy órát kellett várnia, hogy megtudja a folytatást.

– Dumált neki erről-arról, tudod, hogy van ez: „Megölöm, vagy sem?” – kezdte Crawford, amint belépett a szobába. – Ismered a szokásos dolgot, hogy a kulcsot a pasas nyakába akasztotta, mert biztos lehetett afelől, hogy a lány megtapogatja a holttestét. Hát rendben van, lehet így, lehet úgy. „Nem bírom nézni, hogy elégjen”, mondta, és egy Magnummal szétlövi Lang fejét. Lang tökéletesen megfelelt a célnak. Amúg sem voltak fogaik. Lehet, hogy Dolarhyde tudta, hogy a felső állkapocs gyakran átvészeli a tüzet; de hát ki tudja, mit tudott? Mindenesetre Lang-nek nem maradt felső állkapcsa, miután Dolarhyde végzett vele. Lelőtte Lang fejét a törzséről, és nyilván fölborította a széket vagy más tárgyat, hogy utánozza egy földre zuhanó test puffanását. Aztán Lang nyakába akasztotta a kulcsot. Reba összevissza tapogatózik, a kulcsot keresi. Dolarhyde a sarokból figyeli. A lány füle cseng a vadászpuska dörejétől. Nem hallhatja meg a Dolarhyde által keltett kis zajokat. Már korábban tüzet gyűjtött, de még nem öntötte le benzinnel. Ott volt a benzin a szobában. A lánynak sikerült kijutnia a házból. Ha túl sokat hisztizik, belerohan egy falba vagy miegymásba, vagy megdermed, gondolom, leütötte és kivonszolta volna. A lánynak fogalma sem lett volna, hogyan került ki. De ki kellett kerülnie a házból, hogy sikerüljön Dolarhyde terve. A fenébe is, már megint itt az ápolónő.

Graham gyorsan azt írta a blokkra: *Milyen jármű?*

– Ezért valóban csodálni kell őt – mondta Crawford. – Tudta, hogy ott kell hagynia a furgonját a háznál. Nem hajthatott ki két járművel, és egérutat kellett nyernie. A következőket tette: arra kényszerítette Langet, hogy a benzinkút teherautóját kapcsolja az ő furgonja elé. Leütötte Langet, bezárta a töltőállomást, és elvonultatta a furgonját a házhöz. Azután a teherautót ott hagyta a háza mögötti mezőkön egy földúton. Visszaszállt a furgonjába, és elment Rebáért. Amikor a lánynak sikerült kimenekülnie a házból, elöhúzta a dinamitját, benzinnel körüllocsolta a tüzet, és hátrafelé kilógott. Visszavitte a teherautót a benzinkúthoz, ott hagyta, és átszállt Lang kocsijába. minden szálat elvarrt. Majd megörültem, amíg kiokoskodtuk. Tudom, hogy így volt, mert a vontatókötélen megtaláltuk néhány ujjlenyomatát. Feltehetően találkoztunk is vele útközben, amikor a házhoz igyekeztünk... Igen, asszonyom! Jövök. Igen, asszonyom.

Graham még kérdezni szeretett volna valamit, de már elkészett.

A következő ötperces látogató Molly volt. Graham főírta Crawford blokkjára: *Szeretlek*.

Molly bólintott, és a tenyere közé fogta a kezét.

Egy perc múlva újra írt valamit: *Willy rendben?* Molly bólintott. *Itt?*

Molly túl gyorsan pillantott fel hozzá a blokkról. A szájával csókol tündökölt neki, és a közeledő nővére mutatott.

Graham megfogta a hüvelykujját.

Hol? – követelte, és kétszer aláhúzta a kérdést.

– Oregonban – felelte Molly.

Végül ismét Crawford jött el.

Graham már egy kész kérdéssel várta: *Fogak?*

– A nagyanyáé – válaszolta Crawford. – Az a fogor, amit a házban találtunk, a nagyanyáé volt. A St. Louis-i rendőrség főkutatott egy bizonyos Ned Vogtot; Dolarhyde nagyanya Vogt mostohanagyanya volt. Vogt láttá gyerekkorában Mrs. Dolarhyde-ot, és soha életében nem felejtette el a fogait. Amikor össze-

futottál Dolarhyde-dal, éppen ezért hívtalak fel. A Smithsonian pár perce telefonálta meg, hogy végre megkapták a fogakat a missouri hatóságoktól, hogy a saját megnyugtatásukra vizsgálják meg őket. Észrevették, hogy a felső részt ebonitból készítettek, nem pedig akrilból, ahogy ma szokásos. Az utóbbi harmincöt évben nem készült ebonit műfogsor. Dolarhyde-nak volt egy pontosan ilyen akril műfogsora is. Az újat találták meg a holttestén. A Smithsonian megvizsgálta néhány jellegzetességet: a hornyolást és a redőket. Kínai gyártmány. A régiek svájci gyártmányok voltak. Találtak nála egy kulcsot is, egy miami pályaudvar értékmegőrzőjéét. Egy hatalmas könyv volt benne. Valamiféle napló; pokoli egy dolog. Nálam van, megnézheted majd, ha kedved tartja. Ide figyelj, öregem; vissza kell mennem Washingtonba. Ha tudok, hétvégén újra itt vagyok. Rendben leszel?

Graham kérdőjelet rajzolt, azután áthúzta, és azt írta: *Biztos.*

Miután Crawford elment, bejött az ápolónő. Demerolt fecskendezett be neki intravénásan, és az óra egyszeriben elmosódott. Már nem tudta figyelni a kismutatót.

Azon tűnődött, vajon a Demerol befolyásolja-e az ember érzelmait. Meg tudná tartani Mollyt egy időre az arca miatt. Legálábbis amíg befejezik a helyreállítását. De hát ez olcsó dolog lenne. Minek tartaná meg így? Kezdett elkábulni, és csak azt remélte, hogy nem fog álmodni.

Lebegett az emlékek és az álom határán, de nem is volt olyan rossz. Nem álmodott arról, hogy Molly elhagyja, sem pedig Dolarhyde-ról. Régi-régi emlékről álmodott, a shiloh-i csata emlékkparkjáról. Az álma időnként megszakadt, ha az arcába világítottak, vagy ha rácsatolták a vérnyomásmérőt, és az sziszegő hangot hallatott...

Tavasz volt, röviddel azután, hogy lelőtte Garrett Jacob Hobbsot – ekkor látogatott el Shiloh-ba.

Egy enyhe áprilisi napon sétált végig az aszfaltozott úton, a Véres-tóhoz. Még halványzöld új fű nőtt a domboldalon, egé-

szen le a vízpártig. A tiszta víz kiáradt a füre, látszott a víz alatt, lefelé nőtt. Lefelé, mintha elborítaná a tó egész fenekét.

Graham tudta, mi történt azon a helyen 1862 áprilisában.

Leült a fűbe, a nadrágján át érezte a nedves talajt.

Turista-autóbusz száguldott el, és miután már eltűnt a távolban, Graham valami mozgást vett észre mögötte az úton. A busz eltörte egy sikló gerincét. A hüllő végétlen, önmagába záródó nyolcasokban tekertek az aszfaltúton, hol a fekete hátát, hol a világos hasát mutatva.

Shiloh félelmetes légkörében Graham megborzongott, jóllehet meg is izzadt az enyhe tavaszi napsütésben.

Fölállt a fűből, a nadrágján foltot hagyott a nedvesség. Kissé szédült.

A sikló tovább tekertek. Ő megállt fölötté, fölemelte a sima, száraz farkánál fogva, és egyetlen hosszú, egyenletes mozdulattal földhöz csapta, akár egy ostort. Az állat agyveleje beleloccsant a tóba. Egy aranyos fejű hal vetette ki magát érte a vízből.

Arra gondolt akkor, hogy Shiloh kísérteties hely, a szépsége olyan baljós, akár a lobogóké.

Most, az emlékei és a kábult álom határán lebegve rádöbbent, hogy Shiloh csöppet sem baljós, egyszerűen másmilyen. A gyönyörű Shiloh bárminek a tanúja lehet. Megbocsáthatatlan szépsége egyszerűen csak kiemelte a természet, a Zöld Gépezet közönyét. Shiloh elragadó szépsége kigúnyolja a mi kudarcunkat.

Fölébredt, figyelte a lélekteren órát, de közben óhatatlanul arra kellett gondolnia: a Zöld Gépezet nem ismer kegyelmet; mi teremtjük meg a kegyelmet, azokban a részeinkben állítjuk elő, amelyek benőttek a hüllőagyunkat.

Nem létezik gyilkosság. Mi teremtjük meg a gyilkosságot, csakis mi tartjuk fontosnak.

Graham nagyon is jól tudta, hogy megvan benne minden, ami egy gyilkossághoz szükséges; talán már a kegyelemé is megvan benne.

De azért nyugtalánítóan jól értette a gyilkosságot.

Eltűnődött, vajon az emberiség hatalmas testében, a civilizáció útján elindult ember agyában önmagukban féken tartott gonorosz indulatok és ezeknek az indulatoknak a sötét, ösztönös tüdata úgy működnek-e, mint a megnyomorított vírus, amely ellen a test felfegyverkezik.

Eltűnődött, vajon a vakcinát termelő vírus nem egyéb-e a régi, titokzatos indulatoknál.

Igen, tévedett Shiloh-val kapcsolatban. Shiloh nem kísértet-járta – az emberek azok.

Shiloh nem törödik semmivel.

X 310265

Adtam annakfelette az én elmémet a bölcsességnak tudására,
és az esztelenségnak és bolondságnak megtudására. Megtudtam,
hogy ez is a lélek gyötrelme.

(Prédikátor könyve 1:17)

A Mississippi államból származó THOMAS HARRIS az Egyesült Államok és Mexikó területén elkövetett bűnesetekről tudósító riporterként kezdte írói pályafutását, a New York-i Associated Press hírügynökség újságírójá és szerkesztője volt. Első regénye, a *Fekete vasárnap* 1975-ben jelent meg angolul, ezt követte 1981-ben *A Vörös Sárkány*, majd 1988-ban *A bárányok haloggatnak*, 1999-ben a *Hannibal* és 2006-ban a *Hannibal ébredése*. A regények és a belőlük készült filmek, illetve sorozatok mind a mai napig töretlen népszerűségnek örvendenek.

Will Graham csaknem az életével fizet, amikor elkapja a veszélyes őrültet, a „Kannibál Hannibal” néven elhíresült dr. Lectert, ezért úgy dönt, hogy otthagya az FBI-t, és teljesen új életet kezd. Egy szigeten, Marathonon tölti a minden napjait, amíg Jack Crawford, az FBI különleges ügynöke fel nem keresi, hogy a segítséget kérje. Birminghamben és Atlantában az otthonukban, azonos körülmények között gyilkolnak meg két családot. A gyilkos összetöri a házban lévő tükröket, és annak a darabjait használja fel a tettéhez. Crawford tisztában van vele, hogy ha valaki, akkor a különleges képességekkel megáldott Will lehet az, aki el tudná kapni a pszichopatát. Ő ugyanis akár a legapróbb nyomokból is képes megfejteni, hogyan gondolkozik az elkövető. Will képtelen nemet mondani. Kisvártatva már a halott család üres házában áll... és a gyilkos helyébe képzeli magát. Megkezdődik a hajsza az idővel, hiszen a Vörös Sárkány már kiszemelte a soron következő áldozatát. Ráadásul ahhoz, hogy célt érjen, Willnek dr. Lecterrel is együtt kell működnie.

THOMAS HARRIS MÉLTÁN HÍRES REGÉNYÉNEK,
A KRIMIIRODALOM FELEJTHETETLEN KLAZZIKUSÁNAK
JAVÍTOTT KIADÁSÁBAN DR. HANNIBAL LECTER
ELSŐ ÍZBEN LÉP A SZÍNRÉ.

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

3990 Ft

www.generapress.hu